

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

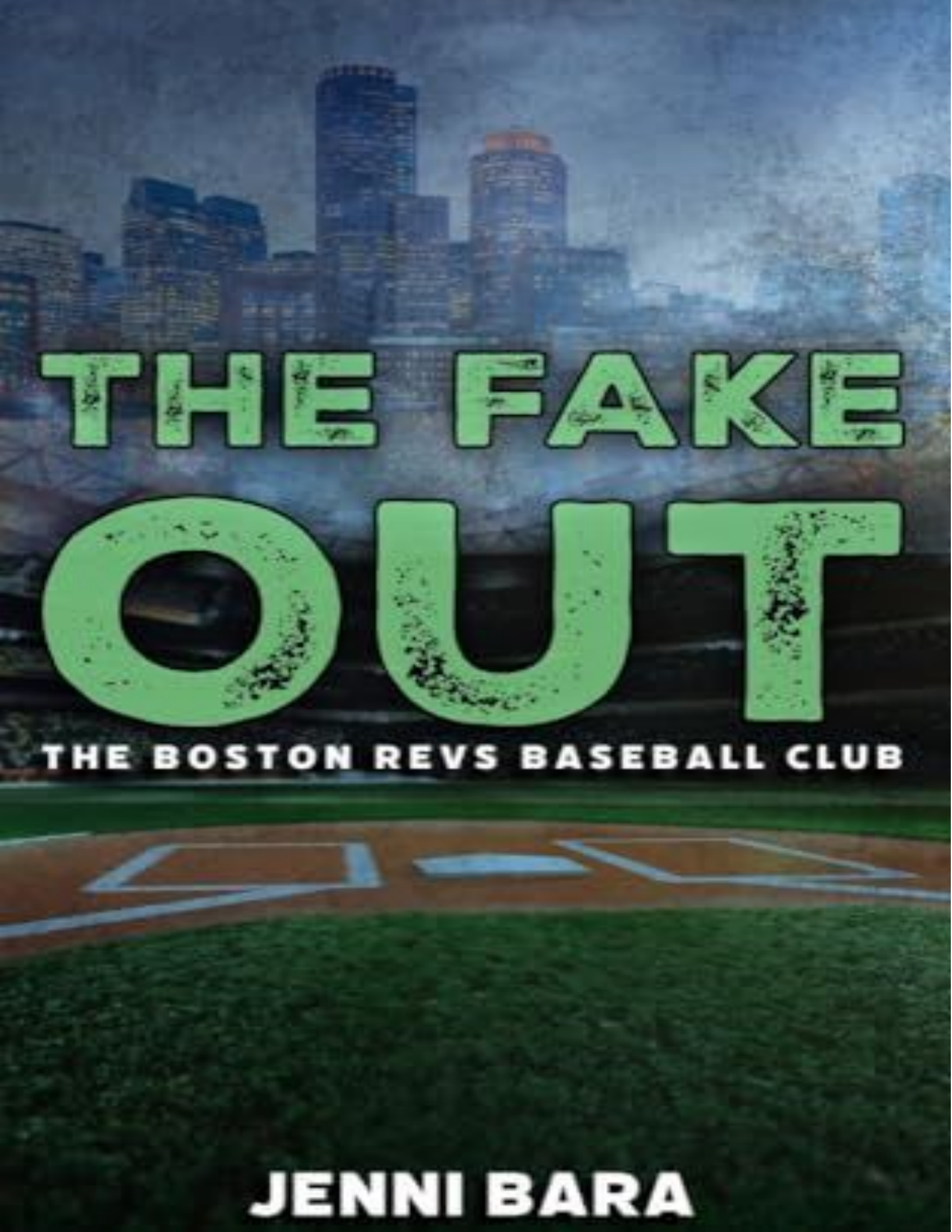
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAKE OUT

THE BOSTON REVS BASEBALL CLUB

JENNI BARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE FAKE OUT

JENNI BARA

The Fake Out

BOSTON REYS THREE OUTS KİTAP 2

Jenni Bora

Sahte Çıkış

Boston Revs Üç Çıkış Kitap 2

Copyright @ 2024 Jenni Bara

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

VB Edits'ten Redaksiyon ve Düzeltme Jeffrey

Hodge'dan Son Düzeltme

İç biçimlendirme Saras_pa_services_and_designs Kapak

Chelsea Kemp

E-kitap ve Ciltli Saras_pa_services_and_designs ISBN: 978-1-959389-15-6 (e-kitap)

ISBN: 978-1-959389-23-1 (ciltsiz)

ISBN: 978-1-959389-22-4 (ciltli)

Jennibara.com

DEDICATION

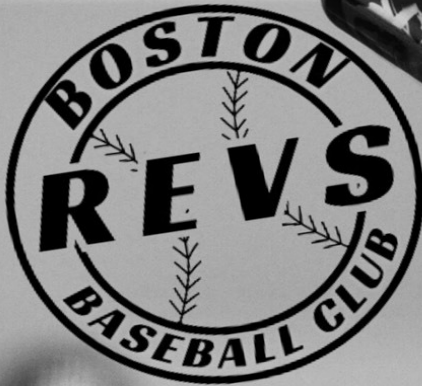
***To everyone afraid to make
their dreams happen....dare
to leap because even if it's
scary it can be the best
thing that ever happens.***

Playlist

Flowers - Miley Cyrus
Shake It Off - Taylor Swift
Does to Me (feat. Eric Church) - Luke Combs
Start of Something Good - Daughtry
You're On Your Own, Kid - Taylor Swift
Pieces of Me - Ashlee Simpson
i like the way you kiss me - Artemas
Enchanted (Taylor's Version) - Taylor Swift
Centerfield - John Fogerty
Sand In My Boots - Morgan Wallen
Gotta Be Somebody - Nickelback
Rumor - Lee Brice
Chasing Cars - Snow Patrol
They Don't Know About Us - One Direction
Crazy for This Girl - Evan & Jaron
Shut Up and Dance - WALK THE MOON

REVS | BANDITS
JULY 1ST | 6 PM

ANNOUNCER

COACH: TOM WILSON #49

1 KYLE BOSCO #29 RF

2 JASPER QUINN #16 1B

3 EMERSON KNIGHT #21 3B

4 ASHER PRICE #5 C

5 HENRY WINTERS #44 2B

6 EDDIE MARTINEZ #30 SS

7 COLTON STEWART #23 DH

8 TRISTIAN JENNER #27 LF

9 MASON DUMPTY #22 CF

P CHRISTIAN DAMIANO #35 P

B

CONTENTS

1. [Gianna](#)
2. [Emerson](#)
3. [Gianna](#)
4. [Emerson](#)
5. [Gianna](#)
6. [Emerson](#)
7. [Gianna](#)
8. [Emerson](#)
9. [Emerson](#)
10. [Gianna](#)
11. [Emerson](#)
12. [Gianna](#)
13. [Emerson](#)
14. [Gianna](#)
15. [Gianna](#)
16. [Emerson](#)
17. [Emerson](#)
18. [Gianna](#)
19. [Emerson](#)
20. [Gianna](#)
21. [Gianna](#)
22. [Gianna](#)
23. [Emerson](#)
24. [Emerson](#)
25. [Gianna](#)
26. [Emerson](#)
27. [Emerson](#)
28. [Gianna](#)
29. [Gianna](#)
30. [Gianna](#)
31. [Emerson](#)
32. [Emerson](#)
33. [Emerson](#)
34. [Gianna](#)
35. [Emerson](#)
36. [Gianna](#)
37. [Emerson](#)
38. [Gianna](#)
39. [Emerson](#)
40. [Gianna](#)

41. [Gianna](#)
42. [Emerson](#)
43. [Emerson](#)

[Sonsöz](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür YazarAyrıca](#)

[Jenni Bara Hakkında](#)

Gianna 1

"YEDI AY," DIYE FISILDADIM. SERTÇE YUTKUNARAK, İÇİMDEN GELEN Onun sözlerini işlerken içimi bir bulantı dalgası kapladı. Bu kadar uzun süre tamamen karanlıkta kalmış olmam nasıl mümkün olabilirdi?

Yüksek sesle iç çekerek arkasına yaslandı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak polo tişörtünün omuzlarını sıkıca sarmasını sağladı. Jake güzel olduğu için her şeyden sıyrılabilen bir adamdı. Sert değil, seksi değil, nazik değil, ama güzeldi. Ve bu onun işine yarıyordu. Mükemmel bir stil yaratmak için zaman harcamış gibi görünmesini sağlayacak kadar dalgalı sarı saçlar. Yüksek elmacık kemikleri, düz bir burun, beyaz dişler. Ama güzellik bile *bunu* düzeltemezdi.

"Bana şaka yaptığını söyle," diye çıkıştım ve etrafımızdaki birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden oldum.

Jake koltuğunda kaykıldı ve bana doğru eğildi. "İşte orospu suratıyla başlıyoruz," diye homurdandı nefesinin altından.

Bunu çok duydum. Sürtük yüzünü dinlendirmek. Sanki üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi, oysa gerçek şu ki bu ifade kasıtlıydı. Üzgün acınasıydı. Kızgınlık güçlüydü. Ayrıca, azarlanmayı hak eden biri varsa, o da Jake Caderson'dı.

Uzun, ince parmaklarıyla beyaz masa örtüsüne o kadar sert vurdu ki su bardağındaki buz tıkırdadı. "Bunu olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getirme.

ol."

Bu sözler karşısında içimden bir alay geçti. Şaka yapıyor olmalıydı. Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi davrandı. Sanki bu hafta sonu birlikte yaşamayı planlamıyormuşuz gibi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanmam aşırı bir tepki gibi gelmedi.

Ağzımı açtım, ona saldırmaya hazırdım ama yakında eski sevgilim olacak kişi elini kaldırarak sözümü kesti.

"Seni buraya Libby'den bahsetmek için getirdim, umarım bu konuda makul davranırsın. İsteyeceğim son şey ikimizi de utandırmandır." Çenesini kaldırarak en sevdiğim restorani işaret etti.

Hayatım boyunca doğum günleri ve kutlama yemekleri için buraya geldim. New York'un en iyi manicotti'sini yapan küçük aile işletmesi İtalyan restorani. Aynı manicotti boğazımdan geri çıkmaya çalışıyordu.

Tabağımı masanın ortasına doğru ittim ve bunun kusma isteğimi sona erdireceğini umdum. Ama işe yaramadı. Mide bulantısına marinara neden olmuyordu. Jake'in dün geceyi yatağında geçirdiğini ve ne yapmayı planladığını bildiğini fark etmemdi.

Ne göt herif ama.

Ve akıllı başında kim böyle bir şey yapmak için bir insanın en sevdiği yeri seçer?

Cumartesi ve Pazar, yani bundan üç gün sonra, yeni dairemize taşınma planlarımız vardı. Babam evini sattığından ve Jake'in kira kontratı bittiğinden, bu baharda haftalarca yeni bir yer aramıştık. Bir aydan biraz fazla bir süre önce mükemmel yeri bulmuştum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve içimde büyüyen deliliğe yapışan acıyı nefes aldım. Ellerim titriyordu, ben de onları kucağımda yumruk yaptım. Kızgın görünmekten başka bir şey yapabileceğim bir dünya yoktu.

"Kendimi utandırmaya hiç niyetim yok." Dişlerimi sıkarak restorana baktım, onu görmeye bile tahammül edemiyordum. Büyük bir parçam elimdeki içkiyi suratına fırlatmak ve hışımın dışarı çıkmak istiyordu. Ama daha fazla söz söylenmesi gerekiyordu. Tek bir cümle on sekiz aylık bir ilişkiyi bitirebilirdi ama çözemezdi.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Başını salladı. "Libby'yi hamile bırakmayı planlamamıştım, senin asla öğrenemeyeceğin kısa bir kaçamak olacaktı."

Ellerim tekrar içkime doğru seğirdi, çünkü bu *da neydi?*

"Ama Şimdi üçüncü üç aylık döneme girdiği için daha fazla talepte bulunuyor. Eminim bunu anlayışla karőılayabilirsiniz."

Sempatik mi? Tam olarak kime? Jake'e mi? Dikkatimi masanın üzerindeki bıçak çekti. *New York'ta saldırı için asgari ceza neydi?* Belki jüri onu hadım ettiğim için *bana* sempati duyabilirdi.

"Son birkaç ay onun için zor geçti."

Libby'ye sempati duyduğunu kastetti. Olmuyor. Öfkem büyük ölçüde ona yönelik olsa da, beni aldattığı kadın birlikte olduğumuzu biliyordu. Bu yüzden de hiç sempati duymuyordum. Jake ve ben New York'ta Doucette Designs için çalışıyorduk. O tasarımdan sorumlu başkan yardımcısıydı, ben ise kadrolu bir sanatçıydım. *Libby* Pittsburg'daki Şirket ofisinde hukuk bölümünde çalışıyordu. Yeni müşteri sözleşmeleri için sık sık New York'a gelirdi, ancak onu birkaç aydır görmemiőtım. Muhtemelen gösteriő yaptığı ve benden uzak durması gerektiğini bildiği içindi.

"Yani," dedi Jake uzun bir nefes vererek, "malum nedenlerden dolayı Stan'e senin adını kira kontratından çıkarttırdım."

Midem bulanırken dikkatim onun yüzüne kaydı. Oturduğu yerde kaskatı kesilmiőtı, çamurlu kahverengi gözleri hızlı bir kaçış planlıyormuő gibi etrafta geziniyordu. Kalbim öfkeli bir bas davul gibi çarpıyordu, sağır edici ses göğsümde başlayıp kulaklarıma doğru ilerliyordu.

Sadece dairemi çaldığını söylemedi. Öyle değil mi?

"Stan ne yaptı?" Stan, mükemmel yeri bulduğumda Jake'in kullanmamız için ısrar ettiği emlakçıydı. İki yatak odası, açık mutfadı ve gerçek bir şöminesi olan oturma alanı olan bir apartman dairesine dönüőtürölmüő bir kahverengi taşın en üst iki katı. Belirlediğimiz bütçenin üzerindeydi ama birikmiőt param vardı ve onu ilk ve son ayın kirasını ve emlakçı ücretlerini ödemek için kullanmıőtım. Oradan kirayı bölüőebilir ve bu iőı yürütebilirdik. Bu konuda gergindim ama Jake beni iliőkimize güvenmeye, ikimize iki yıllık kira taahhüdünde bulunacak kadar güvenmeye ikna etmiőtı. Benim paramla...

Midem kazındı ve manicotti bir kez daha ortaya çıkma tehdidinde bulundu.

Ne düşünüyordum ki?

Sonunda bana baktı, çenesi kilitlenmiőtı. "Kredi kontrolünden geçmemizin sebebi benim. İstedikleri kiracı benim. Ve *Libby* New York ofisine transfer olduğu için -biliyorsun, bebek yüzünden-

benim yanıma taşınyorsun." Gözleri kısıldı. "Evin kirasını tek başına karşılayamazsın."

Haklı olması beni dehşete düşürdü. Cep telefonumu ve Netflix'i kapatmadan, arabamı satmadan ve önümüzdeki iki yıl boyunca ramenden başka bir şey yemeden bunu karşılayamazdım. Son birkaç yıldır babamla birlikte evde yaşarken biriktirdiğim on bir bin doları kira sözleşmesine imza atmak için kullanmışım. Çünkü orayı *çok sevmişim*.

Ve kendimi daha fazla tutamadım. Ayağa kalktım, neredeyse dolu martini bardağını kaptım ve içkimi doğrudan yüzüne fırlattım.

"Bu da nesi," diye tükürdü, pembemsi sıvı solgun yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini ovuşturdu.

"Depozitomu geri alsam iyi olur. Ve ödediğim emlakçı ücretini." Masadan çantamı aldım ve çevredeki masalardaki insanlar aval aval bakarken başım dik bir şekilde dışarı çıktım. İşin tuhafı, hiç de utanmamışım.

Adrenalin ve çaresizce rahatlama ihtiyacının karışımından güç alarak eve döndüm.

Garaj yolunda, bahçedeki sözleşmenin altında tabelasını taradım. Her ne kadar taşınma fikri korkutucu olsa da, ağabeyim ve ben burayı satması için babama baskı yapmışık.

Şubat ayının sonunda kalp krizi geçirmişti ve ülkedeki en iyi kardiyolo rehabilitasyon merkezi Boston'da olduğu için kardeşim Chris, Pop'u taşınmaya ikna etti. Yeni bir ev bulmadan önce rehabilitasyon merkezinde tam on hafta bile kalmamıştı. Katılabildiği Boston Revs beyzbol maçları ve Chris, güneşli kız arkadaşı ve evcil martılarıyla geçirdiği zaman arasında Pop, onu yıllardır gördüğüm kadar mutluydu.

Emekliliği ve onunla birlikte gelen tüm mutluluğu hak ediyordu. Son yirmi iki yıldır bir öğretmen ve koçun yanı sıra bekâr bir ebeveyn olarak hayatla mücadele etmekten payına düşenden fazlasını yapmıştı.

Tek sorun, evi bir hafta içinde kapatacak olmasıydı. Haziran'ın ilk günü, içinde büyüdüğüm evin yeni sahipleri olacaktı ve ben de evsiz kalacaktım.

Ayak sürüyerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yatak odam ve Pop'un istemediği kanepe dışında ev büyük ölçüde boşaltılmışı. Yeni evde Jake'in mobilyalarını kullanmayı planlıyorduk.

Derin bir nefes aldım ve içimde seken acıyı yuttum. Mila'yı aramalıyım; benimle dondurma yer ve o pislik için fazla iyi olduğumu söylerdi. Ama onun nazik tatlılığı muhtemelen beni ağlatacaktı ve ben üzgün değil kızgın olmak istiyordum. Linc'in dışarı çıkmakla bir sorunu olmazdı.

Sarhoş olmak için bir bara. Ama ikisini de yapamazdım. *Sana Jake'in bir pislik olduğunu söylemiştim*, diye ısrar edeceği konuşmayı şu anda kaldıramazdım.

İçten içe bunu bir süredir biliyordum. Ama neredeyse otuz yaşındaydım ve bu noktada, sahip olabileceğim tek şey yeterince iyi gibi görünüyordu. Bu düşünce içimi bir kez daha acıya boğdu. *Kimse yetinmemeliydi*. Ailem ve arkadaşlarım yıllardır bana bunu söylüyordu. Ama ben de dahil olmak üzere pek çok insan, oldukça yakışıklı, biraz başarılı ve yatakta yarı iyi olan bir adam için adam öldürebilirdi.

Bir odanın kabağını taradım. New York'ta uygun fiyatlı bir daire bulmak için altı gün. Sanki bu imkânsız bir görevmiş gibi. Yutkundum ve gözlerimi kapattım. Linc'le kalmak bir seçenek değildi. O ve erkek arkadaşı Brooklyn'de misafir kabul etmeyen şirin bir stüdyodaydı. Mila bir ya da iki gün kalmama izin verebilirdi ama iki oda arkadaşı vardı, yani bu uzun vadeli bir çözüm değildi.

Ama hayatımı sikeyim. Bugün bir çözüm bulmamın imkânı yoktu.

İhtiyacım olan şey bir kucaklamaydı. Ama bu evde, yalnız olmadığım zamanlarda bile sarılmalar çok . Daha iyi bir aile isteyemezdim ama ne babam ne de Chris dokunaklı bir tipti ve annem öldüğünden beri pek çok kez olduğu gibi sarılmak için can atıyordum. Bu konuda sızlandığımdan değil.

Bunların hiçbirinin üzerinde durmayacaktım. Kızgın ve utanç içindeydim ama sevmem gereken adamı kaybetmenin getirmesi gereken ruh ezici üzüntüyü hissetmiyordum. Bu muhtemelen Jake'le olan ilişkim hakkında itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazlasını söylüyordu. Ancak bu, yarın sabah işe gidip ofisin geri kalanıyla birlikte onunla yüzleşmem ve eski sevgilimin beni aldattığı hamile kadının artık her gün ofisimde çalışıyor olacağı gerçeğini bir şekilde kabullenmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Tüm bunlarla uğraştıktan sonra bir daire bulmam gerekiyordu. Umarım depozitosu olmayan bir daire, çünkü Jake'in paramı geri vermek için acele edeceğini düşünemiyordum. İşten bir ikramiye alacaktım ama bu bir ay sonraki projemi bitirene kadar olmayacaktı.

Ama her neyse. Bir pisliğin hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Ben hallederim." Omuzlarımı dikleştirdim ve boş odaya fısıldarken sert kız maskemi taktım.

KILITTE ŞINGIRDAYAN ANAHTARLARIN SESİYLE, TAHTA KAŞIĞI KAPININ ÖNÜNE KOYDUM. ve kapıya doğru koştum, kayarak geçerken omzumu kemere çarptım. Kapıyı açtığımda Gianna'nın iri kahverengi gözleri irileşti ve anahtarları binanın koridorundaki gri halıya şangırdayarak düştü. Yüz ifadesi çatık kaşlara dönüşmeden önce iki kez göz kırptı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, sanki yersiz yurtsuz olan benmişim gibi, oysa New York'tan ayrılıp Boston'a taşınan kendisiydi.

Kıkırdayarak çömeldim ve anahtarları gümüş beyzbol sopası anahtarlığından aldım. "Biliyorum." Anahtarları oda arkadaşımın kız kardeşine fırlattım ve hızlı bir sallanmadan sonra avucuna sıkıca yerleştiler. "Ben de burada nasıl yaşayacağım merak ediyorum."

Geri adım atarak onu içeri davet ettim.

Beynimdeki hiçbir şey varsayımına oynamamalıydım ama insanları düzeltmek anlamsızdı. Ayrıca, bu doğrudu. Bir yıldan biraz fazla bir süredir profesyonel beyzbol oynuyordum ve hala yeni statüme alışamamıştım. Boston Limanı'nın muhteşem manzarasına sahip iki bin metrekarelik bir dairede yaşamam, kapıcımın olması ve taşıyan insanların olması bana çok garip geliyordu.

Gerçekliğimden çok geçici bir rüya gibi görünüyordu ve bunun değişeceğinden emin değildim.

"Senin takımla dışarıda, barlarda falan olacağını sanıyordum." Yine küçümseyici ses tonu, kendi daireme girmeme izin verilmediğini ima ediyor gibiydi.

"Hayır. İçeri gel." Koridorda onun arkasında duran bordo paltolu adama başımla işaret ettim. "Hepsini burada bırakırsan," dedim ona, üç çantaya, iki büyük valize, bir kutuya ve garip, dar, düz çantaya çenemi eğerek, "Ben alırım."

"Yapabilirim." Gianna kollarını iri göğüslerinin altında kavuşturdu, bu hareket onları mor kazağın içine doğru itti.

Gözlerimi zorla onun yüzüne diktim, bakışları bana sabitlenmişti.

Bu bakışı neden bu kadar çok sevdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belli ki cezalandırılmaya aç biriydim. Kadınla tanıştığım andan itibaren, bana doğru fırlattığı hançerler mideme sıkıca yerleşmiş, bedenimi canlandırmıştı. Ama normalde zevk alma ihtimalini göz ardı eden bir adam olmasam da bu hissi görmezden gelmek için çok çalışmışım. Yine de sadık biriydim ve o benim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi ve onun için konuşuluyordu. Chris ve babaları birlikte olduğu adama boktan bir insan demeye devam etseler bile, bu onun seçimiydi, onların değil. Adamla hiç tanışmamışım, bu yüzden onu yargılayamazdım ve onu umursamadığını da düşünemezdim çünkü Gianna gibi iradeli, yetenekli ve seksi bir kadın istediği erkeği seçebilirdi.

"Eminim tüm çantalarını tek başına taşıyabilirsin" -bana hırlayacakmış gibi baktığında yine gülümsedim- "ama hıyar olmaktan nefret ediyorum. Ve eğer seni tüm eşyalarını tek başına eve taşıman için bırakırsam, tam olarak öyle olurum." Omuz silktim. "Bunun bencilce ve aptalca olduğunu biliyorum, ama takım için bir tane almanız ve bir beyefendi olmama izin vermeniz gerekecek."

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun kirpiklerin çevrelediği iri kahverengi gözlerini iki kez kırıştırdı. "Uh..."

Onun kafasını karıştırmayı da en az bakışlarını sevdiğim kadar seviyordum. Evet, kesinlikle bende bir sorun vardı.

"Affedersiniz." Arkasındaki adam, çantaları boşaltabilmesi için Gianna'yı nazikçe daireye girmeye ikna etti.

"Sağ ol dostum." Cüzdanımı çıkarmak için elimi arka cebime attım ama ben birkaç banknot çıkaramadan o küçük bir tomar uzattı

nakit. Chris, oda arkadaşım, bana bununla ilgilenmemi söylemişti. Ama kardeşinin yaptığı gibi aptalca şeyler için kavga etmeye hiç niyetim yoktu. Eğer adama bahşış vermek istiyorsa, ona daha fazla güç.

Kapı kapandı ve hava akımı onun çiçek kokusunu bana doğru gönderdi. İçime hücum etmek isteyen ürpertiyle mücadele etmek için itiraf etmek istediğimden daha fazla güç harcadım. Portakal çiçeği. Kadın her zaman turuncu çiçekleri gibi kokardı. Ve lanet olsun ki aletim bunu fark etmedi.

Hayır. *Boş ver o saçmalığı, Emerson.* Dünkü maçtan sonra Chris bana kız kardeşinin birkaç haftalığına kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ve en iyi arkadaşım zamanının yüzde 90'ını kız arkadaşının dairesinde geçirdiği için, Gianna'nın boş odasında kalmasına seve seve izin vermişti. Her ne kadar göt gibi görünse de, altın gibi bir kalbi vardı, özellikle de değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda. Kız kardeşi de bu listenin ilk üçünde yer alıyordu. Her ne kadar sinirleneceğimi düşünse de, yeni yaşam düzenim beni heyecanlandırmıştı. Tabii bunu ona itiraf etmedim.

"Burada olduğun için çok heyecanlıyım. İçeri getir." Kollarımı açtım.

Sarılmayı seven biriydim ve bu anı, kıvrımları aylardır aklımdan çıkmayan kadına dokunmak için bahane olarak kullanan bir pisliktim.

Bir adım geri çekilip bana ters ters baktı. "Ne?"

Kaşlarımı salladım. "Hadi kucaklaşalım." Ona doğru ilerlerken, iki katına çıktım.

Kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Hayır."

Bu kadını yıllardır tanıyordum ama şimdi bile onun da Chris gibi dokunulmaktan mı yoksa bana dokunma fikrinden mi hoşlanmadığından emin değildim. Her iki olasılık da berbatı.

"Senin kaybın. Ben A+ kucaklayıcıyım." Kollarımı iki yanıma indirdim ve adımlarıma dikkat ederek çantalarına doğru ilerledim. İsteyeceğim son şey, fuayemdeki tanrıçanın önünde kendimi rezil etmektir.

Odasına ilk gidişimde sorun yaşamadım ama üçüncü gidişimde aklımda akşam yemeği, ailem ve yapacağıma söz verdiğim telefon görüşmesi, dün gece başladığım dizinin bir sonraki bölümü, sözleşme sorunlarım, oda arkadaşım ve yarınki maçla ilgili düşünceler dolaşıyordu.

Tüm bu düşünceler zihnimde dönüp dururken, taşıdığım çanta kapının pervazına çarparak beni kapıya doğru savurdu ve kapının arkasındaki duvara yapıştırılmış tıpayla çarparak uçuşmasına neden oldu. Gürültülü bir gümbürtü yankılanırken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Onun yerine kocaman gülümsedim. "Hadi üssü pompalayalım." Bu benim her zamanki tepkimdi, şaka yapıyordum ve her ne halt ediyorsam dikkatimi veremememi en iyi şekilde değerlendiriyordum.

Gianna kapıdan içeri adımını atarken gülümsemedi bile. Bunun yerine, geçici odasını daralmış gözler ve gergin bir çeneyle taradı.

Alanı değerlendirirken, onu içime çektim. Her zaman çok iyi görünüyordu.

Bu cansız kelimeye sessizce homurdandım. Günahkâr. Bu daha iyiydi. Pürüzsüz bir teni ve beni beceren kıvrımları vardı. Mor kazağı göğüslerini öyle bir sarıyordu ki, önündeki düğmeler parmağımın bir hareketiyle patlayacakmış gibi görünüyordu. Kumaş karnında bitiyor, göbek deliğiyle harika ve korkunç bir dikiz oyunu oynuyordu. Geniş kalçaları ve dar siyah taytla çevrelenmiş o lanet kıcı beni korkunç şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Bir iniltiyi bastırdım. Onun kıcı hakkında böyle hayaller kurmaya hakkım yoktu.

Alınmış.

Ona her yaklaştığımda yaptığım gibi sessizce kendimi azarladım. Kadının bir erkek arkadaşı vardı ve ben buna saygı duyuyordum. Erkek arkadaşı güvenli bir tampon görevi görüyordu. Gianna ne kadar seksi olursa olsun, vücudum onun yanında olmak için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, o çizgiyi geçmeyecektim. Bu iyi bir Geydi, çünkü Christian kız kardeĞini düĞünerek otuz bir dair bir ipucu bile alsa güzel yüzümü yeniden düzenlerdi. Anlamıştım. Ben de benim gibi bir adamın kız kardeĞlerimden biriyle oynamaĞmasını istemezdim.

"Emerson?" Dudaklarından dökülen ismim neredeyse bir hırıltı gibi geliyordu ama yine de elim ayağım karıncalanıyordu. Kahretsin, neden bu hatunla ilgili her şey bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundaydı?

"Mariposa?" Kaşlarımı kaldırdım, anlamadığından emin olduğum lakabıma ters ters bakarken gülümsememe engel olmaya çalışmadım.

"Kardeşim benim yatağımı mı kullanıyor?" Oh. Kaşlarını çatmasının nedeni buydu.

"Hayır." Başımı salladım. "Çarşafı falan daha önce deĞiştirdim. Saat kaçta geleceğinden emin deĞildim ve eğer geç kaldıysam, bunu yapmakla uğraşmanı istemedim."

Yataktan bana bakarken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. Bu hareket, ipeksi kahverengi saçlarının göğüslerinin etrafında uçuşmasına neden oldu ve bir portakal çiçeğı patlamasının daha yoluna çıkmasına yol açtı.

"Sen..." Sözcük dilinde öldü ve kaşlarını tekrar çattı.

Onunla tanıştığım andan itibaren, ona yönelttiğim her nazik jest, kaktüs benzeri dikenlerle karşılandı.

"Her neyse, doğru anlamadıysam özür dilerim." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Muhtemelen daha iyi yapardın. Hastane köşelerinin ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Ben her zaman hızlıca kıvrılıp giderim. Tıpkı bir korse gibi."

Korse gibi mi? Ne diyordum ben? Gianna'nın varlığı beni her zaman tedirgin ederdi. O heyecanlanıp şımarıklık yapmadan önce odadan çıkmam gerekiyordu. Bunu yapmazsam, ona çok güzel olduğunu söylemek gibi aptalca bir şey yapardım ve göğsüm ağrırdı.

İznim olmadan gözlerim onun yuvarlak kıkına takıldı ve anında sikim kot pantolonumun içinde ağırlaştı. Görüntüyü kafamdan silkeleyerek kapıya döndüm.

Lanet olası uzun bir ay olacaktı ama yine de kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

Gianna

3

YATAĞIMI MI YAPMIŞTI? BUNUNLA NE YAPACAĞIMI BILMIYORDUM. KİMSE benim için hiç böyle şeyler yapmamıştı. Annem öldüğünden beri. Belki ilk başta babam yapmıştı ama o zamanı iyi hatırladığımı söyleyemem. Tek bir bukleyi parmağımın etrafında döndürüp nevresimin üzerindeki pembe çiçekleri incelerken gerginlik omuzlarımı düğümledi. Kardeşimi her ziyaret ettiğimde kendi çarşaflarımı ve yorganımı kullanırdım. İlk ziyaretimde evden fazladan bir takım getirmiş ve getirip götürmek zorunda kalmamak için burada bırakmıştım. Yatağı her zaman bana bırakırdı ve yıkamış olsa bile çarşaflara ne olmuş olabileceğini düşünmeyi midem kaldırmazdı. Chris ailedeki en mikrop düşkününü kişiydi ama ben bu nevrozdan tamamen kurtulamamıştım.

Kendime ait şeylerim vardı ve yatak takımları da bunlardan biriydi. Mantıken, annemin babamla çıktığı tropik tatilden döndükten sonra yakalandığı stafilokok enfeksiyonunun oteldeki çarşaf ve kaynaklanmadığını anlıyordum ama on yaşındaki ben, annemin septik olmasına neden olan enfeksiyonun yabancıların mikropları içinde uyumaktan kaynaklandığına inanıyordum. Ve hala mikroplu çarşaf fikriyle mücadele ediyordum.

Jake seyahatlerimde kendi çarşaf ve havlularımı yanıma aldığım için benimle hep alay ederdi. Belli ki çoğu insan gibi o da

otel odası çarşafalarında sonsuza dek kalan yabancıların dışkılarının miktarı.

Bu düşünceyle bir ürpertiyle savaştım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Emerson'ın odadan aceleyle çıkarken omzunu kapının pervazına çarptığını görmek için tam zamanında döndüm. Adam bu beceriksiz hareket karşısında kıkırdadı ama yavaşlamadı ya da geri dönmedi.

Kardeşimin en iyi arkadaşı... farklıydı. Birkaç yıl önce onunla tanıştığımda kafam karışmıştı. Adamda *Winnie the Pooh*'nın Tigger'ının kontrol edilemez enerjisi ve en sevmediğim *Friends* karakterinin *sersem* mutluluğu vardı. Sürekli konuşması ve yaşam coşkusuyla çok sinir bozucuydu. Bugüne kadar, huysuz kardeşimin Bay Mutlu Pantolon ile nasıl bağ kurduğunu aklım almadı.

Her neyse. Bu geçiciydi. Çok geçmeden yeni evime taşınacaktım.

Chris eşyalarını istediğim gibi ayarlamamı söylemişti, bu yüzden şifonyere yöneldim, üst çekmeceyi atladım çünkü orası genellikle insanların kişisel eşyalarını koyduğu çekmeceydi. Gözlerimi yakmak istememe neden olacak eşyaları keşfetmeye hiç niyetim yoktu.

Üç ve dört numaralı çekmeceler en güvenlisi gibi görünüyordu.

Üçüncüyü çekip açtım ve iki çift eşofman altı buldum. Onun altındaki çekmecenin yarısı atletik şortlarla doluydu. Çabucak bir yığın yaptım ve onları neredeyse boş olan dolabına yerleştirdim.

Belli ki kardeşim artık burada fazla vakit geçirmiyordu. Şaşırdığımdan değil. Chris bunu itiraf etmeden çok önce de Avery'nin kaderinde onun eşi olmak olduğu hepimiz için aşikârdı. Artık bu en iyi arkadaş saçmalığının arkasına saklanmayı bıraktıklarına ve onunla birlikte olduğuna göre, her şeyin içinde olması beni şaşırtmadı. Chris sonsuza dek yaşayacak tipte bir insandı. Soruyu sorması an meselesiydi.

Ağabeyim çevresine kimi alacağı konusunda seçiciydi, ama bir kişiyi bir kez kabul etti mi, o kadar.

Avery'nin yanı sıra Emerson Knight da nedenini anlamasam da Chris'sonsuzluk çemberinde yer alıyordu. Gerçi anlamama gerek olmadığını tahmin ediyordum. Kardeşim ona güveniyorsa, bu Emerson'ın iyi bir insan olduğu anlamına geliyordu.

Omzumun üzerinden odanın ortasına doğru baktım. Ve yatağımı yapmıştı...

Benim tuhaflığım hakkında tek bir küçümseyici yorum yapmadığından bahsetmiyorum bile.

Başımı sallayarak elimdeki işe geri döndüm ve bu düşünceyle göğsümde oluşan garip çarpıntıyı görmezden geldim. Ben işleri organize ederken Avery, Chris'le birlikte Pop'u akşam yemeğine getireceklerini mesajla bildirdi. Onu birkaç haftadır görmemiştim ama Chris'e göre her geçen gün daha da güçleniyormuş.

Arkadaşlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarmadan önce eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdim. Ailem geldiğinde akşam yemeğini düşünmekle meşgul olacaktım. Chris'i tanıyorsam, ortaya çıkar ve yemeğin sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını beklerdi.

Ben: Başardım - her şey ayarlandı.

Telefonum anında bir FaceTime isteğiyle çaldı.

Gözlerimi devirmek mi yoksa iç çekmek mi istediğime karar vermekte zorlanarak Kabul Et'e tıkladım ve beni platin saçları ve bir çift parlak mavi göz karşıladı.

"Nerede o? Ve gömleksiz mi?" Linc etrafıma bakmaya çalışır gibi boynunu büktü. "Onun olayının çıplaklık olduğunu duymuştum." Beklentiyle bana göz kırparken kaşları saç çizgisindeydi. "Manzara konusunda cimri olma, Gi."

"Buraya daha önce kaç kez geldim? Onu hiç kıyafetsiz görmediğimi biliyorsun, bu yüzden okuduğun her şeye inanma." Öfkelendim.

Linc'e göre, sosyal medyadaki dedikodular Emerson'ın evdeyken doğum günü kıyafetiyle takılmayı sevdiği yönündeydi. Ama kardeşimin bu saçmalığa katlanacağını düşünemezdim. Bana milyonlarca insanın hüsnükuruntusu gibi geliyordu. Ve sanırım bir bakıma bunu anlayabiliyordum. Ben de aynı şekilde hissettiğimden değil. Ama aptallığı bir yana, adamın günah kadar seksi olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Çantalarımı taşıırken ben bile ön kol kaslarının gerginliğine bakmakta zorlanıyordum.

Ekrandaki görüntü bulanıklaştı ve ardından Mila görüntülü sohbette belirdi.

"Boston'dan sıkıldınız mı?" Sesi umut doluydu, sanki New York'a geri dönmeye hazır olduğumu söylesem çok sevinecekmiş gibiydi. Böyle bir peri masalı diyarında yaşamak güzel olmalı.

"Linc sadece erkek göğsü umuyor," diye açıkladım.

"Eli'yi kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" Başını eğdi, başının yarısı ekrandan kayboldu ve alt dudağını endişelendirdi. Muhtemelen erkek arkadaşının duygularını inciteceğinden endişeleniyordu.

Üçümüz tuhaf bir gruptuk. Linc'le on yıl önce kozmoloji okulunda tanışmıştım. O günlerde New York'taki en büyük Moxie Salon'da çok aranan bir stilistti ve saçımda yarattığı harikalar için ona borcumu asla ödeyemeyecektim.

Kariyerinde açıkça başarılı olmasına rağmen, saç kesme işinde kalmak için insanlardan çok fazla nefret ettiğim ortaya çıktı. Bu yüzden altı yıl önce geri dönüp sanat ve tasarım dersleri aldım. Mila'yla o zaman tanıştım. Yumuşak dilli, sözlerine dikkat eden, Fransız örgüsü, bol kıyafetleri ve ilkokulda resim öğretmeni olma hayalleriyle benim tam zıttımdı. Linc, Mila'yla tanıştı, uzun ve sıkıcı saçlarını kestirdi ve onu New York bar dünyasına sürükledi. Ve o zamandan beri beraberdik.

"Oh, Eli benim ürkütücü bir sapık olmamı sorun etmiyor." Mavi gözlerini devirdi. "Bebeğim!" diye bağırdı. "Bilgisi ya da izni olmadan profesyonel bir beyzbolcunun göğsünü kontrol etmem umurunda mı?"

Arka planda Eli cevap verdi ama sözlerini anlamak imkânsızdı.

Linc bize döndü, gözleri bir kaşındaki gümüş halkanın altından parlıyordu. "*Her neyse* dedi."

"Ona karşı nazık ol." Mila başını salladı. "Seni şimdiden özledim Gi. Geri dönmelisin."

Babamın evi satıldıktan sonra birkaç gün Mila'nın yanında kalmıştım ama sonunda cesaretimi toplayıp kardeşimi aramıştım. Chris'ten otlanmak zorunda kalmak beni heyecanlandırmıyordu ama bu kadar kısa sürede şehirde bir daire bulmak imkânsızdı. Zaten Boston Hayvanat Bahçesi için yapmam gereken bazı işler vardı, bu yüzden dört saat kuzeye geçici olarak taşınmak çok da önemli değildi.

"Temmuz'dan önce size yakın bir yer bulmayı umuyorum." Ama Ağustos daha olasıydı. Jake hâlâ paramı geri ödemişti ama yakında ödeyeceğine yemin etmişti. Onun için bu yarın ya da gelecek ay olabilirdi. "Ayrıca, bir süreliğine Jake'ten uzak kalacağım mutluyum."

"Alet çantası şimdi ne yaptı?" Linc sıırttı. "Ayakta saç randevusu gelecek hafta. Boş bir günüm olsaydı komik olmaz mıydı?"

Midem bulandı. "Başını belaya sokma. O buna değmez."

"Tartışılabilir." Linc başını geriye attı ve korkunç derecede şeytani bir kahkaha attı. Arkasında yatan, *seninle uğraşmak niyetindeyim* anlamı tüylerimi diken diken etti.

"Cidden, ne yaptı?" Mila bu kez sordu.

Onlara bakamayarak odağımı düşürdüm ve başımı salladım. Libby'nin nişan yüzüğünü göstermesi, ardından arkadaşının bedenimle ilgili yorumu. Çenemi yukarı kaldırdım, içimde akan öfkeye tutunmaya ve başka hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermemeye kararlıydım. "Normalin dışında bir şey yok. Beni grubun kahve siparişini almaya gönderdi ve ben yokken eve taşınma davetiyelerini dağıttı." İçimi çektim, benim bulduğum ve parasını ödediğim dairede yaşıyor olmasına hâlâ sinirleniyordum. "Ayrıca beni kot şirketi projesinden aldı. Gerçekten heyecanlandığım bir projeydi. Görünüşe göre vizyonumu beğenmemişler."

Linc homurdandı. "Gelecek Çarşamba kesinlikle yarı kör olacağım."

Kıkırdamak istemedim ama kıkırdamamak da zordu. Bay Mükemmel'in saçıyla uğraşmak komik olurdu. Öyle bile olsa, Jake çok kızacak ve Linc'i kovdurmaya çalışacaktı.

"Gerek yok. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayvanat bahçesi projesi üzerinde çalışmakla meşgulüm, bu yüzden onun tacizlerinden kurtuldum. Ayrıca New York'taki tüm grafik tasarım firmalarına özgeçmişimi gönderiyorum. Yeni bir iş listenin başında, yeni bir daireden hemen sonra," diye mırıldandım. Yeni bir iş, yaşanacak yeni bir yer, yeni bir ilişki durumu, hepsi aynı anda. Değişimi sevmeyen bir kadın için ironikti.

"Kira kontratım yakında bitecek olsa senin yanına taşınırdım," diye garanti verdi Mila. Bunu ilk kez söylemiyordu ama kira sözleşmesi Ekim ayına kadar yenilenmeyecekti ve o kadar uzun süre kardeşimin dairesinde yaşamamın imkânı yoktu.

"Biliyorum." Ona bir gülümseme verdim. "Ama birkaç hafta içinde otuzuma basacağım. Artık yetişkin olup kendi evime çıkma vaktim geldi." Ben de kendime ait bir yerim olmasını dört gözle bekliyordum.

Saç kesmek istemediğimi fark ettikten sonra, diplomamı alırken yarı zamanlı çalışabilmek için babamın yanına geri . Mantıklı gelmişti. Mezun olduktan sonra Doucette Designs'da işe alındığımda, üniversite kredilerimi ödemek için çabalarımı iki katına çıkarabilmek için kaldım. Ve sonunda, bu en iyi karardı. Çünkü artık borçsuzdum.

İçinde büyüdüğüm, annemin sanatçı eliyle dekore ettiği ev, her zaman onu hatırlamanın, onunla çevrili olmanın bir yoluydu. Bu yüzden babam ve benim evi bırakmamız bu kadar uzun sürdü. Ama artık sattığına göre, *kendim* gibi hissettiğim bir yerde yaşayabilirdim. Pislik Jake artık planın bir parçası değildi, ama bu kendime bir ev yaratamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Yani." Linc kaşlarını salladı. "Geçici mekânı gezebilir miyiz?"

"Hayır."

", " diye inledi, yüzünü tavana doğru eğerek. "Oda arkadaşım diyebileceğin bu ateşli kadını yakından ve kişisel olarak görmek istiyorum."

Adamı taciz etmiyordum. Onun alanına tecavüz etmem yeterince kötüydü. Böyle sinir bozucu bir hayran kız olmayı reddediyordum. Chris, benimle kalmayı kabul etmeden önce Emerson'a sorun olup olmadığını sormaya bile gerek duymamıştı. Oda arkadaşının bundan hoşlanmayabileceğinden bahsettiğimde Chris, Emerson'ın neredeyse hiç evde olmadığını, bu yüzden bir şey olmayacağını söyledi.

"Bugün kimseyi taciz etmiyoruz."

Linc bir elini ağzına götürdü. "booo," diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim. "Güle güle." Telefon görüşmesini sonlandırdım ve akşam yemeğini planlamak üzere Chris'in yatak odasından çıktım.

Koridora adımımı attığımda Emerson'ın sesi kulaklarımı doldurdu. Onun bu kadar şapşal olduğunu bilmesem, derin ve gürleyen sesini çekici bulabilirdim. Koridorun yarısında burnuma çarpan koku ağzımı sulandırdı. Sarımsak ve krema.

Mutfğa bir göz attım ve Emerson'ı tezgahın başında buldum. Uzun boylu, geniş ve fazlasıyla mutlu görünüyordu. Elindeki kaşık, onu görmeye alışık olduğum sopa ya da eldivenden çok farklıydı. Yine de, mutfakta da üçüncü kalenin yanında durduğu kadar rahat görünüyordu.

Ben kapıda dururken ağzı hareket etti, yakalayamadığım kelimeler dudaklarından hızla geçti.

Kendi kendine konuşuyor olması beni şaşırtmazdı. Eşit görünüyordu.

Etrafımda dolaşan lezzetli aromayı bir kez daha kokladığımda bu düşünce beni terk etti. Koku, en sevdiklerimden biri olan alfredo'yu haykırıyordu.

Kendime geldiğimde hâlâ konuşuyordu. İşte o zaman anladım. İspanyolca konuştuğu için kelimeleri yakalayamıyordum. Porto Riko'da büyümüştü, bu yüzden mantıklı geliyordu. Onu rahatsız etmemek için sessizce buzdolabına gidip bir su aldım.

"Gelip merhaba de," dedi Emerson İngilizce, yeşil gözleri bana odaklanmıştı. "Aksi takdirde beni evime gizlice bir kız sokmakla suçlayacaklar ve annem de bedava yumurta çalmamam konusunda bana ders verecek." Bununla birlikte, dikkatini tekrar tezgâha ve şimdi bir şişe zeytinyağına karşı dengede durduğunu fark ettiğim telefonuna kaydırıldı. "Bu Chris'in kız kardeşi Gianna."

Uzun bir koluyla beni çekti. Parmakları kazağımla taytım arasındaki çıplak teni sıyrıp geçtikten sonra kalçamı kavradı ve beni yerimde tuttu. Avuçlarının sıcaklığı ince siyah pantolonumun içinden bile tenimi ısıttı.

Fiziksel temasa alışık olmadığım için önce gerildim. Ama beni daha yakına çekerek ekranda onun yanında görünmemi sağlayınca kendimi rahatlamaya zorladım. Sert vücudu hafifçe benimkine bastırıldığında burnuma farklı bir baharat çarptı ve karnımın dönmesine neden oldu.

Sertçe yutkundum ve bedenimin rahat kalmasını istedim. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Son iki erkek arkadaşım seks dışında çok dokunaklı olmamıştı ve görünüşe göre uzun zaman sonra vücudum normal bir dokunuşa nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Merhaba!" diye bir kadın sesi korosu geldi. Ve beni gülümseyen yüzler ve Emerson'ın kilerle eşleşen parlak, mutlu gözler karşıladı. Kahverengiler ve yeşillerin bir karışımı.

"Bunlar kız kardeşlerim Isabella, Yevette ve annem." Onları tanıştırırken başını, nefesi yanağımda gezinecek kadar eğdi.

Boğazımı temizledim ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekmemeye çalıştım. "Uh. Merhaba?"

"Vay canına, seni hiç beklemiyordum," dedi kız kardeşlerinden biri. Diğerinden daha genç görünüyordu. Belki on yedi yaşındaydı.

"Saçını nasıl böyle yapıyorsun?" Bunu söyleyen, kendisi de on sekiz yaşından fazla olmayan diğer kız kardeşti.

"Gerçekten uzun kirpiklerin var," dedi ilki.

Her yorumda midem biraz daha düğümleniyordu. Övgü mü yoksa eleştiri mi yaptıklarından emin değildim. Gençleri okumak zordu. Niyetlerini çözmeden, üç kadının arkasında, onlardan bir baş daha uzun duran bir erkek belirdi. Gözlerini kıstı, sonra kıs kıs güldü ve anlamadığım bir şey söyledi.

Emerson'ın annesi adamın göğsüne bir yumruk attı, adam da buna karşılık bir kahkaha atıp başını salladı.

"Yeter." Emerson kolayca kıkırdadı. "Chris ve Avery birazdan burada olacaklar, o yüzden kapatıyorum. Hepinizi seviyorum."

Ekranın diğer tarafındaki kalabalık İspanyolca ifadelerle bağırırken, aramayı sonlandırdı ve oda sessizleşti.

"Kardeşim Andre en sonunda ortaya çıkan adamdı. Hepsini seviyorum, kelimenin tam anlamıyla bir favori seçemedim, ama çok fazlalar." Omuz silkerek kolunu belimden indirdi.

Onun dokunuşunu kaybettiğimde tenim soğudu ve içimden bir ürperti geçti. Sanki onu özlemiş gibiydim.

Kendine gel Gianna. Profesyonel beyzbol oynadığı için insanlar kardeşimin etrafında hep garip davranırlardı. Emerson'a böyle davranmamın imkanı yoktu.

Başımı sallayarak ocağın yanına gittim ve tencerenin içine baktım. "Yemek mi yapıyorsun?"

Sinirlerim gerildi. Yemek yapmak zorunda olmasaydım ne yapacaktım?

Tekrar kıkırdadı. "Biri yapmalı ve kardeşinin yapmayacağından emin olabiliriz."

Tabii ki Chris yemek yapmazdı. Adam yumurta bile pişiremezdi.

Homurdandım ve asimetrik perçemimden bir tutam gözlerimin içine süzüldü. Emerson hiç duraksamadan onları geri fırçaladı, parmak uçları şakağımda hafifçe gezindi.

Gözlerimiz buluşup kilitlendi ve içime garip bir sıcaklık yayıldı. Bu kadar yakından, sağ irisinde küçük bir benek seçebiliyordum. Olduğu yerde dondu kaldı, eli omzumun hemen üzerinde gezinirken dişleri alt dudığına bastırdı.

Mutfaktaki hava elektriklendi ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı, ama söyleyemedi kapı açıldı ve birbirimizden ayrıldık.

"Bambi?" diye seslendi kardeşim odaya girerken.

Emerson gözlerini kırptırarak ve sesli bir şekilde yutkunarak ocağa doğru döndü. Chris'i tamamen görmezden gelerek önce bir elinin, sonra da diğer elinin parmaklarını çıtlattı. Tuhaftı. Neredeyse gergin görünüyordu. Yoksa rahatsız mıydı?

Chris bana çenesini eğerek bir selam verdi; bu, kız arkadaşı dışında herkesin bekleyebileceği en sıcak karşılamaydı. "Selam Gi. Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Buraya geldiğinde mesaj attığını söylemiştim," diye seslendi Avery girişten, Pop içeri girerken kapıyı tutuyordu.

Chris göz göze geldik, sessizce bana yardım teklif etmememi söylüyordu. Babam inatçıydı ve önerdiğimiz her yardım bir fırça ile karşılanırdı. Avery onun için bir şeyler yapmasına izin verdiği birkaç kişiden biriydi.

Babamın hareketlerinin yavaşlığı karşısında kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Yürütücü yoktu, bu da gösteriyordu ama onu bu şekilde görmek canımı acıtiyordu. Son birkaç ayda çok fazla kilo kaybetmişti. Hayatı boyunca sağlandı ama şimdi polosu vücudundan gevşekçe sarkıyordu. Ve yaşlanmıştı. *Lanet olsun, altmış yaşında olamaz yerine, lanet olsun, altmış yaşında gibi bir şeydi.*

Derin bir nefes aldım ve tereddütle ona doğru ilerledim. "Baba."

"İkiye bölünmeyeceğim, kızım." tonunda biraz sitem olsa da babam bana gülümsedi. İçindeki pozitifliği yok etmek neredeyse imkânsızdı.

Ona sarılmak için eğildim ama karşılığında aldığım tek şey omzumu sıkamak oldu. En iyi çabalarımın rağmen hüznün beynime doğru ilerliyordu. Ev ve Old Spice'ın rahatlatıcı kokusu gibi kokuyordu. Eskiden etrafında uçuşan sigara kokusu eksikti ama bu olumlu bir şeydi. Pop'un bir süre daha etrafımda olmasına ihtiyacım vardı. Onun desteğı olmadan yaşamaya hazır değildim, bu yüzden sigarayı bıraktığı ve kendi başının çaresine baktığı için minnettardım.

"Her zamanki gibi harika kokuyor Em," dedi Avery arkamımdan. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Emerson yaklaştı ve selamlamak için dudaklarını onun yanağına değdirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, aşırı korumacı ağabeyim tepki bile vermedi. Emerson talimatları verirken Chris buzdolabından bir bira aldı ve Avery makarnayı süzmek için harekete geçti.

Bir an kıskançlık hissettim. Ama bunun Avery ve Emerson'ın bu ortamda ailemin dinamiğine benden daha iyi uyum sağlamasından mı yoksa ikisinin ne kadar yakın mı kaynaklandığından emin değildim. Belki de daha çok odanın içinde boğucu bir yoğunlukta dolaşan mutlulukla alakalıydı.

"Avery'den hoşlanmamamı aştığımızı sanıyordum," diye mırıldandı babam yanımda.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ona doğru döndüm ve ağzımı açtım ama hemen tekrar . Ondan hiç *hoşlanmamıştım*. Ufak tefek, şımarık ve güneş ışığıyla doluydu. Ve bunların hiçbirine sahip olmayan biri olarak, güvensizliğim onun yanında tavan yapıyordu. Kızgın olmak savunmasız olmaktan daha kolaydı, bu yüzden her zaman varsayılan ayarım bu olmuştu. Ama bunu geri yutmaya çalıştım.

"Avery harika biri," dedim. Belli ki kardeşimi seviyordu ve ne olursa olsun onun yanındaydı. Onun için umabileceğim tek şey buydu. Hiç umurunda değildi.

Ünlü bir beyzbol oyuncusu olmasından ya da ne kadar para kazandığından hiç bahsetmedi. Chris'e sadece olduğu gibi tapıyordu. Bu dürüst bağlılığı bulmak zordu.

"O zaman kızıma kaşlarını çatma, Gi." Chris sırttı. Bu garipti. Kardeşimin mutlu olmasına alışık değildim. Kaşlarını çatmak, ters ters bakmak onun normaliydi. Ama birasını açarken bana attığı gülümseme alışılmışın dışındaydı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi Avery'ye uzatması da öyleydi, sanki onlarca yıldır yiyecek ve içecekleri paylaşmama konusunda kararlı değilmiş gibi. "Jake'ten ayrıldığın için her tarafa huysuzluk yaymana gerek yok."

Ters ters baktım. Jake konusunda huysuz değildim. "Chris," diye azarladı babam.

Aynı anda Emerson tavuğu doğramak için kullandığı bıçağı düşürdü ve yere çarpmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, çömeldi ve kiremitten sildi.

"İyi misin?" Avery sordu.

"Beni bilirsin." Kıkırdadı, sesi her zamanki gibi rahat değil zorlamaydı. Lavaboya doğru ilerlediğinde, yeşil gözleri daha önce ondan hiç görmediğim bir yoğunlukla benimkilerle buluştu.

"Yeni sergiler için yapılan kısmi tasarımlardan bazılarını gördüm," diye cıvıladı Avery, odanın üzerine çöken tuhaflığı kırarak. "Mükemmeller. Hayvanlar ve sponsorlar arasındaki bağlantılar inanılmaz. Tamamlanmamış halleri bile beni büyüledi," dedi makarnayı tabaklara koyarken.

"Gördün mü?" Ağabeyim iki tabak alıp masaya doğru ilerlerken kaşlarını çatı. "Sana bu işte iyi olduğunu söyleyip duruyorum. Bir bok bilmiyorum ve önyargılı değilim."

Avery başıyla onaylayarak birayı ve diğer tabağı aldı ve onu takip etti.

Annem öldüğünden beri Chris ve babam benim yaratıcı yönümü desteklemek için çabalarını iki katına çıkarmış gibiydiler. O ve ben tutkuyu paylaşmıştık. Ağabeyim ve babam spor adamıydı. Sanat bizim olayımızdı. Bu o kadar da tarafsız bir destek değildi. Daha çok o öldükten sonra geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyorlardı.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi babam, elinde bir şişe suyla yavaşça masaya doğru ilerlerken.

"Aynen." Emerson'ın derin sesi, beni yemek odasına kadar takip ederken bedenimde gürlledi.

Ben daha cevap veremeden Chris, "Bambi, bu haftanın market parasını Venmo ile gönderdim" dedi.

Elinde iki tabakla kapıda duran Emerson'a bakarak kaşlarımı çattım ve kardeşime döndüm. "Neden?"

"Ne demek *neden*?" Kara kaşları birbirine yaklaştı. "Biz yemeği böyle yaparız."

"Ama sen burada yaşamıyorsun..."

Alay etti. "Etrafta olacağım, ayrıca senin masraflarını da ben karşılıyorum."

Kızgınlık kanımı kaydattı. Ben de aynen böyle düşünmüştüm. "Hayır." Bu şekilde davranmasından nefret ediyordum.

"Buraya para biriktirmek için taşındın, ben de yemeği aldım. Sinir bozucu olma." Chris peçeteyi kucağına sıkıştırdı ve dikkatini tekrar yanına yerleşen Avery'ye çevirdi.

Emerson boğazını temizledi.

Ellerimi kalçalarımın yumruk yaparak ona doğru döndüm. "Her şeyi onun ödemesine izin vermeyeceğim."

Gözleri yumuşadı, yeşili yosunlu bir tona dönüştü ve başını salladı. "Anlıyorum. Chris devreye giriyor ve insanlara nasıl hissettireceğini düşünmeden onlarla ilgileniyor."

Tam olarak buydu. Ama zaten burada kalmama izin verirken kardeşime yük istemedim.

Emerson sesini alçalttı. "Ama o burada yaşamıyor, bu yüzden sen ve ben bunu halledeceğiz. Venmo her iki tarafa da gider." Gülümseyerek elindeki tabaklardan birini bana uzattı. "Şimdi yemeğin tadını çıkar, çünkü yakışıklı olduğum kadar iyi bir aşçıyım da."

Dudaklarıma yayılmak isteyen gülümsemeye karşı koyarak alay ettim.

Bana doğru eğilerek bir kez daha baktı. "Sırıtmak hoş ama ben tam gülümsemeyi tercih ederim. Bu, Mariposa, gösterişli." Sırıtarak beni orada şok içinde bıraktı.

Kardeşimin en iyi arkadaşı benimle flört mü etti?

"BOSCO, DAMIANO," DIYE BAĞIRDI KOÇ WILSON.

Merakla soyunma odasının karşısından onu inceledim. Genelde beni ilgilendirmeyen konulara girmemek için elimden geleni yapardım ama maç öncesi çok sıkıcıydı. Oturup durmak beni deli ediyordu. Maç için plan yapmak istemiyordum. Sadece oynamak istiyordum.

"Hannah'nın sosyal medya tanıtımı için ikinize ihtiyacı var."

"Hayatta olmaz." Chris'in kafası, muhtemelen Avery ile mesajlaşmakta olduğu telefonundan kalktı.

Avery'nin babası olan Tom Wilson atıcısına ters ters baktı. Ama kraliyet mavisi halının üzerinde bir adım bile atmadı. Sadece kollarını kavuşturdu ve çenesini yukarı kaldırdı. Generalden gelen bir uyarı gibiydi, söze gerek yoktu.

Chris sesli bir şekilde yutkundu ve dolabının önünde duran beyaz katlanır sandalyeye yığıldı. "Saygısızlık etmek istemem ama Koç, Hannah ve benim bir anlaşmamız var. Ben ortalığı karıştırmayacağım, o da beni eğitilmiş bir maymun gibi oynatmayacak."

Adamı ne kadar sevsem de, hıyarın tekiydi.

"Ben maymun olacağım." Sandalyemden zıpladım ve Koç'a bir gülümseme verdim. Hannah'nın medya işleri genellikle eğlenceliydi ve benim oturmaya hiç niyetim yoktu.

altı saat boyunca maçın başlamasını bekledim. Geçen hafta smaç tankında oturmak için gönüllü olmuştum. On iki yaşın altındaki yüzlerce taraftar hedefi vurmaya çalışırken ben çok eğlenmişim. Şimdiye kadarki en sevdiğim oyun öncesi aktivitesi olabilir. Gerçi Boston Hayvanat Bahçesi'ndeki puffin sergisinin açılışı için balondan hayvanlar yapmak da bu etkinliğin hemen üstündeydi. Ve kaleleri koştüğümüz etkinlik inanılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, şimdi düşündüğümde, bir favori seçebilmem mümkün değildi.

Koç bana kısa bir baş selamı verdi.

"A takımı o zaman?" Normalde Hannah'nın fikirlerinin yarattığı kaostan en az benim kadar keyif alan Kyle Bosco yanıma geldi ve yumruklarını tokuşturmak istercesine yumruğunu uzattı.

Bunun yerine, yarı sarılma, yarı saç ovma şeklinde bir kolumu sağ saha oyuncusuna doladım. "Bunu biliyorsun."

Beni itti ve saçını düzeltmek için dolabına geri döndü. "Şerefsiz."

Orta saha oyuncumuz Mason Dumpty, birkaç dakika önce yerleştiği koltuktan, "Merak etme salak, senin mükemmel röfleni bozmadı," diye alay etti. Son otuz dakikasını katlanır sandalyesini aramak için etrafta tepinerek geçirmişti. Sandalye saklama oyununun eğlenceli olduğunu sadece Bosco'nun düşündüğünden emindim.

Bosco ters ters baktı. "Saçıma röfle yaptırmıyorum ama Insta'da ya da YouTube'da bok gibi görünmek istemiyorum."

Kıs kıs güldüm ve eğildim, böylece bana fırlattığı havlu onun yerine yeni birinci kalecimiz Jasper Quinn'e isabet etti. Çocuk üniversiteden yeni mezun olmuştu ve sadece birkaç haftadır takımdaydı. Umudum, tecrübeli Deckato'yu genç çocukla takas ederek sözleşmemi uzatmak için biraz para kazanabilmekten ama şu ana kadar menajerimden hiçbir haber alamamıştım.

"Oyalanmayı bırak ve git." Koç Wilson kapıyı işaret etti.

Azarlanmaya sinirlenerek Hannah'yı tünellerde bulmak için yola çıktım, Bosco da peşimden geliyordu.

"Yine mi yer değiştirdin?" Hannah ince bir kaşını bana doğru kaldırdı. En iyi arkadaşımı onunla birlikte korumam artık sıradan bir şey haline gelmişti.

"Yine de beni tercih ediyorsun." Sırıttım.

"Dragon gibi hayranlar." Hannah omuz silkti ve siyah saçlarını bir omzunun üzerinden taradı.

Tüm çabalarımın rağmen, bu basit yorum karşısında boğazıma bir yumru oturdu. Taraftarların favorisi değildim. Takımdaki ikinci sezonumun başında bile hâlâ yeni çocuktum. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Liseden seçildiğim andan itibaren bu unvana sahiptim. Şimdiye kadar bunun hakkında iki kez düşünmemiştim. Ama Revs'in sözleşme yenilemeye değmeyeceğini düşünmesi canımı yaktı. Bu sezondan sonra, üçüncü ligden birinci lige çıktığımdan beri ilk kez sözleşme uzatacaktım. Beni geri getirmeyecekleri düşüncesi mideme kurşun dökmek gibiydi.

"Taraftarlar beni seviyor," diye alay etti Bosco.

"Top tavşanları seni seviyor," diye düzeltti. "Tristian olmadığı sürece bir tercihim yok."

Halkla ilişkiler müdürümüz ve sol saha oyuncusunun bir tür geçmişi vardı. Anladığım kadarıyla iyi de değildi. Ama mantıklıydı. Tristian bir maşaydı.

Hannah başka bir şey söylemeden topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Gianna'yla yaşamak nasıl?" Hannah'nın peşinden giderken Kyle kaşlarını bana doğru salladı.

Ona yan gözle baktım. Yüklü bir soru. Sanki Bay Dedikoducu'ya yeni anlaşmamla ilgili hislerim hakkında bir şey söyleyecekmişim gibi. Ayrıca ne diyebilirdim ki, çoğunlukla onun yanında dilsiz bir aptaldım. Denesem bile daha fazla garip olabileceğimden emin değildim.

"CHRIS ERKEK ARKADAŞINI TERK ETTİĞİNİ SÖYLEDİ, BU YÜZDEN O TANRIÇAYLA YAŞAMAK iyi bir zaman gibi geliyor."

"Evimizi portakal gibi kokutuyor," dedim belli belirsiz. Bununla ne yapacağını bilemeyeceğini düşünerek.

"Huh. Narenciye." Başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

"Hadi gidelim Tweedledee ve Tweedledah." Hannah takım odasının kapısını iterek açtı ve bizim için tuttu. "Bunu bir şey olmadan atlatmaya çalışalım."

Normalde üç kişiden oluşan medya ekibi, arkasında Revs logosu bulunan bir pankartın önüne kurulmuş dikdörtgen bir masanın önünde duruyordu.

Kyle masaya yaklaştı ve üzerine örtülmüş iki Revs atkısına baktı. "Nedir bunlar?"

"Onlar göz bağı," dedi Hannah.

"Sapıkça." Topuklarının üzerinde dönen Kyle ona sırtıttı.

"Hayır." Hannah burnundan bir nefes çekti, çenesi kilitlenmişti. "Sapıkça değil. Hayran dostu." Bir elini kaldırdı. "Her yaştan hayran dostu."

Kyle onu kızdırmadan önce iki eşarby da aldım ve ona döndüm. "Hadi takas yapalım." Bir adım daha yaklaşarak eşarplardan birini uzattım ve ona doğru uzandım.

"Ne oluyor lan?" Geriye doğru çekildi ve saçlarını korumak için ellerini başına götürdü.

"Sen beni yaparsan, ben de seni yaparım. Saçıma dikkat edeceğim," diye söz verdim, bunun onun işi olduğunu biliyordum.

Kyle elimde tuttuğum atkıyı çekip aldı. "Önce beni yap. Saçıma dokunmana izin vermeyeceğim."

Hannah nefes nefese kaldı. "İkiniz de birbirinizle *yatmıyorsunuz*."

Mürettebattan bir kadın yanımıza gelip onları elimizden aldığıında etrafımızda kıs kıs gülüşmeler yankılandı. Bizi masanın arkasına götürdü ve yerde durmamızı istediği işaretleri gösterdi.

"Bu gözü kapalı bir tat testi olacak. Birinizi besleyeceğim, sonra diğerinize bunun ne olduğunu açıklamak zorundasınız. O kişi de yiyeceği tahmin etmek zorunda."

"Sakin ol." Bosco başını salladı. "Aynı dalga boyundayız. Birbirimizi destekliyoruz, bu yüzden sessiz iletişim kurabiliyoruz."

"Aynen öyle," dedim yumruğunu masaya vurarak. Bu doğrudu. Ben üçüncü kalede, o da benim arkamda dış sahadayken birbirimize oldukça güveniyorduk ve Revs'e getirildiğimden beri birlikte iyi çalışıyorduk.

Mürettebat hemen ikimizin de gözlerini bağladı. Sanırım bu mantıklıydı. Bu şekilde ikimiz de göremeden diğerinin gözlerini bağlamak zorunda kalmayacaktık. Bizim yöntemimiz daha eğlenceli olsa bile.

Hannah bir geri sayım yaptı ve ardından oyuna dalmadan önce bir hoş geldin konuşması yaptı. "Pekâlâ Emerson," dedi medya sesini kullanarak, "işte ilk tabak."

"Tabak?"

Neden ? Beyzbol göndermesi miydi?

Ağızma bir çatal dolusu yemek konmasını beklerken, bunun yerine başımın arkasına bir itme aldım. Hazırlıksız yakalandığım için, yüzüm önümdeki masanın üzerindeki yapışkan madde birikintisine çarpmadan önce karşı koyacak zamanım olmadı.

"Hannah." Sarsılarak geri çekildim ve burnumu ve ağızımı kaplayan soğuk, sümüksü tabakanın içinden nefes aldım.

Derin bir kahkaha patladı ve içimde bir miktar kızgınlık yarattı, ama bu söndü. Mason Dumpty'nin, Mason Dumpty'nin

bu her neyse izlemek için geldim. Dediğim gibi, Hannah'nın işleri her zaman eğlenceliydi. İşinde iyiydi. da bizi sürüklediği aktivitelere bayılırdı. Saçma bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Onları güldürmekte harikaydı.

"İşte bu yüzden bu saçmalığa hayır diyorum," dedi huysuz oda arkadaşım. Belli ki Mason yalnız gelmemiştii. Chris'in sesi neredeyse eğleniyor gibiydi.

Gülümseyerek hâlâ yüzümü kaplayan yapışkan maddeyi yaladım. "Herkes benim kadar eğlenceli olamaz. Ayrıca uzun bir dilim var, bu yüzden bu iş için en uygun kişi benim." Demek istediğimi vurgulamak için dilimi olabildiğince dışarı çıkardım ve yiyeceği tekrar yaladım.

"Unutma Emerson," dedi Hannah kıkırdayarak, "bunu Kyle'a tarif etmelisin."

Tarif et. Tadı aklıma gelmemiştii, bu yüzden yüzümü tekrar yaladım.

"Soğuk lapa," diye tahmin ettim.

"Ne?" Bosco sordu.

Hannah mırıldandı. "Tekrar dene. Daha açıklayıcı ol."

Bu sefer daha hazırlıklıydim. Dikkatlice yüzümü eğdim ve daha büyük bir karmaşa yaratmadan kokladım. Çilek olabilir. Çekingen bir şekilde yüzümü indirdim ve dilimi dışarı çıkardım.

Yapışkan soğuktu. Kremsi. Biraz tatlı. Ama biraz da ekşiydi. Tekrar yaladım. Oh, bekle. "Biliyorum, bu yoğurt." Evet. Aynen öyle. Kesinlikle yoğurt. Dik oturdum ve sırttım. "Çilekli Yunan yoğurdu."

"Tanrım," diye mırıldandı Chris. "Tarif etmen ve onun tahmin etmesini sağlaman gerekiyordu."

"Oh, oops." Kıkırdadım. O kısmı unutmuştum.

Hannah iç çekti. "Tamam, tekrar deneyelim."

Yanımda, Bosco'nun sandalyesi masaya yaklaşıyormuş gibi yerde sürtünüyordu. "Merak etme bebeğim, ben hallederim."

"Tamam," dedi. "Tam burada."

Bir an için oda sessizleşti. Görme duyum olmadan, işitme duyum gelişti. Nefes alışverişlerini ve ayak seslerini duyabiliyordum.

Bosco öttüğünde huzur bozuldu. "Oh! Fasulyenin yanında yediğin şey."

Dudaklarımı birbirine bastırılmış, hâlâ çilekli yoğurdun tadına bakarken, fasulyeyle iyi gidebilecek, yoğurdun dokusuna benzer bir yiyecek bulmak için beynimi zorladım. "Crème."

"O da ne?" Bosco gülerek sordu.

"Ekşi krema ve peynir karışımı gibi."

"Hayır. O değil. Bunu fasulyeyle yiyorsun."

"Krema," dedim yine. Çünkü fasulyenin yanında bu giderdi. Bunu herkes bilirdi.

"Hayır, bu çıtır çıtır."

Çıtır mı? Fasulyenin yanında ne tür bir çıtır yiyecek olabilir ki? Bunu zaten bir kez berbat etmişim. Tekrar yapmayacaktım. "Cips mi?" Tahmin ettim, ama orada cips yiyor olsaydı çıtırdadığını duymaz mıydım?

"Hayır."

Kaşlarını çatarak, onu göremediğim halde ona doğru döndüm. "Tortilla mı?" "Hayır. *Bunun* gibi ve fasulye."

Ellerimi çırttım, dimdik ayağa kalktım. *Evet.* . "Domuz eti."

"Hayır! Beyazdır, fasulyeyle birlikte yenir ve gevrek, kremsi değildir."

"Ah, sadece yanlışı yapılsa gevrek olur," diye mırıldandı Mason. odanın diğer tarafında.

Neydi o? "Uh..." Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde kafamı kaşıdım. "Pirinç," dedi Bosco, ses tonunda kızgınlık vardı.

Hannah inledi.

"Pirinç mi?" Dedim ki, keşke bu göz bağını . Mason haklıydı. Pirinç ktır ktır olmamalıydı. Hiç çıtır pilav yememişim. Eğer Bosco bunu ortaya atmasaydı, anlayacaktım.

Bosco, "Yeniden yapmak istiyorum," diye talep etti. "Bunu o almalıydı." "Hayır, sıra Emerson'da," dedi Hannah.

"Bunu almalıydı. Yeniden yapmak istiyorum."

"Tamam," diye omuz silkererek kabul ettim. Yüzümü bir tabak yemeğe daha gömdürmeden gidebilirdim ve Bosco'nun açıkça kazanmaya ihtiyacı vardı.

"Peki," dedi Hannah.

Bekledim ve dinledim, bu sefer çiğneme sesini duydum. "Tuzlular.

Ve küçük. Ve atıştırılmalık."

"Fritos."

"Hayır."

"Ayçekirdeği."

"Hayır. ..." Bosco mırıldandı, sonra kıkırdadı. "Sik gibi."

"Muz mu?" Tahmin ettim.

"Hayır. Daha küçük. Bir farenin siki gibi..."

Hannah öksürdü ve odada kahkahalar koptu.

"Fare çükü mü?" diye sordum, şaşkınlık ve eğlence bir araya gelip beni güldürdü.

"Sayılır. Bilmiyorum. Farenin üzerindeki siki düşün. Ama tuzlu ve çıtır."

Dirseklerimi masaya dayayarak penis şeklinde yiyecekler bulmak için beynimi yokladım. "Oh," dedim, alkışlayarak. "Kaju!"

"Evet! Ben de bundan bahsediyordum." Kyle iki eliyle masanın üzerine vurarak her şeyin titremesini sağladı.

"Bunu kullanamayız." Hannah gürültü üzerine alay etti.

Kyle'in davul çalması bir anda durdu ve oda tekrar sessizliğe gömüldü. "Neden?"

"Sosyal medyada kemirgen penisleri hakkında konuşamayız. Bu etkinliğin her yaş için onaylandığını özellikle belirtmiştim."

Yumruğumu ağzıma götürerek sesindeki sitem karşısında bir kahkaha attım.

"Peki. Bana bir tane daha ver. Bunu tamamen G-rated tutacağım," diye talep etti. Adam muhtemelen Revs'in en rekabetçi üyesiydi.

Hannah içini çekti ama bir an sonra ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sonra ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve o yanımda dolanırken bekledim.

Kyle parmağını şıklatarak, "Gianna kokuyor," dedi. "Portakal." Kelime ağzımdan anında çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Chris. "İkiniz de kız kardeşimin nasıl koktuğunu bilmemelisiniz."

İrkildim. Kahretsin. Muhtemelen biraz hızlı cevap verdim. Ama o taşındığından beri geçen üç günü o kokuya dalarak geçirmiştim. Her ayrıntısı beynime kazınmıştı. "Onunla yaşıyorum, dostum." Bir çekişle göz bağımı çözdüm ve odada onu aradım. "Çiçekleri yemesem de buketin kokusunu almadan edemiyorum."

Gözlerini kırptırdı ve tüm vücudu kaskatı kesildi, ancak birkaç kalp atışından sonra rahatladı ve başını salladı. "Bu ne anlama geliyorsa artık. Ama evet, tamam." Sonra ölüm bakışlarını Bosco'ya çevirdi. "Kız kardeşimden uzak dur."

Kahretsin. Gi bundan nefret ederdi. Chris taleplerde bulunmayı severdi ve Gianna'nın ne yapacağını söylenmesinden hoşlanmadığı zaten belliydi.

"O kendi başının çaresine bakabilir, dostum," dedim. "Ve onun patronu olmaya çalıştığın için dilini biliyorsun."

Chris kaşlarını çattı ama sonra omuz silkti. "Muhtemelen."

"Eh," diye mırıldandı Hannah, "bu tam bir felaketti. Umalım da bunu bir şekilde kullanılabılır bir hale getirebilelim."

Mürettebata el sallayarak temizliğe başladı ve onlar da onu takip etti.

Chris ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Kusura bakma dostum. Sana bir bok vermeye çalışmıyorum," dedi ve beni şok etti. Bir eli cebinde, başının arkasını kaşıdı. "Onun seninle yaşamasına izin vererek bana iyilik yapıyorsun. Tam bir baş belası olduğunu biliyorum."

Gerçekten değildi. Orada kaldığı üç gün boyunca onu neredeyse hiç görmemiştim. Evde pek bulunmuyordum ve bulunduğum zamanlarda da genellikle odasında kamp kuruyordu.

"Önemli bir şey değil." Omuz silktim. "Eğer burası sürekli portakal çiçeği gibi kokmasaydı, onun buralarda olduğunu bile anlamazdım."

Ki bu iyiydi. Çünkü artık erkek arkadaşının resmin dışında olduğunu biliyordum...hayır. Bunu düşünmüyordum bile. O seksi, yetenekli bir kadındı ve kendisine tapacak başka bir erkek bulacağından hiç şüphem yoktu. Ve pek çok nedenden dolayı, o adam ben olamazdım.

Gianna

5

DEVASA PENCERE DUVARININ ÖNÜNDE DURMUŞ, BOSTON'U INCELIYORDUM. ufuk çizgisi. Hayvanat bahçesi tabelasının son rötuşlara ihtiyacı vardı ama ufuk çizgisi saatlerdir bana bağıırıyordu.

Teslim tarihleri ve müşteri talepleri öncelikli hale geldiğinde yaratıcılığı yapmak zorunda kaldığım işe kanalize etmek zor olabiliyordu. Ve ilhamı çok uzun süre görmezden gelmemeyi öğrenmişim, yoksa her şey berbat olurdu. O zaman çizdiğim ya da boyadığım hiçbir şey ne kendim için ne de iş için çöpten başka bir şey olmazdı.

Hayvanat bahçesi tabelaları iyi gidiyordu. Gelecek hafta yıldızların altındaki açılış gecesinden önce detaylandırmayı bitirmekte zorlanmayacaktım. Kendime bir gece izin versem bile.

Annem her zaman yemeğin bedeni beslediğini ama yaratıcılığın ruhu söylerdi. Ve benim ruhum zedelenmiş hissediyordu.

Boston'da olmanın beni Jake ile düzenli olarak uğraşmaktan kurtaracağını umuyordum, ancak uzaktan çalışırken bile günde birkaç kez e-posta gönderdi ve beni aradı. Sanki beni kontrol ediyormuş gibiydi. Sanki hayvanat bahçesinde işimi yapmadığımdan endişeleniyordu. Hiçbir tasarıma yüzde bir milyondan başka bir şey vermemiştim, bu yüzden güvensizlik gereksiz ve sinir bozucuydu.

Kalbimi kırmamış olsa da kesinlikle aptal ve istenmeyen biri gibi hissetmeme neden olan eski pislik sevgilimle uğraşmak ve kendime ait bir yerim ya da alanım olmaması arasında başarısızlık güçlü bir şekilde havada asılı duruyordu. Biraz ruh gıdasına ihtiyacım vardı. Ve o anda, manzara ve öfkeli bir müzik arasında biraz huzur buldum.

Fırçamı tekrar kaldırdım ve tüm düşünceleri kapattım. Sarılar grilere ve siyahlara karışıyor, binalara ışık veriyordu. Çalışırken dudaklarım Miley Cyrus şarkısının sözleriyle birlikte hareket ediyordu, sanki kendi akılları varmış gibi. Binaları aydınlatmayı henüz bitirmiştım ki mutfaktan gelen bir ses beni irkiltti.

Döndüm ve tezgâhta duran bir figür gözüme ilişince sıçradım. Kalbim küt küt atmaya başladı, hatta adam netleştiğinde onun Emerson olduğunu fark ettim.

Müziği durdurarak ona ters ters baktım. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Omuz silkti. "Zaman konusunda iyi değilim."

Dudaklarım aralandı, nefesimi içime çektim, ona saldırmaya hazırdım. Ama buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Saat bilmediğini söyleyemezdi. Bu çok saçma olurdu.

"Özür dilerim." Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Bölmek istememiştım."

"Sen . Sadece orada dikiliyor olman garip." Dudaklarımı birbirine bastırdım, yüzündeki konsantrasyon ifadesiyle beni izlerken kıpırdandım.

Ne görmeyi umuyordu? Berbat haldeydim. Yüzümde boya olduğunu garanti edebilirim. Bir tasarımın içine girdiğimde böyle oluyordu. Tüylerim diken diken oldu, bu konuda yorum yapmasına, benimle alay etmesine karşı kendimi hazırladım. O ilk olmayacaktı.

Ama beni eleştirmek yerine suyundan bir yudum aldı ve omuz silkti. "Ayakta durmak tuhaf değil. Hokkabazlık tuhaf olurdu. Özellikle de bu konuda iyi olmadığım için."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve kafam karışmış bir şekilde omuzlarımı düşürdüm. "Ne?"

Yüzü tam bir gülümsemeyle aydınlandı. "Çılgınca, değil mi? Bu işte mükemmel olmalıyım. Hayatımı top yakalayarak kazanıyorum. Ama bu en lanet şey." Derin derin kıkırdadı ve onu takip etmiyor olmama rağmen sesi içimde gümbürdedi.

Mide. Adam tuhaf bir şekilde seksiydi. "Ne zaman denesem, o topları havaya fırlatıyorum ve kuş boku gibi kafama yağıyorlar."

Alay ettim. Buna ne dememi bekliyordu ki? *Kötü bir hokkabaz olman sorun değil mi? Ya da evet, kuş pislikleriyle tozlanmaktan nefret ediyorum mu?*

"Ben duşa doğru zum yapacağım."

Fırçamı yere bıraktım ve döndüm. "Daha yeni duş almadın mı?"

Chris'e göre, çocuklar sonra hep duşa girerlermiş. Takım odasına gitmeleri bu yüzden bu kadar uzun sürmüş.

"Hayır, soyunma odası duşları genelde kokmayayım diye hızlıca durulanıp çıkılan duşlardır." Elini burnunun önünde salladı. "Kir ve ter arasında" - dudakları bir tarafa kıvrıldı, bir tıkırtı sesi çıkardı- "bu hiç iyi değil."

Bir kahkaha attım. "Chris'le birlikte büyüdüm. Anlıyorum."

Tamamen gülerken gözleri parladı. "Evet, Avery'nin onu sevdiğinden emindim, maçtan sonra onunla dolaba girdiğinde ama duştan önce."

İçimden bir ürperti geçti. Bunlar kardeşimle ilgili hiç ilgilenmediğim detaylardı.

"Her neyse, bu benim rahatlatma duşum. Yani..." Kollarını iki yanına açtı ve bir motor sesi çıkararak havalandı.

Birkaç saniye boyunca arkasında bıraktığı boşluğa baktım. Uçak taklidi mi yapıyordu? Her ne yapıyorsa, beni her türlü dengesiz bırakmıştı.

Sonunda müziği tekrar açtım ve tekrar resmime odaklandım. Tam kendime gelmişim ki yüksek bir ses beni böldü.

Homurdandım ve fırçamı yere attım. Eğer bir komşum müziğimden şikâyet ederse onu azarlayabileceğime yemin ettim. Zaten uzun bir gün olmuştu ve aptallığa ayıracak vaktim yoktu.

Kapıyı çekip açtığımda gri bir polo, bir çift şort ve gördüğüm en parlak mavi Revs çoraplarını giymiş bir adamla karşılaştım.

"Bay Damiano nerede?" diye sordu.

Harika, bir hayran. Hayatım boyunca onlarla yeterince uğraşmışım, bu yüzden onları çabucak korkutmakta oldukça iyiydim.

"Burada olmaz." Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım, Jake'in kaltak suratıyla karıştırdığı maskeyi taktığımdan emin oldum.

"Biri olmalı," dedi boynunu büküp dairenin içine bakarak, "çünkü belli ki duş almamışsın."

Omuzlarım sinirlenerek gerildi. "Affedersiniz?" Bu adamda bir şeyler vardı. Evet, her yerim boya içinde olabilirdi ve üzerimde tayt ve tişört vardı ama iğrenç değildim.

Beni itti ve koridorda ilerledi.

"Dinle, pislik," dedim ama Emerson'ın banyo kapısına vururken sözlerim boğuldu.

Adam bana dönüp bakmadan, "Suyu hemen kapatın," diye bağırdı.

Bir an sonra su kesildi ama bu, herifin kapıyı yumruklamasına engel olmadı. Kapı açılıp Emerson görüldüğünde elini bıraktı.

Onu gördüğümde ağzım kurudu. Oda arkadaşımın beline beyaz bir havlu sarılmıştı ve geniş omuzlarından, boynundaki gümüş zincirden, bronz göğsünden aşağı akan ve karın kaslarının çukurlarına yerleşen su damlaları vardı. İznim olmadan, gözlerim yolculuklarına devam eden damlaları takip etti.

Ancak boğazını temizlediğinde incelemem aniden durdu. Nefesimi tutarak gözlerimi yüzüne diktim ve bana tatlı tatlı gülümsediğini gördüm. Dişlerimi sıktım. Lanet olsun. Beni onu süzerken yakalamıştı. Saçlarını geriye savurarak kapı pervazına çok yakın duran adamın üzerine su döktü.

"Alt katta sele neden oluyorsun," diye penis.

Emerson şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi düştü. Ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden sik suratlı tiradına devam etti.

"Bir sızıntı olduğunda suyu kapatmayı bilmek için dahi olmaya gerek yok."

Bir sonraki kalp atışında, ışık Emerson'ın gözlerini terk etti. Kahretsin, bakışları tamamen yanılttı. Üzgün Emerson var olmamalıydı.

Duruşundaki yenilgi kanımı kaynattı. Artık canıma tak etmişti. Adamın kolunu çekerek onu kendime doğru döndürdüm. Tökezledi ama kendini çabucak toparladı ve ince kolunu tuttuğum yerden çekti. Bana attığı bakışlar kesinlikle gözümü korkutmak içindi ama belli ki kiminle uğraştığını bilmiyordu.

"Dinle, sik kafalı," diye homurdandım, omuzlarımı geriye doğru çekip çenemi hala altından su damlayan havlulu Emerson'a eğdim. "Bu zavallı adam bir takımın maçını kazanmayı daha yeni bitirdi.

Eğer çorapların bir gösterge ise, hoşuna gidiyor." Bu alet çantasının beceremediği yüksek çorap ve şort görünümünü işaret ettim. "Tek istediği gevşemektir. Bir borunun sızdığını bilmesinin tek yolu lanet olası geleceği görebilmesiydi. Her ne kadar tuhaf biri olsa da, bende cinli lamba ya da büyücü havası yok. Ya siz?" Kaşlarımı kaldırdım.

Adamın tek cevabı saçmalamak oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir adım daha yaklaştım. "O yüzden belki sakinleşir ve pek de iyi bakmadığın anlaşılan bir dairenin kirasını ödeyen kişiye bağırırken iki kere düşünürsün."

Bu noktada parmağım adamın göğsüne çarpmıştı ama işim bitmemişti. Bu dangalağa gösterecektim-

Tiradım kulağıma gelen bir kıkırdama ve belime dolanan güçlü, nemli bir kolla kesildi. Normalde mikroplu bir duş havlusundan ürkererek kaçardım çünkü neredeyse çarşaf kadar kötüydüler ama beyaz kumaşın üzerindeki vücudunun sıcaklığı beni olduğum yerde dondurdu.

"Teşekkürler, Mariposa," dedi Emerson, beni o aşağılık küçük adamdan uzaklaştırarak.

Nefesi kulağımın üzerinde gezindi ve bu hisle omurgamdan aşağı inmeye çalışan ürpertiyle savaştım. Muhteşem bir adamın vücuduna sıkışmış bu aşırı hevesli köpek yavrusu bana dokunduğunda vücudumun bana ihanet etmesine izin verin.

Beni bırakmak yerine kolunu göbeğime doladı ve halüsinasyon görüyor olsam da burnunu saçlarıma götürüp içine çektiğine yemin edebilirim.

Vay canına. Kahretsin. Beni kokladı mı? Kokladım mı? Oh kahretsin. Duş hakkında yaptığı yorum aklıma geldi. Günün erken saatlerinde duş almıştım. Ama belki de terlemiştim-

"Eğer kadınınızı kontrol altına aldıysanız-"

Vücudum tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkıştı ve eldivenlerimi fırlatıp bu adama ne kadar kontrolden çıkabileceğimi göstermeye hazır bir şekilde kolunu ittim.

Ama Emerson etrafımdan dolanıp aramıza girdi ve ölmek istediği her halinden belli olan bu aptalı korudu. Bir tarafa doğru adım attım ama Emerson iri bir elini geriye doğru uzatıp kalçama koydu, parmakları tenimi ısırarak beni durdurdu.

Bu temas kalbimi yerinden oynattı ve dikkatimi o andan uzaklaştırdı.

"Özür dilerim efendim," dedi Emerson, ses tonunu her zamanki gibi kibar tutarak. "Ama Gianna'yla ya da herhangi bir kadınla ilişkimin durumu ne olursa olsun, onları asla kontrol etmeye kalkışmam. Kadın nüfusunun çoğunun biz aptallardan çok daha yetenekli olduğunu düşünüyorum."

Çekici gülümsemesi adamın homurdanmasına neden oldu. Ama Emerson'ın ifadesi ve ses tonundaki saygı midemi alt üst etti.

Beni bıraktı ve iki elini önünde birleştirerek odasına doğru geri adım attı.

"Neden oturma odasında dinlenmiyorsunuz efendim? Giyinmem için bana bir saniye verin, sonra konuşabiliriz. Yardımcı olmak için elimden geleni yaparım." Daireye adım attığından beri berbat olmaktan başka bir şey yapmayan adama koca bir aptal gibi gülümsedi.

"Pekala." Adam ayaklarının üzerinde kaydı ve dudaklarını büzdü. "Alt katınızda yaşayan insanlar Revs taraftarı. Oda arkadaşınızdan alacağınız bir imza eminim aranızı düzeltmek için çok işe yarayacaktır."

Emerson'ın gözlerindeki ışık söndü ama başını salladı ve yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı. "Tamamdır. Dragon'un her zaman birkaç imzalı fotoğrafı vardır."

Beş dakika sonra, Emerson'ın tuvaleti kullanmayacağına dair verdiği söz ve kardeşimin bir avuç dolusu imzalı resmiyle o pislik mutlu bir şekilde oradan ayrıldı.

Kapı kapanır kapanmaz, "Ona kardeşimin imzasını vermemin imkânı yok," dedim. "Ciddi ciddi hadım edilmeyi düşünüyordum."

Emerson kıkırdadı. "Gerçekten mi? Hiç öyle bir izlenim almadım." Gözlerimi devirdim. "Seninle konuşma şeklini beğenmedim."

Emerson'ın ağzının köşesi biraz kalktı, dikkatimi güçlü çene çizgisine ve oradaki ince kıl tabakasına çekti. Normalde sakallar dağınık görünürdü ama Emerson'ın masum yüzündeki koyu gölge işe yaramıştı.

"Beni destekleme şeklin kesinlikle midemi alt üst etti.

Daha önce kimsenin benim için böyle savaştığından emin değilim."

Sözleri karşısında omuzlarım gerildi. Cidden mi? Gözlerimi ona diktim. Bu adam diş ağrısına neden olacak kadar tatlıydı. Arkasında bir ordu olmaması nasıl mümkün olabilirdi?

Omuz silkti. "Yoldan uzak duruyorum ve insanların gülümsemesini sağlamak için elimden geleni yapıyorum."

Karşımdaki mutlu adamı tepeden tırnağa inceleyerek değerlendirdim. Sürekli pozitif zor bir dönem geçirdiğini asla tahmin edemezdim.

ama birdenbire pek çok şeyi sorgulamaya başladım.

Çenem kilitlendi ve "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Emerson çıplak ayakları üzerinde kaydı ve ellerini önünde birbirine bastırdı. Parmak eklemlerinin çatlarken çıkardığı ses etrafımızdaki sessizliği doldurdu.

"Emerson?"

Sonunda bana doğru bakarak içini çekti. "Ben dört çocuğun en büyüğüyüm. Annemin zamanı çok kısıtlıydı ve beni korumasına ihtiyacım yoktu. Endişelenmesi gereken başka insanlar vardı."

Dikkati omzuma kaydı, sanki bana bakıp bir sonraki kelimeleri söyleyemiyormuş gibiydi.

"Üçlü A'ya geçtiğimde on yedi yaşındaydım. Bana aptal bir çocukmuşum gibi davrandılar, durmadan dalga geçtiler. Ben de buna boyun eğdim. Benden nefret etmemeleri için onları güldürmeye çalıştım."

Sözleri ve her zamanki neşeli ses tonundaki hüznün belirtisi kalbimi sızlattı. "Ne?"

"Gianna." Sonunda bakışlarımla buluştu, normalde kahverengiye çalan parlak yeşil gözleri neredeyse bulanık ve boş görünüyordu. "Bir çocuktum, erkeklerle dolu bir takımdaydım. Hiç arkadaşım yoktu ve neredeyse hiç yaşam becerim yoktu. Ama benim için bir bok yapmak zorunda kalmayacaklarımdan emin oldum. İstedğim son şey bana kızmalarıydı, bu yüzden yollarından çekildim."

LANET OLSUN. GÖZLERİNDE O ACIYAN BAKIŞI GÖRMEK BENİ ÖLDÜRDÜ. SANKI zavallı olduğumu düşündü.

Ayaklarımın üzerinde kayarak dikkatimi aramızdaki zemine verdim ve parmak eklemlerimi tekrar çıtlattım.

Gerçek şu ki, yirmi yaşına gelene ve Chris takıma katılana kadar tek bir arkadaşım bile yoktu. Ben sadece çok hızlı olan aptal bir çocuktum. O zamanlar kısa top oynardım ve hiçbir şey beni geçemezdi. Üç sezon boyunca top çalmada liderdim. O zaman bile, birinci ligdekilerin çoğundan daha hızlı koşardım. Bunların hiçbirisi bana arkadaş kazandırmadı. On yedi yaşındayken hiçbir şey hakkında bir bok bilmiyordum. Hızımı kıskanan ve boş zamanlarını benim giremediğim barlarda geçiren yirmi beş yaşındakilerle oynuyordum. Kız arkadaşları, tek gecelik ilişkileri olanlarla.

O zamana kadar sadece iki kızı öpmüştüm. Toy ve toydum ve büyük çocuklarla yaşamaya uygun değildim. Kötü şakalar yapardım ve sahada olmadığım zamanlarda kendi ayaklarıma takılırdım.

Gerçi on yedi yaşında bu kadar yabancı olmak beni yirmi altı yaşında olduğum kişi yapmıştı. Hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve şimdi de sağlamaya çalışmıyorum. Ama Revs'te geçirdiğim süre boyunca edindiğim sağlam dostluklara sınıksız sarıldım. Birlikte oynadığım çocuklar, özellikle de Chris, takım arkadaşından çok ailem gibiydi.

Bu yüzden Gi'nin parmaklarındaki ve gömleğindeki boya ve yanağındaki sarı çizgiyle ne kadar sevimli görüldüğüne aldırmadan uzak duracaktım. Beni savunmak için atladığında kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da, yapmak istediğim son şey kardeşini kızdırmaktı. Bir yanımda, özellikle de spor şortumun bel bandının altındaki kısım bunu istese bile.

Ama kahverengi gözleri şaşkınlıkla kısılmış olan kadına son bir kez daha uzun uzun bakarak omuz silktim ve bu konuşmanın derinliğiyle oynadım. "Her neyse, balla daha çok sinek yakalayabileceğinizi düşünüyorum."

"Arılar," diye düzeltti. "Ne?"

"Arılar. Balla, sirkeyle yakaladığınızdan daha fazla arı yakalarsınız. Babam hayatım boyunca bana bunu söyledi."

Kıkırdadım. Annem ifadeleri yanlış anlamamanın kraliçesiydi. Bazen benim de yaptığımı kabul ediyordum ama bu sefer yanılanın Gi olduğundan oldukça emindim. Ama kadının inatçı olduğu biliniyordu ve ben kavga etmek istemiyordum. "Arılara alerjim olduğu için onları sana ve babama bırakacağım," diye şaka yaptım. "Açlıktan ölüyorum. Kızarmış peynir ister misin?"

Cevap olarak bana göz kırptı.

Soruya cevap vermeyince boğazımı temizledim ve mutfığa . "Buna ne dersin? Birkaç tane yapacağım, eğer canın isterse bir tane alabilirsin." Belimden eğilerek yassı tavayı çıkardım. "Ve geceni tamamen mahvettiğim için, sessiz olacağım ve başyapıtına geri dönmene izin vereceğim."

Bana sert bir bakış fırlattı, dudakları büzülmüştü ve kara gözleri sertti. "İğnelemeye gerek yok."

"İnan bana, bu bir iğneleme değildi. Yaptığın iş çok iyi Gi," diyerek onu temin ettim ve buzdolabında peynir aramaya başladım. Çedar, gouda ve pepper jack peynirlerini çıkardım. Kombinasyon mükemmeldi ve sandviçe biraz canlılık katıyordu.

Tekrar yukarı baktığımda hâlâ odanın ortasında durmuş bana bakıyordu.

Başımı eğerek onu değerlendirdim. "Ne?"

"Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum." Kollarını kavuşturdu ve lanet olası büyük boy tişörtünün içinde bile dolgun göğüslerinin hatlarını açıkça görebiliyordum.

Gözlerim bir an için beyaz kumaşın arasından seçebildiğim dantele takıldı. Ama zihnimden gelen bir tekmeyle başımı çevirdim.

ve bir elini yüzümde gezdirdi.

"Çok ciddiym." Tavayı ısıtmak yerine bira almak için buzdolabına geri döndüm. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım vardı. İki tane çıkardım ve ikisini de havaya kaldırdım. "Tercihiniz?"

Bud Light'a kaşlarını çattı, sonra Sam Adams birasına baktı. Birayı aldı ve şişe açacağını sakladığımız çekmeceye gitti. Seçimi için onu suçlayamazdım. Bud Light berbat bir şeydi. Ama sezon boyunca yemek planlarıma biraz daha kolay uyuyordu, bu yüzden sonunda işe yaradı. Benimkini kırdım ve bir fırt çıktım.

"Onları suçlayan sen misin?" diye sordu.

Soru şifreli olarak görülebilse de, ondan detaylandırmasını istememe gerek kalmadı. Dairenin etrafında onun yağlı boya tablolarından üç tanesi asılıydı.

"Bunu yapmadığını bilmek kardeşinin imajını zedeliyor mu?" Kıkırdadım.

Christian dekore etmeyi umursayabilirdi. Ona kalsa pinpon masamız, kanepemiz ve televizyonumuz olurdu.

Belki uzun süredir tek başıma olduğum için, belki de ailemden çok uzakta olduğum için evim gibi hissettiğim bir yerde zaman geçirme ihtiyacıydı. Her iki durumda da steril, boş bir kutuda yaşayamazdım.

Sessizce açık oturma alanını taradı ve birasını yudumladı. "İyi bir zevkin var."

Sırıttım. "Ve çok yeteneklisin."

Yanaklarının pembeleşmesi şaşırtıcı olduğu kadar çekiciydi de. Bir parmağıyla tek bir bukleyi döndürerek başka tarafa baktı. Gianna her zaman kendinden emin görünürdü, bu yüzden ifadesindeki ve duruşundaki belirsizlik şok ediciydi.

Ağabeyi ve babası onu öve öve bitiremiyordu, bu yüzden iltifatlara alışkın olduğu düşünülebilirdi. Belki de sadece onlar değildi?

Christian her zaman eski erkek arkadaşının boktan ve destekleyici olmadığından yakınırdı.

"Adamın sana bunu her zaman söylemedi mi?"

Bana baktı ve hızla ağzını açtı ama cevap vermek yerine iç çekti. Kahverengi gözleri pek çok duyguyla doluydu ama ben hiçbirinin ne olduğunu bilmiyordum. Hepsi benim için yeniydi, çünkü normalde ondan aldığım tek şey kızgınlıktı.

Biramı kuvars tezgahın üzerine koydum ve onu izleyerek bekledim. Dikkatini tekrar yüzümden ayırdı ve ayaklarının altındaki parke zeminin çizgilerini izlemeye başladı. Sonunda içkisine baktı ve yavaşça kaldırdı.

"Arkadaşlarım onun kıskanç olduğunu söyledi." Birasından bir yudum aldı ve gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık belirdi ama hâlâ bana bakmıyordu. "Neden iltifat etmekten hoşlanmadığına dair bir sürü bahane uydurdum." Tekrar durdu ve birasından bir yudum daha aldı. "Ama şimdi anlıyorum ki o sadece bir pislik."

Kıkırdadım. Adam hakkında duyduğum her şeye benziyordu. Ekmek çekmecesine yöneldim, madem o açıyordu, şansımı zorlamaya karar verdim. "Buna neden karar verdin?"

"Birkaç hafta önce beni en sevdiğim restorana götürdü ve yemeğin ortasında bana başka birini hamile bıraktığını ve onunla birlikte yaşayacağını söyledi." Ses tonu gerçekçiydi ama kelimeler kulaklarımı tırmalıyordu.

Ekmek elimden kayınca tezgâha dönmek için yolu yaralamıştım. Yere düşmesine izin vererek ona doğru döndüm. Mantıksız bir öfke göğsümün derinliklerinde beni kavrarken kalbim garip bir şekilde çarpıyordu. "Az önce ne dedin sen?"

"Biliyorum." Birasını tezgâha çarptı ve sonra ekmeği almak için eğildi. "Tam bir göt, değil mi?" Başını salladı ve bana geri uzattı.

"Uh..." Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Ama aynı zamanda Christian tanıdığım en ağız korumacı insandı, yani... "Nasıl oldu da kardeşin onun içini boğaltmadı?"

Gözleri bir an için şaşkınlıkla açıldı, ama hemen ifadesini düzeltti ve bana o çok aşına olduğum bakışını fırlattı. "Ona söylemeyeceğim." Kollarını tekrar vücudunun üzerinde kavuşturarak, bir kalçasını "*siktir git*" dercesine salladı.

Yutkundum, itirafını sindiriyor ve bununla ne halt düşünüyordum.

"Bak," dedi düşüncelerimi bölerek, "bu utanç verici ve ben istemiyorum-"

"Gianna," dedim ses tonumu yumuşak tutarak. Başını kaldırıp bakmadı.

"Gianna," dedim daha güçlü bir şekilde.

Bu kez kahverengi gözlerini kaldırdı, çıplak göğsümün üzerinde gezdirdi ve sonunda benimkilerle buluştu.

Elimi tezgâhın üzerinde yumruk yaparak, "Onun boktanlığı senin bir yansıman değil," dedim. "Bu onun suçu." Diğer elimle onunkini nazikçe kavradım ve sıktım. "Sen yetenekli, vahşi, muhteşem bir kadınsın ve bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Hızlı bir nefes alış verişiyile dudakları aralandı. Ellerimiz dışında hiçbir yerimiz birbirine değmiyordu. Buna rağmen tüm vücudum ısındı. Etrafımızdaki hava uğulduyordu. Gözbebekleri büyüdü ve aramızda dolaşan elektriği onun da hissedebildiğini belli etti. Tek yapmam gereken elini çekiştirmek ve içime düşmesine izin vermektir. Sonra ağzını talep edecektim. O bunu hoş karşılayacaktı. Ben de hoş karşılardım.

Ama oraya gitmeyecektim.

Elini bıraktım ve hızla geri çekildim.

Gerçeğe dönüyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra ağzı sıkı bir çizgi haline geldi. "Doğru." Başını salladı. "Yine de bunların hiçbiri Chris'i ilgilendirmez."

Başımı sallayarak ocağa döndüm.

"Ben..." Cümlesini bitirmeden, ayaklarının yerdeki sesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde uzaklaştı.

Kendimi tekmelemek istedim ama ne yapmalıydım ki? Onu öpmek mi? Eğer o başka bir kadın olsaydı, yapacağım Çey tam olarak buydu, çünkü bunu çok istiyordum. Ama Christian benim en iyi arkadaşımdı, hiç kimsem yokken yanımda olan adamdı. Ve kız kardeşiyle öylesine takılarak bunu mahvedemezdin.

Gianna ne kadar etkileyici ve muhteşem olursa olsun, içimde nedensellikten fazlası yoktu. Revs'le olan sözleşmem dört ay sonra bitiyordu ve sözleşmem uzatılmazsa ne yapacağım ya da kendimi nasıl geçindireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu krizden geçerken başka biriyle ilgilenecek bant genişliğine sahip olmak bir yana. Gianna bakıma muhtaç bir tip değildi ama bir amacı olan bir partneri hak ediyordu. İlişkiye değer katan birini. Ondandır otlanacak, işsiz güçsüz bir hımbıl değil. Eğer beyzbol işe yaramazsa, sırtımı yaslayabileceğim bir diplomam bile yoktu. Çoğu oyuncunun aksine, alt liglerde oynamak için üniversiteyi atlamıştım. Eğer beyzbol artık bir olasılık değilse, o zaman ben kimdim?

Menajerimin hiçbir şey duymadığı her gün, gelecek yıl Rev olacağıma dair güvenim azalıyordu. Sırada bekleyen başka takım da yoktu. Tek seçeneğim

alt lige geri dönmek olurdu. Uzakta küçük bir kasabada on ay geçirmek.

Omzumun üzerinden, yine odanın karşısındaki şövalesinin başında duran Gianna'ya baktım. Önündeki resme bakarken sırtı bana dönüktü. Tuvalindeki ufuk çizgisi pencereden görünen ufuk çizgisinden daha ilginçti. Bir şeyleri içine çekme ve daha fazlasını yapma yeteneği hayranlık uyandırıcıydı. Tüm çalışmaları, başka hiçbir yerde nadiren ifade ettiği bu duygusal kırılganlıkla doluydu. Sadece yüzeyin altında gizlendiğini tahmin edebildiğim bir yumuşaklık. Ve lanet olsun, eğer bu beni büyülemeyse.

Her ne kadar onunla sınırlarımı aşmak istemesem de, bu korkunçluğu da aramızda bırakamazdım.

"Izgara peynir çevirmeyi öğrenmek ister misin?" diye sordum. Kafasını bana doğru çevirdi. "Ne?"

Tavayı ocaktan çektim. Tereyağlı ekmek o kadar ısınmıştı ki üç kat peynir de erimeye başlamıştı. Onun görebileceği şekilde tezgahın koydum ve bir bilek hareketiyle ekmeği havaya fırlattım ve pişmemiş tarafı aşağı gelecek şekilde tekrar yakaladım.

Neredeyse istemeyerek de olsa ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

"Zor." Başımı salladım. "Sen de kurnaz olmayı öğrenmek ister misin?"

Sonunda, neredeyse tam bir sırtış elde ettim.

"Öğrenmem gerektiğini sana düşündüren nedir?" Tek kaşını kaldırarak küçük taburesini itti ve gözlerinde kararlı bir bakışla bana doğru yürüdü.

Sapını tutabilmesi için sote tavasını yere bıraktım. Tek bir yumuşak hareketle tavayı aldı ve ızgara peyniri tekrar çevirdi.

Gözlerini devirerek alay etti. "Numara yapabilen tek kişi sen değilsin."

"Vay be, kızım. Güzel." Güldüm, sadece yapabildiği sevinmemiştim, Ama benimle oynamaya çok istekli olduğu için. "İki takla atabilir misin?"

Sanki onu çok yormuşum gibi iç çekti ama beklediğim gibi topuklarının üzerinde dönüp gitmek yerine tavayı geri aldı. İki kez takla atabildiği ortaya çıktı, ben de üç kez takla attım ve tavayı geri verdim. Ama benim yeteneklerime sahip değildi. Eski usul bir deneme yaptı, sonra sandviçleri bitirirken tekrar denedi ama beni yenemedi.

Sandviçlerimizi tabaklara koyduktan sonra oturma odasına geçtim. "Film izlemek ister misin?"

Bana öyle ya da böyle kesin bir cevap vermek yerine omuz silkti ve televizyona baktı.

Bunu evet olarak kabul edip izleme listemi çıkardım.

Liste görünür görünmez sert bir alay savurdu. "Avery'nin filmlerini izlemeyeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ekranı taradım. Piyasadaki en iyi romantik komedilerden birkaçıyla doluydu. "Bunlara bayılıyorum. Bir favori seçemedim. İyi bir sonsuza dek mutlu sondan duyduğum ürpertiden bahsettiğimi duymuşsundur." Bir iç çekiş kaçtı içimden, istemeden ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. İnsanların mutlu sonla bittiğini görmeyi seviyordum. Bu, tadına doyamadığım bir uyuşturucuydu.

"Beni depresyona sokuyorlar."

"Seni depresyona mı soktu?" Koltukta kaykıldım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Vereceğini tahmin ettiğim onca iğneleyici cevaptan biri bu değildi.

Sandviçi eline aldı, sorduğum soruyu duymazdan gelmeye çalışarak sandviçe odaklandı ve bir ısırık aldı. "Vay be Em, bunlar gerçekten çok güzel."

Onunla bir dakikalığına dalga geçerdim. "Biberli jack. Yapışkan iyiliğe mükemmel bir tekme."

İkinci ısırıktan sonra mırıldandı. "Sanırım Gouda ve Jack arasındaki oyundan kaynaklanıyor. O tuzlu ve güçlü tadı alıyorsunuz, ama Jack'teki baharatın ısırlığıyla birlikte."

"Aynen öyle." Biramdan bir yudum aldım ve soruma dönmeye hazırlandım. Gianna'yı anlamak istemem dışında neden bu sorunun üzerinde durduğumdan emin değildim.

Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için duyduğum bu ihtiyaç, sanat eserlerini ilk gördüğümde de beni etkilemişti. Parlak ışıklarıyla Boston şehrinin önünde neredeyse yapayalnız duran karanlık suyun derinliği beni büyülemişti. Sanki benimle konuşuyordu çünkü çoğu zaman kendimi su gibi hissediyordum. Kalabalığın içinde yalnız. Chris bana bu resmi kız kardeşinin yaptığını söylediğinde kalbim göğsümde garip bir şekilde çarptı. Gi'nin her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm ama o andan beri ona olan merakımı dizginleyememiştim.

"Peki," diye araya girdim, "romantik komediler neden depresiftir?"

Bir dakika boyunca oflayıp pufladı ve yavaşça çiğneyerek bana baktı. Sonunda sandviçini bıraktı, ellerini sildi ve koltuk minderine yaslandı. "Sonsuza dek mutlu olamadığında, bunun herkes için gerçekleşmesini izlemek zorunda kalmak çok can sıkıcı."

Sesi ısırgan olabilirdi ama bu ifadedeki kırılganlık yüzümdeki gülümsemeyi çaldı.

"Bunu hiç anlamıyorum." Kızarmış peynirini aldı ve ekranda mutluluktan neredeyse parlayan kadına doğrulttu.

Geçmişindeki erkeklerin onu gülümsetemediğini bilmek göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. Sonsuza kadar birlikte olacak kadar istikrarlı bir erkek değildim ama birlikte olduğum ya da olmadığım her kadından yüzünde bir gülümsemeyle ayrıldığımdan emin oldum. Etrafımdaki insanlara neşe vermek bir ayrıcalıktı. Ve kimsenin bunu Gianna için yapmamış olması berbat bir şeydi.

"Bir gün onu bulacaksın." Pürüzlü yanlarına rağmen, şiddetle seilmeyi fazlasıyla hak ediyordu. İnsanlar için ayağa kalkar ve çok çalışırdı. Onu inceledim, siyah saçlarını, siyah gözlerini, ciddi ifadesini aldım. Onda o kıvılcım vardı - mutluluk değil; daha çok sıcaklık gibi. Onunla olan her şey sıcaktı ve ben bu ışıltının tadını çıkarmayı seviyordum. Yanma ihtimali bana her seferinde top çalmak için çuvalı tekmelediğimde yaşadığım heyecanı veriyordu.

Kadın homurdandı. "Sen ne dersen o."

Belki de önümüzdeki birkaç hafta içinde onun için yapabileceğim şey buydu. Ona daha fazla neşeyi hak ettiğini gösterebilirdim.

Gianna

7

"BU ADAM ŞİMŞEK GIBİ." BU SES BENİ BAŞIMI KALDIRIP Telefon. Avery'nin arkadaşı Wren bizim locadan sahaya bakıyordu. "Bahse girerim ilk atıştan önce ikinci atışı çalacak."

"Hayır," diye başını salladı Avery. "Em her zaman en az bir atış bekler. Sahte atışı çok sever, hemen atmaz."

Wren kıkırdadı ve bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru. Numara yapma sanatında ustalaşmış."

Avery yanıt olarak kıkırdadı, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen şakayı açıkça anlamıştı.

İçimden bir of çektim. Onlara kızmak istemiyordum ama kendimi Emerson döngüsünün dışında hissediyordum ve bu... garip bir şekilde sinir bozucuydu.

Garip bir şekilde sinir bozucuydu. Adamı anlayamadım. Dün geceden sonra, belki de numara yapmada iyi olmasıyla ne demek istediklerini gerçekten anlamıştım. Binanın süper fırtınası ile gecenin sonu arasında iki kez beni öpmek üzere olduğunu sandım. Her ikisinde de geri çekildi ve arkadaş canlısı, şapşal haline geri döndü. Açıkça olmayan bir şeyi okuduğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Bugün ondan uzak durmayı planlamıştım. Takım beş günlük bir yolculuğa çıkıyordu ve umudum o döndüğünde ikimizin de

Unutmuştum. Ama Avery'ye maça onunla, Wren'le ve Wren'in ailesiyle birlikte geleceğime dair söz vermiştim. Wren ve benim iyi anlaşacağımıza ikna olmuştu.

Sanat ve moda konusunda benzer ilgi alanlarımız olduğuna söz vermişti ve yanıldığını söyleyemem. Wren Boston Müzayede Evi'nde çalışıyor, sanat eserlerinin satışını kolaylaştırıyordu. Bir beyzbol maçına katılırken bile üzerinde şık bir hava vardı. Seçtiği yüksek belli pantolon ve ipek atlet, bir çift kama ile birlikte onu bir spor etkinliğinden çok şehir kulübünde öğle yemeğine hazır gösteriyordu.

Avery'nin her zaman jean şort ve kardeşimin formasını tercih ettiğini bildiğim için maça bu sundress'i giymemeyi düşünmüştüm ama forma içinde ne kadar sevimli görünse de, bu şeyler beni büyük boy bir kutu giymişim gibi gösteriyordu. Şimdi burada, Wren ve ailesiyle birlikte etkileyici bir şekilde giyinmişken, en sevdiğim mavi sundress'e sadık kaldığım için mutluydum.

"Bak, zaten onunla oynuyor." Wren çenesini birinci kaleye doğru eğdi.

Elmas sahada, Emerson kramponunun sadece ucunu torbanın üzerinde bırakarak birinci kaleciden uzaklaştı. Mason Dumpty'nin vuruş için kalkmasını beklerken gülümsüyor ve birinci kaleci ile şakalaşıyordu.

"Em'in yürümesi aptalca görünüyor." Avery omuz silkti. "Chris birinci kalede top çalma tehlikesi olduğunda stres yapar. Bunu bilerek yapmak garip."

Bu yoruma ekleme yapacak kadar beyzbolu takip etmedim. Muhtemelen daha fazlasını bilmeliydim. Babam kalp krizi geçirene kadar lisede beyzbol koçluğu yapmıştı ve belli ki Chris de hayatı boyunca oynamıştı ama spor bana göre değildi. Bu konuda bilgi sahibi olsam bile, şu anda Emerson'ın ince çizgili formasıyla, yüzünde bir sırtışla sahanın iki boy ötesine geçmesini izlemekle meşguldüm.

Sadece bu ifadesinden bile birinci kaleciyle dalga geçtiğini anlayabiliyordum. Atıcıyla alay ederek torbadan biraz daha uzaklaştı. Tüm stadyumdaki taraftarlar onu işaret ediyordu. Sanki onun hamlesini görmek için bekliyorlardı. Ya da belki sadece manzarayı beğenmişlerdi.

Bunun için onları suçlayamam.

Uzun, zayıf vücudu beyaz çizgilerin içinde iyi görünüyordu ama üniforması, altında olduğunu bildiğim sıkı kasları gizliyordu. Yutkunarak, dün gece ızgara peynirini yerken kanepeye uzanmış gömleksiz halini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Işık boynundaki gümüş zinciri nasıl da yakalıyordu. Her kıkırdamanın kaslarını nasıl sıkılaştırdığını ve boynundaki her kesimi nasıl derinleştirdiğini.

Gövdesini kaplayan karın kasları. Kordonlu kollarının ekmeği dolgun dudaklarına nasıl kaldırdığını.

Onun yakınlığında vücudumun ne kadar ısındığını. Gecenin bir noktasında zihnimde bir şalter attı. Onunla tanıştığımdan beri, kardeşimin en iyi arkadaşının her yerde kadınların istediğı muhteşem bir adam olduğunu biliyordum, ama dün gece kendimi bu kategoriye girerken buldum. Birdenbire ben de onu arzuladım ve bu konuda ne yapacağımı bilemedim.

Akşam için planım resmimi bitirmektir, ama bunun yerine kendimi bir minder ötede, onunla birlikte gülmemeye çalışırken ve defalarca izlediğim bir dizinin tekrarlarını izlerken buldum.

Ve şimdi üçüncü kaleciden başka yere bakamadığımı fark ettim.

İki adım daha ilerledi ve atıcı döndü, ancak top elinden çıktığında Emerson çoktan kaleye geri dönmüştü. Sırtarak ellerini salladı ve taraftarlar tezahürat yaptı. Bandits'in birinci kalecisi topu atıcıya geri fırlattı ve Emerson'a ters ters baktı. Ancak bu bakış onu hemen aynı şeyi tekrar yapmaktan alıkoymadı. Atış sayısı iki top ve iki iska olana kadar sataşmaya devam etti.

Sonra atıcı kurmaya başladığında, Emerson'ın hamlesi biraz daha derinleşti ve kışındaki kaslar bir anlığına gerildi. Sonra hareket etti.

Göz açıp kapayınca kadar ikinciye doğru koşmaya başladı. Top daha tutucunun eldivenine gelmeden toprağa düşüyordu ve Emerson'dan -hatta herhangi bir erkekten- gördüğüm en zarif hareketle torbaya doğru kayd ve tam torbaya ulaştığında iki ayağının üzerinde durmak için fırladı. Bırakıp kaldırma hareketi saf bir sanat eseri idi. Bir okyanus dalgasının kabarması gibi akıcıydı.

Stadyum bir başka çalınan kale için daha tezahüratlara boğuldu. Ama Emerson sadece göğsündeki kahverengi kiri sildi ve ikinci kaleciye sırtıttı.

"Gördün mü?" Wren yüksek sesle alkışlarken bağırdı. "Sana söylemişim. Ligin lideri olmaya yakın olmalı. Bu adamın hareketleri var."

"Gördüklerin mi?" Avery alay etti.

Omuzlarım kendiliğinden kaskatı kesildi. Emerson üzerinde hiçbir hakkım yoktu ama uzun boylu, zayıf esmeri incelediğimde tüylerim diken diken oldu. Düz, küt kesilmiş siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Neredeyse simsiyah olan gözleri, çok doğal bir şekilde uygulanmış makyajı sayesinde ortaya çıkıyordu. Yüksek elmacık kemikleri, küçük burnu ve koyu kırmızı dudakları vardı. Söğüt gibiydi.

Elli kilo versem bile asla ulaşma umudum yoktu. Eğer o Emerson'ın tipiye, ben kesinlikle değildim.

Ve bir şeyleri parçalamak istedim.

Bir elini hafifçe Avery'nin koluna vurdu. "Ben Wilson Baba'nın çocuklarıyla yatmam. Senin aksine, ben onun kurallarına uyarım."

Bu ifadeyle hissetmek istemediğim rahatlama karşısında omuzlarım hafifçe düştü.

Avery inledi. "Babama Wilson Baba demeyi kes."

Wren'in kırmızı dudakları sırtarak yukarı kalktı ve uzun kırmızı tırnaklarından birini dudaklarına vurdu. "Ama onun çocuklarını oynarken izlemeyi seviyorum."

Tom Wilson'ın stadyumda kendine ait bir locası vardı. bakılırsa, hemen hemen her iç saha maçına katılan Avery içindi. Babam Boston'a taşındığından beri, onu da dahil etmeyi ihmal etmemişti.

Şu anda Wren'in ailesiyle birlikte locanın dışındaki açık hava koltuklarında oturuyordu. Onlarla sohbet edişinden, bunu çok sık yaptığı anlaşılıyordu. Pop bir erkeğin olabileceği kadar rahat ve gündelikti, Wren'in ailesi ise maçıdan sonra lüks bir restorana gidecekmiş gibi görünüyordu.

Bir sopa sesiyle tekrar sahaya odaklandım. Top gökyüzüne doğru yükseldi, sol sahadaki duvarı aştı ve ötesindeki suya düştü.

Kalabalık patladı, tüm stadyum canlandı ve kükredi. Avery çığlık atarken Wren, "Mason'ın sopası ," diye tezahürat yaptı.

Üçüncü turu geçip eve doğru ilerlerken Emerson'ı takip ettim. Kaleyi geçtikten sonra geri döndü ve Mason'ın ayağı beyaz beşgene dokunduğunda iki adam da havaya sıçradı, göğüslerini çarpıştırıp gülüşüler. Müzik stadyumda o kadar yüksek sesle çalıyordu ki koltuklar titriyordu. Çocuklar tekrar kramponlarını vurdular ve açıkça planlanmış bir dansa başladılar. "Shut up and Dance" etraflarında bangır bangır çalarken, kollarını hareket ettirerek ve omuzlarını senkronize bir şekilde zıplatarak yedek kulübesine kadar bir tarafa doğru yürüdüler.

Kalabalık ayaktaydı ve onlar coştukça onlarla birlikte coşuyordu.

"Çok tatlılar, değil mi?" Wren çevremde bana odaklanarak sordu.

Kaşlarımı birleştirerek döndüm, önce ona sonra Avery'ye baktım. "Evet, sanırım."

"'Moves Like Jagger' şarkısını söylemelerine bayılıyorum, ama bu ikinci sırada geliyor." Avery kıkırdadı.

Wren, "Bu sezon bunu mükemmelleştirdiler," diye ekledi.

Avery başını sallayarak boş bira şişesini salladı. "Bir tane daha isteyen var mı?"

İkimiz de reddettik ve o uzaklaşırken ben de elimde olmadan tarlaya geri döndüm.

Hayatım boyunca bu maçı izlemiştim ama birden her şey farklı hissettirdi. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir avuç Revs oyuncusu yedek kulübesinden dışarı döküldü ve her iki adama da sırt tokatları ve dev kucaklamalarla saldırdı. Kalabalık tezahürat yaptı ama Emerson bir an için dönüp bize baktı. Sanki beni aşağıdan görebiliyordu. Ne aptalca bir imkânsızlık. Bugün geleceğimi söylemiştim ama ona nerede oturduğumu söylememiştim. Yine de bana bakıyormuş gibi hissettim ve bir elimi kaldırıp ona küçük bir el salladım.

Yanıt olarak çenesini kaldırdı ve gülümsedi.

Midem alt üst oldu. Vay anasını. Bana bakıyordu.

"Emerson daha önce hiç bu şekilde bakma zahmetine girmemişti ama yemin ederim bugün bunu beşinci kez yapıyor." Wren'in koyu renk gözleri yüzüme odaklanmadan önce kırk dakika boyunca kıvırdığım saçlarımdan ayağımdaki askılı ayakkabılara kadar üzerimde gezindi. Emerson'ın neden bana baktığına dair küçümseyici bir yorum yapmak için hazırlandım. "Bana resimlerinden bahsetti."

Omurgam dikleşti. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Ne?"

Başını sallayarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Birkaç hafta önce bir bardaydık. Ona telefonunun kilit ekranındaki resmi sordum. Stadyumun sudan görünüşünü gösteren yağlı boya bir tablo mu?"

Kalbim sıkışmıştı. Bu resmi geçen yıl Chris için yapmıştım ve evinin duvarında çerçevelenmiş olarak bulunca şok olmuşum. Ama daha büyük şoku dün, resmi çerçeveletenin Emerson olduğunu öğrendiğimde yaşadım.

"Telefonunda resmimin fotoğrafı mı var?" Hızla alanı taradım ama gitmişti.

"Suyun onunla nasıl konuştuğuna dair bir şeyler söyledi."

Bu düşünceli ifade karşısında içimde kabaran duyguları yuttum. Annemin resimlerinden birini gördüğümde böyle hissettiğimi hatırladım. Kır çiçekleri. Çılgınca bir şey değil. Yine de, bir şekilde

esen rüzgâr beni çağırıyordu. Tuval hâlâ babamdaydı ve yatağının üzerinde asılıydı. Ama resmin duygusuyla olma hissi benimle kalan bir şeydi.

Annem her zaman gerçek bir sanatçının işaretinin, eserini izleyen insanlarda güçlü duygular yaratmak olduğunu söylerdi. İyi ya da kötü, fark etmezdi. Asıl özel olan duyguları uyandırabilme yeteneğiydi. İkinci sınıftan eve ağlayarak dönmüştüm, çünkü birisi resmimi brüt sanattan çağırması ve bana daha önce hiçbir şeyden bu kadar nefret etmediklerini söylemişti. Ama annem o gece benim için bir kutlama yapmamız konusunda ısrar etti çünkü eserim birilerine çok derin şeyler anlatmıştı.

"Avery bize grafik tasarımcı olduğunuzu söyledi. Resim de yaptığınızı fark etmemiştim."

Soru beni o ana geri döndürdü. "Bu sadece bir hobi." Omuz silkerek saçlarımı gergin bir şekilde savurdum. Wren tanınmış sanat ve sanatçılarla çalışıyordu. Boston Müzayede Evi'nde binlerce, hatta milyonlarca değerinde tablolar satılıyordu. Ben zevk için resim yapıyordum, para kazanmak için değil.

Yavaşça başını sallayarak koltuğunun altından çantasını aldı. Sonra beyaz bir kart çıkardı ve bana uzattı.

Kafamı eğdim, kafam karışmıştı ama yine de ondan aldım. Kalın karton kağıdın ortasına altın kabartma ile adı yazılmıştı. Altında da unvanı, satın alma müdür yardımcısı yazılıydı. Başımı kaldırıp onu inceledim, ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

"Birçok insanın hobilerini satmasına yardımcı oluyorum. Bu fikir ilginizi çekerse beni arayın."

Kalbimin küçük bir parçası uçtu. Bir tablo sattığımı söylemek ne kadar havalı olurdu? Özellikle de Boston Müzayede Evi aracılığıyla.

Stilistliği bırakıp okula geri döndüğümde hayalim grafik tasarım alanında çalışmaktı, böylece faturalarımı ödeyebilecek ve hala yağlı boya ve tuval ile çalışmak için zamanım olacaktı. Belki onları fuarlarda ya da küçük dükkanlarda satmaya başlayabilirdim. Bir profesör beni sanatımla ilgili bir şeyler yapmaya teşvik etmişti. Ama o zamanlar erkek arkadaşım Ron, aptalca resimlerimden para kazanmayı umduğum fikrine dudak bükmüş ve alay etmişti. Jake'e Noel'de New York silüetinin bir resmini vermiştim ve o da bunu dolabın arkasında saklamıştı. Sonra bir yerlerde, hobimin kendimi rahatlatmak için kullandığım bir yöntemden başka bir şey olmadığına karar verdim. Çalışmalarımı satmaya çalışırken kimsenin ilgilenmediğini fark etme düşüncesi mi? Ya da

Sadece Chris ve Pop teklif verecekti? Bu beni korkutuyordu. Ne zaman bunu düşünsem, yoğun bir korku hissiyle doluyordum.

temizledim ve yavaşça başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Elini koluma koyarak bana sıcak bir gülümseme verdi. "Kart sende kalsın. Fikrinizi değiştirebilirsiniz."

Cebime attım ama atacağımdan çok şüpheliydim.

MASON'IN DÖRDÜNCÜ VURUŞTAKI HOME RUN'INDAN SONRA

öndeydik ve öyle de kaldık. Her ne kadar kazanmış olsak da maçın ortasında Mason'ı kaybettik ve bu hepimizin moralini bozdu. İnanılmaz bir uçarak yakalayış yaptı ve liderliği kurtardı ama yere düşüp bayıldı. Maçtan sonra hepimiz tünelden aşağı indik ve hastanede kontrol altında tutulan takım arkadaşımız için stres yapmamaya çalıştık.

Odaklanmam gereken şey buydu. Mason ve onun sakatlığı. Bunun yerine tek düşünebildiğim uzun saçlar, kahverengi gözler ve muhteşem kıvrımlar oldu. Çünkü tüm maç boyunca Gi'nin olacağını bildiğim kutuya bakıyordum.

Babam ve Avery bu yıl çoğu iç saha maçına gelmişlerdi. Nerede oturduklarını biliyordum ve Gi'nin de onlarla birlikte olacağından hiç şüphem yoktu. Ona odaklanmak istememiştim ama zaman zaman dikkatim locaya kayıyordu.

Sanki görünmez bir güç tarafından kontrol ediliyormuşum gibi, kendimi durduramadım. O da hissetti. Aptal değildim. Hayatımın bu noktasında, bir kadının benden etkilendiğini anlıyordum. Hızlı nefes alışlarını duydum, dikkatinin nasıl dağıldığını gördüm.

Kendini tutmadan önce ağzıma düştü. Nabzının boynunun pürüzsüz derisine çarptığını bile görmüştüm.

Onun yanında kendimi dizginlemek bir işkenceydi. Bu konuda çok az deneyimim vardı. Genç ve bekâr olduğum için nadiren cazibeden kaçınmak zorunda kalıyordum. Eğer , o zaman harekete geçerdim. Bu durum, normalde sadece sahada var olan aşırı odaklanmamın devreye girmesine neden oluyordu. Başka bir şey düşünmek istiyordum. Ama düşüncelerim sürekli onun kalçalarının kabarıklığına kayıyordu. Kalçalarının dolgunluğuna. Göğüslerinin yumuşak tümsekleri. Pelüş pembe dudakları. Elmacık kemikleri boyunca uzanan derisi bile.

Tanrım, takıntılı olmaya başlamıştım.

Ama Gianna ile bir kaçamak her şeyi berbat edebilirdi. Beyzbolun başlangıcından beri, drama takım dinamiğini diğer tüm konulardan daha fazla mahvetti. Yıllar boyunca takım arkadaşlarının bir kız için kavga ettiğini görmüştüm. Bir pozisyon için yarışan adamlar. Ya da aynı maaş için. Bu tür tuzaklara düşmemek için elimden geleni yaptım ve bunun yerine sadece takımda olduğum ve grubun bir parçası olduğum için minnettar olmaya odaklandım.

Ama dolabımın önünde durup parmaklarımı çıtlatırken, en iyi arkadaşımın kız kardeşini gülümsetmenin en iyi yollarını düşünüyordum. Bana yaklaştığında dişlerinin alt dudağına nasıl hafifçe bastıracağını.

Kahretsin. Başımı geriye attım. Durmam gerekiyordu. Omzuma inen bir el beni irkiltti.

Dönerek nefes aldım.

"Görünüşe göre şansın yaver gidecek ve beş günlük yolculuk kendine ait bir oda bulacaksın," diye şaka yaptı Bosco.

Mason ve ben genellikle yolda oda arkadaşydık ama Bosco muhtemelen adamın en iyi arkadaşydı. Ve Bosco her zamanki gibi endişesini dağıtmak için şaka yapıyordu.

"Hıyarlık etme, Streaks." Kısa oyuncumuz Eddie Martinez başını salladı. "Bir muhabir seni duyabilir ve duyarsız bir hıyar olduğun hakkında kim bilir neler yazabilir."

"O sadece hayatın önümüze attığı limonlardan margarita yapıyor," dedim çocuklara gülümseyerek.

"Limonata," diye düzeltti Bosco, başını eğip sallayarak.

Omuz silktim. "O boku içtiğini sanmıyordum ama istediğin buysa tabii."

"Sen tam bir aptalsın." Bosco kafamın yan tarafına vurdu.

Bir anda döndüm ve ona sarılmak için sırtına atladım.

Homurdandı ve bir tarafa savruldu, ama ben ona sürtünerek sıkıca tuttum.
"Yarı çıplak kışını üstümden çek, pislik."

"Ama ben çok iyi sarılırım," diye güldüm sonunda kıvrınmasına izin verirken.

Chris kendi dolabından, "Sen benden daha iyisin," diye mırıldandı.

Gürültülü bir alkışla hepimiz kapı aralığında duran Koç Wilson'a baktık.
"Hepinize Dumpty hakkında bilgi vermek için odayı boşalttık."

Anlık bir sessizlik oldu.

Wilson boğazını temizledi. "Resmi olarak, hafif bir beyin sarsıntısı için izlenirken günden güne. Gayri resmi olarak bizimle seyahat etmiyor ve en az beş gün sahalardan uzak kalacak. Beyin sarsıntısı geçirdiği kesin. Omuz yırtığı da mümkün. MR sonuçlarını bekliyorlar." Wilson kollarını kavuşturdu ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Ensemi ovuştururken içimi bir korku kapladı. Bir gözyaşı sezonu bitirebilirdi. Takımın en iyi vurucularından biri olan Mason'ı kaybetmek, bu sezon play-off'a kalmayı imkânsız hale getirecekti.

"En iyisini umuyoruz," dedi Wilson, elleri kalçalarında.

"Yanında kalacak biri var mı?" Ben sordum. Benim gibi onun ailesi de çok uzaktaydı ve bu gece ona ulaşmaları pek mümkün değildi.

"Miller ve Langfield hastanede antrenman ekibiyle birlikte," dedi, Genel Müdürümüz Cortney Miller ve takımın sahibi Beckett Langfield'a atıfta bulunarak. "Sanırım plan onu Miller'ın evine geri götürmek."

Bosco homurdandı. "Oh, momcom'a gidecek."

Takımın yakalayıcısı Asher Price, "Cortney ya da Beckett onlardan herhangi biriyle alay ettiğini duymasın," diye uyardı.

Cortney ve Beckett en yakın arkadaşları olan kadınlara aşık olmuşlardı ve aileler yan yana iki apartmanda yaşıyorlardı. Evlerin bağlantılı olduğuna dair söylentiler vardı ama Miller'ın evine sadece bir kez gitmişim ve görmemişim.

Kızları Bosco'nun momcom olarak adlandırdığı grubun yarısını oluşturuyordu. Bu grupta iki kadın daha vardı ve Beckett ile Cortney, Liv ve Dylan'la çıkmaya başladıklarında, dört kadın tek bir kahverengi taş evde birlikte yaşıyor ve yedi çocuklarını birlikte büyütüyorlardı. Takım arkadaşlarımanın çoğu bu fikirle alay etse de ben kulağa eğlenceli geldiğini düşünmüştüm.

"Streaks, sevgili Delia Enzo DiLuca'yı seçtiğinde mommune'e katılamadığı için üzgün," diye şaka yaptı Martinez, maç sonrası düşünün ardından giyindiği beyaz katlanır sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Lütfen," diye alay etti Bosco. "Bırakın bekâr bir anneyi, herhangi biriyle ciddi bir şekilde çıktığımı düşünebiliyor musunuz?" Bu fikir karşısında ürperdi.

Bunu göremiyordum. Adamın sadece bağlılığa değil, beyzbolla ilgili olmayan her türlü sorumluluğa alerjisi vardı.

"Ama dediğim gibi" -Bosco beni işaret etti- "bu yolculukta kendi odan olacak. Dışarı çıkıp bu lüksün tadını çıkaracak birini bulsan iyi edersin."

Sırıttım. Çünkü, elbette, bir zamanlar bu benim işim olabilirdi. Ama şimdi bu fikir beni garip bir şekilde heyecanlandırmıyordu.

Ben: Banyoda her şey yolunda mı?

Gi: Duvarı açmak ve boruyu tamir etmek dışında hiçbir şey yapmadılar, bu yüzden geri döndüğünde benim banyomu kullanmak zorunda kalacaksın gibi görünüyor.

Ben: Dişlerimi fırçalamak için mutfak lavabosunu kullanacağım ve sahadaki soyunma odasında duş alabilirim. Seni rahatsız etmem.

Gi: paylaşmak için o kadar da kötü değilim.

Ben: Ama benim öyle olmadığımı bilmiyorsun.

Gi: Göz devirme GIF'i

ÇIZGILER SOHBETE EJDERHA EKLEDİ.

Çizgiler: Hepimiz nereye gidiyoruz?

Ejderha: Neden beni yine bu sohbete soktun? Seninle top tavşanı kovalamayacağım.

Angel Boy: Beni ve Martinez'i eklediler ve biz evli ve çocukluyuz.

Seriler: Yoldayız

Streaks: Beyler, en iyi yarılarınız evde Streaks: Benimle takılmaman için hiçbir sebep yok.

Streaks: Bambi ve ben bütün kadınları hallederiz, merak etme.

Martinez: Size ayak uyduramayacak kadar on yaşıdayım, Streaks.

Çizgiler: Senden daha yaşlıyım.

Melek çocuk: Hala 22 yaşında olduğunu düşündüğüne eminim. Çizgiler: Bakın kim baba esprileri yapıyor.

Melek Çocuk: Orta parmak emojisi

Çizgiler: Cidden kimse benimle çıkmayacak mı?

Ejderha: Hayır.

EJDERHA SOHBETTEN AYRILDI.

Çizgiler: Bambi? Streaks:

Man????

Çizgiler: Neredesiniz?????

Martinez: Onu daha önce gördüğümde oda servisi sipariş edip yatacağını söylemişti.

ÇİZGILER SOHBETE EJDERHA EKLEDİ.

Çizgiler: Bunu görüyor musun,

Dragon? Streaks: Oğlun içeride

kalıyor... Streaks: Ölmüş olabilir

Streaks: Onu kontrol etmeliyiz!!!

Ejderha: Tanrı aşkına, o yetişkin bir adam. Kontrol edilmesine gerek yok. Gi ve babam Avery'den yeni çıktılar ve ben de onunla FaceTiming yapıyorum, o yüzden beni yalnız bırakın.

EJDERHA SOHBETTEN AYRILDI.

Çizgiler: Senin yerinde olmak berbat Melek Çocuk

Melek çocuk: Neden? Onunla aynı odada değilim. Martinez ve yeni çocukla barda hamburger ve bira içiyoruz.

Çizgiler: Cidden?????

Angel Boy: Asher Price, Jasper Quinn ve Eddie Martinez'in yüksek bir tepede selfie'si

Çizgiler: Çok sikeyim seni

Melek Çocuk: Gülmekten düşen bir adamın GIF'i

Martinez: 8'de Taps'teyiz. Biz de sana söylemek üzereydik.

Streaks: Beş dakika içinde orada olun.

Çizgiler: Pislikler

Gi: İyi oyundu. 15. çalıntı kalen için tebrikler.

Ben: Vay canına, mi?

Gi: Avery babamla beni yemeğe çağırdı.

Ben: Ah, yani değil.

Gi: Göz devirmenin GIF'i

Gi: Hâlâ banyo üzerinde çalışmaya başlamadılar.

: Eve gittiğimde onları kontrol edeceğim.

Gi: Üzgünüm - muhtemelen dışarıda eğleniyorsunuzdur - sizi bırakayım.

Otel yatağında üstsüz otururken çekilmiş bir fotoğrafı.

Gi: Yemin ederim Chris senin her zaman bir kulüpte ya da barda olduğundan bahsediyor...

Ben: Son zamanlarda hissetmiyorum.

Nasıl olur?

Gianna 10

ELİMDEKİ TELEFONUN VIZİLTİSİ BENİ O KADAR KORKUTTU Kİ YERİMDEN SIÇRADIM.

Beni neden arıyordu? Emerson son dört gündür yokken rastgele mesaj atmış ama aramamıştı. Yüzümü buruşturarak atletime ve şortuma baktım. Saçlarım dağınıktı ve her yerim boya içindeydi. Göğsümde bile yeşil çizgiler vardı.

Kaşlarımı çatarak telefona baktım ve FaceTime isteğini yanıtlamak için düğmeyi kaydardım. "Sorun nedir?"

Bir süre bana göz kırptı, sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi. "Yok bir şey. Sohbet ediyor olsaydık daha kolay olurdu diye düşündüm."

"Sohbet mi ediyoruz?"

Yatak başlığına yaslandı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. Zayıf sayılırdı ama bu kaslı olmadığı anlamına gelmiyordu. Yerleşirken kollarında dalgalanan kaslara odaklanmamaya çalıştım. Onun yerine, her zamanki gibi parlak ve ışıltılı olan yeşil gözlerine odaklandım. Lens mi takıyordu yoksa gözlerinin bu hale gelmesi için özel bir damla mı kullanıyordu? Çünkü benimkiler hiç böyle parıldamamıştı.

Kıkırdadı. "İki kişinin karşılıklı soru sorup cevaplamasına ne diyorsunuz?"

Alaycı ses tonu karşısında kaşlarımı kaldırdım, ama o sadece gülümsemekle yetindi.

"Ne resmi yapıyorsun?"

"Yapıyorum demedim."

"Savaş boyası kullandığını bilmiyordum. Sana çok yakışmış." Daha iyi bakmaya çalışıyormuş gibi ekrana doğru eğildi.

"Benimle alay etmek için mi aradın?" Boştaki kolumu göğsümün üzerinde çaprazladım ve ofladım.

Dikkati dağıldı ve alt dudağını emdi ama hemen gözlerini ekrandan ayırdı.

"Neden aradığımı hatırlamıyorum." Omuz silkti ve tekrar telefona baktı.

"Hayvanat bahçesi tabelalarını mı bitiriyorsun?" "Hayır," diye nefes aldım, neden aradığını anlamaya çalışmaktan resmen vazgeçmişim. "Onlar çoktan bitti." Babamın Babalar Günü için üzerinde çalıştığım tabloya geri döndüm.

İlkbaharda, ağlayan kirazlar ve nergisler açtığında evi hep sevmişti. Bu yüzden geçen yıl bir resim ve onun için tuval üzerinde yeniden yaratmaya çalışıyordum. "Hayvanat Bahçesi

Cuma gecesi için onları asması gerekiyordu."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Bugünlerde bir uğramam ."

Kaşlarımı toparlayıp fırçayı tekrar yere bıraktım. "Revs'in bir masası var. Sen gelmiyor musun?"

Onun kendi hayatı vardı ve benim etkinliğim muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama beynimin sinir bozucu küçük bir parçası, onun orada olmayacağını fark ettiğimde hayal kırıklığını fısıldıyordu. Dışlerimi sıktım. Hayır, üzerimde böyle bir etki yaratmasına izin veremezdim. İhtiyacım olan son şey kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olmaktı. Şehrin yarısının muhtemelen arzuladığı seksi profesyonel beyzbol oyuncusuna.

"Hayır, bu tür şeylere büyük isimleri davet ediyorlar." Başını salladı ve ellerini ekranda göremesem de parmak eklemlerinin duydum.

"Ne?" Emerson Knight büyük bir isimdi. Kimse Lang Field'a girdiğinde taraftarları onun kadar heyecanlandıramazdı. Kalabalığı ayağa kaldırıp dans ettirmekte harikaydı ve kaleye geçtiğinde tüm stadyum nefesini tutmuş onun top çalmasını bekliyordu. Adamın aptalca güzel yüzünün Revs'in sosyal medya hesaplarını süslediğinden bahsetmiyorum bile.

Evet, sinir bozucu bir şekilde, artık onu görmek için onları kontrol ediyordum. Durdurmam gereken başka bir şey daha vardı, çünkü onun aptal gülümsemesinin ve aptal maskaralıklarının beni bu kadar ilgilendirmesi için iyi bir neden yoktu.

"Bilirsin işte." Tek omuz silkme. "Price, Damiano, Martinez, Bosco ve Dumpty. Hayranların favorileri." Bunu söylerken

Duygusalıldı, ama elini yüzünde gezdirirken sergilediği gerçekçi tavır bunu yalanlıyordu.

Konudan nasıl sıyrıldığını izlerken, onun adına duyduğum öfke içime aktı. Hiç kimse ona o adamlarla aynı ligde olduğunu söylememiş miydi?

"Her neyse." Ben bir şey söyleyemeden yoluna devam etti. "Belki bir gün eve döndüğümde beni alır ve işaretleri gösterirsin. Onları gerçekten görmek ." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ama gözlerindeki ışık sönmüştü. "Ama seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım. Bölmek istememiştim. Sanırım bana doğru fırlatmayı sevdiğin hançerleri görmeyi özlemişim."

Kahretsin. Yüz ifademi düzelttim. Evet, ters ters bakıyordum ama bu ona *yönelik* değildi.

"İyi geceler, Mariposa." Gülümsemesi daha da yumuşadı ve sonra aramayı sonlandırdı.

Dışarı çıkmaması berbattı. Ona karşı garip duygular beslediğim için değil, gitmek istiyor gibi görüldüğü için.

Odak noktam kanepenin yanındaki sehpanın üzerindeki siyah çerçeveye kaydı. İçinde Puff'ın bir kayadan atlayışını gösteren resmim vardı. Emerson o kuş için babam kadar garip bir şekilde heyecanlanmıştı. Ve neredeyse Avery ve Chris kadar. Ya hayvanat bahçesi etkinliği için bir kişi daha isteseydim? Başımı salladım. Emerson'ın gitmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum. Telefonuma baktım ve arkadaşlarımın grup mesajını açtım.

Ben: Cuma günkü şeye birini getirmeyi istesem garip olur mu?

Pardon? RANDEVU MU?

Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünerek bir nefes verdim. Ama cevap veremeden telefonum tekrar çalmaya başladı. İçimi çektim ama FaceTime isteğini kabul ettim ve telefonumu yanıma koydum.

"Boyayla kaplandığında en sevimli halini alıyorsun." Linc'in dudaklarından rüya gibi bir iç çekiş süzüldü. "Harika bir sanatçı olmak için doğduğun o kadar belli ki." Ellerini çırpı. "Ama daha önemlisi, bana çıplak oda arkadaşınla randevun olduğunu söyle."

"O her zaman giyiniktir." Yalanı homurdanarak söyledim. Çünkü onu hiç çıplak görmemiş olsam da, etrafta üstsüz dolaştığı çok olmuştu. O kadar ki, kıyafet giymeyi sevmediğine dair söylentilerin doğru olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"Bu çok kötü. Fotoğraflarını gördüm ve o adam gerçekten yakışıklı." Aramaya katılan Mila da kaşlarını salladı.

Tepkime kimin neden olduğundan emin olmasam da tüylerim diken diken oldu. Her iki durumda da, tersledim. "Ayrıca beyzbolda çok iyi ve iyi bir adam."

"Artık onun tuhaf olduğunu iddia etmiyor musun?" Linc'in sol kaşı neredeyse ağzının köşesiyle aynı anda kalktı.

"Kapa çeneni." İçimi çektim. "O..." Onu tanımlamanın en iyi yolu neydi? Mila gülümsedi ve Linc neredeyse çılgılık atacaktı.

"Bunu çok seviyorum," diye haykırdı. "Şimdiye kadarki en iyi oda arkadaşından sevgiliye hikayesi olacak. Ben kesinlikle MM'yi MF'ye tercih ederim, ama sonsuza dek mutlu olacağın anlamına geliyorsa, MF'ye de varım."

Ellerimi havaya kaldırdım. Asla peşini bırakmayacaktı. "Hayır. Onun iyi bir adam olduğu hakkındaki yorumum sadece bu. Bunu bir şey haline getirme."

Mila bana nazikçe, "Bir randevu sormuştun," diye hatırlattı.

"Hayır, ben bir şey getirmeyi sordum..." O anda Emerson'ı nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. "Arkadaş mı?"

Linc alay etti.

Mila bana yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Linc," diye yatıştırdı, "biraz zaman tanı ve zorlama. Unutma, korkunç bir ilişkiden yeni çıktık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Gerçi mesele bu da değildi. Jake'le her şey şimdiki zamandan geçmişe döneli neredeyse bir ay olmuştu.

"Birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir." Durakladı. "Ya da onların üstüne. Ya da . Ya da içine." Gözleri parladı ve ağzı bir anda açıldı. "Ya da-"

"Bunun içinde başka bir şey olmasına imkân yok," diye homurdandım. "Sorduğumu unut gitsin."

"Bunun pek mümkün olmadığını farkındasın, değil mi? Linc böyle şeyler için heyecanlanır." Mila'nın sarı saçları başını sallarken sallanıyordu. "Beden eğitimi öğretmenini hatırlıyor musun?"

"Ohmygosh." Kelimeleri nefes almadan aceleyle bir araya getirdi. "Siz ikiniz çok güzel bebekler olurdunuz."

Gözlerimi devirdim. "Mila o adamla bir kez çıktı ve hiç kıvılcım çıkmadı."

"Evet, oldukça sıkıcıydı." Mila omuz silkti.

"Bana göre değil."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Mila telefonunun ekranına yaklaşarak sordu.

"Bunu kolaylaştıracayım. Bırak yoksa hazırlanma partisine davet edilmezsin." Resmime geri döndüm ve nelerin eksik olduğunu düşünerek detayları inceledim.

"Ama senin glam ekibine ihtiyacın var," diye sızlandı.

"Cazibe ekibime *ihtiyacım* yok, ama onları istiyorum, bu yüzden yetişkin gibi davranmaları gerekiyor." Temiz bir fırçayı paletimdeki pembe boyaya batırdım ve çiçekli ağaca bir miktar ekledim, daha parlak rengi neredeyse beyaz bir pembeyle lekeledim.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde tıkırdayarak tekrar çaldı. Ekranın üst kısmında beliren bildirim midemi bulandırdı. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım. Saat onu geçmişti. "Gitmem gerek çocuklar. Pislik herif."

"Jake?" Mila sordu.

Başımı salladım ve fırçamı yere bıraktım. "Depozitom hakkında bana bilgi verse iyi olur."

Telefonu kapattım ve hoparlör düğmesine dokunarak Jake'e döndüm. "Alo?"

"Hey, Gigi."

Bu lakaptan nefret ettiğimi itiraf edebilmek güzeldi. İlişkimiz boyunca, o bu lakabı her kullandığında kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutmuştum ama şimdi kaşlarımı çatabilirdim ve bunun bir önemi yoktu.

"Paramı getirdin mi?" diye sordum. "Gelecek hafta," diye söz verdi.

Telefonumdaki tarihe baktım, zihnimde yedi gün sonrasını not ettim. Eğer o zamana kadar geri alamazsam kendimi kaybedecektim.

Fırça tekrar elimde, pembe ağaca döndüm, renkleri koyu bir gül rengine dönüşene kadar karıştırdım ve ona derinlik kazandırdım.

Uzun bir süre sessizlik içinde çalıştım.

"Orada mısın?" Jake sonunda sordu, sesi çok zayıftı.

"Evet." Aramayı yapan ben değildim. Ne söylememi istediğini bilmiyordum. Ve bu "*Selam dostum, nasılsın?*" olmayacaktı.

"Şey, uh. Tamam." Kelimelerin üzerinde tökezledi. Tekrar bekledim.

İç çekti. "Dinle, Cuma günü hakkında..."

Ah. Bunun ne olduğunu şimdi anlamıştım. "Garip olmayacak," diye ona güvence verdim. "Merak etme."

"Tabii ki hayır." Boğazını temizledi. "Ama mesele şu ki, Libby ve ben etkinliklere birlikte katılmamız gerektiğine karar verdik."

Dişlerimi sıktım. Harika, geceyi mutlu çiftle birlikte geçirecektim. En azından tahsis edilen masalar en fazla on kişiydi. Tampon olacak başka insanlar da olacaktı. Aklımdan yine yanımda birini getirme fikri geçti. Kırmızı elbisemi koyduğum tezgâha baktım.

Emerson'ın koyu renk takım elbiseli görüntüsü aklımdan geçti. Yanımda dururken bana gülümseme şekli. Kalbim, elinin sırtımın küçük kısmına dayanması fikriyle çarptı. Yutkundum.

"Gigi?"

Jake'in sesi beni irkilterek konuşmaya geri döndürdü.

"Tamam, Libby ile git. Sorun değil." Belki ona Lili ya da Bibi bile diyebilirdim. Umurumda bile değildi.

Uzun bir nefes verdi. "Anlayışın için teşekkür ederim. Onun senin koltuğuna oturacağı fikri karşısında çılgına döneceğini düşünmüştüm."

Gözlerimi kırptım ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Bekle... Ne?" Başımı o kadar hızlı bir şekilde yana eğdim ki dağınık topuzum zıpladı.

"Hayvanat bahçesi hesabı çok fazla reklam aldığından, firma tüm büyük silahları gönderiyor. Sadece sen ve ben olacaktık ama şimdi üst düzey yetkililer de katılıyor."

Şunu söylüyor olamaz.

"Libby'nin biletinizi almasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

O söylüyordu. Damarlarımda ateş dolaşırken elim dar çalıya sıkıca . "Jake, bu benim hesabım. *Ben* getirdim. Bütün işi *ben* yaptım."

Chris ve Avery'nin martı sergisi için tabelayı yaptıktan sonra, hayvanat bahçesi benden tüm parktaki tabelaları güncellememi istedi. Sadık bir aptal gibi, hesabı şirkete getirdim. Ben olmasaydım, böyle bir şey olmazdı bile.

"Doğru, doğru." Bunu önemsizmiş gibi geçiştirdi. "Biz övgü almıyoruz. Herkes bunun senin işin olduğunu bilecek. Ve size etkinliğin fotoğraflarını gönderebiliriz."

Parmaklarımin arasındaki boya fırçasının ahşap sapı, üzerine uyguladığım baskı yüzünden çatladı. "Jake," diye homurdandım, kırık fırçayı yere bırakırken.

Ses tonu sertleşti. "Zor olacaksın, değil mi? Beni öğrenmelisin, Gigi. Kimse hayatına devam edemeyen zavallı kızları sevmez.

bittiğinde."

Sözlerinin üzerimde yarattığı etki o kadar içgüdüsel ki, sanki telefonun içinden fiziksel olarak uzanıp bana vurmuş gibi geri çekildim. Jake'i görmek umurunda değildi. Aslında etkinliğe gelmemesini tercih ederdim. Ama projeyi o denetliyordu, bu yüzden onun varlığını kabullenmeliydim. Ne olursa olsun, şirketteki konumu gitme hakkımı elimden almıyordu.

Sinirlenirsem, masada bir koltuk alırdım. Çünkü ne de olsa bu tek başıma almıştım. Ama bunu yaparsam, Jake tepkimi çarpıtacak ve sanki onu unutamamış kıskanç bir eski sevgiliymişim gibi gösterecekti.

Aramaları ve e-postaları dışında son birkaç gündür Jake'i düşünmemiştim. Onu özlemiyordum ve bana davranış şeklini de kesinlikle özlemiyordum. Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa o da bu ilişkiyi uzun zaman önce bitirmiş gerektiği idi. Kalbim kırılmamıştı; utanmış ve kızmıştım. Bunu anlamam çok uzun sürmüştü ama gerçek şuydu ki, kendimi ne kadar zorlasam da onu sevmemişim.

Ama terk edilen eski sevgili söylentileriyle uğraşmak istiyor muydum? Hayır. "İnan bana, seni çoktan aştım," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Elbette."

Buna inanmak gerçekten bu kadar zor muydu? Öfkem alevlendi, içimdeki yangın şiddetlendi ve kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan döküldü.

"Aslında biriyle görüşüyorum. Hayvanat bahçesi olayına gitmezsem sorun olmaz. İkimizin başka bir şey yapması için mükemmel bir fırsat olur."

Yine homurdandı. "Gördüğüm zaman inanırım. Ama sen ne dersin de. Libby'nin senin koltuğuna oturması konusunda aynı fikirde olduğumuz ve sen ortalığı ayağa kaldırmadığın sürece hayal dünyanda yaşayabilirsin."

"Doğru." Kelimeyi ısırarak söyledim. Her parçam ona siktir olup gitmesini söylemek istiyordu ama bu işe ihtiyacım vardı. Indeed'deki özgeçmişime ya da konuştuğum işe alım uzmanından herhangi bir güncelleme almamıştım. Görünüşe göre sektör aşırı doymuştu. Ve yeni bir iş bulmadan işimi bırakma fikri çok korkutucuydu. Bir gelirim olmadan yapamazdım.

"Bu küçük erimenin işini etkilemesine izin verme. Pazartesi gününe kadar Java projesi için o resimlere ihtiyacım var."

"Doğru." Tek kelimeyi kısa tuttum ama ses tonumu daha profesyonel bir hale getirdim.

Jake'in her projeyi onun üzerinden geçirmesi sinir bozucuydu. Ona bir tasarım sundum ve o da bununla müşteriye gitti. Sonra da

değişiklikler ve ince ayarlarla ekibine geri dönüyordu. Teknik olarak, tasarımları ve iletişimi denetlemek onun işinin bir parçasıydı, ancak sanatçılar için müşteriyle temas kurmamak işi zorlaştırıyor ve zaman çizelgesini uzatıyordu. Hayvanat bahçesi projesinin bu kadar hızlı ve verimli bir şekilde tamamlanmasının nedenlerinden biri de hayvanat bahçesi ekibiyle doğrudan konuşabilmemdi. Onları buraya getiren ben olduğum için, irtibat noktaları olmamı özellikle talep etmişlerdi. Keşke bu daha sık gerçekleşebilseydi.

Jake aniden boğazını temizledi ve "İyi geceler," dedi.

Oda sessizliğe gözlerim bugün terziden aldığım kırmızı elbisenin bulunduğu şeffaf çantaya kaydı. Bu elbiseye biraz para harcamıştım, özellikle de üzerime daha iyi oturması için fazladan para ödediğimden beri. Eski erkek arkadaşıma acı çektirecek türden bir elbiseydi. Başlangıçta ben de böyle düşünmüştüm. Ama ne zaman üzerimde dolaşan bir çift göz hayal etsem, kahverengi değil yeşildi. Ve gerçek şu ki Jake'in ne düşündüğü pek de umurumda değildi. Yine de bu, karmanın onu kışından ısıracağı bir günü görmeyi umursamayacağım anlamına gelmiyordu.

"HEY, BAMBL." CHRIS DAIREYE GIRDİ VE KAPIYI KAPATTI.
kapıyı hafif bir tekmeye arkasından itti. "Gi nerede?"

Omuz silktim. Onu görmemiştim. Tahmin etmem gerekirse, benden kaçıyordu. İki gece önce onu FaceTime'dan aramaya karar vermem anlık bir şeydi. Sohbet ediyorduk ve ben sadece sesini duymak istemiştim. Ben de aradım. Bunu hoş bir kesinti olarak görmediğini anlamam bir dakikadan az sürdü. Bu canımı yaktı ama acıyı bastırmak için elimden geleni yaptım. Daha önce hiç bir kadınla sadece konuşmak istememiştim, bu yüzden böyle bir şey yapmamıştım. Ve hemen pişman oldum. Rahatsızlığı aşikârdı ve konuşma yapmacıktı.

Ayrıca, göğüsleri giydiği o küçücük tişörtten fırlamaya çalıştığı için odaklanmakta zorlanıyordum. Onlara bakmamak için tek yapabildiğim buydu. Telefonu kapatır kapatmaz duşa girip otuz bir çektim, sikimi ovuşturan elim değil de onun kocaman memeleriymiş gibi davrandım.

Ona karşı düşüncelerimi ve tepkilerimi nasıl ele alacağımı şaşırmıştım. Kadını her düşündüğümde içimden türlü türlü duygular geçiyordu.

Dün gece geç saatlerde yola çıkmıştık ve eve geldiğimde kapısı . Banyom hala temiz olmadığı için

Genelde gevşemek için aldığım duşu atlamış ve yatağa girmiştım. Yapmak istediğim son şey onu tekrar rahatsız etmekti. Bugün, gündüz maçından eve geleli otuz dakika olmuştu ve bu süre boyunca kapısı sımsıkı kapalı kalmıştı. Yine. Yani benden kaçıyor olma ihtimali yüksekti. Ama çoğu gün odasında çok zaman geçirirdi, bu yüzden belki de fazla düşünüyordum.

Başımı kaşıdım.

"Evde değil mi?" diye tekrar sordu, cebinden telefonunu çıkararak.

Koridorun sonunda bir kapı açıldığında ekrana dokunuyordu. "*Ben buradayım*. Pislik gibi davranmana gerek yok." Gianna yalınayak odaya girdi. Siyah bir tayt ve ona uygun bir bluz giymişti ve tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı.

İznim olmadan, hayal gücüm çılgına döndü, tırnaklarını göğsümde gezdirdiğini, sonra yumuşak bir elini yavaşça aletimin etrafına sardığını hayal ettim.

Dilimi yutmadan ya da gözlerim fırlamadan önce bakışlarımı kaçırdım. Kadının sahip olduğu her kıyafet, özellikle benim için bir işkence aleti olarak yaratılmıştı. Öyleyse neden onun etrafta olmadığı her anı onu görmek için çaresizce geçiriyordum? Dikkatli olmasaydım etrafta portakal koklayarak dolaşıyor olurdu.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi önümdeki masaya verdim ve parmaklarımı çıtlattım.

"Evde olmadığını söylediğini sanıyordum." Chris bana kaşlarını çatı. "Belli ki evdeyim," diye tersledi.

Henüz tek bir kelime bile edememiştım ama ikisi için bu alışılmadık bir durum değildi.

"Lanet saçlarını kesmesi için benden başka birini bulmalısın."

"İnsanların bana dokunmasından hoşlanmadığımı biliyorsun. Gittiğin her yere sürekli yeni çarşaf lar götürmen umurunda değil. Sen de bana bir bok verme," diye mırıldandı Chris, ağzı sıkı bir çizgiye dönüşmüştü.

Bu onlar için normaldi. Çekişme. Bu yüzden Chris'e siktirip gitmesini söylemek yerine yerimde kalmak ve ilgisiz görünmek için mücadele etmek zorunda kalmam hiç mantıklı değildi. Tepkimi daha da tuhaflaştıran şey, onunla hiç tartışmamış olmamdı. Ona çok şey borçluydum.

Elimi yüzüme sürdüm ve dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım. Ekran kilidini açtıktan sonra kız kardeşimin mesajını okudum

mesajlar. Isabella yakında liseden mezun olacaktı ve benim de orada olacağımdan emin olmak istiyordu. Sanki kaçıracaktım gibi.

"Bunu on yıldır yapıyorsun. Şimdi neden sorun olduğunu anlamıyorum."

"Chris." Sesi daha da yükseldi ve dikkatimi çekti.

Sessizce, etkileşimi izledim. Eğer haddini aşarsa, kardeşi olsun ya da olmasın, gitmek zorunda kalacaktı. Buranın onun dairesi olması umurumda bile değildi. Onu dışarı atacaktım.

Ama ikisi de öylece durmuş, kollarını kavuşturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Bir yarışma gibi. Sonunda Chris kırıldı.

"Bugün yeni birini bulmam gerektiğini söylüyor olamazsın," diye alay etti Chris. "Yarın senin işin var ve benim onu kesmem gerekiyor."

Gi ofladı ve omuzları düştü. "Neden herkesin seni sevdiğini anlamıyorum. Sen en kötüsüsün. Ama olsun. Saçını keseceğim." Topuklarının üzerinde döndü ve tepinerek odadan çıktı. "Ama hepsini süpüren ben ," diye bağırdı koridorda tepinirken.

"Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum." Chris, Gi'nin boya yapmak için kullandığı tabureyi muşambanın üzerinden çekerek odanın ortasına getirdi.

"Saç kesimini ona ne zaman sordun?" Kendi kız kardeşlerimle yaşadığım deneyimlerden biliyordum ki bazen sadece zamanlamaydı.

Omuz silktilti. "Ona yarım saat önce geleceğimi söyledim."

"Oh." Yapmamaya çalıştım ama gülmekten kendimi alamadım. Tam bir aptaldı. "Muhtemelen bu yüzden kızgındır."

"Ne?" Bir elini kaldırdı ve başını eğdi.

"Genelde birinden bir iyilik istediğinde ondan istersin." Başımı salladım ama yine de kıkırdadım. "Onlara öylece *söyleyemezsin*. Hıyarlık etme."

Gözlerini kısarak odayı taradı. "Huh." Bununla birlikte telefonunu çıkardı ve onunla meşgul oldu.

Profiline omuz silkerek kendi profilime döndüm ama bir saniye sonra kaydırma işlemim gürültülü, gümbür gümbür adımlarla kesildi.

"Neden böyle bir pisliksin?" Gi tekrar ortaya çıktığında havladı. "Cidden bana mesaj atıp bunun sorun olup olmadığını mı soruyorsun?"

Her zamanki gibi fırça, telefon, küçük siyah bir kılıf, bir çanta ve kolundan kayan siyah bir kumaş parçasıyla uğraşırken büyülenmişim.

Sersemliğimden sıyrılıp ayağa fırladım ve ona doğru atıldım, sehpanın ayağına takıldım ve kendimi toparlayamadan tökezledim

ve mesafeyi kapattı.

Ben yaklaştıkça kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?" diye tersledi.

Elimi uzattım ve bana ters ters bakmasına rağmen, siyah kumaşı yere düşmeden yakaladığımda karşı koymadı.

"Bırak yardım edeyim, Gi," dedim sessizce.

Neredeyse belli etmeden başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve başını eğdi.

Çantayı ondan alırken parmaklarım onun sırtına değdi. Anında yumuşak teninde tüylerim diken diken oldu. Kalbim boğazımda, kolunun çakıl taşlı derisine baktım, yavaşça omzuna doğru ilerledim, sonra göğüslerine odaklandım. Sütyeninden anlayamıyordum ama göğüs uçlarının sertleşip sertleşmediğini öğrenmek için can atıyordum. Ve dudaklarımı bir tanesinin etrafına sarıp emmek için can atıyordum. Adımı inletmek için yanıp tutuşuyordum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi nefesi kesildi. Bu ses, bakışlarımı nabzının attığı boğazının çukuruna doğru kaldırmama neden oldu. Dolgun dudaklarına ve pembe yanaklarına baktım, sonra bakışlarım daha yukarılara kaydı. Sonunda gözlerimiz buluştu. Gözbebekleri genişlemiş, koyu renkli irislerini gölgede bırakmıştı. Göz kapakları ağırlaşmıştı, uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Yakınına eğilmek istedim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak. Vücudunun her yumuşak kıvrımını hissetmek.

Başparmağımı tekrar elinin arkasına dokundurdum ve o da daha yakına kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Ses kulaklarımı tırmaladı ve içgüdüsel olarak geri çekildim, kalbim çarpıyor ve midem bulanıyordu.

Chris lanet odadaydı.

Başımı çevirip kardeşine baktım. Kısılmış gözleri ben ve kız kardeşi arasında gidip geliyordu. Hay sikeyim. Az önce ne düşündüğümü anlayabilir miydi? Yutkundum. İmkânı yok. Normal davranırsam olmaz.

"Hiçbir şey." Omuz silktim. "Centilmenlik yapıyordum. Bir şey düşürmesin diye ona yardım ediyordum."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık geri gelmişti. "Bir şey düşürmeyecektim," dedi ve çantayı elimden alıp kardeşine doğru yürüdü.

Çantayı yere bırakıp etrafındaki zemini dikkatlice kontrol ederken dudaklarımda oluşan gülümsemeyle savaştım, belli ki bir şeylerin eksik olduğunu fark etmişti.

"Haklısın. Kesinlikle düşürmeyecektin." Siyah kumaş parçasını top haline getirip Chris'e atarken ona güvence .

"Sadece yardımı kabul edebilirsin," diye mırıldandı kız kardeşine.

"Gerçekten saçını kesmemi mi istedin?" Gi kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı.

Chris boştaki elini kaldırdı. "Ateşkes mi?"

"Sadece otur ve sinir bozucu olmayı bırak." Kadın tabureyi işaret etti ve adam da ona uyararak siyah şalı ona uzattı.

O kumaşı döndürüp boynuna asarken ben de kanepeye geri döndüm ve zaman öldürmek için Instagram'ı açtım.

Hannah, Quinn, Price ve benimle birlikte maskotların da yer aldığı bir makara yüklemişti.

Revs maskotları, beyzbol formaları altında alay üniformaları giymiş üç devrimci askerden oluşuyordu.

Quinn, Price ve ben bayrak yarışı için birer maskotla takım olmuştuk. Davul çalan askere eski formamla katılmıştım ve o ve ben yarışı ezip geçmiştik.

Quinn gençti ve Price takımın büyük sopası olabilirdi ama benim hızım vardı. Eğlenceyi seven davulcumun sopalarını erken ve onları almak için durmak zorunda kalmasına ve bizi sonuncu yapmasına rağmen, zamanı telafi etmiştim ve bir galibiyet elde etmiştik. Maskotların başlattığı drama beni güldürdü. Atın üstündeki daireler çizerek tepiniyor, üçüncüsü ise öfke nöbeti geçirerek yerde çırpınıyordu.

"Cuma günü için heyecanlı mısınız?" Chris makasla keserken sordu.

Gianna sessizdi ve her ne kadar konuşmalarına müdahale etmemeye çalışsam da, yanıt vermeyince kulaklarım dikildi, çünkü birkaç gün önce sesi heyecanlıydı.

"Neden surat asıyorsun?"

"Surat asmıyorum."

Ona doğru bakmadım ama ruh halini ölçmek için bakmama da gerek yoktu. Ses tonundaki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Bir kez daha Chris'e geri çekilmesini söylemek istedim. Ama yapmadı. Tüm gücüyle kazmaya devam eden bir tipti. Adam sevgilisi için bir yıl beklemişti. İnan bana, hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

" nedir?" diye sordu.

İçini çekti ve ondan hiç duymadığım kısık bir sesle, "Jake beni davet etmedi," dedi.

O kadar sert döndüm ki neredeyse kanepeden düşüyordum. Aynı anda Chris ayağa fırladı ve ona ters ters baktı. "Pislikler ne yaptı?"

"Adım Doucette. Douche değil," diye homurdandı.

Kelimeyi neden hep bu şekilde telaffuz ettiğinden emin değildim. Ama Chris ne zaman şirkete bir grup ahmak dese, o her zaman onu düzeltirdi.

"Gitmesem de olur," dedi ama dikkatini elindeki makasa verip ayaklarının üzerinde kayarak hiç de iyi görünmüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Chris siyah pelerininin altında kollarını kavuşturmuş, her zamanki aşırı korumacı tavrıyla şişiniyordu. "Bu etkinlik *senin* yaptığın yeni tabelaları göstermek için ve sen bana gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Yutkundum ve bir an için ağlayabileceğini düşündüm. Bunu düşünmek göğsüme bir bıçak saplamak gibiydi. Bu Gianna değildi. Duygularını saklamak için öfkesini kullanır ve başını hep dik tutardı. Ama herkes kadar çok çalışıp da aynı övgüyü alamamanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Mideye inen bir yumruk gibiydi ve kendim için buna alışkın olsam da onun için daha iyisini istiyordum.

Ama bir şalter indirilmiş gibi omuzlarını geriye çekti ve öfkeyle kalkmaya bayılan çenesi bir parça yükseldi. Gözleri sertleşti ve çoğu insan farkına bile varmadan kırılmanlık belirtisi kayboldu. "Bu hayvanat bahçesi için para toplamak için. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Etkinlik, ben birkaç tabela boyamayı kabul etmeden çok önce planlanmıştı."

"Hayır." Chris başını salladı. "Sadece birkaç tabela boyamadın. Neredeyse mekanın markasını değiştirdiniz. Bu saçmalık. Bambi," diye seslendi bana. "Cuma günkü galada Dumpty'nin yerini alacaksın, değil mi?"

Başımı

salladım.

"Randevun

var mı?"

Gianna bana odaklandı. Hayır, bir randevum yoktu. Babasına gitmek isteyip istemediğini sormayı düşünmüştüm. Kızının sıkı çalışmasının kutlandığını görmek isteyecek türden bir ebeveyndi. Ama henüz fırsatım olmamıştı. Hannah bu daveti bana ancak dün maskotlarla yapılan bayrak yarışında söylemişti. Büyük şeylere nadiren davet edilirdim ama Mason hâlâ beyin sarsıntısını atlatamadığı için başka birine ihtiyaçları vardı.

"Dostum, soru zor bir soru değil." Chris başını salladı.

"Hayır, Dragon." Ona cevap vermek için boğazımı temizledim ama gözlerimi kız kardeşinden ayırmadım. "Randevu yok."

Gianna'nın omuzları biraz gevşedi ve hâlâ kaşlarını çatıyor olsa da bakışları bir parça yumuşadı.

"Harika." Siyah pelerininin altından bir elini kaldırdı ve ikimizin arasında salladı. "İkiniz birlikte gidebilirsiniz."

"Hayır." Gianna kelimeyi hızla tükürdü.

Midem bulandı. Benden etkilenmişti. Hiç şüphem yoktu. Ama görünüşe göre böyle önemli bir olayda kolunda olmasını isteyeceği türden bir adam değildim.

"Neden olmasın ki?" Chris ona ters ters baktı.

Başımı eğdim ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Anlamıştım ve resmi etkinliğe sınıf palyaçosunu getirmek istemediği için ona kızamazdım.

"Bu senin ," diye karşı Chris. "Orada olacaksın."

"Şey," dedi Gianna dudağını sıkarak, "aptalca. Ama sinirlerime hakim olamadım..."

Öfkesinin bununla ne alakası var? Öfkelendiğinde çok tatlı oluyordu. Gözleri parlar ve öfkelenirdi.

Gerçi şu anda heyecanlanmanın tam tersini yapıyordu. Uzun bir saç telini parmağının etrafında endişeyle döndürmesini izlerken kalbim acıdı.

"Tükür gitsin." Chris kaşlarını çatı.

Ayaklarına bakmadan önce gözleri bir an için bana kaydı. "Jake götlük yapıyordu, bu yüzden ona biriyle çıktığımı söylemiş olabilirim."

Kalbim sıkıştı. Biriyle çıkıyordu. Şimdiden mi? Bu ne zaman oldu? Hay sikeyim. Midem bulandı ve içimden bir ıstırap dalgası geçti. Ona sahip olamazdım. Bunu biliyordum. Ama yine de canım yanıyordu.

"Yani?" Zaten birçok ortak özellikleri olmasaydı, bu kelimeyi tıpkı onun gibi dudak bükerek söylemesi kardeş olduklarını anlaması için yeterli olurdu.

Chris'in onun yeniden birileriyle çıkmasını umursamadığı fikri mideme bir huzursuzluk tohumunun düşmesine neden oldu. Geldiği andan beri takımın uzak durması gerektiğini söylüyordu ama bir yabancıнын onu dışarı çıkarması sorun değil miydi?

Kollarını iki yana açtı. "Yani? Tek başıma gelemem." Kolları çenesiyle birlikte düştü. "Jake zaten yalan söylediğimi düşünüyordu."

"Yalan söylüyordun," dedi gerçeklerin farkında olan bir adamın tüm güveniyle.

Yalan söylüyordu. Gülümsememeliydim ama elimde değildi. Biriyle çıkmıyordu. Şükürler olsun. Ve ayrıca, ben bir aptaldım. Çünkü o

biriyle çıkmıyor olmam ona sahip olabileceğim anlamına gelmiyordu.

Kollarını tekrar göğsünde kavuşturarak bir kalçasını havaya kaldırdı. "Bunu bilmesini istemiyorum. Bu yüzden eğer gidersem, 'erkek arkadaşım'la' gitmek zorunda kalacağım." Son kelimenin etrafında tırnak işareti kullandı.

". " İstesem de kelimeleri durduramazdım.

Gianna ve Chris hep birlikte bana döndüler, yüzlerinde aynı şaşkınlık maskesi vardı.

"Çıktığın adam gibi davranacağım." Çünkü bu, bir geceliğine ona dokunabileceğim anlamına geliyordu. Elimi kalçasının kabarıklığına koyabilirdim. Elini tutabilirdim. Kulağına fısıldayabilirdim. Parfümünü koklayabilirdim. Dans ederken onu kollarımla sarabilirdim.

Bir geceliğine, ona sahip olabilirmişim gibi davranabilirdim. Gianna göz kırptı.

"Numara yapabilirim," diye en iyi arkadaşıma güvence verdim.

"Mükemmel." Chris yumruğunu bana doğru kaldırdı. "Sana borçluyum, kardeşim."

Onunla parmaklarımı tokuştururken bile başımı salladım. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Aslında bu tam tersiydi. Gianna'nın benimle gelmesini önerdiği için ona borçluydum. Ona yakın olmak için her şeyi yapardım, hepsi numara bile olsa. Ve yolumda bir engel olmak yerine, bana bunu yapma fırsatı vermişti.

Lanet olsun. Boktan bir arkadaşım.

"Emin misin?" Gianna fısıldadı.

Chris başını salladı ve öfkeli bir nefes verdi. "Hediye atın ağzına bakma."

Onun kafasına vurdu. "Kapa çeneni." Hâlâ cevabımı beklerken tekrar bana baktığında, koyu kahverengi gözleri büyük bir belirsizlikle doluydu. Saklamak için çok uğraştığı bir duyguydu bu. Yine de, bunun gibi küçük anlarda, çok parlak bir şekilde parlıyordu.

"Gianna, seninle çıkabilecek şanslı erkek gibi davranmaktan onur duyarım."

İfadesindeki endişe kayboldu ve ağzının köşesi neredeyse bir gülümsemeyle kalktı.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Çünkü neredeyse benimle gelmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Harika." Chris ellerini çırpı ve tabureye geri oturdu. "Saçını da yapabilirsin."

"Ne?" Gianna'nın bakışları bana yöneldi.

"Yarından önce tıraş olması gerekiyor," dedi Chris. "Ve başka bir yere girecek zamanı olmayacak. O yüzden sen de yapabilirsin." Elini yere doğru salladı. "Hatta şu saçları da süpürürüm."

Tereddütle dönüp bana baktı, yalvaran bakışları sessizce ona bir çıkış yolu göstermem için yalvarıyordu. Ama Chris'le aynı fikirde olursam, o zaman ellerini üzerime çekecektim.

"Sakıncası var mı?" Ben sordum.

Yavaşça alt dudağını ağzına götürdü ve başını salladı. "Bırak da işini bitireyim."

"Teşekkürler." Hissettiğim içten takdiri görebilmesini umarak gülümsedim. Başıyla kısa bir selam verdikten sonra kardeşine döndü.

Kesimi bitirmesi birkaç dakika daha sürdü ve sonra o ve ben yer değiştirdik. Duştan sonra tişört giymemiştım ve pelerini boynuma doladığında ve parmak uçları oradaki tene değdiğinde omurgamdan aşağı bir heyecan fırladı. Başparmağı saç çizgimin hemen altına sürtünmeden önce elleri bir nefesliğine dondu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Sadece misin" diye fısıldadı. Kalın kalın yutkunarak başımı salladım.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken, bir ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım. Ellerinin saçlarımda olduğu başka bir anı hayal etmek çok kolaydı. Bu klinik bir yargılama değil, anlamlı bir andı ve ağzımı kendine doğru çekiyordu. Yukarı baktım ve dişlerinin dolgun dudaklarına hafifçe bastırışına kilitlendim, o dudağı kendi dudaklarımdan arasında hayal ettim. Bu ihtiyaçla savaşmak yerine, basitçe teslim oldum ve kendimi bunun yüksekliğine bıraktım. Tenim karıncalandı.

Kesiklerin sesini duyuyordum ama onun dokunuşundan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyadaydım. Tırnaklarının kafa derime sürtünmesi, parmaklarının tenimde gezinmesi. Önüme geçtiğinde, dar gömleği gözümün önüne geldi. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu. Siyah gömleğinin ve taytının arasından görünen yumuşak tenini daha fazla hissetmek için. Ağzım neredeyse soluk teniyle aynı hizadaydı. Dudaklarımı dudaklarına bastırma isteğine karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Yavaşça elimi pelerinin altından kaldırdım. Parmaklarım pürüzsüz tenine zar zor . Nefesini sertçe çekişi içimde yankılandı. O santimlik deride tüylerim diken diken oldu ve ona tekrar dokunmak için çaresiz kaldım.

"İçecek isteyen var mı?" Chris mutfaktan bağırdı ve beni o ana geri döndürdü. Ona dokunmama sebepime.

Boşlukta bir elektrik enerjisi titreşiyordu. Elim hâlâ aramızda havada asılı duruyordu. Kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve yutkundu.

Cevap vermediğimizde "Kimse yok mu?" diye seslendi, sanki havadaki gerginlikten habersizmiş gibi. Öyle olabilir miydi? Çünkü bana hepimizin üzerinde kalın bir duman dolaşıyormuş gibi geldi. Elimi bıraktım ve Gi gözlerini kaçırdı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim.

"Ben iyiyim." Gi'nin dikkati yeniden saçlarıma odaklandı. Omuzları geride, kollarını kaldırdı. Eli kulağıma değdi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve kalbimi aşırı hızda fırlattı. Önümde dondu kaldı, nefesi bir kez daha kesildi.

Saç kesiminin sıradan bir angarya olması gerekirdi. Bu hiç de öyle hissettirmedim. Bunun yerine, etkileşim ücretliydi ve içimde alev alev yanan bir ateş vardı.

Parmağı enseme dokunduğunda sikim zonklamaya başladı. Taburenin üzerinde kıpırdandım ve Tanrı'ya şükürler olsun ki lanet pelerin beni örtüyordu çünkü aletim şortumu deliyordu. Ellerinin vücudumda gezindiği görüntülerin zihnimde oynamasına engel olamıyordum. Kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çökerken bana baktığı görüntüler. Öne doğru eğilip beni ağzına almadan önce dilinin dudaklarında yavaşça gezinmesi.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. Onun gözlerine bakamadım. Eğer bakarsam ne göreceğini biliyordum. Arzumun onun bakışlarına yansıtacağı fikri beni yarı dehşete düşürüyor, yarı heyecanlandırıyordu.

Elini çenemde gezdirdi ve kaldırdı, başımı önce bir yana sonra diğer yana çevirdi, parmak uçları pürüzlü tenimde ipek gibi yumuşacıktı. Beline doğru eğilip saçlarımı inceledi, yüzümün bir tarafından diğer tarafına bakarak kesimin düzgünlüğünü kontrol eder gibiydi. Hay sikeyim. Yaka kısmı gevşekçe sarkıyor ve bana harika bir göğüs dekoltesi veriyordu. Ağzım kurudu. Dilimi mükemmel kabarıklıkların üzerinde gezdirmeyi arzuluyordum. Göğüslerinin ağırlığını avuçlarımda hissetmek için. Bana karşı kıvranana kadar dilimle meme uçlarıyla alay etmek.

Gözlerimi kırıştıtararak fanteziden sıyrıldım, gözlerimi zorla yukarı kaldırdım, ancak onun beni doğrudan içime işleyen ateşli bir yoğunlukla izlediğini gördüm.

"Gerçekten hiç Easy Out'umuz yok mu?" Chris seslendi. Gianna sessiz bir solukla geri sıçradı.

Kardeşi adanın etrafında tepinerek bize döndü.

Boğazımı temizledim, sessizce sikime susmasını söyledim. "Bunu alışveriş listesine ekleyeceğim."

"Harika." Chris kanepeye çöktü ve uzaktan kumandaya uzandı. "Avery bu gece kızlarla dışarıda, o zaman bir film gecesine ne dersin?"

Normalde her şeyi kabul ederdim ama bu gece en iyi arkadaşım ile takılmak istemiyordum. Şu anda tek istediğim kız kardeşini kucağıma çekmek, onu soymak ve ikimiz de boşalana kadar sikime binmesine izin vermektir.

Çok boktan bir arkadaşım.

Bu benim yeni mantram olmalı. Gözbebeklerime dövme yaptırmalıyım, böylece ona her baktığımda durmam gerektiğini hatırlayacaktım. Ama onu incelerken - saçına odaklanırkenki konsantre ifadesi - portakal çiçeği kokusunun bir başka kokusuyla vurduğumda, tek umursadığım gülümsemesini görmekti.

"Bir sonraki iç savaşla ilgili olanı izlemeye ne dersin?" Ben önerdim.

Gülümsedi ve ben de bir zafer kazandığımı hissettim.

"Ya da Netflix'in yeni yayınladığı gerilim filmini." Gianna makasları çıkarmak için arkasını döndü.

"Elbette." Chris, kızın istediği filmi bulana kadar film listesinde gezindi.

Makasların sürtünmesi içime bir ürperti dalgası daha gönderdi, ama aletimdeki basınçla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Serinlemeye ihtiyacım vardı.

Uğultu nihayet kesildiğinde rahat bir nefes aldım.

"İşin bitti. Duşa girip dökülen tüylerden arınmak isteyebilirsin."

Evet, duş. Soğuk duş. Ve sonra Damiano kardeşlerle film gecesi.

Gianna 12

: Her şeye Cuma günkü şeye gidiyorum.

Linc: !!!!

Neden cevap vermiyorsun?

Ben: Film izliyoruz.

Mila: Sen ve Emerson?

Ben: Ve Chris

Linc: Kahretsin, bu ikisinin ortasında olmak isterdim. Şanslı
sürtük.

Mila: Chris onun kardeşı.

Ben: Aynen <barf emoji>

Sen patates diyorsun, ben penis diyorum.

 u anda Gianna'nın yüzünü hayal

edebiliyorum. G z devirmesi, değil mi?

Ben:    çek - Neyse, ak am yemeği ve otel gecesi yapacağımızı
söylediğimizi biliyorum...

Etkinliğinde olmalısın.

Glam ekibine geri dön! Seni o kadar ateşli yapacağım ki Jake'in kafası patlayacak.

Jake'in ne düşündüğünü umursamadığımızı sanıyordum.

Ben:

Yapmıyoruz.

Linc: Dün ona yaptığım saç kesimini görene kadar bekle. Linc:

Disney kötü adamının gülme GIF'i

Kovulmadığın için şanslısın.

Ben: Telefonum sürekli kapandığı için Chris bana kötü kötü bakıyor - yarın için uygun muyuz? Eğer sorun olmazsa eşyalarımıla otele gelip hazırlanacağım.

Linc: Olamaz. Sana geliyoruz. Çıplak oda arkadaşını görmek istiyoruz.

Mila: Bekle, randevunun kim olduğunu bulduk mu?

Ateşli oda arkadaşı.

Öyle mi? Gitmiyor .

Ben: Sana geleceğim - ciddi - yarın görüşürüz.

GIANNA SOHBETTEN AYRILDI

KAPININ ÇALINMASIYLA KAPIYA YÖNELDİM. ŞÜKÜRLER OLSUN. BU banyoyu tamir etmek için nihayet gelen müteahhitler olmalıydı. Duvarda bir haftadan uzun süredir bir delik vardı, bu da yol yorgunluğumuzdan döndüğümünden beri Gianna'nın duşunu kullandığım anlamına geliyordu. En azından bu gece saçını yaptırmak için dışarı çıkacaktı, böylece onun banyosunu kullandığımda rahatsız edici olmayacaktım.

Şimdi duştaydım. Onu başını arkaya yatırmış ve vücudundan aşağı su akarken hayal etmemeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Göğüslerinin kabarıklığı...

Hay sikeyim. Yere çakıldığımda zemin çok hızlı yükselmişti. Etrafa bakındım. Ayak parmağımın halıya mı takıldığından yoksa sehpayı mı çarptığımdan emin değildim. Her iki durumda da, etrafta dolaşırken Gi'yi düşünmeyi bırakmam gerekiyordu, yoksa bir kemiğimi kırabilirdim.

Bu kez daha yüksek bir sesle bir kapı daha çalındı ve ben de ayağa fırlayıp o tarafa doğru koştum.

Kapıyı açtığımda dudaklarımı birbirine bastırdım, kafam karışmıştı.

Platin sarısı mohawk'ı kafasından on santim kadar yukarıda olan bir adam, yırtık skinny jean pantolonu ve siyah combat kıyafetiyle karşımda duruyordu.

Çizmeler. Siyah dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşürken, delinmiş kaşlarından biri alnına doğru kalktı.

"Emerson Knight. Kıyafet giymediğini biliyordum." El çırttı, ses koridorda yankılandı ve hareket dikkatimi siyah kırpılmış gömleğine çekti. Sırtarak küçük kadına döndü. "Sinsi sürtük bizden bir şeyler saklıyormuş."

"Evet." Porselen teni ve sevimli düğme burnuyla sarışın bir Pamuk Prenses'e benzeyen kadın hülyalı bir şekilde içini çekti, geyik gözleri beni içine çekti.

İnternette benimle ve evde çıplak dolaşmamla ilgili bir sürü dedikodu vardı. Muhtemelen zamanımın çoğunu soyunma odasında boxer külotla geçirdiğim içindir. Ama bu yabancılarla bu konuyu konuşmaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca, şu anda çıplak değildim.

Beyaz pantolonuna bakarak, "Her zaman dar kot pantolon giyebilmeyi dilemiştim," dedim. İşte. Konu değişti.

Adam dişlerini alt dudağına geçirdi. "Ooh, bebeğim, o kalçalarla." Parmaklarını öptü, sonra elini kaldırıp bir fiske vurma hareketi yaptı.

"Tam da bu yüzden hiç uymuyorlar." Onlara içeri girmeleri için el salladım.

"Her zaman rastgele insanların evine girmesine izin verir misin?" Mila sordu.

Kıkırdadım ve kapıyı arkalarından kapattım. "Gi normalde rastgele insanlarla fotoğraf çektirip onları telefonunda arka plan fotoğrafı olarak kullanır mı?"

Linc bana sırtıttı. "Bizim hakkımızda konuşuyor."

Dürüst olmak gerekirse çok fazla değil. Hiçbir şey hakkında fazla konuşmuyordu ama New York'tan gelen arkadaşlarından bahsetmişti. "Onu birkaç saat içinde otelinizden alacağımı sanıyordum, o yüzden sizi beklemiyordum. Ama ne kadar çok o kadar iyi." Başımı mutfığa doğru eğdim. "Gi ve kendim için yemek yaptım ama paylaşacak kadar var. Aç mısın?"

Arroz con gandules hakkında ne hissedeceklerinden emin değildim ama insanları beslemekten asla çekinmedim.

"Yemeğe bayılırım. Özellikle de pişirmek zorunda olmadığım yemekleri. Eli yatakta harikadır ama mutfakta tam bir karmaşadır." Beni geçip gitti. "Gi'ye bir tabak hazırlayalım, ben şekil verirken o da yiyebilir."

Onu mutfığa kadar takip ettim ve birkaç kase çıkardım.

"Kızarmış pilav mı?" Mila tencerenin içine bakarak sordu. "Harika kokuyor."

Linc ona bir kâse uzatırken, "Hayır, daha iyi," diye güvence verdi. "İçinde bezelye ve domuz eti var. Bir ısırık aldığın anda ağzının öldüğünü ve cennete gittiğini hissedeceksin."

"Dilin iyi bir salsa eşliğinde dans ediyormuş gibi."

"Evet." Linc yumruğunu kaldırdı, ben de vurdum. Pilav tabağını kendisi ve Mila için birer kâseye koyduktan sonra mutfaktan çıktı. "Birkaç su şişesi kap Mila. Emerson, sen de kendininkini ve Gi'ninkini al, gösteriye başlayalım." Arkasına bakmadan iki kaseyi de kaldırdı ve yatak odalarına doğru ilerledi. "Hangisi onun?" Burnunu havaya kaldırdı ve kokladı. "Boş . Vücut yıkamayı takip edebilirim. Çok güçlü."

İki kase elimde, takip ettim.

Gianna'nın odasına döndü. "Hey, bebeğim."

"Linc?" Gianna banyonun kapısını araladı ve buhar etrafına yayıldı. "Seninle otelde buluşmayacak mıydık?"

Nefesim kesildi ve ayaklarım sendeleyerek durdu, bu da Mila'nın arkama çarpmasına neden oldu.

Islak ten. Vücudunu saran küçük beyaz havlu askılı şey. Bir sürü ıslak ten. Ve portakal çiçekleri.

Beynim bundan daha iyi çalışmalıydı. Normalde tam bir düşünce oluşturabilirdi ama o anda tek yapabildiğim, beyaz havlu kumaşın omuzlarından sarkması ve büyük göğüslerinin arasında tehlikeli bir şekilde cırt cırtlı olmasıydı. Sanki şimdiye kadar yaratılmış en küçük havlu elbise gibiydi.

"Uh." Gianna ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve ben onu çektim, kalçalarının kabarıklığı ve yumuşak uyluklarının çıplak teni karşısında neredeyse ağzımın suyu akıyordu.

Boğazımdan çıkmaya çalışan iniltiyle savaştım. Elimdeki kâselere bakarak, "Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım. "Yemek getiriyorduk. Muhtemelen kapıyı çalmalıydık."

Kekeleyerek geri adım attım ama bu sırada arkamdaki kısa boylu kadına takıldım. Kekeleyerek özür diledikten sonra yanından geçip yatağa doğru yürüdüm.

Kahretsin. Tüm hareketlerimi durdurdum ve gözlerimi kapattım, kendimi sakinleştirmek için uzun bir nefes aldım.

Sıcak bir avuç içi koluma bastırarak dikkatimi çekti. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey çıplak tenime değen parlak kırmızı tırnaklardı.

Uzandı ve kaseyi benden aldı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Nemli saçları omuzlarına dökölüyordu ve yüzü duştan yeni çıkmıştı. Kirpiklerine hâlâ su yapışmıştı. Normalde kullandığı mükemmel saç ve makyaja hiç benzemiyordu ama yine de o kadar güzeldi. Ve ona bu kadar yakın durmak kalbimi hızlandırdı.

"Üzerime bir şeyler giyeceğim." Elindeki kâseyi şifonyerin üzerine bıraktı, sonra ayaklarını sürüyerek dolaba girdi ve kapıyı kapattı. Onu takip etmek istedim. Beyaz havlunun yere düştüğünü görmek. Altında sakladığı tenine dokunmak. Amını yalayıp yutarken başımı kalçalarının arasına gömmek istedim. Adımı haykırarak yüzüme boşalırken onun tadına varmak.

"Biz onu hazırlarken bizimle takılmak ister misin?" Linc'in sesi beni tekrar o ana döndürdü.

Dolabın kapısına göz kırparken boğazımı temizledim. "Elbette." Sonra uzun bir nefes vererek yatağa uzandım. Görünüşe göre, cezalandırılmak için tam bir oburdum.

Gianna

14

"DOSTUM, KESİNLİKLE GELMELİSİN," DEDI LİNC OMZUNUN ÜZERİNDEN. asayı saçımın bir tutamına doladı. "Kasım ayındayız, yani sezon bitecek. Berbat olacak. Herkesin Jazz Madrid yapması gerekiyor."

"İspanya listemde."

Dolaptan çıktığımdan beri midem takla atmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tamamen giyinip arkadaşlarımla karşılaştırmaya hazır olduğumda, Emerson'ı yatağın üzerine tünemiş, Linc'le bu sonbaharda İspanya'ya yapacağı gezi hakkında sohbet ederken buldum. Konuşmalarına sadece Linc saçımı kuruturken ara verdiler. O sırada Mila ve Em de sohbete daldılar ama saç kurutma makinesinin gürültüsünden ne konuştuklarını duyamadım. Bulduğum noktadan tek söyleyebildiğim, ikisinin de kıkırdıyor olduğuydu. Şaşırdığımdan değil. İkisinden de pozitiflik sızıyordu. Kurutma makinesini kapatır kapatmaz, Linc İspanya hakkında Em'e geri döndü.

Emerson'ın seyahat etmek istediğini fark etmemiştim. Henüz çok fazla seyahat edecek zamanım ya da param olmamıştı ama benim de bir listem vardı. Kuzey ışıklarını resmetmek istiyordum. Piramitlerin üzerinde güneşin batışını görmek. Bir heliconia çiçeğinden akan yağmuru izlemek.

"Ve sopa adamlar, dostum," dedi Linc. "Onlar bir caz sever için olmazsa olmazdır." Emerson'ın derin kıkırdaması karnımı ısıttı.

Mila, "Seninle gelmesi için ona akran baskısı yapamazsın," diye uyardı.

"Oh, kesinlikle yapabilirim." Linc ona el salladı.

"Tamam. Yeniden ifade et." Bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Yapmamalısın."

"Hayır." Emerson ona el salladı. "Tam olarak karşı çıkmazdım. Sadece daha fazla kilitlenmeden önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

Sesindeki belirsizlik midemin sıkışmasına neden oldu. Bu ne anlama geliyordu?

Sormak için döndüm ama Linc başımı geri çekti. "Kımıldama. Ama bunu açıklayalım Şövalye, çünkü kızımız merak ediyor."

"Değilim," diye tersledim.

Linc kaşlarını kaldırdı, sessizce bana yalancı dedi. Peki, tamam. Tamam.

Belki de öyleydin. "Bu değil a büyük şey."

Emerson Omuz silkti a Omuz, gidiyor

umursamazlık için. "Sözleşmem yıl sonunda bitiyor. Ve bu da

Boston yenilemeyecek görünüyor. Bu yüzden bir şeyler bulmam ."

Bu sefer başım Emerson'a doğru döndüğünde Linc beni durdurmadı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Omzunu tekrar kaldırdı ve kâsesini komodinin üzerine koydu. Sonra ayağa kalktı ve göz temasından kaçınarak parmaklarını çıtlattı. " değil. Ben oyun kurucu ya da büyük sopa değilim. Maaşlar yüksek ve bu işi yürütmek için beni kesmeleri gerekiyorsa, anlarım."

"Aptallar." Ters ters baktım. Büyük bir sopa ya da oyun kurucu değildi ama hızlıydı. Üstelik takıma moral veriyordu ve taraftarlar onu seviyordu. Bunlar tutunmaya değer şeylerdi.

Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu ve yutkunurken boğazı çalıştı. "Aslında değiller, Gi. Miller ve Langfield akıllılar. Dürüst olmak gerekirse, ligde daha iyi bir ön büro yok. Takım için doğru olanı yapacaklardır. Buna saygı duyuyorum. Bu sadece Kasım ayında taşınacağım anlamına gelebilir, İspanya'ya gitmeyeceğim anlamına değil." Tekrar omuz silkti. "Bu işle birlikte geliyor."

Önemli değilmiş gibi söyledi. Ama yeşil gözleri donuktu ve bana doğru attığı gülümseme zorlamaydı.

"Gitmene izin verdiklerine inanamıyorum. Asla," dedim, öfkemi sesimden uzak tutmak için çok çalışarak.

Emerson'ın yanıtı yine küçük bir gülümsemeydi.

Buraya taşındığımdan beri beni desteklemekten başka bir şey yapmadı. Chris her zaman en iyi arkadaşının etrafındaki insanların en büyük destekçisi olduğunu söylerdi.

O. Harika bir oyundan ya da kişisel başarılarından dolayı çocuklardan birini ilk tebrik eden oydu. Bir takım arkadaşının sayı koşusunu kutlamak için tribünlerde dans etmeye başlayan adamdı. Keşke kendi öz değerini de başkalarınınkine kadar kolay fark edebilseydi. Bu benim yaratmaya çalıştığım bir alışkanlıktı, ama çok zordu ve onun da bu mücadeleyi vermek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Emerson'la birbirimize baktığımız uzun bir anın ardından Linc, "Bu iş ağırlaştı," dedi. "Hadi işleri biraz hafifletelim. İki gerçek ve bir yalan!"

Mila inledi. Ama kimse konuşmadan o devam etti.

"Ben bir şişe sarışınıyım." Değnekten bir buklev daha çıkardı. "Daha benimle çıkmayı kabul etmeden Eli'nin adını aletime dövme yaptırdım. Ve-"

Mila içtiği su çenesinden aşağı damlarken boğulacak gibi oldu ve öksürdü.

Evet, bu bir gerçektir. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Şok tepkisi muhtemelen bu deliliği sanal bir yabancıya bu kadar kolay itiraf etmesiyle ilgiliydi.

"Üç." Linc saçını asanın etrafında döndürürken devam etti. "Seni Google'da arattım, çıplak fotoğraflarını aradım."

Emerson homurdanarak başını salladı. "Umarım bunun için çok fazla zaman kaybetmemişsindir."

Linc suratını astı, omzunun üzerinden bakarken alt dudağı dışarı çıkmıştı. "Oh, çok fazla zaman harcadım. Ne yazık ki tek bir tane bile bulamadım."

"Hayır, dostum." Emerson kendi suyundan bir yudum aldı ve kapağını tekrar kapattı. "Yön bulmak için bana bakan küçük bir erkek kardeşim ve kız kardeşlerim var. Profesyonel sporcuları örnek alan çocuklardan bahsetmiyorum bile. İsteyeceğim son şey kötü bir örnek olmak."

Onunla tanıştığım andan itibaren, onu bir şapşal olarak görmüştüm, ancak onunla daha fazla zaman geçirdikçe, bunun bir cephe olduğunu fark ettim. O çok daha fazlasıydı. Sorumluluk sahibi, düşünceli, şefkatli, tüm bunları yaparken de insanları güldürme ve kendilerini iyi hissettirme yeteneğini koruyordu.

Linc omzumu okşadı ve sonra kendini yelpazeledi. "Çok ateşli bir baba havası var. Sorumluluk sahibi olmanın aletimi çalkalattığını kim bilebilirdi?"

"Linc," diye azarladı Mila. "Herkes senin espri anlayışını anlamıyor. Ve oyun bitti. Emerson'ı rahatsız edeceksin."

Emerson ona, "Hiç de rahatsız değilsin bebeğim," diye güvence verdi.

Anında midemde bir çukur oluştu. Bebek, ya da en azından kulağa öyle , dilinden kolayca ve sık sık dökülüyordu. Bunu kadınlar üzerinde hep kullanırdı. Her zaman cilveli bir gülümsemeyle birlikte. Yıllarca bunu yaptığını fark etmedim bile. Ama şimdi, bu duyguyla ne kadar savaşımaya çalışsam da, beni rahatsız ediyordu. O gülümsemenin ve flörtün muhatabı olmak istiyordum. Yine de bu terimi benim için hiç kullanmamıştı.

Linc kıvrık saçlarını çekinceye ve aynada onun gözleriyle karşılaşınca kadar somurttuğumu fark etmedim.

"Hayır, hâlâ sosyal hayatımın rahat evresindeyim." Emerson kıkırdadı.

Odanın diğer ucundaki sessiz konuşmanın her kelimesini duymak için kendimi zorladım.

"Mantıklı," dedi Mila. "Beyzbolda yeterince baskı var."

"Bana on yıl verin. Eminim farklı bir şarkı söylüyor olacağım. Şu anda, ciddi bir şey için gerekli bant genişliğine sahip değilim."

Linc öne doğru eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bunu duyuyor musun, Gi?"

"Ne?" Aynayla tekrar göz teması kurarak fısıldadım.

"O adam, Jake'i hiç var olmamış gibi aynada görebileceğin kadar uzağa koymak için ihtiyacın olan ribaunt kaçamağı olmaya hazır ve nazır." Kaşlarını salladı ve vurgulamak için omzumu salladı.

Alay ettim ve ona dirsek attım. "Şu anda bir ilişki istemiyor olması benimle kaçamak yapmak istediği anlamına gelmez."

Linc'in derin kıkırdaması şeytaniydi ve gözleri muziplikle parlıyordu. "Biatch, o adam seni havlu bornozunla gördüğünde neredeyse kendinden geçiyordu. Güven bana. Senin tüm parçalarını deneyimlemek istiyor."

"Hayır, yok. Kes şunu." Çenemi kilitledim, onu susturmaya kararlıyım ama gözlerimin Emerson'ın yatakta oturduğu ve en iyi arkadaşlarımdan biriyle rahatça sohbet ettiği yerde gezinmesine engel olamadım. Sohbetleri devam ederken bana doğru bakıp gülümsedi ve bir dakika sonra düş almak üzere kıyafetlerini almak için izin istedi.

Banyoda su akmaya başlar başlamaz arkadaşlarım akıllarını kaybettiler.

"Gi," diye fısıldadı Mila, gözleri adamın dışarı çıkmasından korkuyormuş gibi kapıya yapışmıştı. "O adamla kesinlikle takılmalısın!"

"Sana söylemiştim," diye şarkı söyledi Linc, önündeki saç sallayarak. Boğazıma bir yumru oturmuş olsa da içimi çektim.

"Kes şunu."

Benim direktiflerime aldırmadan, su kesilene kadar konuşmaya devam ettiler. Sonunda, muhtemelen Emerson'ın duyacağından endişelenerek çenelerini kapadılar. Ama kapıyı açtığına gözlerimi kaçıramadım. Üzerinde tıpkı daha önce olduğu gibi bir çift spor şortu vardı ama bronzlaşmış teni parlıyordu, düşün nemi hâlâ üzerindeydi. Omuzları, sıkı göğsü ve altılı karın kaslarının hepsi sergileniyordu.

Bir kalp atışı boyunca kapı aralığında durdu, gözleri bana kilitlenmişti. Ağzının bir köşesi gülümseyerek yukarı kalkarken ve bir elini belirgin göğsünde gezdirirken dikkatimi başka yöne çekemedim.

"Ben giyineceğim." Bu sözlerle birlikte odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve yanımdan geçerken sıcak avuçlarını atletimin küçük askısının üzerine yerleştirdi. Parmaklarını tenime sokup hafifçe sıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Aynada onun gözlerinin içine bakarken nefesim kesildi ve donup kaldım. "İyi görünüyorsun, Mariposa."

Derin sesi içimde yankılandı ama ben tepki bile vermeden elinin sıcaklığı tenimi terk etti ve uzaklaştı.

Kapı arkasından kapandığı anda. Linc kendini havalandırdı. "Sana söylüyorum, o adamın üstüne atlamalısın."

Tek bir dokunuşun içimde tutuşturduğu arzuyu bastırarak ters ters baktım. Aynaya dönerek kendimi yeniden odaklanmaya zorladım ve elbisemi giymeden önce Linc'in bitirmesine izin verdim.

Kırmızı satenle banyodan çıktığımda hem Linc'in hem de Mila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çok mu fazla?" Ellerimi kumaşın üzerinden kalçalarımın doğru kaydurdum. Elbise kalçalarımın tam oturuyordu, kalçamdaki yırtmaç satenin yere kadar genişlemesine izin veriyordu. Yakanın eğimi çoğu kişiye fazla gelmezdi ama on üç yaşımdan beri F beden olduğum için bazen sıcak ile fazla arasındaki çizgiye dikkat etmem gerekiyordu.

"Hayır, ama lanet olsun, Emerson ölebilir." Linc güldü.

"Bükülme ve sallanma hareketini yaptın mı?" Mila nazikçe sordu, üstümden düşmeyeceğimi teyit etti.

Başımı salladım. Destekleyici kapları olan spanx benim arkadaşım.

"Şimdi oraya git ve o adamı ellerini senin kıvrımlarında gezdirmesi gerektiğine ikna et." Linc kaşlarını salladı.

Gözlerimi devirdim ama odamdan çıkıp açık oturma alanına girdiğimde onu siyah üzerine siyah takım elbisesi içinde bulduğumda arkadaşımın hak vermemek elde değildi.

Üzerimde gezinirken Emerson'ın gözlerinde ateş vardı. Elbisemin yakasında duraklamaları, sonra yavaşça kalçalarımın doğru inmeleri ve tekrar yukarı çıkmaları vücudumu ısıtmıştı.

Boğazını temizledi. "Sen. Muhteşemsin."

Midem bulandı, yaklaştım. O anda sanki beni istiyormuş gibi hissettim. Ama bir sonraki saniyede konuştu ve sözleri başımdan aşağı dökülen bir kova buzlu su gibiydi. "Aptal eski sevgilin kendinden nefret edecek ve ben de onu kıskandırmak için üzerime düşeni yapacağım."

Boğazımda bir yumru oluştu. Onun için her şey bu kadar mıydı? Elbette. Yapmayı kabul ettiği şey buydu. O yüzden omuzlarımı geriye çektim, *benimle* dalga geçme tavrımı takındım ve *beni mahvetmekle* tehdit eden duygulara karşı kendimi korudum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Bir dakika boyunca beni dikkatle izledi, düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve arkadaşlarıma döndü. "İkinizle de tanışmak güzeldi. Eğer burada takılmak isterseniz, çekinmeyin."

"Üstümüzü değiştirmek için otele dönüyoruz, sonra da barları dolaşmaya çıkacağız." Linc ellerini birbirine sürttü. "Kızıma bir ilişki bulmam lazım."

"Aynı gece için bu kadar farklı planlarımızın olması çok komik." Bize döndüğünde Mila'nın gözleri parlıyordu. "İyi eğlenceler."

"İhtiyacın olursa diye anahtarlarımı bıraktım," dedim Linc'e hızlıca sarılarak. Mila'yı da kucakladıktan sonra Emerson kapıyı açtı ve beni salona götürdü.

Asansörde sessizdi, parmaklarını çıtlatıyor ve önündeki sayı paneline odaklanıyordu. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Siyah Mercedes'e yerleştikten sonra sessizliği ben bozdum. "İyi misin?"

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Daha önce hiç böyle resmi bir etkinlikte bulunmamıştım."

Kaşlarımı çattım. Hiç mi? Chris her zaman yapardı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ellerini pantolonuna sürttü ve sonra göz ucuyla bana baktı. "Takım beni genellikle komik şeyler için çağırır, surata pasta yemek gibi. Ben büyük bağış toplantılarına giden biri değilim. Ve sen-" Beni içine çekti, doymak için bakarken bakışları beni yakıyordu. Zorla yutkundu ve gözlerime baktı. "O kadar güzelsin ki göğsüm ağrıyor."

Bu sessiz yorum karşısında kalbim sıkıştı. Güzel, çok duyduğum bir kelime değildi. Güzel ya da kıvrımlı belki. Ama kimse bana güzel dememişti. Yanaklarım utanç ve zevk karışımı bir duyguyla kızarıırken, saçıma dokunmak için uzandım ama bunu Linc'in yaptığını hatırladım. İsteyeceğim son şey onu bozmaktı.

"Üzgünüm," dedi Emerson, yüzü ciddi bir şekilde çatılmıştı. "Sadece iyi bir eş olmak istiyorum, masaya çarpan ya da aptalca bir şaka yapan salak değil. Sadece kolundaki adam olduğum için gurur duymanı istiyorum."

Bu göğsümde tamamen farklı bir sızıya neden oldu. Yüzündeki her çizgi endişeyle kazınmıştı. Her zaman gülümseyen adamda hiç görmediğim bir ifadeydi bu. "Emerson," diye fısıldadım, elini kavradım. Parmakları uzun ve sıkıydı, benimkini sarıyorlardı. "Sadece kendin ol ve iyi vakit geçirelim." İfadesindeki endişe azalmayınca. "Aptal olduğunu hiç düşünmüyorum, sadece seninle takılmayı gerçekten seviyorum" diye ekledim.

Kaşlarının arasındaki kırıksıklığın kaybolması ve omuzlarının düşmesi için tek gereken buydu. Bir nefes kadar kısa bir süre içinde gözleri Emerson'a özgü o ışıltıyla yeniden parlamaya başladı.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Gianna," dedi usulca, elimi sıkarak.

O geceki sahte randevum olan adamdan gelen bu sözler göğsümün çok derinlerine yerleşti.

Gianna

15

"ÇOK HAVALI, KÜÇÜK BALONLARI ALIP ONLARI parıltılara ve yıldızlara benziyor." Hayvanat bahçesinin önüne geldiğimizde sanki sözüme inanmış gibi rahatlamıştı. Bu dürüst bir gerçektir. Onunla birlikte olduğum için mutluydum.

Ellerimi elbisemin dar kırmızı kumaşının üzerinde gezdirdim ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Üstümüzde *Boston Hayvanat Bahçesi* yazan devasa tabela muhtemelen şimdiye kadar tamamladığım en büyük parçaydı. Hayvanların harflerin arkasından dışarıya bakışı, tasarımı bitirdiğim gün olduğu kadar bugün de beni mutlu ediyordu. Ama açıkçası, çalışmamın Boston şehir merkezinde sergileniyor olmasından kaynaklanan bir mutluluk yaşıyordum.

"İyi iş çıkardın, Mariposa." Emerson gülümseyerek elimi sıktı. "Gerçekten çok iyiydin. Kendinle gurur duy."

Annesi ve kız kardeşi için fotoğraf çekmek üzere bir süre orada durduk ve çektiği sayıdan memnun kaldıktan sonra gümüş, altın ve siyah balon kemerlerin altından geçerek etkinliğe girdik.

"En sevdiğin hayvan hangisi?" diye sordu masadaki kartları incelerken ve üzerinde martı olan iki tanesini seçerken.

Oyuncu masasının temasının bu kuş olacağına hiç şüphe yoktu. Herkesin Puff'a takıntılı olduğuna yemin edebilirim. Kuş

geçen yıl kardeşimin yanlışlıkla ona bir atışla vurmasından sonra takımın onursal üyesi olmuştu. Atlantik martısını sevmemek mümkün değildi. Ben bile bu küçük adamın çok sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ve şu anda herkes puffin bebek nöbetindeydi, çünkü Puff her an baba olabilirdi.

"Bekle..." Emerson masadan üzerinde piton olan bir kart aldı. Bir ay önce Jake'i arayıp şirketin hangi hayvanı isteyeceğini sorduğumda yılan konusunda ısrar etmişti. En sevdiği yilandı. Adının yanına sürünen, tüyler ürperten bir yaratığın resminin basılmış olması ne kadar da uygun. Gerçi bu karşılaştırma yılanlar için adil olmayabilirdi. Onunla birlikte anılmayı gerektirecek hiçbir şey yapmamışlardı.

"Bana buranın adının gerçekten serseriler olduğunu mu söylüyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Chris'in bunca zamandır seninle dalga geçtiğini sanıyordum."

"Doucette," diye düzelttim.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra kıkırdamaya başladı.

"Douches." "Da-shh-eee-ttt." Gözlerimi devirdim.

Bir çekişle Jake'in kartını elinden aldım ve masaya geri koydum. Tabii ki Jake henüz gelmemişti. Adam modaya uygun bir şekilde geç kalmayı severdi. İnsanların onu beklemesinin kendisini önemli kıldığını düşünürdü. Geçen Şükran Günü'nde Jake bir saat geç kaldığı ve yemeği bekletmek zorunda kaldığımızda özür dileme zahmetine bile girmediği için ağabeyimin kafası neredeyse patlayacaktı.

İncelememe devam ederek kartların geri kalanını taradım ve sessizce kendi sanat eserime hayran kaldım.

"Yönetim masaları için neden bir ördek seçti?" Her bir yer kartının üzerinde yaban ördeği olduğunu fark ettiğimde sordum.

"Beckett onları seviyor." Emerson iki kartı ceketinin iç cebine soktu. "Söylentiye göre evlenene kadar doldurulmuş bir ördekle yatmış."

Gözlerimi kısarak sırtımasını ya da gülmesini bekledim. Ama ifadesi nötr kaldı. Cidden mi? Kara kara düşünen milyarder kırk yıl boyunca doldurulmuş bir hayvanla mı yatmıştı? "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Emerson'ın tek tepkisi gülümsemek oldu. "Hayatta olmaz." Başımı salladım.

Omuz silktili. "Sadece duyduklarım. Bana hâlâ söylemedin, en sevdiğin hayvan hangisi?"

"Bunu gerçekten düşündüğümde emin değilim." Bölgeyi inceledim ve büyük kedi sokağı için hazırladığım tabelanın üzerinde durdum. "Belki bir leopar."

Ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve başını salladı. "Yetenekli. Bağımsız. Vahşi. Tıpkı senin gibi."

"Bundan emin değilim." İltifatına karşılık içimden geçen hafif rahatsızlığı bastırarak kıkırdadım. "Yine de hareketlerinde zarifler. Onları izlemek hoşuma gidiyor. Peki ya sen?"

"Birini seçemiyorum." Çenesini kaldırdı ve omzunda siyah bir kuşla odanın karşısında duran kardeşime odaklandı. "Puff en sevdiklerimden biri tabii ki," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ama ben ayıları severim. Onları izlemek çok eğlenceli. Ve maymunları." Gözleri irileşti. "Maymunları kim unutabilir ki? Çok çılgınlar. Ve zürafalar. Hiç zürafa beslediniz mi?"

Başımı salladım ama heyecanına kıkırdadım. Elbette birini seçemezdi. Emerson'a göre karşılaştığı hemen her şey onun kazanıyordu. Hayata bakış açısı bana çok yabancıydı ama bu yüzden ona hayran olmamak elde değildi.

Hayvanat bahçesine doğru ilerledikçe, alan güzel, geniş bir ağaçlık alana açıldı. Sahte ağaçlar, çiçekli çalılar ve kayalar süs olarak kullanıldı ve büyüğü bir ormanı andıran bir atmosfer yarattı.

"Vay canına, artık hayvanat bahçesine bile benzemiyor," dedi Emerson.

Yaklaşık elli masa, tıpkı balon kemer gibi siyah, altın ve gümüş renklerle süslenmişti ve bunların ötesinde bir dans pisti ve bir sahne vardı. Bir tarafta birkaç masa selofan kaplı sepetlerle doluydu. Ve dört köşenin her birinde bir bar vardı. Manzara muhteşemdi ve açık bir gece olduğu için, şehir ışıkları nedeniyle az sayıda ve uzakta olsa da yıldızlar üzerimizde parlıyordu.

Beni takım arkadaşlarına doğru yönlendirirken Emerson'ın eli sırtımın alt kısmını buldu. Daha merhabalaşmamıştık ki, her zaman işinin başında olan Hannah Erickson, Emerson'dan Revs'in sosyal medya içeriği için kendisine yardım etmesini istedi.

Hiç tereddüt etmeden atladı ve bir de baktım ki Puff'la koreografisi yapılmış bir dans yapıyorlar. İki baş sallama, bir ileri bir geri sallama ve üç dönüş.

İzlerken içimden bir kahkaha yükseldi. Şimdiye kadar tanık olduğum en şirin an olabilirdi.

"Bekle, başlangıç hatalı. Tekrar yapabilir misin?" Hannah, mavi gözleri telefonunun ekranına odaklanmış, siyah bir tuşa dokunurken sordu

ayaklarının altındaki tuğlalara vurdu.

"Neye ihtiyacın olursa bebeğim," diye güvence verdi Emerson.

Bu tek kelime omurgamı dikleştirdi. Nasıl oluyordu da iki küçük hece bu kadar sinir bozucu olabiliyordu?

Takımın halkla ilişkiler müdürü çok güzeldi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Dizinin hemen üstünde biten dar siyah bir elbise. Kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Düğmeli ve profesyonel ama aynı zamanda zarif görünüyordu. Kışkandığımı hissetmekten nefret ediyordum. Ve her zaman siyah giyinen başka bir düğmeli profesyoneli hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Aptalcaydı. Ben Emerson'la çıkmıyordum, o da Jake değildi. Hannah'nın hoş görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Libby gibi değildi. Silkindim ve zihnimi bu durumdan uzaklaştırmak için masaları tekrar taradım.

"Em, ben sepetlere bakmaya gidiyorum." Başımla odanın uzak tarafını işaret ettim ve o tarafa doğru adım attım.

"Hemen geliyorum," diye beni temin etti ve tekrar kuşla dans etmek için geri döndü.

Aslında bu etkinliğe davet edilmemiş olması beni çok şaşırttı. Eğer o burada olmasaydı, Revs sosyal medyası için Puff ile kim dans ederdi? Chris kesinlikle yapmazdı. Kyle Bosco her ne kadar maskaralıklarıyla tanınsa da, bir ya da iki dergi kapağında gördüğüm bir model olduğuna emin olduğum muhteşem sarışına sokulduğu yerden oldukça memnun görünüyordu. Adamı tanıdığım kadarıyla, bir kuş için sevgilisini terk edeceğini düşünemezdim.

Tekrar emir yağdıran Hannah'ya baktım. Emerson'ın ne kadar inanılmaz biri olduğu hakkında en ufak bir fikri var mıydı? Umarım öyledir.

Herkesin tanıdığı ve sevdiği Boston Rev şapşalı olması için ona alan tanıyarak sepetleri ve çeşitli spor etkinlikleri ve gösteriler için biletleri taradım. Ama hiçbir şey gözüme çarpmadı.

Hayvanat bahçesinin yönetim kurulundan birkaç üye ve birlikte çalıştığım pazarlama ekibinden birkaç kişi de yakınlarda dolaşıyordu. Çok geçmeden Emerson yanımda belirdi ve anında çıkan herkesle sohbet etmeye başladı. Bir masadan diğerine dolaştık, beni bize ayrılan masaya yönlendirmeden önce gözüne çarpan birkaç ürün için teklif verdik. Yemekten sonra hayvanat bahçesi başkanı ayağa kalkarak bağış çağrısında bulundu. Hatta yeniden markalaşma konusundaki harika iş için firmaya teşekkür etti.

Chris sol tarafımdan, "Sana ismiyle teşekkür etmeliydi," diye mırıldandı.

"Birini kaçırmaktan korktukları için isim vermeyeceklerini söylediler." Bu tür etkinliklerde işler böyle yürürdü. Ve pek çok insan bana teşekkür etmek ve çalışmalarımı övmek için gelmişti bile.

"Bu saçmalık." Chris başını salladı ve hâlâ gevezelik etmekte olan hayvanat bahçesi başkanına ters ters baktı.

"Anlaştık," diye fısıldadı Emerson.

"Bir şeyler söylemeliyiz." Chris homurdanarak sandalyesini geriye itti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Olay çıkarmalarını kesinlikle istemiyordum. "Walter seninle konuşmaya gelmedi mi?" Avery etrafıma bakarak sordu

Kardeşim.

Chris'in kolunu tutarak ayağa kalkmasını engellerken, "Ayağa kalktı," diye ona güvence verdim.

Adamın diğer koluna vurdu. "Şirketi bu işleri böyle yapıyor. Zorluk çıkarma."

Sandalyesini tekrar çekerek çöktü. İyi niyetliydi ve desteğini takdir ettim. Chris ne kadar sinir bozucu olsa da aynı zamanda benim en büyük şampiyonumdu.

Ve Avery'nin bir müttefik olması rahatlatıcıydı. Kardeşimin çizgiyi aşmasını onaylamazsa, o zaman tek kelime etmezdi. Avery bu dünyada onu gerçekten kontrol edebilecek tek kişiydi.

"Benimle dans edecek misin?" Emerson omzuyla bana hafifçe vurdu.

"Pek değil," diye şaka yaptım. "Ama ikimiz için de yeniden doldururum." "Getirmemi ister misin?" diye teklif etti, kaşlarını kaldırarak.

Gülümseyerek onu başından savdım. Sonuncusunu almıştı ama biri sandalyesini hızla itip Emerson ona çarptığında içkimi yarı yolda düşürünce tekrar geri dönmek zorunda kalmıştı. Kendim yaparsam daha kolay olurdu. Bu yüzden kolunu küçük, güven verici bir şekilde sıkarak ayağa kalktım ve bara yöneldim. Adımımı attığımda Jake'in patronunun barmeni beklediğini fark ettim.

"Merhaba Bay Whittemore," dedim Doucette Designs'ın başkanının yanındaki bara doğru adım atarak.

Likörden uzaklaştı, yüzümü kibar, kişisel olmayan bir gülümsemeyle taradı, beni açıkça tanımadı.

"Gianna Damiano?" diye sordum. Yüzü boş kaldı.

Hayal kırıklığı içimde dönüp dururken, ses tonumu dostane tutmaya zorladım kendimi. "Bu proje üzerinde çalıştım."

"Oh, evet." Gülümsedi. "Bu doğru. Jake'e tabelalar konusunda yardımcı oldunuz. Sanatçılarından herhangi birinin burada olacağını fark etmemiştim."

Kalbim altımdaki zemine çarparken gülümsemem kayboldu. Demek Jake söz verdiği gibi projede bana yer vermemişti.

"Pekâlâ." Bardan iki şarap kadehi aldı ve kaldırdı. "İyi geceler hanımefendi."

Gülümsemeye zorladım ama birdenbire bir içki kulağa o kadar da çekici gelmedi. Bardan uzaklaşarak etkinlik alanını tekrar taradım ve ortasındaki büyük çiçek aranjmanından yükselen yılan desenli masanın üzerinde durdum. On sandalyenin etrafında birkaç kişi dolanıyordu. Aralarında yeni tabelaların tüm tasarımlarını kendi başıma yaptığımı bilen var , yoksa hepsi Jake'in yaptığını mı düşünüyordu?

"Gianna?" diye seslendi arkamdan şakıyan bir ses.

Sesi tanımasam da adımın duyulmasıyla döndüm. Yabani kırmızı bukleleri ve parlak bir gülümsemesi olan bir kadın yaklaştı. Avcı yeşili elbisesi baldırlarının ortasında bitiyordu ve rengi soluk tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Vahşi bir çocuk gibi güzeldi ama kim olduğu ya da adımı nereden bildiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Evet?" diye sordum. Kollarımı kavuşturup kendimi bir yabancıyla yapacağım rahatsız edici konuşmaya hazırlama dürtüsüyle savaşıyor sordum.

Bana elini uzattı. "Ben Dylan." Sesi arkadaşçaydı ve ondan yayılan olumlu titreşimlerden açıkça rahattı, sanki beni tanıyordu ve onlarca kez yaptığımız bir sohbe dılacaktık.

Onu inceledikten ve elini sıktıktan sonra bile kim olduğunu anlayamamıştım.

"Kafa karışıklığı senden bir bas davul ritmi gibi titreşiyor." Gülümsedi. "Beni tanımasan da nişanlım Cortney'i tanıyorsundur diye düşünüyorum. Menajerliğe geçmeden önce kardeşinle birlikte çalışıyordu."

"Oh." Bu Cortney Miller'ın müstakbel eşiydi. Onunla tanışmamıştım ama hem kendisi hem de kızı hakkında çok şey duymuştum. "Kardeşim Willow'un gelmiş geçmiş en tatlı bebek olduğunu söylüyor."

Kıkırdadı. "Bence babası farklı bir şey iddia eden herkesin üzerine atlardı. Her ne kadar bir bebek canavarı olsa ve herkesi kendinden uzak tutmaya çalışsa da."

"Şey, yeni bebek, mikroplar. Anlıyorum." Yakın geleceğimde çocuklar olmasa da, bir gün kendimi aynı tür şeyler için endişelenirken hayal edebiliyordum. Eğer bir aile kurma fırsatım olursa. Çocuk konusundaki aceleciliğim Jake'le aramda bir sorun olmuştu. O benden birkaç yaş büyüktü ve çocukların daha çok şimdi, benim ise daha sonra olacağını düşünüyordu.

"İşaretlere kesinlikle bayılıyorum. Sanki evren bizi bu yeni eğlenceli projem için bir araya getirdi." Bana gülümsedi.

Göz kırptım. Proje mi?

"Oh, muhtemelen açıklamalıyım." Güldü. "Lang sahasında bir kreş açıyorum."

Stadyum ismi karşısında kaşlarımı çatmıştım. Cidden, Langfield'lar beyzbol sahalarına *Lang Field* adını vermişlerdi.

Dylan, "Little Fingers adında bir şirketim var," dedi ve arkadaşıyla birlikte nasıl bir anaokulu açtıklarını, yıllar içinde bu sayının altıya çıktığını ve bir yenisinin de yolda olduğunu anlattı. Ve evrenin her adında tam olarak ihtiyaç duydukları şeyi nasıl sağladığını. "Şimdi de seni sağladı."

Tekrar göz kırptım. Kaba olmak istemedim, çünkü belki de iş aradığım için beni LinkedIn veya Indeed'de bulmuştu, ama okul öncesi bir ortamda çalışmak yapmak istediğim son şeydi. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu işte berbat olurdum.

"Nereye varmak istediğinizi anlıyorum ve söylemem gereken şey Lang Corp lokasyonumuz için bir logo tasarlayacak birini aradığımdı."

"Oh." Başımı salladım, içimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Tamam, eğer ulaşırsan-" Ağzımı kapattım. Çünkü hayvanat bahçesi benimle temasa geçtiğinde, onları plan yapmak için firmaya ulaşmaya teşvik etmiştim. Ama neden? Sözleşmemde yan projelerde çalışamayacağıma dair bir madde yoktu ve onlara bizzat götürdüğüm ve her adımında birlikte çalıştığım büyük bir müşterinin düzenlediği etkinliğe beni davet etmeyen bir şirkete nasıl bir sadakat duyabilirdim ki? Sadece bu da değil, Jake beni geçen ay teklif verdiğim iki büyük müşteriden de . Öyleyse neden onlara iş getirmek için aktif olarak çalışayım ki? Başkan benim kim olduğumu bile bilmiyordu.

Odaya göz gezdirdim ve yılanlarla süslü masanın üzerinde durdum.

"Bütün o bölge griler ve siyahlardan oluşan karanlık bir bulut." Dylan el salladı

Elini. "auralarla aram iyi değildir." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten eziyor

tüm güzel deniz mavim. Ama senin turuncun bir fener gibi. Sadece bir tutam kırmızı ile tutku. Bana arkadaşım Delia'yı hatırlatıyorsun."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbisem düşük ışıkta bile kesinlikle kırmızıydı, turuncu değil. Yine onunki de deniz mavisi değildi; daha çok koyu yeşildi. Ama o haklıydı. O masa koyu renk takımlar ve siyah elbiselerle doluydu.

"Bu gecenin senin için büyük bir gece olduğunu anlıyorum, bu yüzden şimdi bir cevaba ihtiyacım yok." Bana beyaz bir kart uzattı. "Ama bir gün uğramak istersin diye umuyordum. Courtney'nin kartının arkasına adresimi yazdım. Hemen içine at." Göğsümü işaret etti. "Bunu daha sonra elbisen çıkıp yere düştüğünde hatırlayacaksın. Evren beni tekrar aklının merkezine koyacak."

Tekrar göğsümü işaret etti, bir kaşını kaldırdı, ben de itaat ettim ve kartı sütyenimin içine soktum.

"Harika." Alkışladı. "Telefon numaram da orada. İstediğin zaman uğrayabilirsin. Eminim evren evde olmamı sağlayacaktır."

"Ne olacak?"

Sahip olmayı umduğumdan çok daha fazla bilgiyle dolu güzel altın gözleri parlıyordu. Kolumu okşayarak, "Merak etme," diye beni temin etti.

"Ateşböceği." Courtney o sırada Dylan'ın yanında belirdi, lacivert takım elbisesi içinde uzun ve etkileyici bir şekilde ikimizin de üzerinde yükseliyordu. Onu çoğunlukla tipik erkek topuzuyla görüyordum ama bu gece altın sarısı saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. "Ne dedi o?"

"Henüz bir şey yok. Ama yakında gelecek."

Dylan'ın sesindeki güven beni şok etti. Neredeyse hiçbir şey söylememiştim, o zaman geleceğimi nereden biliyordu?

"Biraz zamana ihtiyacı var. Auraların bu kadar net bir şekilde birbirine geçtiğini herkes hissedemez. Senin de biraz zamanını aldı. Ama o da bunu başaracak. Merak etme." Böyle resmi bir elbiseyle giymesini bekleyeceğim son şey olan parmak arası terliklerinin parmak uçlarını kaldırdı ve boynuna hızlı bir öpücük kondurdu. Sonra onun elini tutarak bana döndü. "Sonra görüşürüz."

Onlar uzaklaşırken, adamın iri eli kızın sırtının küçük kısmına yerleşti ve eğilerek ağzını kızın kulağına götürdü. Kızın buna karşılık olarak ışıldaması, ikisi arasında ne kadar büyük bir sevgi olduğunu gösteriyordu. Neredeyse onları sıkıca saran ve başka her şeyi dışarıda tutan bir battaniye gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tiz kadın sesi şakağıma inen bir buz kıracağı gibiydi. Bu ses tüylerimi diken diken etti ve beni bir anda New York'ta haftalar önce yaşadığım bir ana geri götürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses ayak parmaklarımı kıvırdı.

"Ben burada çalışıyorum, Libby." Fincanımı doldururken kahve makinesine arkamı dönmedim. Bütün hafta boyunca bu anı beklemiştim. Jake akşam yemeğinde haberi verdikten bir gün sonra, Libby'nin New York ofisine taşınacağını çalışanlara duyurmuştu. Ayrıca ofisindeki tüm fotoğrafları fotoğraflarıyla değiştirmişti. Sanki tarihi yeniden yazabilir ve dünyayı ikisinin aldatmak yerine yasal olarak çıktıklarına ikna edebilirdi.

"Boston'da olduğunu ve bu tuhaflıkla uğraşmak zorunda kalmayacağımızı sanıyordum," diye homurdandı.

Derin bir nefes alarak döndüm ve onun küçük bedenine baktım. Her zaman minyondü ve evrenden gelen o harika sikişlerden birinde, o da minik, sevimli bir hamileydi. Karnı küçük bir basketbol topu gibi yuvarlaktı, bu yüzden arkadan bakıldığında muhtemelen hamile bile görünmüyordu. Bu yüzden ondan daha da nefret ediyordum. Yedi aylık hamileyken bile karnı benimkinden küçüktü.

"Bugünden sonra hayvanat bahçesi işleri üzerinde çalışacağım." Keşke onu görmeden son bir gün daha geçirebilseydim.

"Libby!" diye bir ses daha duyuldu ve Nina kafasını dinlenme odasına attı. "Tebrik etmen gerektiğini duydum. Yüzüğü göreyim."

Yüzük mü? Karnım yere düştü. İmkânı yok. Jake her zaman evlilik için acele etmeyeceğini iddia etmişti. Bir adım atmadan önce en az bir yıl birlikte yaşamak isterdi. "Uyumluluğu test etmek," derdi hep.

Libby elini kaldırdı ve bana sırtıarak küçük yumruğunun üzerine koydu. Büyük elmas altın bir bandın üzerinde duruyordu. "Dün gece resmi olarak ne zaman birlikte yaşamaya başladığımızı sordu. Yeni evimizi görmelisin. Mükemmel bir yer."

Gözlerim acıdı ama çenemi kaldırıp çenemi kilitlemekten başka bir şey yapmayı reddettim. Bir ağacın evin üzerine düştüğünü hayal ettim. Bulduğum sevimli kahverengi taş evi eziyordu. Ruh halimi düzeltmek ve gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için tek gereken buydu.

"Oh, Gianna. Seni orada görmedim." Nina'nın gözleri büyüdü ve geri adım attı.

"Onu kaçırmamız nasıl mümkün olabilir? İki normal insan boyunda." Libby alay etti.

Omuzlarımı geriye çektim ve başımı dik tuttum. Liseden beri kilom konusunda güvensiz olmamıştım ve şirret kadınların bunu değiştirmesine izin vermeyecektim.

"Ben çıkıyorum." Dinlenme odasından, ofisten, New York'tan. Hepsinden kurtulmak istedim.

Nina geçebilmem için kapı aralığından çıkarken gözlerime bakamadı.

"Tanrım," diye inledi Libby sahnede fısıldayarak. "Jake'in neden onunla birlikte olduğunu hiç anlamıyorum."

"En azından takas yaptığını her zaman bileceksin." Kahkahaları koridorda yankılandı.

"Gigi," diye tersledi Jake ofisinden. "Bir kahve alır mısın lütfen-"

"GIGI?" JAKE'IN SESİ BENİ O ANA GERİ GETİRDİ.

Gözlerimi kırıştırarak önümdeki çifte odaklandım. Jake'i neredeyse tanıyamıyordum. Onunla tanıştığımdan beri kullandığı mükemmel kuaför tarzı yerine, kısa kesilmişti.

Sert bir nefesle ağzımı açtım. "Saçın."

Elini yumruk yaparak yan tarafına doğru baktı. "Arkadaşın bana ömür boyu bedava kesim borçlu."

Linc'e çok zorluk çıkarmıştım ama o anda arkadaşlığımızın derinliğini gerçekten hissettim. O adam kesinlikle benim arkamı kolluyordu.

"Üzerine eşek arısı düşmüş olması umurumda değil. Onu sokmuş olsa bile, adam profesyonel olmalı ve saçımın yarısı kadar ürkmemeli."

Bir elimi ağzıma götürerek gülmek için öksürdüm. Adam saçlarını kestirmeyi beceremiyordu. Her zaman güzel olduğunu söylerdim ama şimdi daha da *garipti*.

"Burada ne yapıyorsun?" Jake, benim kıkırdamamaya çalışarak öylece durduğum uzun bir aradan sonra tersledi.

Bir nefes aldım, kendimi dengeledim ve elimi indirdim. "Emerson'ın bileti vardı, bu yüzden seninle oturmak yerine onunla ve arkadaşlarıyla oturuyorum." "Emerson mı?" İsmi tekrarlararken gözlerini kıstı, sanki kimden bahsettiğini gibiydi. Ama kardeşim her zaman en iyi arkadaşından bahsederdi. Bu ismi tanımamasına imkan yoktu. Aslında, orada

öyleydi. Jake muhtemelen Chris konuşurken dikkatini vermeye zahmet etmedi. Bu göt herif için tam bir markaydı.

"Emerson, kardeşimin" -burası yalan söylemem gereken yerdı ama Emerson'ı herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde benim olarak etiketleme fikri midemi . Jake'in düşündüğüm için değil, umursadığım için -"Arkadaş."

"Emerson Knight, yirmi bir numara, Revs'in üçüncü kalecisi?" Sonunda sesi yükseldi ve odanın diğer ucuna baktı.

Görüş alanını takip ettim ve Emerson'ın yüzünde şüpheli bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Ona sessizce iyi olduğumu belirten bir baş selamı verdim ve sonra eski sevgilime döndüm.

"Evet."

Libby kıpırdandı ve kollarını siyah elbisesinin üzerinde kavuşturdu. "Oturmam lazım. Ayaklarım ağrımaya başladı." Mızımız sesi kulak zarımı delip geçti. Jake onun düzenli olarak konuşmasını dinlemeye nasıl dayanabiliyordu?

"Git otur, bebeğim. Ben hemen geliyorum." Kolunu onun omuzlarından indirdi ve bir elini sanki onu nazıkçe hareket etmeye zorluyormuş gibi sırtına bastırdı.

"İyi," diye homurdandı ve tepinerek uzaklaştı.

Jake bir süre onun gidişini izledikten sonra bana döndü ve beni bir kez daha süzdü. İncelemesine elbisemin kare yakasında ara verdi, sonra kalçalarımın doğru ilerledi ve tekrar yukarı çıktı.

Bakışını biliyordum. İlgi doluydu. Ondan bunu birçok kez görmüştüm ama şu anda bana iğrenç geliyordu. Kollarımı kavuşturdum, zırhımı giydim ve gözlerimi ona diktim.

"Ne istiyorsun?" Talep ettim.

Ellerini ceplerine soktu ve bana yapmacık bir sırıtışla vurdu. "Biriyle çıktığını sanıyordum."

"Evet," diye kabul ettim. "Emerson." Kızgın olduğum için yalan söylemek artık çok daha kolaydı. "Birkaç haftadır çıkıyoruz."

İtirafıma karşılık olarak adam *kahkahalarla* güldü. Sonunda kendini kontrol altına almadan önce tam otuz saniye boyunca göbek atarak güldü. "Komik, Gigi."

"Ne?"

Gözlerini devirdi ve tekrar kıkırdadı. "Hiçbir yolu yok. Onun gibi bir adam herkesi elde edebilir. Senin gibi birini seçmesi mümkün değil" -elini aşağı yukarı sallayarak vücudumu işaret etti- "senin gibi."

İlk içgüdüm ona patlamaktı ama tepkimi yumuşattım. Dürüst olmak gerekirse, ne demek istediğini anlayabiliyordum. Emerson ünlü bir beyzbol oyuncusuydu ve kadınlar her gün onun peşinden koşuyordu. Ben mi? Ben sıradan bir Jill'dim.

Kızgınlık içimde alevlendi. Kendimi küçümsemek gerçekten yaptığım bir şey değildi. Güzeldim ve kıvrımlarımı seviyordum ama Emerson...

Dikkatinin hâlâ üzerimde olduğunu hissederek döndüm. Yeşil gözleri tenimi yaktı, endişe doluydu ve bir kaşı sessiz bir soruyla kalktı. *İyi misin?* İyiydim. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Gurur ya da belki de kendini beğenmişlik, ağzımı hareket ettirdi.

"Biz uzun zamandır arkadaşız." Gözlerimi devirdim. "Dürüst olmak gerekirse, eğer seninle birlikte olmasaydım-"

Jake'in ağzı .

"Muhtemelen daha erken olurdu."

Onu terk eden alay, inançsızlıkla doluydu. "Ya da aptal gibi görünmemek ya da bizi unutmadığını itiraf etmek zorunda kalmamak için numara yapıyorsun."

Bu ifade, eksik olan ateşi körükledi. Onun üzerinde mi? Olmadığım fikri gülünçtü.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye bağırdım. "Ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil. Aş artık kendini. Kesinlikle aştım."

"Telefonda da söylediğim gibi, gördüğümde inanacağım. Oldukça acıklı. Komik, gerçekten." Küçümseyici bir gülümseme takındı ve içimden bir şey koptu.

"Doğru." Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve her adımımı öfkeyle atarak odanın içinde tepindim.

Emerson yaklaştığımda beni dikkatle izledi, yüz ifadesi açıldı ama alnında bir tutam kafa karışıklığı vardı.

Jake'in kanıtı mı ihtiyacı vardı? O zaman ona verirdim. Yavaşlamadan ya da bu konuda başka bir şey düşünmeme izin vermeden. Emerson'a yaklaştım, yüzünün kenarlarından tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sıcak dudakları dudaklarıma değdiği anda içimdeki her hücre yer değiştirdi.

Şok olduğu her halinden belli olan bir nefes çekti. Onu suçlayamazdım. Ben de şok olmuşum. Ama şaşkınlığı çabuk geçti ve sonra nazik bir elini yanağıma götürdü ve ağzını benimkine karşı açtı. Bir sonraki kalp atışında öpücüğün kontrolünü ele geçirdi, dilini dudaklarımın kenarında gezdirdi ve açılmam için bana rehberlik etti.

Tereddüt etmeden yaptım. İç çekerek ağzımın her santimini keşfetmesine ve dilime hükmetmesine izin verdim.

Dizlerimin bağı çözüldü, ona karşı eridim. Vay canına. Adam öpülebiliyordu.

Beklediğimden daha fazlasıydı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar. İhtiyaç vücuduma doldu ve çekirdeğimin derinliklerine yerleşti.

Aynı eliyle önce göğüs kafesimin, sonra da belimin üzerinde gezindi. Parmakları elbisemin kumaşına zar zor değdi ama ben yine de ürperdim. Hızlı bir hareketle bir kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

Ne kadar tahrik olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ereksiyonunun kalçama uzun ve sert bir şekilde bastırmasıyla değil. İlk tepkim bir soluk almak oldu, ama içimi doldurduğunu hissetmek için duyduğum şiddetli ihtiyaç içime işlediğinde bu hızla bir iniltiye dönüştü. Bu anın bitmesini hiç istemiyordum. Ama onun başka fikirleri vardı. Bir kez daha yavaşça keşfettikten sonra dilini ağzımdan çıkardı.

Geri çekildim, ancak sert bedenine sıkıca bastırılmış halde kaldım, o zümrüt gözlerin anlaşılmaz derinliklerine baktım, orada kendiminkiyle eşleşen umutsuz bir ihtiyaç bulduğuma yemin ettim. Bir an için, tekrar eğilmek istedim. Bu adamdan daha fazlasını almak. Ama göz açıp kapayıncaya kadar gerçeklik ortaya çıktı.

Bu gerçek değildi.

Yine de, o öpücük şimdiye kadar yaşadığım en gerçek şey olabilirdi. Başım çok büyük beladaydı.

GERIYE YASLANIP TEKRAR AĞZINA UZANMAK İÇİN İÇİMDEKİ İSTEKLE SAVAŞTIM. I
Önümdeki inanılmaz seksi kadını yeterince seyredelememiştim. Kendimle savaşmaya devam ederken kolumdan tuttu ve beni dans pistine doğru çekti. Son yirmi dakikadır bir DJ müzik çalıyordu ve birkaç çift geçici ahşap yüzeyi benek benek süslüyordu.

"Sakın geri döneyim deme," diye mırıldandı, beni sürüklerken tırnakları kolumu ısıırıyordu. Kadın tanıdığımız herkesin neler olup bittiğini merak ettiğini fark etmiş olmalıydı. Özellikle de kardeşinin.

Ama arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın bakışlarını üzerimde de, dans pistine doğru ilerlerken dar kırmızı elbisesinin içindeki dolgun kalçalarının salınışından gözlerimi alamıyordum. Büyülenmişim. Tek yapabildiğim onu takip etmektir. Kahretsin, kıcını tokatlamak istedim. Okşamak. Sıkmak. Dokunmak. Kahretsin, okşamak. Seçici değildim. Elimin o yuvarlak mükemmellik kürelerinin üzerinde anlamına geliyorsa, o zaman oyundaydım.

"Emerson," diye tersledi.

Yutkundum ve kafamın oyuna geri dönmesini diledim. Pantolonumun içindeki sertleşmeyi kontrol etmeye çalışıyordum. Bu kadının beni nasıl hissettirdiğinin kanıtlarını etrafımızdaki insanlardan saklamaya çalışıyordum. Gerginlikten

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum, kafam karışıktı, tahrik olmuşum. Ama inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı.

"Çocuklar bir sürü soru soracak, Gi." Çünkü masada flörtümün ağzına saldırmak normalde benim tarzım değildi. Özellikle de en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğunda.

Farkına vardığımda irkildim. Ama alt dudağımı emerken hâlâ onun tadını alabiliyordum ve pişmanlık duymuyordum.

O öpücük beynimi tamamen kapatmış olabilir. Hayatım boyunca düşüncelerim hızlı hareket etmişti. Bazen çok hızlı. Ama o on saniye ya da on dakika ya da onun pelüş dudaklarının benimkilere bastırıldığı süre boyunca - zamanın var olmadığı bir boşlukta var olarak- düşünmedim.

"Ne demek istiyorsun?" Tam ahşap dans pistine adım atmıştık ki bana doğru döndü. "Sözde çıkıyoruz, o zaman neden seni yalandan öpemiyorum?"

Göğsüm sıkışarak onu izledim, o muhteşem ağzı içine çektim. "O öpücüğün hiçbir yanı sahte değildi ve sakın beni farklı düşündüğüne inandırmaya çalışma."

Bu sözleri söylerken, onun karşı koymasını bekliyordum. Ama arzu dolu kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gianna'nın kötü tavrı da dahil olmak üzere her şeyi bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu özetlemek imkansızdı ama buna karşı koymak aptalca gelmeye başlamıştı. Eninde sonunda New York'ta yaşaması, en iyi arkadaşımın muhtemelen beni öldürmesi, birkaç ay içinde işimi ve herhangi birine destek olma imkânımı kaybetmek üzere olmam gibi karmaşıklıklar bir yana, belki de, sadece belki de, o benim için yaratılmıştı.

Sert bir nefes aldı ama karşı koymak yerine kollarını boynuma dolayarak beni şok etti. "Kapa çeneni ve benimle dans et."

"Memnuniyetle." Ellerimi kalçalarında gezdirerek onu kendime çektim ve bileklerimi kışının hemen üzerinde birleştirdim.

Parmak uçlarımın kışının kıvrımlarına değmesinin yarattığı ürpertiyle sertçe mücadele etti ve sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Bu da mı sahteymiş gibi davranacağız?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Güldüm, çünkü o kesinlikle . "Ne oldu, Mariposa?" Kolay hedef bendim ama asıl hedef ben değildim.

"Kendime onun ne düşündüğünü umursamadığımı söylüyorum ve sonra o beni sinirlendiren tek şeyi söylüyor."

Ona sarılışım otomatik olarak sıkılaştı. Başka bir adamı önemsemesinden nefret . Özellikle de onun zamanına değmezken.

"Hayır, ne varsaydığınızı anlıyorum," dedi, "ama kastettiğim tam olarak bu değildi."

Yavaşça nefes aldım. Normalde sinirli biri değildim ve ona karşı bana puan kazandırmayacaktı, bu yüzden uzun bir nefes verme isteğimi bastırdım. "Öyleyse açıkla," dedim sakince, yavaş müzikle sallandım ama ona olan bağlılığımı gevşetmedim.

Hikâyeyi duymak öfkemi dindirmeye yardımcı olmadı. Hatta tam tersi bir etki yarattı. Ağzından çıkan her kelimeyle öfkem daha da derinleşti.

"O lanet olası bir alet çantası." Bir elini kavrayıp sıktığımda kelimeler kırılmış tonlarda, içimin derinliklerinden kopup geliyordu. "Sen bir tanrıçasın. Benim için fazla iyisin."

"O bir aptal." Omuz silkti. "Beni etkilemesine izin vermemeliyim. Ama yine de yapıyor."

Kafamın içinde uyarı zilleri çaldı. Eğer hâlâ onu üzecek güce sahipse, o zaman muhtemelen içinde huzursuz duygular vardı. Daha birkaç hafta önce ayrıldıklarına göre bu makuldü. Yine de bu düşünce göğsümde bir sızıya neden oldu. Eğer bir erkek için çaba harcayacaksa, bu ona değer veren bir erkek olmalıydı. Profesyonel bir sporcuyla elde edemeyeceğini söyleyen bir pislik değil. Bu da ne demek oluyor? Bu kadın istediği herkesi elde edebilirdi. Birazcık akıllı olan herkes onun zamanına sahip oldukları için şanslı olduklarını bilirdi.

"Geriye doğru," diye mırıldandım onu daha yakına sokarken. Saçları çeneme değdi ve bir saniyeliğine onu içime çektim. Ondan bir parçayı içime çektim. Vücudunu bedenime bastırmanın verdiği hissi içime çektim. Birbirine bağlı parmaklarımız sağ memesinin üzerinde duruyordu ve memenin kabarıklığı elimin arkasına baskı yapıyordu. Müzik eşliğinde sallanmaya devam ederken kalçası uyluğuma değdi ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Ne oldu?" Başını kaldırıp bana bakarken alını çeneme değdi. Bir an için onun koyu kahverengi gözlerinde kayboldum. O kadar çok duygu ve kırılganlıkla yüzüyorlardı ki bu kadar yakın olmak acı veriyordu.

Gerçek duygularını saklamakta iyiydi ama gözlerinin onu her zaman verdiğini bilecek kadar onu incelemiştım. Bir krallığın anahtarları gibi, bir

Bakış bana çok şey verdi.

"Benim için yeterince iyi olmadığın fikri. Bu çok geri bir düşünce."

Nefesi kesildi, dudaklarını ıslattı. Havadaki kokusu, vücudunun benimkine yaptığı baskı ve benden sadece birkaç santim ötedeki ağzı arasında, vücudum uzanıp onu almam için çılgılık atıyordu. Ağzını yutmak ve ona benim gibi birinin onu ne kadar çok isteyebileceğini göstermek için. "Çünkü çok zeki ve seksisin."

Gözleri irileşti ve vücudu kollarımın arasında kaskatı kesildi ama geri çekilmedi.

"İçeri girdiğimizden beri buradaki erkeklerin yarısı gözlerini senden alamadı. Ve herhangi bir erkeğin sana benim diyebildiği için çok şanslı olacağını bilmek için herhangi bir şeyin başkan yardımcısı olmama gerek yok."

Onu daha yakına çektim ve dudaklarımı şakağına bastırdım, içinden geçen ürpertinin tadını çıkardım.

"Her şey farklı olsaydı Gi," diye fısıldadım tenine karşı, "kendimi senden uzak tutmak için bu kadar uğraşmazdım."

New York'a dönmek için planları olmasaydı. Bu kadar çok bilinmeyenle karşı karşıya olmasaydım. En iyi kız kardeşi ve incitmek isteyeceğim son kişi olmasaydı. Onun hak ettiği türden bir ortak olmak için yeterince yerleşmiş olsaydım. O zaman onu çoktan yatağıma almış olurum.

"Em," diye fısıldadı, bu tek kelime benimde dolaşüyor, içime işliyor, sonsuza dek ona ait olabilecek bir alanı talep ediyordu.

Bu kadına duyduğum şehveti ve gerçek ihtiyacı yuttum. Görmezden gelinmesi gittikçe zorlaşan duygularla savaştım.

Şarkı sona erdiğinde tutuşumu gevşettim ve omzumun üzerinden masamıza bakarak geri çekildi.

"Chris'in gözleri parlıyor." Omuzları gerildi ve çenesi bir parça yükseldi. Bir nefes içinde, altında saklanan yorgun, savunmasız ya da incinmiş kadını kimse görmesin diye giydiği zırhı giydi ve kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

Kahretsin, keşke her savaşta tek başına mücadele etmek zorunda olmadığını görebilseydi.

Dişlerini sıkarak, "Ona söyleyeceğim-" dedi.

"Kardeşin yanımda." Yanına döndüm ve elimi tekrar sırtına bastırdım, sonra onu masamıza yönlendirdim ve bir sandalye çektim. O yerleştikten sonra en iyi arkadaşıma doğru ilerledim.

Başını eğerek sessizce dans pistinin bir tarafındaki boşluğu işaret etti. Başımı sallayarak onu takip ettim. Ona bir konuşma borçluydum.

"Ne oluyor lan?" diye tersledi, üzerime yürüdü. Kız kardeşi ve benim aramda neler olduğuna dair cevaplar istiyordu. Gerçek hislerimi itiraf etmemin imkânı yoktu ama ona yalan da söyleyemezdim. Bu yüzden başka bir şey açıklayacaktım.

"Jake'i gör." Sırtımı o dangalağa döndüm ama Chris odayı taradı ve durup gözlerini kıstığında, "Yanıdaki sarışını görüyor musun?" dedim.

Chris başını salladı.

"Hamile sevgilisi mi?" Ben sordum.

Chris'in yüzü taşa döndü.

"Bu onun bebeği olur."

Sanki içinden bir elektrik akımı geçmiş gibi tüm vücudu sarsıldı. Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Yumrukları kalın toplar halinde sıkılaştı.

"Bana o piçin kız kardeşimi aldattığını mı söylüyorsun?" Chris sıkılmış dişlerinin arasından hırladı. "Ben o pisliği evimde ağırlarken, ona maç biletleri verirken, onun için bir şeyler imzalarken, onun kız kardeşimle yattığını mı söylüyorsun?"

Başımı hafifçe salladım ve Chris'in hırlayıp yanımdan geçecekmiş gibi bir adım atması için tek gereken buydu. Kolunu kavradım ve Jake'e doğru fırlayıp aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurdum. Sonra temiz bir nefes aldım ve hissetmediğim bir sakinlik aradım.

"Sonra," dedim, "ona benimle çıkma konusunda yalan söylüyor olması gerektiğini söyledi. Benim gibi bir adamın onun kadar çekici olmayan biriyle çıkmasının mümkün olmadığını söyledi."

Kolunu çekerek elimden kurtulmaya çalıştı ama ben elimi daha da sıktım.

"Beni dinle," diye ısrar ettim. "Bunu halletmeme izin vermek yerine oraya gidip çılgılık atarsan, bu sadece onun haklılığını kanıtlar."

"Ne oluyor lan?" Chris o çok iyi bildiği bakışlarını üzerime dikti. "Dragon, eğer biri Avery'ye sataşır, eğer bir adam kötü bir şey söylese onun hakkında ne yapardın?" Tek kaşımı kaldırdım. "Peşinden giderdim."

"Doğru. Yani Jake sorununu Gi'nin randevusu halletmeli. Eğer geri çekilir ve bana izin verirseniz yapacağım şey de tam olarak bu."

Gözlerini kırıştırdı ve yüzündeki sert çizgiler bir parça yumuşadı. "Ah." Gi'ye baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "Ah." Bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Kızını rahatlat. Götünü öldür. Doğru ya. Yaptığın şey bu." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, numara yapmakta gerçekten çok iyisin. Onu öpüşünden ve pistteki dansa ikinizin bakışlarından sonra gerçekten..."

Hiçbir şey söylemedim. Bir şeyi kabul etmemek onu inkâr etmekle aynı şey değildi. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Başını salladı ve bir nefes verdi. "Sanırım işini yapmana izin vereceğim."

Başımı salladım. "Jake'le ilgileneceğim ve sonra onu buradan çıkaracağım." Minnettar bir gülümsemeyle çenesini eğdi.

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye onu temin ettim ve sonra gözleri kardeşinin ve benim üzerimden ayrılmayan Gianna'nın yanına döndüm. "Bir içki ister misin, Mariposa?" Belimden eğilip ona doğru yaklaşarak sordum.

"Beyaz şarap?" diye sordu, sanki gerçekten doğru bir cevap olduğunu düşünüyormuş gibi. Ne istediğinin umurunda olmadığını bilmiyor muydu? Ona her şeyi getirebileceğimi?

Kalabalığı ölçtüm, aptalı arıyordum. O adamı asla unutamayacaktım. Onu o elbisenin içinde gördüğünde Gi'yi nasıl içtiğini unutamayacaktım. Elbisenin vücuduna verdiği şekil günahkârcaydı. Yukarı doğru uzanan yırtmaç, kalçalarımı sarılmasını istediğim kalçaları gösteriyordu. Her kıvrımı ağzımı sulandırıyor. Ama kendimi lanet sandalyemde oturmaya ve adam onu gözleriyle sikerken sessizce düşünmeye zorladım. Adamın burnunun kırılması gerektiğini haykıran o güzel yüzlerden biri vardı. Sadece oradaki parlak mükemmelliği ve simetriyi ortadan kaldırmak için. Yetişkin bir adamdan çok sekiz yaşındaki bir çocuğa yakışan saç kesimi olmasaydı, adamın yakışıklı olduğunu kabul etmek zorunda kalırdım. Tabii o fazla mükemmel Ken bebeği tarzında.

Odanın diğer tarafındaki barda oturan dangalağı fark etmek sadece bir dakika sürdü.

"Çizgiler."

Başını kaldırdı ve dikkatini yanındaki kızdan uzaklaştırdı. Onu tanıyamadım, aynı kızla iki kez çıkmazdı. Muhtemelen onu menajeri ayarlamıştı. Bu etkinliklere kimi götürdüğü umurunda değildi. Onlar sadece kol şekeriydi. Onu iyi gösterecek birileri. Onları bulduğu gibi hemen bırakırdı. O arkadaşlarıyla yaşardı.

Hayatta piliçlerden önce mantra. Adam neredeyse otuz beş yaşındaydı ve bir yuva kuracak gibi görünmüyordu.

"N'aber, Bambi?" diye sordu yanına yaklaşarak.

Başımı bara doğru eğdim ve ona doğru ilerledim. O da yanımdan ayrılmadı ve odanın diğer ucuna doğru ilerlerken neye ihtiyacım olduğunu anlattım.

"Pislik herif," diye mırıldandı Kyle. "Kadınlara nasıl davranacağını öğren. Tüm kadınlara"- eliyle tüm dış mekânı işaret etti-"ya da tek zevkin ellerin olsun."

Başımı salladım. Çok haklıydı. Ama Gi'nin eski sevgilisinin yanındaki bara yanaştığımızda, karaktere büründüm. "Bilmiyorum dostum. Çok mutluyum."

"Muhtemelen sonunda kızı elde ettiğin içindir."

O anda, beynime musallat olan kadın hakkında dürüst olabilirdim. "Nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlamıyorum. Bunun için bir yıl, belki de daha fazla bekledim." Başımı salladım. "Ve bana bakıp gülümsediğinde, kahretsin. Böyle bir duygunun var olduğunu bilmiyordum."

Dirseğini bara dayayarak sırttı. "O memeleri ve o güzel ağzı becermek mi? Ölüp cennete gitmiş gibi hissediyor olmalısın."

Senaryonun dışına çıkmasına kaşlarımı çatmıştım ama arkamdaki adam alay edince kızgınlığım unutuldu.

"umutlanma. Gianna dizlerinin üstüne çökecek bir kız değil." Döndüğümde Jake sırttı. "En azından iyi kafa veren biri değil. O daha çok soğuk, bencil bir sürük."

Ellerimi sıkı yumruklar halinde kilitledim. Kim bir kadın hakkında bu şekilde konuşur ki? Özellikle de Gi. Evet, tuzlu ve sertti ama soğğun tam tersiydi. Kadın tamamen ateş ve yürekten oluşuyordu. Ama öfkemi kontrol altında tuttum ve numaraya devam ettim. "Huh," dedim omuz silkerek. "Bu seninle ilgili bir şey olmalı. O ve benim böyle bir sorunumuz yok."

Kesik gözlerle beni incelerken boğuk bir ses çıkardı. "Jake, değil mi?

Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım.

Adam plastikten yapılmış gibi görünüyordu. Yüzünün derisi çok pürüzsüz, kaşları çok yontulmuştu. Ve saç kesimi yakından kesinlikle daha kötüydü.

"Bekle, bu kalem siki mi?" Kyle etrafıma ve Jake'in barın üstünde duran güdük parmaklarına dikkatle baktı. "Dostum, daha yeni yürümeye başlayan çocuk elleri var." Sonra gözleri kasıklarına kaydı. "Neden değiş tokuş yaptığını anladım."

Jake hâlâ uzatmakta olduğu elimi sıkmak yerine yumruklarını sıktı ve ceplerine soktu. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Kaşlarının arasındaki hafif kırıksıklık kafasının karıştığını gösteriyordu, yüzden açık olmak istedim.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum." Onun gözlerine baktım. "Gianna tam benim tipimde bir kadın. Devam et ve onu kızdır, çünkü onun sinirlenmesini sevmezsem namerdim. Ama onu incit." Yaklaşarak sesimi alçalttım. "Onu incitirsen, seninle sorunlarımız olur. Çünkü kız arkadaşımın canı yanana kadar eğlence ve oyundan yanayım."

Kalın bir yutkunmayla Jake gözlerini iki kez kırıştırdı. Sonra döndü ve uzaklaştı.

"Kahretsin, ahbap. İstedığın zaman çok korkutucu oluyorsun." Kyle kıkırdadı. "Bunun her yerinde akli dengesi bozuk yazıyordu."

Takım arkadaşşıma döndüm ve ona bir sırtıma gönderdim. "Değer verdiğim insanlarla uğraşma."

"Kendini tam bir pislik gibi hissetmesini sağladık." Kyle güldü ve yumruğunu vurmak için uzattı. "Onu ezdik."

Parmak eklemlerimi onunkilere vurmama rağmen, aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Hâlâ Gianna'nın ağzını ya da göğüslerini düşündüğü için Kyle'ın dilini kesme dürtüsüyle savaşıyordum. Ama yine de onu şüphelendirmeden bu konuyu açamıyordum. Çünkü normalde şaka kaldırılabilirdim. "Doğaçlama hayranı değilim," dedim onun yerine.

Omuz silkti. "Bizi gitmemiz gereken yere götürdü. Sadece Chris'e söyleme. Beni yere serer." Kyle güldü.

Avucumu başının tepesine sürterek saçlarını karıştırdım. Beni itti ama ben yarı zıplayarak üzerine atladım ve onu kucakladım.

Sert bir itmeye geri çekildi ve elini başının üzerinde gezdirerek saçlarını düzeltti. "Siktir git." Bu sözlerle birlikte beni barda yalnız bırakarak uzaklaştı.

Barmene seslendim ve onu bir şişe şarabın mantarını açıp uzatması için ikna ettim. Sonra bir elimde şarap, diğerinde iki plastik bardakla Gi'ye döndüm. Bu gece yeterince acı çekmişti. Hayvanat bahçesi çalışanları, tüm Revs ve bağışçılar onun imzaları hakkında övgüler yağdırmış olsa da, dangalak firmanın masasından tek bir kişi bile gelip onu tebrik etme zahmetine katlanmamıştı. Şirketi berbatı. Araya girip ona yeni bir işe ihtiyacı olduğunu söylediği için Chris'e hep kızardım ama işin aslı Chris haklıydı.

"Hadi gel." Onu ayağa kaldırdım ve kalabalıktan uzaklaşmasına rehberlik ettim. Ayrılırken en az bir düzine gözün ağırlığı üzerimdeydi ama bizi kimin izlediğini umursamıyordum.

"NEREYE GIDIYORUZ?" GI SUYA DOĞRU YÜRÜRKEN SORDU.

Sessiz bir gece olmasına rağmen Boston'daydık ve limanı çevreleyen caddeden arabalar hızla geçiyordu. Merkezden uzaklaştığımızda, tuzlu okyanusta limanı Atlantik'in dalgalarından koruyan bir dalgakıran vardı.

"Biraz dinlenmek isteyebileceğini düşündüm. Yıldızları görebileceğin ve dalgaları duyabileceğin sessiz bir yer var." Özlediğim iki şey. Büyürken su kenarında çok zaman geçirdim. Özellikle de kalabalık ailemden ve gürültücü küçük kardeşlerimden uzaklaşmak istediğimde. Babam suyun içindeki tüm gürültüyü susturduğuna yemin ederdi. Aramızdan ayrılalı neredeyse on yıl olmasına rağmen bu sözler hep kalbimde yankılandı.

"Acelelerimiz mi var?" diye sordu, nefesi kesik kesikti.

Göğsünün nasıl kabardığını ve ona ayak uydurmak için neredeyse topuklu ayakkabılarla nasıl koştuğunu göz önünde bulundurarak onu değerlendirdim ve adımlarımı hızla yavaşlattım.

"Teşekkürler," dedi. "Bu kadar uzun boylu olmak bana bahşedilmiş bir şey değil."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Başını eğdi ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "O öldürücü kıvrımlar olmadan sen üzgün olurdun."

Bana gözlerini devirdi ama ağzının kenarındaki hafif kalkıklığı gizleyemedi. Hayvanat bahçesinin ve yolun gürültüsünden uzaklaştıkça topukları betona vuruyordu. Kaldırımın sonuna ulaştığımızda bir buçuk metrelik tuğla duvara geldik. Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı.

"Bana güveniyor musun?" Şarabı ve kadehleri yanımda yere bırakarak sordum.

İstiyormuş ama yapabileceğine tam olarak ikna olmamış gibi yavaşça başını sallayarak beni inceledi. Yeterince iyi.

"Tamam." Belinden tuttum ve sırtı duvara dönük olacak şekilde çevirdim. "Üç dediğimde atla."

İri kahverengi gözleri büyüdü ve ellerini bileklerime kilitledi. "Bekle. Bekle." Omzunun üzerinden baktı, sonra bana odaklandı, ağzı inançsızlıkla ayrılmıştı. "Oraya çıkacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım, parmaklarım oradaki yumuşaklığı kazarak kaçmasını engelledi. "Hayır, sanmıyorum. Oraya gideceğini biliyorum. Güven bana."

"Beni kaldıramazsın," diye alay etti.

Ona kaşlarımı çattım. Artık üç A takımının seçtiği on yedi yaşındaki sıska çocuk değildim. Altı-iki yaşında bile 190'ı zor geçiyordum ama takımdaki herhangi bir çocuk kadar güçlüydüm. "Dene beni."

"Ağırım," diye yalvardı, gözleri korkuyla doluydu ve utandığına yemin edebilirdim.

Bu saçmalıktı. Çok fazla kaldırmadım çünkü zorlayarak omuzlarımı mahvetmek istemedim. Ama 305 kaldırabiliyordum. Ben profesyonel bir sporcuydum; birkaç metre yukarı zıplamasına yardım edemeyeceğimi düşünmesi aşağılayıcıydı.

Kaşlarım kalktı, onu daha sıkı kavradım. "Yani üçte mi?"

"Tamam." Ellerini omuzlarıma doğru kaydırarak ters ters baktı. "Ama seni uyarmıştım."

Saydım ve topallayarak zıpladığında, onu yolun geri kalanında kaldırdım ve çıkıntıya yerleştirdim.

Çılgılık attı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Şarabı ve fincanları duvara bıraktım, sonra da çok az bir çabayla kendimi onun yanına çektim. "Sana yapabileceğimi söylemiştim."

Bana gözlerini devirdi, alay etti, ama ben kenardan kayarken sadece sııttım.

Limanın karanlık sularına doğru uzanan kayalık çıkıntıya indiğimde ellerimi tekrar beline koydum. "Bu sefer bana gerçekten güvenecek misin?"

Başını bir tarafa eğerek beni inceledi. Göz devirmesini daha gerçekleşmeden görebiliyordum, bu yüzden beklemek yerine onu kaldırıp yanıma çektim.

Kayaların üzerine yerleşirken yine ciyakladı. "Bunu yaptığına inanmıyorum," dedi tekrar, bu kez ses tonu inanmazlıktan ziyade huşu doluydu.

Anlamadım. Sanki daha önce kimse onu kaldırmamış gibiydi. Etrafıma baktı, suyu ve ufku inceledi. Sonra bir kez daha bana odaklandı ve dikkatlice düz olmayan yüzeye doğru adım attı.

"Nedir bu?"

"Bir dalgakıran. Körfezin içine doğru yarım mil gidiyor." Çenemi kayalık patikaya doğru eğdim. "Biraz engebeli, bu yüzden onları çıkarmak isteyebilirsin." Topuklarını işaret ettim.

Bir yanım benimle bu konuda kavga edebileceğini düşündü. Yalınayak, dışarıda, toprakta. Ama tek kelime etmeden yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı ve parmağına geçirdi.

"Bu taraftan." Ona kayalık duvardan aşağıya doğru sessizce rehberlik ettim. Yarı yolda durup şarap şişesini ve bardakları yere bıraktım. Sonra takım elbise ceketimi omuzlarımdan silktim ve yere serdim.

"Oturmak ister misin?" Başımla ceketimi işaret ettim ve elimi onunkine uzattım. O yerleşince ben de yanına oturdum. Bacaklarımız kenardan sarkıyor, aşağıdaki suya yaklaşmıyordu bile. İki bardağa da şarap doldurup birini ona uzatırken tek ses küçük dalgaların kayalara vuruşuydu.

Onu aldı ve karanlık suyu incelerken yavaş bir yudum almak için dudaklarına götürdü.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" diye sordu, fincanı yanındaki düz bir kayanın üzerine koyarak. Anlayışlıydı, bunun benim için yeni bir şey olmadığını hemen anladı.

"Yaklaşık haftada bir. Belki yaz aylarında daha sık olabilir" diye itiraf ettim. Geçen yıl, Aralık ve Ocak aylarının çok soğuk olduğunu keşfettim.

Boston. "Şehir aşırı uyarıcı olabiliyor." İlk başta bunaltıcıydı. Kokular, sesler, ışıklar. İnsanlar bile.

Bu sessiz alana sahip olmak beni merkezileştirdi. Lisedeyken, düşüncelerimin neden çılgınca aktığını açıklamak için bana etiketler verilmişti. Sınıfta neden odaklanamadığımı ve neden dikkatimi vermekte zorlandığımı, bunun da sık sık mobilyalara çarpmana ve bir şeylere takılıp düşmeme yol açtığını açıklamak için.

Ancak beyzbol sahasına adımımı attığım anda tüm kaos ortadan kayboldu. İlk başta, öğretmenler bunu bilerek yaptığımı, dikkat çekmek için yalvardığımı düşündüler, çünkü odaklanamama ile aşırı odaklanma arasındaki sıçrama o kadar şiddetliydi ki çoğu kişinin bunu anlaması zordu. Meğer beynim farklı çalışıyormuş. Nöroçeşitlilik. Bu tanıma uyan tek sporcu ben değildim.

"Burada birkaç yıldız görebiliyor olman hoşuma gidiyor." Gianna avuçlarının üzerine yaslandı ve başını arkaya doğru eğdi. Boynunun sütunundaki pürüzsüz deri beni çağırıyordu. Dudaklarımı ona bastırmam için yalvarıyordu. Yumuşaklığını tatmam için. "Her zaman güzel bir gece gökyüzünün resmini yapmak istemişimdir. Bir şehir silüetini değil. Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptım. Ama ıssız bir yerdeki gökyüzünü."

"Evin arkasındaki manzarayı görmelisin."

Dönerek bana odaklandı ve şehrin ışıkları, gözlerini kırpıştırırken elmacık kemiklerine değen uzun kirpiklerini vurgulayan bir parıltı yarattı. "Evin nerede?"

"Şu anda Boston'da," diye şaka yaptım.

Dudakları bir çizgi haline geldi ve gözleri kısıldı. Bir kez daha benden ve şakalarımın etkilenmemişi.

"Gülümsemeni bile sağlayamıyorum," diye takıldım. "Şaka mı yapıyoruz yoksa konuşuyor muyuz?" diye karşılık verdi.

Bu soru beni çok etkiledi. Her ne kadar şaka yapmayı tercih etsem de, bu kadının beni gerçekten tanımasını istiyordum. Açılmak istedim.

"Pole Ojea'da büyüdüm."

Mırıldanarak kaşlarını indirdi.

"Porto Riko'da. Küçük bir sahil kasabası. Pek bir şey yok. Ama babam orayı çok severdi. Suyu çok severdi. On dört yaşına kadar orada kaldık."

"Neden gittin?"

Kalın bir yutkunmayla hemen zor kısıma atladım. "Babam öldü."

Öne doğru eğildi ve aniden sıcak avucu kalçamın üzerinde durdu. "Çok özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Vay canına, bu söylediğin aptalca bir şey. Bunu biliyorum."

Gerçekten söylenecek doğru bir şey var mıydı? Annesi o sekiz yaşındayken ölmüştü, yani bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

"Ebeveynlerinizden birinin öldüğünü söylediğinizde insanlar hep böyle der." Kaşlarını çatarak suya baktı. "Sanki onların hatası olmayan bir şey için diledikleri bu basit özür her şeyi düzeltecekmiş gibi davranıyorlar." Başını salladı ve sonra bana odaklandı. "Hasta mıydı?"

Bir nefes aldım. Yeniden anlatmak benim için bir meydan okumaydı. Normalde geçmişe takılıp kalmayı sevmezdim. Sadece geçmişten gelen iyi şeylere odaklanmaya çalışırdım. Ama Gi'nin beni anlamasını herkesten çok istiyordum.

"Bir balıkçı teknesi vardı. İş olarak yaptığı şey buydu. Bazen beni de kısa yolculuklara çıkarırdı. Eğlenceliydi."

Erkek kardeşimin babamla ilgili belirsiz anıları vardı, kız kardeşlerimin ise neredeyse hiç anısı yoktu. Bu yüzden onun hakkında pek konuşmazdık. Şimdi bunu yapıyor olmak garip hissettiriyordu. Parmak eklemlerimi kırdım ve karşılık olarak Gi kalçamı hafifçe sıktı.

"Uzun bir hafta sonu için dışarı çıktı. Fırtına çıktı. Teknesi kayboldu."

Keskin bir nefes alma sesi etrafımızda yankılandı ve onu rahatlatmak için elini kendi elimle kapattım. Sanki içgüdüsel bir hareketle avuç içini yukarı çevirdi. Eli sıcak ve yumuşaktı. Parmağındaki iki yüzük benimkini ısırırken bile, bu bağlantı beni rahatlattı.

"Onu hiç buldular mı?" Soruyu fısıldadı, kelimeleri tereddütlüydü, sanki uygun olduğundan emin değildi. Yine de kendini durdurmadı.

Bir anım su yüzüne çıkınca irkildim. Revs'in çiftlik takımı Diamond Hawks'ta işe başladıktan birkaç ay sonra aldığım telefon. Bu haberi almak ne kadar zor olsa da, bu bir lütuftu. Bu, annemin sonunda ailemizin çaresizce ihtiyaç duyduğu sigorta parasını alabileceği anlamına geliyordu.

Pole Ojea'da babasız geçirdiğimiz ilk birkaç ay tam bir kâbustu. Onu aniden kaybetmenin yanı sıra, sigorta şirketi de ödeme yapmıyordu. Babam öldüğünde annemle babamın çok olmasa da küçük bir birikimi vardı ve annemin bizi geçindirmek için düzenli bir iş bulması neredeyse imkânsızdı.

Gianna elimi hafifçe sıkarak sorusuna cevap vermediğimi hatırlattı.

"Tekneyi dört yıl boyunca bulamadılar. Tekne olmaması hayat sigortası olmaması anlamına geliyordu. Bu süre içinde annem bize destek olmaya çalıştı ama küçük kasabamızda iş bulamadı." Yutkundum. "Annemin kız kardeşi ve kocasıyla birlikte Jersey'e taşındık. Aynı yaşıyorduk. Benim

Annem bir hukuk firmasında uzun saatler çalışırken teyzem ve amcam yardım etti. Küçük erkek ve kız kardeşlerime bakmak için çok zaman harcadım." Konuşurken büyük elimin onunkini nasıl yuttuğuna odaklandım. Benim biraz daha koyu tenimle onunkinin . Bu beni sağlam tutuyordu. Duygularımı kontrol altında tuttu. "Yine de işe yaradı, çünkü beyzbol koçu beni takımın uçan toplarından birini kovalarken gördüğü anda takımda bir yerim oldu."

"Vay canına, bu oldukça uygun. Babam uzun süre koçluk yaptı ve hiç böyle bir yeteneğin kucağına düştüğünü sanmıyorum."

Kıkırdadım. "O kadar uygun olduğundan şüpheliyim. Hızlıydım ve oyunu seviyordum ama bir boka yaramıyordum. Beni orta sahaya attı. Her top için takım arkadaşlarımla yarışmak gibi bir sorunum yoktu." Başımı salladım. "Hepsini kızdırdım ve sürekli oyuna alınmak için yalvardım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa bile oynamaya hazır olduğuma yemin ."

"Bir fikriniz olmalı. Aksi takdirde, lisede işe alınacağından şüpheliyim."

"Koç Nelson bana çok zaman ayırdı, öğretti ve benimle çalıştı. Hızlıydım ve topu roket gibi fırlatıyordum." Koç N'nin atışındaki güç hakkında yaptığı gibi şaka yaptım. Sırtarak şarabımdan bir yudum aldım, sonra da buzların üzerine bıraktım. "Ama dürüst olmak gerekirse, beyzbol olmasaydı liseyi bitiremezdim."

"Ben de resim dersi için böyle hissediyordum," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum. "Annem ölmeden önce bu benim ve annemin şeyiydi. O öldükten sonra daha çok resim yaptım çünkü bu kendimi ona yakın hissetmenin bir yoluydu. Ve benim huzurlu yerime dönüştü."

Babamı kaybettiğimi ve o lise günlerini her düşündüğümde göğsümde oluşan ağrı, onun sesini duyduğumda ve suya bakarken yüz ifadesindeki hüznle şekil değiştirdi. Ama onu anlıyordum, çünkü benim huzurum her zaman beyzbol sahasındaydı. Oyun oynamak dışında her şeyin kaybolup gittiği yerde.

Çimlere adımımı attığım anda hiper odaklanmamı kıran bir şey nadiren oldu.

"Ben senin gibi değildim. Ayrılmaktan korkuyordum. SCAD ve RI Institute of Art'ı kazandım ama üniversite için yeni bir yere gitmekten korkuyordum. Bu yüzden babamı üniversiteye gitmek istemediğime ikna ettim." Bir omzunu silkti. "Keşke ben de senin gibi cesur olsaydım."

Elini sıkma sırası bendeydi. "Çok korkmuştum. On sekiz yaşında bile değildim. Ama ailemin kontratımdan gelecek paraya ihtiyacı vardı. Ben de yapmadım.

bir seçeneğim vardı. Çok kazanmasam da kazandığım her kuruş anneme büyük bir yardımdı. Takımın vuruş koçu da garajının üstündeki dairede kalmama izin verdi."

Bana doğru kaydı, boşluğu kapattı, dişleri alt dudağına battı. Sonra başını eğdi ve dalgakıranın kenarından sarkan bacaklarımızın iki ayak altındaki suya baktı. "Öyle davranıyor olabilirim ama böyle bir sıçrama yapacak kadar cesur değilim. Hatta şu anki berbat işimi bırakacak kadar bile cesur değilim."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönerek boştaki elimle yanağını kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Gi, sen yeterince cesursun. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Beni şaşırtıyorsun."

Gözleri ağzıma doğru süzülüp tekrar yükselmeden önce tam bir dakika boyunca benimkilerden ayrılmadı.

Bu küçük hareket kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Sanki bunu duymuş gibi dolgun dudakları hafifçe aralandı ve nefes alış veriş sığılaştı.

Kahretsin, onun ağzını istiyordum. Benimkine bastırılmış hissetmek istedim. Dilimde onun tadını hissetmek istiyordum. Başparmağımı hafifçe yanağına sürttüm ve uzun bir nefes vererek elimi bıraktım ve geriye doğru kaydım.

"Bütün bu büyük, güzel şeyleri söylüyorsun." Yutkundu, odağı bir kez daha suyun yüzeyine sabitlendi, ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini tekrar bana dikti. "Sanki benden bir şey istiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ama istiyor musun?" Gözleri belirsizlikle dalgalanıyordu. Ses tonundaki kırılganlık bana bir dalga gibi çarptı, neredeyse beni devirecekti. Bir dakika boyunca tek yapabildiğim ona bakmak ve duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimi düşünmek oldu.

Duygularımı sıralamam için geçen sürede gözleri sertleşti ve çenesini kilitledi. Çenesi bir parça yükseldi. Her şeyi savunmaya geçti.

Hay sikeyim. Duvarların yıkılmasını istedim.

"Son zamanlarda tek düşündüğüm sensin, Gi." Dürüstlük ağzımdan uçup gitti. Gözleri hafifçe açılarak şaşkınlığını ele verdi.

"Ama sen sonsuza dek yaşayacak bir kızsın ve benim yapabileceğim tek şey tesadüfi olmak. Kardeşini tanıdığım altı yıl boyunca senin bir ilişkin olmadığını hiç görmedim. Jake, Ron, Steve, Teddy."

Nefes nefese kaldı. "İsimlerini hatırlıyor musun?" "İlgim yeni değil. Sadece daha yoğun."

Başını bir yana eğerek belli belirsiz yaklaştı. Bu davete icabet etmek, ben de eğilmek istedim. Umutsuzca. Daha önce sadece küçük bir tadına baktığım o yumuşak dudakları öpmek için.

Ama yapamadım.

İçimi çektim ve elini tekrar sıktım. "Ama bir şeyin yarısı olmaya hazır değilim. Önümüzdeki beş ay boyunca bencilce kendimi beyzbola adamalı ve bir sözleşme kazanmalıyım. Ya da başka bir takımın ilgisini kazanmalıyım. Ondan sonra bile birini ülkenin öbür ucuna sürükleyip tüm sezon boyunca yalnız bırakamam. Değer verdiğim bir insanı bildiği ve sevdiği her şeyden uzaklaştıramam." Başımı iki yana salladım. "Şu anda iyi bir bahis değilim Gi. İkcinizi de incitebilecek bir şey yapmak için sana çok değer veriyorum ve kardeşine de saygı duyuyorum."

Beni sessizce izledi, gözleri hem hayal kırıklığı hem de anlayışla doluydu. Yavaşça elini elimden çekti. Bu kayıp göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Yüzünü bir kayıtsızlık maskesi kaplamıştı, sanki hiç etkilenmemiş gibiydi.

Dönüp içkisini aldı ve tekrar yerine koyarken, "Bir gün limanın üzerindeki ayın resmini yapmak istiyorum," dedi.

Kalbim bu basit ifadeyle en acı verici şekilde çarptı. Bu bir değişimdi. Ama en azından tamamen içine kapanmıyordu. Çünkü ona dokunmak istediğim kadar onun sözlerini, düşüncelerini de istiyordum. Onunla ilgili her şey beni tamamen hipnotize ediyordu. Ona çizgilerimiz olması gerektiğini söylemiştim. O sadece kabul ediyordu. Bu da bana ilerlemekten başka seçenek bırakmıyordu.

Hayal kırıklığımı üzerimden attım. Üzülmeye hakkım yoktu. Çünkü ne demesini istiyordum? Yapabileceğim tek şey bu olduğu için sıradan bir duruma razı olacağını mı? Onu kabul eder miydim ki?

Sözlerine yeniden odaklandım. Ay. Geceye.

"Bunu yapmalısın. Bir gece apartmanda, hava limana yansırken, her şeyi bırak ve onu boya."

"Belki." Gözlerini kaçırarak şarabından bir yudum daha aldı.

"Bazen kuzey ışıklarını görebildiğinizi duymuştum. Her gece kontrol ediyorum, çünkü onları hep görmek istemişimdir."

Döndü, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

Omuz silktim. "Beni büyülüyorlar. Finlandiya'da hep ziyaret etmek istediğim bir yer var. Bir cam evde kalabilir ve onları izleyebilirsiniz."

Ağzı açık kaldı.

"Ne?" Donup kaldım. Kahretsin. Bunu itiraf etmek aptalca bir şeydi. Çocuklara bundan bahsettiğimde benimle alay etmişlerdi. Eğer o anda kalkıp gidebilseydik nereye gideceğimiz hakkında konuşmuştuk. Çoğu Vegas ya da İzlanda gibi yerleri saydı. Ama üzerimdeki gökyüzünü aydınlatan renk parıltıları fikri beni heyecanlandırmıştı.

Gianna dudaklarını yaladı. "Kakslauttanen Resort."

Başımı salladım, başımı eğdim ve parmaklarımı çıtlattım. "Evet."

"Bu benim hayalimdeki yolculuk."

Bir görüntü içimi kaplarken kalbim duracak gibi oldu. Yeşiller ve maviler çıplak teninde dans ederken Gi'nin yanımda olduğu bir görüntü. Uzun kahverengi saçlarından yansıyan aurora borealis arkasından parlarken bana sarılması için onu yuvarladım.

"Benimki de," diye fısıldadım. Ağzım aniden kurumuştur. Şarap pek yardımcı olmamıştı ama yine de bir yudum aldım.

Tekrar suya baktı. "Listende başka ne var?"

"Maldivler'deki su altı oteli, Panama'daki Bocas del Toro." Karanlık bir şekilde kıkırdadı ama gülümsemedi.

"Ne?" Tekrar sordum.

"Dur tahmin edeyim." Dudaklarını birbirine bastırdı ve düşünceli bir bakışla beni inceledi. "Amazon'daki Tree House Lodge."

Başımı salladım.

"Görünüşe göre aynı listeye sahibiz. Aşırı doğal seyahat için tüm sıcak noktalar. Her zaman onları resmetmek istemişimdir." Başını iki yana salladı. "Birbirimize ne kadar benzediğimizi hiç fark etmemiştim."

Gülmek istedim ama sesim boğazımda düğümlendi. Çünkü birdenbire, o yerleri onsuz görme fikri bana ezici gelmeye başladı. Görülecek yerlerden çok, balıklar üzerinde yüzerken yüzüne yayılan gülümsemeye tanık olmak ve ormandaki bir ağacın tepesinden şiddetli bir yağmuru deneyimlemesini izlemek istiyordum. Her anı resmettiği tabloları incelemek istedim. Her yeri keşfederken ve keşfederken yaşadığı duyguları içime çekmek istedim.

Elim titreyerek onunkini kavradım ve tekrar nazıkçe tuttum. "Umarım resimleri görebilirim." Çünkü en fazla bu kadar yaklaşabilirdim.

Başını iki yana salladı. "Gideceğimden şüpheliyim. Doğu Yakası'ndan hiç ayrılmadım."

Onu alacağımı söylemek dilimin ucundaydı. Ama ne kadar çok istesem de bu sözü veremezdim.

Gianna

18

BU ÇOK KOLAY BİR ŞEKİLDE MÜKEMMEL BİR GECE OLABILIRDI. OTURMAK dalgakıranda, karanlıkta, yıldızların altında Emerson'la. Son derece kişisel şeyler paylaştık. Ve sadece dinlemekle kalmadı, beni gerçekten duydu. Sanki her ifademe asılıyor, bir sonraki itirafımı nefesini tutarak bekliyordu. Söylediklerim kadar söylemediklerimi de. Bu gece ona hayatım boyunca başka hiçbir erkeğe açmadığım kadar açılmıştım. O da bana kendi zayıf noktalarını açmam konusunda güvenmişti. O andan itibaren sohbetimiz kolaylaştı ve ortak hayallerimiz hoş bir sürpriz oldu. Daha önce çıktığım hiçbir randevuya benzemiyordu ama yine de bir randevu değildi. Bunu açıkça belirtmişti.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz."

Kabul etmek istemesem de haklıydı. Gece yarısına yaklaşıyor olmalıydı. Gecenin bitmesini istemiyordum. Başka birini büyüleyecek güce sahip olduğumu hiç hissetmemiştim ama Emerson'ın gözlerinin bana kilitlenme şekli? Elime yapışması?

Evet. Bu gece özel hissettirdi.

Başımı salladıktan sonra elimi bıraktı ve muhtemelen araba servisine mesaj atmak için telefonunu çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve bana yardım etti. Doğrulur doğrulmaz, dikkatim gömleğinin kumaşının omuzlarına doğru çekilmesine takıldı. Zayıf, yontulmuş vücudunun hatları

hipnotize edici. Şarap şişesini ve plastik bardakları silip süpürdü, sonra ayakkabılarımı tek parmağına geçirdi ve beni bir kez daha atlamamız gereken duvara doğru götürdü.

Tıpkı geçen seferki gibi, Emerson eşyaları duvara bıraktı ve sonra bana döndü. Sinir bozucu olmak istemedim ama bu şekilde kaldırılmak yabancı ve tuhaftı. Çocukluğumdan beri yerden kaldırılmamıştım.

Kalbim gergin bir ritimle çarpıyordu ve kendimi gergin olduğumda bilinçaltımda yaptığım gibi saçımın bir telini döndürürken buldum.

"Sorun nedir?" diye sordu. Yüzündeki endişe dolu ifade her zamanki mutlu yüzüne çok yabancıydı.

İç çektim. Bu çok saçmaydı. Benim küçük bir kız olmadığımı anlamamış gibi davranıyordu. "Emerson, kaldırıldığım için pek rahat değilim."

Kaşları çatılırken kaşları aşağı indi. "Neden?"

Oflayarak kollarımı açtım. Cidden bana bunu söyletecek miydi? "Büyük olduğumu biliyorsun, değil mi?" Ayağındaki siyah Oxfords'lara baktım ve soruyu ifade ediş şeklimden dolayı utandım.

Bir süre sessiz kaldı. Tek duyabildiğim kalbimin çarpıntısıydı.

Daha da yaklaşp başparmağını çenemin altından geçirerek onu yukarı kaldırmaya zorladığında vuruş ritmini kaybetti.

Yeşil gözlerini benimkilere dikerek fısıldadı: "Benim gördüklerimi görmemenden nefret ediyorum."

Ters ters baktım. Ağlamaktan daha iyiydi, duygularımı dizginlemezsem bunu yapacağımdan endişe ediyordum. "Kendimi seviyorum ama iki küçük kadının toplamı kadar ağır olduğumu biliyorum."

"Bunun ne önemi var ki? Sen. Güzelsin. Güzelsin." Yeşil gözleri parladı. "Her santimin mükemmel. Ve sana bir duvardan aşman için yardım edebilecek güçteyim. Ya da seni omzuma atabilirim. Ya da seni kaldırıp yatağıma atabilirim." Bu son cümle ondan hiç beklemediğim bir hırıltı olarak çıktı.

Nefesim kesildi ve çizdiği resim karşısında midem altüst oldu. "O yüzden bana güven, kendine güven. Ve bana birdenbire korkunç bir şey söyleyecek."

Donakaldım ve yüzüme nötr bir ifade vermeye zorlandım. Yaptığım şey bu muydu? Belki de öyleydin. Belki de kalkmama yardım ve ardından "Kahretsin, bir ton ağırsın" gibi bir yorum yapmasını bekliyordum. Ya da daha kötüsü, belki beni düşürecekti. Ya da kendini yaralayacak ve sonra da benim onu nasıl yarladığımı anlatacaktı.

Hâlâ yakınımda duruyor, yüzünde niyetli bir ifadeyle beni izliyordu. Beni daha önce bir kez kaldırmış ve çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranmıştı.

Korkmak beni hiçbir yere götürmedi. O yüzden omuzlarımı gevşettim ve çenemi bir kez eğdim.

"Buraya gel ve üçüncüye atla." Bir elini belime doladı ve beni kendine çekti.

Ona doğru tökezleyerek yaklaştığımda, göğsüm onun göğsüne değdiğinde midem altüst oldu. Kolonyasının sedir ağacı kokusu burnuma çarptı ve birden tek yapmak istediğim yüzümü boynuna gömmek oldu.

"Üç."

Biraz zıpladım ve bir kez daha beni fazla çaba harcamadan kaldırdı. Ben duvara yerleştikten sonra kendini yukarı ve diğer tarafa çekti.

Ayaklarını omuz genişliğinde açarak ellerini bana doğru uzattı.

Bir kez daha tereddüt ettim, kilom hakkında bu kadar mahrem bilgiye sahip olduğu düşüncesiyle sinirlerim tepeme çıktı.

Emerson, "Bunu duyman gerektiği kadar çok söyleyeceğim, Mariposa," diye güvence verdi.

Yüz ifadesi çok ciddiye. Ama birine sürekli güvence vermek zorunda kalmak çok kolay bir şekilde sinir bozucu olabilirdi. O haklıydı. Ona güvenmem gerekiyordu. Ve daha da önemlisi, kendime güvenmeliydim. Başka bir insanın saygısına ve ilgisine layıktım. Sevgiye ve arzuya layıktım. Ve dışarıda benimle birlikte olmaktan zevk alabilecek bir erkek vardı. Emerson benden hoşlanıyordu. Ve bu noktada, onu yapabilecekleri ve yapamayacakları konusunda dürüst olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Ben de ona doğru kaydım ve tek kelime etmeden, çok az bir çabayla bana yardım etti.

Siyah Mercedes duvarın hemen ötesinde yolda bekliyordu. Arka koltuğa yerleştikten sonra sessizce eve doğru yol aldık. Araba sessiz olmasına rağmen, düşüncelerim çılgınca akıyordu.

Bacağını bacağıma bastırdı ve kalçamdan dizime kadar onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Eli dizime yakın uyluğumun üzerinde duruyordu. Sessizce, elini aşağıya kaydırması ve elbisemden yukarı çıkarması için yalvardım. Altından geç ve bana dokun.

Dalgakırandaki sözleri zihnimde canlandı. Anlamıştım. Yanılmamıştı. Ben normalde bir ilişki kızıydım. Kaçamak yapmazdım. Ama bu bana ne kazandırmıştı, bana zamanlarına ya da enerjilerine değmeyecekmişim gibi davranan bir sürü erkek arkadaştan başka?

Çevremde Emerson'ı inceledim.

Ya bir kaçamak denemek isteseydim? Farklı hisseder miydi?

Sorma fikri korkutucuydu. O şeyleri beni kolayca hayal kırıklığına uğratmak için söylemiş olabilirdi.

Gözleri bana doğru kaydı ve bacağımı hafifçe sıktı. Ama ya bunu kastettiyse?

Nefesim hızlandı. Ya bir gece isteseydim ve o da bunu bana verseydi? Güçlü ellerinin bir geceliğine bile olsa üzerimde dolaşması fikri, kalçalarımın arasında neredeyse şiddetle zonklayan bir ağrı yarattı. Tek yapmam gereken cesur olmaktı.

Yutkundum. "Em."

Bana doğru döndü.

Araba sarsılarak durdu.

Emerson'ın binasının dairesel garaj yoluna girdiğinde şoför ön taraftan "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler." Kibarca başını sallayarak kapıyı açtı. Kaldırıma çıkınca döndü ve bana elini uzattı.

Elbisemi düzeltirken, sormak için cesaretimi topladığım sırada çenemi tutarak yaklaştı. "Sorun nedir?" diye sordu, yeşil gözleri sanki içimi görebiliyor gibiydi.

Onun incelemesi altında cesaretimi kaybettim. "Hiçbir şey." Topuğumun üzerinde dönerek ön kapıya yöneldim.

Emerson beni asansöre kadar takip etti. Sessizce onun katına çıktık ve dairesine vardığımızda kapının kilidini açıp benim için tuttu ve fuayeye geçmeme izin verdi.

"Gi," dedi içeri adım attığımızda ve kapıyı kapattı. Bir eliyle yüzümü kavradı ve sıcak dudaklarını alnıma bastırarak bana doğru yaklaştı. Nabzım tekledi ve midemin derinliklerinde bir yanma başladı. İhtiyacım olduğundan giderek daha fazla emin olduğum için sessizce çarpan ağırlı bir zonklama. Yüzümde ellerinden daha fazlası vardı. Daha çok ağzı.

Onun sert vücudunu kendiminkine bastırmak istiyordum. Çıplak teni benimkinin üzerinde. Ellerinin vücudumda gezinmesini istiyordum. Amımı avuçlamak için alçalmasını, içime kaymasını. Yarattığı ihtiyacı yatıştırmak için.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sıcak nefesi tenimde geziniyordu.

Bu his karşısında ürpererek kelimeleri aceleyle söyledim, artık onları kendime saklayamıyordum. "Bir kaçamak yapmamızı istiyorum."

SÖZLERİ TÜM BEDENİMİ SARSTI. İÇİMDEN GELEN TEPKİ

Kendime onun öyle demek istemediğini söyledim. Ama bunu sertçe bastırdım. Çünkü ben kim oluyordum da bir kadına ne demek istediğini söyleyebiliyordum?

"Gi," diye mırıldandım. Dudaklarım onun alnından ayrılmamıştı, bu yüzden tek hece ikimizi de titretti.

Geri çekildi, iri kahverengi gözleri parladı ve bana ters ters baktı. "Bana ne istediğimi bilmediğimi söyleme."

Onu serbest bıraktım ve iki elimi de havaya kaldırdım. "Yapmayacaktım."

Duygularımı kelimelere dökmek kolay değildi. Düşüncelerimi toparlarken ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Bunu bir ret olarak algılamış olmalı, çünkü benden bir adım uzaklaştı. Lanet olsun. Çabuk hareket etmezsem, hışımınla çıkıp gidecekti.

Arzu içimde dolaşırken derin bir nefes alarak ona bir kez daha baktım, bütün gece baştan çıkarıcı olan daracık elbisesine baktım. Odağımı kırmızı kumaştan yukarı çekerek geniş kalçalarını ve yumuşak karnını katalogladım. Göğüslerinin kabarıklığının üzerinden geçerek boynundaki nabız atışını geçtim. Kahverengi gözleriyle buluşmadan önce dudaklarında bir kalp atışı kadar durakladım. Onunla bir kaçamaktan iyi bir şey çıkmazdı ama yine de kendimi eğilip elimi boynunun arkasından geçirirken buldum.

Yumuşak bedenini kendime çektiğimde gözleri kocaman açıldı ve dudaklarını ıslattı. Ve dilinin o basit hareketinin tüm vücudumu sarstığına yemin edebilirim. Aletim pantolonumun içinde zıpladı ve sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, yüzünde zafer parladı. Nefes alışım hızlandı. Kahretsin, bunu çok istiyordum.

"Kaçamağı tanımla." Ses tonum boğuk ve çaresizdi. Net bir resme ihtiyacım vardı. Ve kafamdakini değil, onun altımda çıplak olduğunu.

Yutkundum. "Sadece bu gece. Em, lütfen sadece bir geceliğine beni iyi hissettir." Dişlerini alt dudağına gömdü.

O yalvaran kahverengi gözleri reddetmemin imkânı yoktu. Aramızdaki bu şeyle savaşmaktan çok yorulmuştum.

"Hayır demek imkânsız geliyor, pes ediyorum." Başını geriye yatırdım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Yanıt olarak inledi ve ben de bu sesi yuttum. Dudakları dolgun ve yumuşaktı, tadı paylaştığımız şarap gibiydi ve dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim. Dudakları ayrılırken çıkardığı gırtlak iniltisi ihtiyacım olan tek davetiyeydi; içine daldım. Çaresiz bir adam gibi onu yuttum, daha fazlasını talep ettim. Çünkü ağzı yeterli değildi.

Ellerini göğsümde gezdirdi ve ceketini omuzlarımdan aşağı itti. Ceketini çıkarması için geçen milisaniye boyunca onu serbest bıraktım. Sonra kollarını kaldırdı, ellerim aşağı kayarken omuzlarıma yapıştı. Tüm dikkatimi hak eden bir kadındı, bu yüzden yavaşladım, her yumuşak kıvrıma dikkat ettim. Vücudunun her eğimine ve düzlemine tapınmak gerekiyordu. Göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezindim, sonra yavaşça göğüs kafesinden aşağı indim ve karşılık olarak bir ürperti uyandırdım. Vücudunun bana verdiği tepki, tadına doyamadığım bir coşkuydu. Parmaklarımla uçları kalçalarının yanından geçerek arzuladığım kışına doğru dans etti ve onu daha yakına çekerek sikime doğru bastırdı.

"Emerson," diye inledi, bana doğru sallanıyordu. Onu önüme yatırmak istedim. Arzuladığım teninin her santimini görmek istiyordum.

"Boşluğa ihtiyacım var." Ağzımı geri çektim ama parmaklarımla kışının etine batırdım. Bir avuçtan daha fazlası olması hoşuma gitmişti. Onu arkadan kavradığımda zıplayıp zıplamayacağını görmek istiyordum. "Seni için bir odaya ihtiyacım var. Her dokunup tadına bakacağım. Bu kış tokatla ve sonra sikim için yalvarana kadar dilimle o ateşli amcığın üzerinde çalış."

Yanıt olarak nefesi kesildi ve vücudu sıkıca kenetlendi. Elbiseyi yumruklarımın arasına aldım ve yukarı doğru çektim, ipeksi tenine dokunmak için çaresizce

Yanaklarında deri yerine, kışını ve kalçalarını kaplayan başka bir kumaş tabakası buldum.

"Bu da ne böyle?" Sıkı kumaşı sıkıştırdım ve çektim, ama geri koptu.

"Elbisenin bu kadar güzel görünmesini sağlayan şey buydu." Gözlerini devirip geri çekildi ama ben kollarımı ona doladım. Benden kaçmasına asla izin veremezdim.

Elbiseyi güzel gösteren dolgun göğüsleri ve inanılmaz kalçalarıydı ama şu anda detaylar konusunda onunla tartışmayacaktım. "Bunun gitmesi gerekiyor." Elimi giysinin üzerinde gezdirdim - ten rengindeydi ve iç çamaşırı, motorcu şortu ve tek parça mayo gibiydi - ve parmaklarımı kalçalarının arasından geçirerek aptal taytta bir yırtık buldum. "Bekle, bunun bir erişim kanalı mı var?"

"Erişim kanalı mı?" Başını arkaya attı ve kahkahalarla kükredi, ama parmağımı ıslak amında gezdirdiğimde, ses hızla bir iniltiye dönüştü.

Sikim yakında tüm bu cennet gibi mükemmellikle çevreleneceği fikriyle sıçradı. Yine de sakinleşmem gerekiyordu, çünkü ağzım, sikim sırasını almadan önce onu yutmak için iyi bir zaman geçirmeyi planlıyordu. Malzemeyi daha geniş açtım ve o da elime karşı direndi.

"Kahretsin, sırlısıklam olmuşsun, Mariposa."

Ateşli bakışları benimkilerle buluştu. Kahverengi derinliklerinde arzu çarpıyordu. "Senin için çaresiz hissetmeme neden oluyorsun." Nefes nefese sözcükler içimde yara açarak beni teşvik etti. Ağzımı tekrar onunkine götürdüm.

Lanet olsun. O benim felaketim olacaktı.

Yatağıma ulaşmak için çaresizce onu geriye doğru yürüttüm. Ayağım kesinlikle fayans olmayan bir şeye takıldı ve kayarak ikimizin de bir tarafa yatmasına neden oldum. Başka bir şeye çarptığımızda bizi daha yeni düzeltmiştim. Nesnenin ne olduğunu görmeye zahmet edemeyecek kadar kendimi ona kaptırmıştım. İsteksizce ağzımı ondan çektim ama ereksiyonumu kalçalarının tepesine doğru salladım ve bu his karşısında inledim.

"Hemen bir yatağa ihtiyacım var."

Kıkırdadı, masaya yarı bastırdı ve duvara doğru biraz eğildi.

Başımı kendime doğru salladım. Normalde daha yumuşak olduğumu söylemek isterdim ama bu yalan olur.

"Çıldırılmış gibi görünüyorsun."

"Hiçbir fikrin yok," diye onu temin ettim. Onu bırakarak, sırtımı dayadığım yan masadan uzaklaştım ve elimle işaret ettim. "Benim odam. Hadi gidelim."

Elbisesi beline kadar kıvrılmış bir halde yanımdan geçip gitti.

O yanımdan geçerken avucumu kışına vurmaktan kendimi alamadım. Çatırtı etrafımızda yankılandı ve bir an için kızacağından endişelendim. Ama bana bakarken uzun saçları omzunun üzerinden sallanıyordu.

"Evet, efendim." Sırıtarak uzun kirpiklerini kırptırdı, sonra da çekip gitti. Oh, lanet olsun.

Peşinden koridora koştum ve onu yatağıma yatırdım. Yatağın üzerinde zıplarken yine kıkırdadı. Kollarımı iki yanına koyarak gülümsedim. Kahverengi gözlerinin bana bakarken parıldaması göğsümde bir tuhafılık hissettirdi. Bacaklarını belime dolayıp beni sıkıca çektiğinde, bu his doğrudan sikime doğru akan bir ihtiyaç şimşegine dönüştü.

Göbeğine sürtünerek sıcaklığının tadını çıkardım. "Tekrar ediyorum, üniformanın gitmesi gerekiyor."

Güldü ve başını yorgana yasladı. "Biliyor musun, bunun eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Başımı yana eğdim. Bu ne anlama geliyordu?

"Daha önce bir dakika gülüp bir dakika sonra inlediğimi ."

Bir an için yüzünde gerginlik belirdi. Endişelenmesi için hiçbir neden yoktu, bu yüzden göz teması kurarak yanağındaki ipeksi bir tutam saç parmağımla taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Çünkü yanlış adamla birlikte oldun." Eğildim ve dilimi boynunda gezdirdim, kulağına ulaşana kadar kalbinin atışına karşı bir gülümsemeyle mücadele ettim. "Seks ateşli ve eğlenceli olmalı. Seni iyi hissettiren her şey olmalı. Ve ben sana bunu göstermeye niyetliyim." Kulak memesini dişlerimin arasına aldım ve dudaklarından süzülüp omurgamdan aşağı akan bir inilti çıkardım. "Şimdi bana fermuarın nerede olduğunu söyle, çünkü tüm katmanların gitmesi gerekiyor."

Yer değiştirdi ve bir kolunu kaldırdı. "İşte."

Küçük fermuarı bulduğumda, büyük parmaklarımın arasında beceriksizce kavradım ve aşağı kaydırdım. Elbisesi beline kadar kıvrılmış ve çıplak tayt onu korkunç bir tuzak ya da belki bekaret kemeri gibi kafeslemiş halde görünce sırtıttım. Başımı salladım, elimdeki göreve odaklanmaya hevesliydim.

Kravatımı bir süre önce çıkarmıştım. Muhtemelen girişteki ceketimin cebindeydi. Ama hala üzerimde çok fazla şey vardı.

İttim ve yataktan zıpladım.

Gözleri panik içinde açılarak . "Bekle, ben ne yaptım?"

"Yok bir şey," diye temin ettim onu. "Tüm bu katmanları ikimizin üzerinden çıkarmaya çalışırken kendimi rezil etmek istemiyorum. Dikkatli olmazsam, el yordamıyla ikimizi de yataktan düşürebilirim."

Gömleğimi ve tişörtümü tek bir hareketle başımın üzerinden çekerken bana kıkırdadı. Kıyafetler yere düşerken ses aniden kesildi ve göğsüme odaklandı. Dudaklarını içeri çekti ve beni içine çekerken bakışlarında arzu yanıyordu.

İçimde kabaran gururla ayak bileklerinden tuttum ve onu yatağın kenarına çektim. Önüme geçtiğinde başparmaklarımı kaburgalarında gezdirdim. Arzuyla dönen gözlerinin karanlık derinlikleri tarafından hipnotize edilmiş bir halde göğüslerinin alt tarafına dokundum. Gözbebekleri büyüdü ve nefesi hızlandı. Ama bakışlarında bir kırılma da vardı, sanki kıyafetlerini çıkardığı anda hayal kırıklığına endişeleniyordu. Nasıl böyle hissedebileceğini hayal bile edemiyordum. Ve ona bu varsayımın ne kadar yanlış olduğunu göstermek istedim.

"Şu anda neden bu kadar çılgın, beceriksiz bir aptal olduğumu bilmek ister misin? Çünkü sen çok güzelsin. Her santimine tapmak, yaşayacağımı hiç düşünmediğim erotik bir hayal."

Nefesi kesildi ve gözleri parladı. Şimdi duygularını bastıran bendim. Bu an şimdiye kadar yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyordu. Hava yoğun ve ağırdı ama cinsel gerilimden çok daha fazlasını barındırıyordu.

"Omuzlarımdan alırsan hepsi aşağı kayar," diye fısıldadı.

İtaatkâr bir şekilde parmaklarımı hem elbisenin hem de işkence aletinin içine soktum ve bir anlığına vücudu gerildi. Orada durdum ve bir kez daha yüzüne odaklanıp bunu gerçekten kabul edip etmediğini ölçmeye çalıştım. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdiğinde ve vücudu uysallaştığında, her iki giysiyi de yavaşça kollarından aşağı doğru indirmeye devam ettim.

Kolları serbest kaldığında yaklaştım ve iki memesini de serbest bıraktım. Büyük ve mükemmel yuvarlaklardı, koyu renk meme uçları beni alay etmeye, çimdiklemeye, tatmaya çağırıyordu. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi. Baştan yerine, eğildim ve her iki göğsüne de iffetli bir öpücük verdim, sonra elbiseyi belinden aşağı indirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yumuşak karnına bir sıra öpücük kondurdum. Sonra her kalçasına. Elbise onun üzerinde biriktiğinde

Ayaklarımla taytı aşağı sıyırdım ve ona gülümseyerek gördüğüm şeyi sevdiğimi söyledim.

Aptal üniformadan tamamen kurtulduğunda, dudaklarımı önce bir kalçasına, sonra diğerine bastırdım ve ayağa kalktım.

Tekrar göz göze geldiğimizde yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Her parçan hayal edebileceğimden çok daha iyi. Sana zevk veren şanslı sikici olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini kırıştırdı ve nefesi kesildi. "Em-"

Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak sözünü kestim. Meme uçları göğsüme değdi ve fermuarımın arkasında aletim zıpladı. Bu sefer yavaşça onu yatağa geri götürdüm ve yatırdım. İri, kabarcıklı bukleleri gri yorganıma yayıldı ve pantolonumdan ve boxer külotumdan hızla kurtulurken gözlerimi ondan alamadım. Pembe meme uçları, kalçalarının kabarıklığı, bronz, yumuşak teni. Muhteşemdi. Suskunluğunun ardından üzerini örtmesini bekledim ama onun yerine küçük bir nefes aldı ve yavaşça kalçalarını ayırdı.

"Siktir," diye mırıldandım gözlerim onun parlayan pembe amcığına kilitlendiği anda. Anında onun için delicesine çaresiz kaldım, üzerine çıktım, tüm vücudumu onunkine bastırdım ve tekrar ağzına daldım. Bir kolumla kendimi destekleyerek parmaklarımı kalçasından yukarı ve ıslak sıcaklığına doğru kaydırdım.

Titreyerek dokunuşuma karşı eğildi. "Bana dokunmana ihtiyacım var," diye nefes nefese ağzıma kapandı. "Lütfen dokun bana."

Ama sadece dokunmak istemedim. Tatmak istedim.

"Sabırlı ol, Mariposa. Zamanımız var," diyerek ona güvence verdim ve kendimi alçalttım. Dudaklarımı boynuna bastırarak portakal çiçeği kokusunun ve teninin hafif tuzlu tadının tadını çıkardım.

Aşağıya doğru devam ederek önce bir göğsünü, sonra diğerini sıyırdım, ama sırtını dikleştirip bir meme ucunu bana doğru ittiğinde, kendimi ona yapışmaktan alıkoyamadım. Onun karşılık veren gırtlak iniltisi beni neredeyse kırıyordu. Sonunda patlayana kadar amına girme arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama aynı zamanda bunu izin verdiği kadar uzatmak için çaresiz bir istek duyuyordum. Meme ucunu yaladım, sonra diğer ilgiyi göstermek için değiştirdim. Aralarında seçim yapamayacağım iki mükemmel nokta.

Kalçama doğru sallandı, tenimi arzusuyla kapladı. Ama kalçama boşalmasını istemiyordum. Kalçasını avuçladım, aşağıda tuttum.

"Lütfen." İnleyerek saçlarımı kavradı ve çekti.

Bu hareket içimde bir heyecan yarattı. Sırtarak dilimi göğüs ucuna birkaç kez daha değdirdim ve ona işkence ettim.

"Emerson," diye hırladı şimdi.

"Benim pis kızımın neye ihtiyacı var?" Ben sordum.

"Ağzın amımın üzerinde," diye talep etti.

Hayatımda hiç bu kadar mükemmel sözler duymamıştım. Ve ben de buna uymaktan çok mutluydum. Karnını öpmek için ağzımı indirdim, dilimi göbek deliğine batırdım, sonra aşağıya indim, kendime yer açmak için uyluklarını ayırdım. Burnumu amında gezdirdim, kokusunu içime çektim ve sonunda uzun bir tur atmama izin verdim. Dilimin üzerindeki zengin, tuzlu tadı, sahip olduğum tüm kontrolü yok etti ve içine daldım.

"Lütfen, ben-" diye yalvardı, saçlarımı daha da çaresizlikle kavradı.

Onu yataktan kaldıran ve yüzüme karşı daha da derinleştiren his tomurcuğuna odaklandım. Dudaklarımın arasında emmeden önce klitorisini dilimle daire içine aldım. Dalga geçtim ve oynadım ve iki parmağımı onun içinde kıvrıp tam G noktasına bastırırken altımda sallandı.

"Evet, Emerson. Evet, tam orada." Çığlığı odada yankılandı ve içimde titreşti.

Dilimi klitorisine doğru düzleştirdim, sonra iki kez fiske vurdum. Onu parçalara ayırmak için tek gereken buydu. Başını arkaya yatırdı, dilimin üzerine sertçe boşalırken gözleri kapandı.

Bu kadının zevkten tükenmesi kadar güzel bir şey görmemiştim. Orgazmı boyunca onunla çalıştım, vücudu yatağa sarkana kadar salgısının her damlasını yalayıp yuttum. Hâlâ parlayan amcığından başımı kaldırıp baktığımda bir duygu dalgasına kapıldım. Onu kollarıma almak ve sonsuza dek sarılmak istiyordum. Gitmesine asla izin vermemek. Tekrar tekrar boşalmasını görmek. Onu gülümsetmek. Onu güldürmek. Onun tadının dilimden silinmesini hiç istemedim.

Bana neler oluyordu böyle? Bağlanacak türden bir adam değildim.

Her yerdeydim ve bunu duygusal hale getiremezdim. Benden bir gece istemişti ve ben de söz vermiştim. Yani bunun sıcak ve hızlı olması gerekiyordu. Eğer daha fazlası olursa, asla toparlanamayabilirdim.

"Baş aşağı, kıç yukarı," diye emrettim, onu yüzüstü çevirerek. Her zamanki şımarıklığı gözle görülür biçimde kaybolmuştu ve komutlarımı gözünü kırpmadan yerine getirmesine bayılmadım desem yalan olur. Ellerimi belinden yukarı ve kaburgaları boyunca gezdirerek göğüslerini avuçladım. Ellerimin ağırlığıyla her iki meme ucunu da sıktım, onunla alay ettim ve onu eşiğe doğru geri ittim.

"Emerson, sikine ihtiyacım var. Şimdi içimde." Bana karşı sallanırken sesinde hem bir sınır hem de yalvarma vardı.

Sonunda serbest bırakılmak için yalvaran sikim ağlarken, komodinden prezervatif almak için geri çekildim. Rekor bir sürede taktım ve arkasına geçip ucumu dudaklarına sürtmeye başladım.

"Kahretsin, Gi. Amin sikim için ağlıyor." "O zaman bu kadar cimri olmayı bırak."

Küstahlığı geri gelmişti ve beni kıkırdatıyordu. Ama kendimi onun içine bıraktığım anda, tüm mizah buharlaştı. Cennet gibiydi. Sıcak, ıslak ve beni sıkı bir yumruk gibi kavrıyordu.

Onun içinde dibe vurduğumda inledim ve kıç yanakları kalçalarımın bastırdı.

"Çekil, Emerson," diye yalvardı. "Hareket etmeni istiyorum."

Böylece iki kişi olduk. Hızlı bir hareketle dışarı kaydım ve tekrar içeri daldım. İçimdeki elektrik zıpladı ve omurgamı yalayan bir ateşi tutuşturdu. "*Lanet olsun.*"

Her itişte kıçı zıplıyor, beni büyülüyordu. Beni tahrik ediyordu. Bir hayvan gibi, tekrar tekrar azgınlaştım. Taşaklarımı derinlemesine iterken yumuşak etini tokatladım ve çatlama sesi duvarlarda ve tavanda yankılanırken inledi. Daha hızlı, daha sert, kalçalarımı ona doğru pistonladım.

"Emerson." Adımın inlemesi beni germiştii ama önce onun boşalmasını sağlamaya kararlıydım.

"Bir tane daha," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, amı titreyip sıkılaşıırken.

Çok yaklaşmıştı. Kıçına bir kez daha şaplak attım ve etrafımda o kadar sıkı kenetlendi ki, o anın saf zevkenden ölebileceğimi düşünene kadar tekrar tekrar.

"Aman Tanrım," diye bağırdı, kolları kaydı ve vücudu yanağını yatağa bastırarak şekilde eğildi. Yüzünü görmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç beni çekip onu ters çevirmeme neden oldu.

Zevkten parlayan gözleriyle usulca bana baktı. Duvarlar yıkıldı. Benim merhametimle.

İşte tam orada, o açık savunmasızlık benim çöküşüm oldu. Tüm dünya değişti ve o anda sert bir şekilde düştüm. Epik bir şekilde. Bir uçurumdan düştüm. Bakış açım sonsuza dek değişti. İçine girerken gözlerine baktığımda, geri dönüşü olmadığını biliyordum.

Kalçalarımı pompaladım, onun yumuşak, sıcak bedeninin içinde olma hissiyle tükendim. Yavaşlamadan ellerimizi birleştirdim ve başının üzerine kaldırdım, dirseklerimden destek alarak açıyı değiştirdim. Gözleri kapandı ve bu kadına olabildiğince yakın olma ihtiyacıyla ağzımı onun ağzına götürdüm.

Ve böylece, ona bağlı olarak, boşaldım. Şiddetli bir zevk patlamasıyla içim içime sığmıyordu. Bu coşku sadece aletimle sınırlı değildi. Hayır, bu his göğsüme iyice yerleşti. Ağzından uzaklaştım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm, bu anı elimden geldiğince uzun süre tuttum. Sonsuza kadar tutmak, seksen yaşına geldiğimde hatırlamak istiyordum. Çünkü o anda seks ile sevişme arasındaki farkı nihayet anlamıştım. İşin içine duygular girdiğinde, aramızdaki her şeyin sıradan olabileceğini düşünmek bir şakaydı.

Burnumu kulağının altındaki hassas noktaya sürttüğümde titredi. Sonra dudaklarımı boynunun yumuşak tenine bastırdım. Sonunda, kendimi yukarı kaldırmaya ve çekilmeden önce ona bir öpücük daha vermeye zorladım.

Onu bir saniyeliğine bile terk
etmekten nefret ediyordum.
"Prezervatiften kurtulacağım." Başını
salladı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek odadan çıktım ve banyoya girdim. Duvar da hâlâ açık bir delik vardı ve sadece tuvalet ile lavabo çalışıyordu. Ama banyoyu paylaşmak artık bir sıkıntı değildi. Belki şimdi onu duşa girmeye bile ikna edebilirdim. Gi kardeşi kadar büyük bir mikrop düşmanı değildi, ama kendi çarşaflarında uyumayı tercih ettiğini biliyordum, bu yüzden en azından yatakları değiştirmemiz gerekecekti.

Prezervatifi attıktan sonra ellerimi yıkadım ve koridora çıktım. Yolun karşısında Gi'nin kapısı kapalıydı. Tökezleyerek durdum ve hayal kırıklığı karnıma bir yumruk gibi çarptı. Banyoya girdiğimde kapının açık olduğuna yemin edebilirdim. Öylece gitmiş olamazdı. Üç adım attıktan sonra odama döndüm. Yorganım, ellerinin büktüğü yerde karışmış ve bükülmüştü ve giysilerim yere saçılmıştı. Ama bunun dışında oda boştu.

İki kez göz kırptım. İyi vakit geçirmek istemişti. Ama bundan çok daha fazlası olmuştu. Kalbim göğsümde garip bir şekilde çarptı. Gerçekten de onun için sadece hızlı bir sevişme miydi?

Siktir et onu. Daha fazlası olduğunu biliyordum. Aramızdaki kimya seksin çok ötesindeydi. İyi seksin bile çok ötesinde. Ama ne yapacaktım

Bu konuda mı?

Gianna 20

KAPI KAPANDIĞINDA KIRMIZI KUMAŞI GÖĞSÜME BASTIRDIM. I

çıplak dolaşmak pek rahat değildi ama elbisemi giymek için duraklamak istememiştim. Ayrıca tek yapmam gereken koridoru geçmekti. Dışarı çıkmak doğru bir seçim olmayabilirdi ama geri döndüğünde bunun garip olmasını istemiyordum. Kaçamaklar ayrılmak demektir. Ama görünüşe göre kaçma konusunda çok kötüydüm, çünkü şimdiden bir duygu dalgasına kapılmışım. Gözyaşlarımı ve içime çöken hayal kırıklığını geri püskürttüm. Umutsuzca sarılmak istiyordum. Ve bu kaçamak bir şey değildi. Sarılmak çiftler içindi.

Ayrıca çarşafarla ilgili bir takıntım vardı. Bu bir kaçamak için çok fazlaydı, bu yüzden onu rahat bırakmak en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Ama şimdi bacaklarım titriyordu ve acı ile mutluluk arasında gidip geliyordum. Bir yanım, sırf beni saran kollarının rahatlığının tadını çıkarabilmek için onun muhtemelen mikroplu çarşaflarına geri dönmek istiyordu.

İçimi çektim. Bir gece istemiştim ve o da bana bunu vermişti. Ne kadar harika olursa olsun, daha fazlasını istemek adil görünmüyordu. İplerle bağlı bir durum istememesinin nedenlerini anlıyordum. Ve onun beyzbol kariyerine müdahale etmemin imkanı yoktu. Bu yüzden tedirginliğimi bastırarak kırmızı elbisemi sandalyeye bıraktım ve bir tişört giydim.

Kapım açıldığında yatağımı inceliyor, gerekten tırmanıp tırmanmayacağımı düşünüyordum. Emerson üzerinde bir çift siyah boxer külottan başka bir şey olmadan içeri girdi ve doğruca bana yöneldi. Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu. Bedenim kendi iradesiyle ona doğru sarktı.

"Burada uyuyacağız ve yarın yeni arşafılar alacağım," diye söz verdi dudaklarıma karşı ve beni yatağa doğru ekti. "Sarılmayı çok severim Mariposa, bu yüzden biraz sarılmaya ihtiyacım var."

Yorganı geri ekti ve içeri girmeme yardım etti. Sonra tırmandı ve bana doğru kaşıkladı. Dizlerini bacaklarımın arkasına dayayarak bir kolunu ortama doladı ve beni göğsünün sert duvarına sıkıca bastırdı. Tam da ihtiyacım olan şeydi, ama yine de-

"Emerson?" Fısıldadım.

"Güneş doğana kadar gece bitmiş sayılmaz. Gerisini yarın hallederiz," diye mırıldandı saçlarıma, beni kollarının arasında kilitli tutarak. "Böyle çok iyi hissediyorsun Gi," diye fısıldadı boynumun arkasına doğru, dudakları oradaki teni buldu.

Maa gideceğini söylemek için beni uyandırdığında beni öpmesine rağmen aslında hiç konuşmadık.

Gianna

21

Linc: Bir milyon iki saat oldu ve hala bir şey duymadığımıza göre, gecenin tam da benim sevdiğim türden bir patlamayla sona erdiğini varsayıyorum.

Mila: Ya da kaçırılmışlardır. Bu bazen ünlü insanların başına gelir.

Linc: Kaçırılan hangi ünlü insanları tanıyorsun?

Mila: Yani ben liste tutmuyorum ama bu da bir şey değil mi?

Ben: Kimse kaçırılmadı.

Orgazm mutluluğundan ayağa kalkıyor. Dik yürüyebilir misin?

Ben: Kamerayı kapatan bir kadının GIF'i

Mila: Bu sabah geri dönmeden önce hala kahvaltı yapıyor muyuz?

Linc: Elbette öyle. Tüm detayları istiyorum.

Ben: 9:30'da Mama P'de - kulağa hoş geliyor mu?

Yaşasın! Muzlu krepleri denemek istiyorum.

Linc: Ayrıca bir daire olasılığım var. Bizim tek yatak odalı bir dairesi olan bir adam kiraya çıkmak istiyor. Bu sabah bana mesaj attı ve Eli ile benim daha büyük bir yerle ilgilenip ilgilenmediğimizi sordu. Ona numaramı verdim.

Mila: Bekle ne? Aman Tanrım, neden bana söylemedin? Çünkü Gi için. Neden sana söyleyeyim ki? Mila: Gözlerini deviren bir kadın

Ben: Evet, ona numaramı ver - Mila fazla umutlanma - paramın yetip yetmeyeceğini kim bilebilir.

Mila: Umut şimdiden yükseklerde uçuyor!

Sana neden söylemediğimi anladın mı? Neredeyse kulağıma bağıracaksın.

Gianna

22

ASANSÖR YOLCULUĞU NEREDEYSE ÇOK HIZLIYDI. BU YÜKSEK BINALAR Boston'daki tüm asansörler warp hızında hareket ediyordu, böylece yirmi kat göz açıp kapayıncaya kadar çıkılıyordu. Arkadaşlarımla kahvaltı boyunca ayrıntılar için işkence görmüştüm ve onlara birkaç tane vermeme rağmen, onları belirsiz tutmuştum. İkisi de bir gece yapabileceğime inanmıyordu. Ve yemeğin çoğunu adama bağlı olmadığımı iddia ederek geçirdim. Yalan söylemek çok yorucuydu.

Şu anda yapmak istediğim tek şey yatağıma geri dönmekti ama babama onu alıp Chris'in maçına götüreceğime dair söz vermiştim.

"Baba." Kot pantolonu ve arkasında 35 numara olan ince çizgili formasıyla kapıyı açan babama gülümsedim. Kalp krizi geçirdiğinden beri onu görmek bile içimi rahatlatıyordu.

"Dün gecenin harika geçtiğini duydum. Seninle gurur duyuyorum, kızım." Bana gülümsedi. "Bir sürü fotoğraf gördüm."

Resim mi? Ona tek bir tane bile göndermemiştim. Hatta neredeyse hiç çekmemiştim. Ve Chris'in bunu yaptığını göremiyordum.

"Avery bana birkaç tane, Emerson da yaklaşık elli tane gönderdi."

Elli mi? Tepki vermemek için kendimi zorladım ama lanet olsun. Birkaç tane çektiğini biliyordum ama onları annesine gönderdiğini sanıyordum.

"Annene tıpatıp benziyorsun." Babam omzumu okşadı. "Ama evet, Emerson yıllardır beni haberdar eden kişi. Chris iyi bir maç çıkardığında ya da hayranlarıyla güzel bir fotoğrafını çektiğinde. Hatta seyahat ettikleri yerlerin fotoğraflarını bile." Babam omuz silkti. "Annesinin hiçbir şeyi kaçırmamakta ısrar ettiğini söylüyor, o yüzden benim de kaçırmamam gerektiğini düşünüyor. İyi çocuk."

Yutkundum, çünkü kesinlikle iyi biriydi, ama ona çocuk diyemezdin. Tam bir erkekti. Bu tek düşünce beni ellerinin üzerimde gezindiği anılara geri götürdü. Yıldızları görmem için dilini nasıl kullandığını.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve babamın dairesine bakıp bakışlarından kaçınarak yer değiştirdim.

"Bugün dilini neden kedi kaptı?" Babam başını yana eğdi, bu hareket ışığın normalde koyu renk olan saçlarında gittikçe daha da belirginleşen grilerle oynamasına neden oldu.

"Ben iyiyim." Kaşlarımı çattım.

Karşılık veren gülümsemesi neşe doluydu. "İşte benim küçük fırtına bulutları ışığım."

İçgüdüsel olarak bir elimi kaldırdım, yıllardır yaptığım gibi koluna vurmaya hazırdım ama donup kaldım ve onun yerine göğsüme bastırdım. Bu noktada, onu yerde baygın bulduğum anının beni asla tamamen terk etmeyeceğinden emindim.

İç çekti. "Gianna, her geçen gün daha da güçleniyorum. Kırılmayacağım. Artık kendi dairemde bile yaşıyorum."

Kendisine yemek yapma ya da grup yemek odasında yemek yeme seçeneği sunan tek yatak odalı küçük bir oda.

"Ve bir ya da iki ay içinde rehabilitasyon merkezinden tamamen ayrılıp kendi başıma kalabileceğim."

"Biliyorum. Ve bu iyi bir şey." Ama onu kaybetmeye bu kadar yakın olmanın verdiği hissi silemezdi.

Chris, Avery'nin apartmanındaki daireleri sorup duruyordu. Kendisinin ve Avery'nin daha büyük dairelerden birini alabileceğini ve babamın da Avery'nin tek yatak odalı dairesini alabileceğini umuyordu. Babamın ağabeyimin komşu olmayı planladığını bilip bilmediğinden emin değildim ama onu yakınımda istediği için ağabeyimi suçlamıyordum. Özellikle de para sorun olmadığı için. Chris'in Pop'u herhangi bir yere yerleştirmek için fazlasıyla parası vardı ve o da

Hayır cevabını kabul etmeyecek kadar inatçı ve aşırı korumacı. Onun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

"Bütün gün burada mı duracağız yoksa hareket mi edeceğiz?" Beni koridora ve asansöre doğru sürükledi.

Hareketleri birkaç hafta öncesine göre çok daha akıcıydı. Bir ay önce bir saatimizi alacak olan yürüyüş -çünkü molalara ihtiyacı vardı- şimdi kolay bir yürüyüştü.

Stadyuma varmamız neredeyse hiç zaman almadı ve babamın engelli park kartı sayesinde maçın başlamasına çok az bir zaman kala locaya yerleştik.

"Hey, baba!" Avery açık alanın karşısından cıvıladı. "Biraz Trident kıcı tekmelemeye hazır mısın?"

Yanında oturan Wren başını salladı. "Kıç, Avery. Biz *kıç* tekmeleriz."

Avery en yakın arkadaşına ofladı. "Bunu bir ebeveyne söylemek garip hissettiriyor."

Wren şarap kadehini dudaklarına götürerek kıs kıs güldü, ama Avery ayağa kalktı ve neredeyse zıplayarak bize doğru geldi. Babama çabucak sarıldı.

"Büyük torunlarım nasıl?"

Babam Puff'ın yakında doğacak bebeklerinden söz edince Avery'nin tüm yüzü aydınlandı. "Gerçek bir hareket görüyoruz, yani yumurtalar yakında çatlayacak. Yemleri izledin mi?"

Avery, Pop'un yavruları takip edebilmesi için bir canlı yayın kurmuştu.

"Her zaman kontrol ediyorum. Ufaklıkları görmek için sabırsızlanıyorum."

Puffette, Puff'ın eşi -ağabeyimin isim seçimleri; belli ki yaratıcı yeteneği sınırlıydı- üç yumurta yumurtlamıştı.

"Bu gece için şansımı deneyeceğim, aksi takdirde muhtemelen Chris yokken gerçekleşecek."

Babam bana hızlıca bir bakış attı ve kaşlarını çattı ama yüz hatlarını çabucak düzeltti ve Avery'ye döndü.

Chris bu konuda stresliydi ama bunu Avery'den saklamaya çalışıyordu. Evlenme teklif etmeyi planlıyordu ve bunu Puff'ın yavruları yumurtadan çıktığında yapmak istiyordu. Bir kuşa bel bağlaması bana çılgınca geliyordu ve zamanlaması üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir plan yapmak ona hiç yakışmıyordu. Ama kuşuna da en az müstakbel nişanlısına olduğu kadar takıntılıydı.

Wren, "Babam dışarıda, onunla birlikte güneşte pişmek istersen," diye .

"Annen nerede?" Babam sordu.

Wren kız kardeşini kastederek, "Lottie'yi görmek için uçu," dedi. "Yeğenimin dans yarışması var, o yüzden bebeğe yardım ediyor."

"Ah, torunlar." Babam gülümsedi. "Onlardan daha fazlasına sahip olmak için sabırsızlanıyorum." "Umarım tüylü olanları kastediyorsundur," diye mırıldandım.

Kardeşim her ne kadar Avery'yi karısı yapmak istese de, onun çocuk sahibi olmaya hazır olduğundan emin değildim. Babam da benim o noktaya yakın olmadığımı çoktan anlamıştı. sonraki ilk dört yılımı gerçekten istediğim şeyi yapmaktan korkarak harcamıştım, bu yüzden otuz yaşında olmama rağmen çocuklardan önce biraz daha kendime zaman ayırmak istiyordum. Belki bu bencillikti ama kendimi hazır hissetmediğim çocuklara sahip olmaktan daha iyi değil miydi?

"Tüylü, pullu, kürklü ya da kıllı hayvanları kabul ederim. Seçici değilim. Daha fazla sevgi asla kötü değildir." Omzumu kabaca sıvazlayan Pop, merdivenlerden inerek açık hava koltuklarına açılan cam kapıya doğru ilerledi.

"Peki, söylenti doğru mu?" Wren ellerini birbirine sürttü ve kaşlarını salladı.

Bu ima karşısında omurgam dikleşti. Emerson ve benim hakkımdaki söylentiler şimdiden havada uçuşuyor olamazdı, değil mi? Kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde atarken Avery'ye bir bakış attım.

Wren'e omuz silkti. "Sana hayvanat bahçesinde çok tatlı ve çift göründüklerini söylemiştim."

Hassiktir. Yaptık mı? Bu fikir midemi alt üst etti. Gerçi öyleymişiz gibi davranıyorduk. Ama hepsi gerçekten rol müydü? Dün gecenin görüntüleri zihnime hücum edince yutkundum. Emerson'la aramızdaki bağda gerçek olmayan hiçbir şey yoktu. Beni öpüşünden odanın diğer ucundan gözlerine bakışına kadar. Bunun bitmesini istemiyordum. Ama bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey dedikodu istemediğimdi.

"Çift gibi görünmek bir şey ifade etmez," diye aceleyle çıktım.

"Belki, ama onun yaydığı hisleri taklit etmek zor."

Emerson titreşim mi yayıyordu? Hayvanat bahçesinde mi? Bunu nasıl kaçırmışım? Elbette, öpüşmüştük. Ama Emerson, Chris'e bunun göstermelik olduğunu açıkladığına dair beni temin etmişti.

"Bilmiyorum." Wren şarap kadehini tekrar kaldırdı. "Bir oyuncuyla ilişkili herkesin Puff'ı sevmesi gerektiğini hissediyorum, bu yüzden durumun böyle olmamasından nefret ediyorum."

"Ne?" Midem bulandı. O lanet kuşa bayılmıyordum ama bu ondan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu. Soğuk terler döktüm. İnsanlar gerçekten kardeşimin kuşunu sevmediğimi mi düşünüyordu? Eğer durum böyleyse, o zaman neden

Chris bana bunu mu söyledi? Hiçbir zaman kurnazlığıyla tanınmamıştı. "Puffı seviyorum."

İki kadın da başlarını eğdi ve aynı şaşkınlıkla bana baktı.

Avery boğazını temizledi. "Evet... biliyoruz."

Peki sorun neydi? Emerson'ın onu sevmediğini düşünmüş olamazlar.

"Em'in takıntısı neredeyse babamınkiyle yarışıyor."

Avery yavaşça başını salladı. "Evet. Takımdaki herkes Puffı seviyor. Tam bir ahmak olan Tristian bile ona karşı bir zaafı olduğunu söylemeden edemiyor."

"Doğru." Başımı salladım. Tristian...Tristian. Onu tanımam bir dakika sürdü. Sol saha oyuncusuydu ve hıyarın tekiydi. Herkesten daha iyi olduğunu düşünürdü.

"Yani Rory'nin ondan hoşlanmıyor gibi görünmesi can sıkıcı."

"Rory mi?" Beynimi taradım, listede Rory adında bir kişiye dair bir anı aradım.

Wren elini salladı. "Mason'ın çıktığı hatun."

"Sanıyoruz." Avery sesini alçalttı ve odada sadece biz olmamıza rağmen birileri duyabilirmiş gibi bir adım daha yaklaştı. "O takımın antrenörü ve geçen yıldan sonra Langfield Corp'un kurallarını çok iyi anladım." Sırıttı. "Babamın oyuncularından biriyle çıkmamın bir sakıncası olmasa da, bir antrenörün bir oyuncuyla çıkması büyük bir hayır-hayır. Ama onları birkaç kez etkileşim halinde gördük ve bu bir şey gibi görünüyor..."

"Oh." Emerson ve benden hiç bahsetmiyorlardı. İçimi bir rahatlama kapladı ama yüzümü asmamak için elimden geleni yaptım. Yine de yanaklarım kızardı. Çünkü tabii ki bizden bahsetmiyorlardı. Kimse bir şey bilemezdi. Bir kere olmuştu ve artık bitmişti.

Bu düşünceyle göğsüm daraldı. Kahretsin. Aptal benliğimin bu fikre katılması gerekiyordu.

Ugh. Neden tek gecelik ilişkiler için yaratılmamışım? İnsanlar her zaman yapardı. Aptal ben bağlanıyorum.

İkisi de bana bakıyordu.

"Kim..." Avery benden tarlaya doğru baktı ve geri döndü. "Kim yaptı *seni* ne hakkında konuştuğumuzu sanıyorsun?"

Wren'in gözleri hafifçe büyüdü ve şarap kadehini kaldırdı, ancak ağzının bir tarafının sırttığını görmeden önce değil. En son buraya geldiğimde,

Emerson'ın bize bakmasından bahsediyordu. Kalbim tekrar çarpmaya başladı. "Bilmiyorum. Revs dedikodularıyla pek ilgilenmiyorum," diye kekeledim. "Bu çok çabuk değişebilir," diye şarkı söyledi Wren, gözleri dans ediyordu.

"O kadar emin olma." Avery ona el salladı. "Gelecek ay New York'a dönüyor, değil mi?"

Muhtemelen fazla agresif bir şekilde başımı sallayarak kabul ettim. "Aslında az önce bir adamdan Ağustos'un ilk gününden itibaren evini kiraya verebileceğine dair bir mesaj aldım."

Fiyat yüksekti ama bunu karşılayabilirdim. Özellikle de arabamdan kurtulursam. Ve şehirde olacağım, yani ihtiyacım olmayacak.

"Bu harika." Avery ışınladı.

Wren'in gözleri kısıldı. "Yani Boston'la ilgili hiçbir şey kalmak istemene neden olmuyor mu?"

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Wren'in neden içimi gördüğünü kim bilebilirdi ki, ama soruları biraz fazla yakındı.

"Benim işim New York'ta." Omuz silktim. Gerçi çoğunlukla uzaktan çalışmak bir sorun gibi görünmüyordu. Ayrıca, işimden nefret ediyordum. Ama özgeçmişimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Yani o cehennemden çıkmak için pek umudum yoktu.

Konuşmanın dışına çıkmak için bir bahane ararken beceriksizce dışarıyı işaret ettim. "Babamı kontrol edeceğim."

Cam kapıdan içeri girer girmez Haziran nemi yüzüme çarptı. Suyun üzerinde olmak genellikle sıcaklığın ılıman kalmasına yardımcı oluyordu ama bugünkü maç saat 1'deydi ve daha şimdiden hava yoğun, güneş ise tepemdeydi.

Güneş gözlüklerimi takarak Pop'a doğru yürüdüm ve Bay Jacobs'a merhaba dedikten sonra sahanın uzak tarafına geçip bizim locamızla yanındaki loca arasındaki yarım duvara yaslandım. Her ne kadar bir beyzbol hayranı olmasam da sahanın muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım. Koyu yeşil çimler, klasik şekilde tırmıklanmış kum ve parlak beyaz çizgiler göze çarpıyor, Boston Limanı'nın önünde mükemmel bir sahne oluşturuyordu. Bu stadyumun manzarası ligdeki hiçbir stadyuma benzemiyordu. Şaşırdığımdan değil. Langfield'lar her zaman en iyisi için ısrar ederdi.

Yakınlarda bir boğaz temizlendi ve doğrulmama neden oldu. "Gianna."

İsmimi duyunca döndüm, sonra yukarıya, takımın genel müdürü Cortney Miller'a baktım. Sözde iyi bir adamdı, ama

Emerson'ın sözleşmesini henüz uzatmayan da oydu, bu yüzden aptal olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ben daha sinirlenmeden arkasını döndü ve pembe çizgili 8 numaralı Boston Revs forması giymiş minik bir paket belirdi.

Bir elimi ağzıma götürerek . "Willow." Bu tepkiyi durdurmak mümkün değildi. Çok sevimli olduğunu duymuştum ama bu hafif kalırdı. Hayatımda gördüğüm en şirin bebek olabilirdi. Tombul yanakları, minik yay dudakları, kocaman mavi gözleri ve kıpkırmızı saçları vardı. "Şimdiden bu kadar saç olması çok çılgınca."

Cortney gülümsedi. "Doğduğu günden beri tıpkı annesi gibi o ateşli kızıyla dolu."

"O çok kıymetli," diye güvence verdim ona, küçük bir adım daha yaklaşarak. İnsanların ona dokunmasına izin verme konusunda tuhaf olduğunu duymuştum, bu yüzden sormadım.

"Teşekkürler." Başını salladı ve topuzunun biraz sallanmasına neden oldu. "Nişanlım," dedi bana sert bir mavi gözle bakarak, "sabırla evimize gelmeni bekliyor. Bunun olacağına yemin ediyor." Dudakları köşeden hafifçe yukarı doğru çekildi. "Ondan şüphe etmemeye çalışıyorum, çünkü normalde haklıdır, ama umutsuzca logosunu tasarlamayı istiyor ve benim tek istediğim onun mutlu olduğundan emin olmak."

Tüm düşüncelerim onun yorumları karşısında beni terk etti. Bana sadece gelmemi söylemişti ve o bunu gerçekten teşvik mi ediyordu? "Um..." Sözümüzün kesileceğini ve bu konuşmaya devam etmekten kaçınabileceğimi umarak etrafıma bakındım ama babam hâlâ sohbet ediyordu ve kızlar da hâlâ içerideydi. "Tamam."

"Logosunu tasarlayacağından emin olmak için ne yapmam gerektiğini söyle bana," dedi Cortney, sesi bu kadar basit bir şey için fazla umutsuzdu.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. "Yani... Onu arayacaktım. Bunu yapmaya karşı değilim," diye onu temin ettim. "Ama on sekiz saat falan oldu."

Dün gece mi yoksa bu sabah ilk iş aramamı mı bekliyordu? Çünkü ben bunun daha çok *önümüzdeki hafta içinde* olacağı izlenimine kapılmıştım.

Sert bir nefes verdi. "Tamam. Yani o haklı ve sen de onun için tasarlayacak mısın? Çünkü bilinmeyenler beni strese sokuyor. Ben sadece ailemi mutlu eden şeyleri kontrol etmek istiyorum."

Bunun üzerine kalbim biraz eridi. Sadece stresini anlamakla kalmadım, aynı zamanda çok da sevimliydi. Dylan'a duyduğu sevgi o tek cümlede açıkça görülüyordu.

"Söz veriyorum onu bu hafta arayacağım." Muhtemelen çarşamba. Ama belki de onu çok fazla korkutmamak için daha önce araya sıkıştırabilirim.

"Teşekkür ederim." Bana gerçekten minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu ve ailesiyle ilgilenme şekli arasında, onu hâlâ Emerson'ı içeri kilitleme zahmetine katlanmamış bir aptal olarak düşünmekte gerçekten zorlanıyordum.

Kapı arkasından açıldı ve Revs 00 forması giyen yakışıklı, siyah saçlı bir adam . Ah. Beckett Langfield. Onunla hiç tanışmamıştım -ailevi bir işi olduğu için hayvanat bahçesi etkinliğine katılmamıştı- ama milyarderin pek çok fotoğrafını görmüştüm. Ailesi Boston kraliyet ailesiydi.

Bana odaklandı, gözleri kısıldı. "Gianna Damiano?" Sonunda sesi beni gördüğüne sevinmiş gibi yükseldi, ancak nedenini bilmiyordum ve ciddi ifadesi bu fikirle çelişiyordu.

"Beckett." Cortney homurdandı.

"Biliyorum. Biliyorum." Cortney'e el salladı ve yarım duvarın üzerinden bana bir el uzattı. "Henüz seninle tanışmadım ama iyi şeyler duydum."

Bazı insanlar için çekici bir adamın ilgisi gurur verici olabilirdi, ama benim için alarm zilleri çaldı. "Neden?" diye sordum. Ellerimi iki yanımda tutarak sordum.

Cortney başını geriye eğdi ve güldü.

Bu tepki beni daha da kuşkulandırdı. Dişlerimi gıcırdatarak bir adamdan diğerine baktım ve motivasyonlarını araştırdım. Bu adamlar neden benim hakkımda konuşuyorlardı ki? "Ne istiyorsunuz?" Cortney geriye doğru sallanarak Beckett'a baktı. "Ondan hoşlanıyorum. Dylan haklıydı.

Bana Delia'yı hatırlatıyor."

Beckett ofladı. "Dippy Doo nadiren yanılır."

"Bunu söylemek canını yaktı mı?" Cortney sordu.

Beckett ters ters baktı. "Hayır. Nişanlını seviyorum." Başını salladı ve bana döndü. "Kardeşin senden övgüyle bahsetti."

"Patron." Cortney'nin sesi hırıltılı bir uyarıydı. "Önce Dylan."

Kollarımı kavuşturdum, gardım daha da yükseldi. Bu ikisinin bir gündemi vardı ve ben bundan hoşlanmadım.

"Ne istiyorsun?" Tekrar sordum.

Beckett benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Yeni bir şehir forması yaratmak için bir tasarımcıya ihtiyacımız var ve sizin isminiz de ortalıkta dolaşıyor."

Nefesimi tuttum. Revs için bir proje mi? Bu çok büyük olurdu. Forma tasarımı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama fikirler çoktan kafamda dönmeye başlamıştı.

Zihin. Şehirle, takımla oynayın ve ilginç hale getirin. Yapamadığımdan değil. Bunu ve Little Fingers'ın logosunu yaparsam daha fazla ek iş alabilirdim. Doucette ile yaptığım sözleşme kendim için bir web sitesi kurmama ya da ek işler aldığımı duyurmama izin vermiyordu. Bunları yasaklamıyorlardı; sadece kendi reklamımı yapamıyordum. Ama birkaç komisyon daha alabilirsem, belki Doucette'ten ayrılmak çılgınca bir fikir olmayabilirdi.

"Bu konuda daha fazla şey duymak isterim," diye kabul ettim. "Ama..."

Beckett boğazını temizledi.

Cortney şişindi, onun üzerinde yükseldi ve Revs'in sahibini yumruklamamasının tek nedeni kollarının o anda tatlı bebek kızı tarafından işgal edilmiş olmasıymış gibi görünüyordu.

"Gelecek sezona kadar piyasaya sürmeyi düşünmüyoruz. Langfield Corp'un önce bir Little Fingers logosuna ihtiyacı var. Ve görünüşe göre Dippy Doo senden başka kimseyle çalışmayacak."

Bu bilgi karşısında nefesim kesildi. Sadece *beni* mi istiyordu? Beni nereden bildiğini bile anlayamıyordum.

"Yani siz Little Fingers ve Langfield Corp için tasarım yaptıktan sonra" - gülümsedi, kendisiyle gurur duyduğu belliydi- "Revs sohbet etmek istiyor. İlk sırada biz olmak istiyoruz." Sonra Cortney'ye döndü. "Ne kadar iyi yaptığımı gördün mü?"

Cortney iç çekti. "Evet Beckett, sen harikasın." İğneleme o kadar yoğundu ki Beckett'ın bunu nasıl kaçırıldığını anlayamadım.

"Öyleyim." Yeşil gözleri Willow'a kaydı. "Şimdi onu tutmama izin ver." Kollarını uzattı.

"Hayır." Cortney geri adım attı ve kızını göğsüne yaklaştırdı.

Beckett çöktü, omuzları çöktü. "Ama pratiğe ihtiyacım var."

"*Benim* çocuğuma değil." Cortney bana döndü. "Yakında görüşecek miyiz?" Soru güvence ihtiyacıyla doluydu, ben de başımı salladım.

Görünüşe göre bu yanıtın memnun olan ikili, yol boyunca birbirleriyle didişerek localarına geri döndüler.

"Bu da neydi şimdi?" Babam sordu.

"Bir kreş için logo," dedim ve öylece bıraktım. Onu umutlandırmak istemedim. Eğer ona şehir forması fikrinden bahsettiklerini söylersem çılgına dönerdi. Çok gururlanır ve herkese anlatırdı. Sorun şu ki, henüz işi almamıştım. Daha da kötüsü? Gerçekten yetenekli olduğumdan emin değildim. Bu kesinlikle benim ilgi alanımın dışındaydı.

Ve insanların bunu yapmamla ilgili söyleyecekleri çok şey olabilirdi. Chris kardeşim olduğu için zihnim kayırmacılık çılgınları atıyordu. Ya da deneyim veya yetenek eksikliği. Ya da profesyonel sporun bir parçası olmak için doğru görünüşe sahip olmadığım. Çünkü atletik değildim ve kesinlikle öyle görünmüyordum.

Pop, Bay Jacobs'a gururla, "Kızıma bakın, gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekiyor," diye övündü.

İşte tam da bu yüzden fazla konuşmak istemedim.

Babamın gözleri hala parlıyordu, sanki logoyla ilgili yirmi soruluk bir oyuna başlamaya hazır gibiydi, ama Avery ciyaklayarak kapıdan çıktığında tek bir tanesine bile cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Chris çok kızdı," dedi telefonuna bakıp sırtarak. "Hannah ona takım dansı yaptırıyor!" Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Hannah'dan nefret ediyor ama ben onu seviyorum. Çok eğlenceli biri."

"Ne yapıyorlar?" Babam sordu.

"Dumpty hakkında mı? Çünkü listede adı var," dedi Bay Jacobs. "Mason oynuyor. Arabam üzerine bahse girerim," dedi Wren sırtarak.

"Pahalı ayakkabıların yürümeye elverişli değil, çocuğum, bu yüzden pervasız bahisler konusunda dikkatli olurum," diye uyardı babası.

"Centerfield" şarkısının açılış melodileri duyulduğunda sohbetimiz kısa kesildi ve Emerson ile üç maskot ellerini başlarının üzerinde çırparak sahaya çıktılar.

Onu gördüğümde içime bir sıcaklık yayıldı ve bu his onun yüz ifadesindeki mutlulukla daha da derinleşti.

Şarkıyı biliyordum. Kim bilmez ki, gerçekten? Ama Emerson'ın bana lise deneyimiyle ilgili anlattıklarından sonra şarkı yepyeni bir anlam kazandı. Koçuna yalvarması, orta sahada oynamayı hayal etmesi... Hepsi beni etkiledi.

Altımızda Revs maskotları dans ediyordu. Bir tanesi sahte atının üzerinde tırıs gidiyordu. Bir diğeri davuluna vuruyor, üçüncüsü ise Floss yapıyordu. Teker teker Emerson'ı da bu maskaralığa dahil etmeye çalıştılar ama o bunun yerine görünmez bir sopa salladı ve topun havada uçuşunu izliyormuş gibi başını arkaya eğdi. Sonra da koşmaya başladı.

Maç için giydiği, sırtında büyük bir 21 numara olan iğne çizgili formasıyla, kale sahasını dönerken kalabalığı ayağa kaldırdı, alkışladı ve onunla birlikte dans etti. Taraftarlar onu seviyordu. Onun bunu görmediğini düşünmek delilikti. Ben de dahil olmak üzere tüm stadyumun dikkatini çekmişti. Gerçi son zamanlarda benimkine daha çok sahipti.

Bu düşünce aklımdan geçerken döndü ve bana doğru baktı. Gülümsemesi arttıkça kalbimin yerinden fırladığına yemin edebilirim.

Dün gece çok yoğundu. Ve gece boyunca bana sarılma şekli, onun da bir kezini yeterli olmadığını düşünmüş olabileceğini düşünmemeyi zorlaştırdı. Peki ya daha fazlasını isteseydim? Biraz daha uzun süreli bir kaçamak? Yapabilir miydim?

"Beni oyuna al kaç!" Wren, Jumbotron'da Price ve Martinez'in yanında duran ve gözleri kamaşan Koç Wilson'a seslendi.

Emerson tam koro başladığında yedek kulübesine koştu, ellerini önünde kavuşturdu ve durumdan hiç de hoşnut görünKoç Wilson'a orta sahada oynamasına izin vermesi için yalvardı.

Koç Wilson yakalayıcıyı ve kısa mesafe koşucusunu sahaya çağırdı ve Price ile Martinez ellerinde kalemlerle tribünlere yakın bir sıradaki kutulara doğru koştu. Orada topları ve tişörtleri imzalamakla meşgul oldular, sonra da maskotların tribünlere fırlatması için bunları onlara verdiler.

Emerson hâlâ sahanın diğer tarafında dans ediyor, rolünü tüm kalbiyle yerine getiriyor ve olabildiğince çok insanın ilgisini çekiyordu. Önce birinci kale çizgisine, ardından da kale çizgisine doğru ilerledi ve koro başladığında tekrar Koç Wilson'ın önüne geldi. Dizlerinin üzerine çökerek orta sahada oynamak için yalvarmaya başladı. Tüm bu olanlar beni güldürdü.

Koç pes etmek yerine iki oyuncuyu daha sahaya çağırdı. Kyle Bosco ve Jasper Quinn öne çıktı ve maskotların tribünlere fırlattığı bokları imzalamaya gitti.

"Bunu Chris mi yapıyor?" diye sordum. Onu diğer çocuklar gibi aptalca davranırken hayal edemiyordum.

Avery omuz silkti ve el çırparak tempoya ayak uydurdu. "Bence yapmak zorunda. Bu bir takım çalışması."

Katılımcıların hemen hemen hepsi dans ediyordu. Emerson'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Ben bile gülümsüyor ve alkışlıyordum.

Koç, kadroda sadece atıcı ve orta saha oyuncusu eksik kalana kadar birkaç oyuncuyu daha sahaya sürdü.

Chris bugün atış yapacaktı. Ama Emerson merdivenlerde dans edip kardeşimin bileğini tutana kadar bu maça katılacağından şüpheliydim. Chris taraftarlara içtenlikle el salladı, alkışladı ve bakışlarıyla mücadele ederek toplara imza atmaya başladı.

Son nakarat başlamadan hemen önce Emerson kendini yedek kulübesinin önüne ortaladı ve "Orta Saha" sözleri beyzbol sahasında yankılanırken, tüm başlangıç kadrosu yedek kulübesini işaret etti ve Mason Dumpty merdivenlerden yukarı koştu.

Taraftarlar şarkının tadını çıkarıyordu, ancak IL olarak listelenen orta saha oyuncusu basamakları tırıs tırıs çıktığında gürültü seviyesi çıldırmıştı. Herkes ayağa kalkmıştı. Onu bir haftadır görmemişlerdi ve tepkilerinden Boston'ın adamı sevdiği anlaşılıyordu.

Doğruca Emerson'a koştu ve topların olduğu kutuya gitmeden önce ona sarıldı. Orada Mason imzalamaya başladı ve Emerson da onları tribünlere fırlatmaya başladı.

Onu tanıtmak için ne güzel bir yol.

Yedek kulübesinin yakınındaki hareket gözüme çarptı ve beni Emerson'ın beyzbol pantolonunun içindeki kışına alıkoydu. Tüm stadyum çığlık atarken Hannah taraftarları kaydediyordu. Pazarlamadan bahsediyorum. Kadın dahiydi.

Dikkatimi tekrar Emerson'a verdiğimde kalbim biraz burkuldu. Tüm şarkı boyunca sahada olmasına, hatta şarkıyı yönetmesine rağmen. Henüz tek bir şey bile imzalamamıştı.

"Emerson da gibi ticari imza atmıyor mu?" diye sordum. "Bunu yaptığını hiç görmedim," dedi Avery.

"Genellikle omzunu dinlendirmesi gereken oyuncular için atış yapmakla meşgul oluyor. Atıcılar, yakalayıcılar, Mason'inki gibi durumdaki oyuncular," diye açıkladı Wren.

Mason kafası ve omzundaki sakatlıklar yüzünden günlerdir sahalardan uzaktı. Ve belli ki herkes geri döndüğü için mutluydu.

"Bu doğru," diye kabul etti Avery. "Price ya da Chris için bunu düzenli olarak yapıyor ama bir şey imzaladığını gördüğümü hiç sanmıyorum. Garip." Avery omuz silkti.

Hayır, garip değil. Emerson'ın markasına çok uygundu. Kimsenin imzasını istemediğini düşündüğüne bahse girerim. Birkaç hafta önce bina sorumlusunun yaptığı yorumlar ve Emerson'ın yaptığı birkaç hazırlıksız açıklama aklıma geldi. Hiç kimse ona ne kadar sevilen bir taraftar olduğunu ya da takım için ne kadar önemli olduğunu söylemiş miydi? Söylemediklerini düşünmek acı veriyordu. Emerson her zaman etrafındaki insanlarla ilgilenirdi. Takımı, arkadaşları, ailesi, ben. Değer verdiklerini kendinden üstün tutardı. Bir kaçamaktan fazlası olmayabilirdik, ama ben olsam

fark ettiğinden çok daha değerli olduğunu anladığından emin olmadan
Boston'dan ayrılmak.

MASON'IN DÖNÜŞÜ İLE MAÇIN SONUCU BELLİ OLMUŞTU VE BEN DE ÇOK EĞLENMİŞTİM. onu duyurmak. Hannah bu sabah büyük bir fikir istemişti ve Bosco ile ben de mükemmel bir şarkı bulmuştuk. Chris ve Koç bile katılmıştı çünkü pivotumuzun sezonu değiştirdiğini kimse inkâr edemezdi. Tüm günü gülümseyerek geçirdim, ancak bunun kazanmakla pek ilgisi yoktu ve her şey bu sabah kollarımda Gi ile uyanmakla ilgiliydi. Onun Avery'yle birlikte kutuda olduğunu bilmenin mutluluğu coşku sınırındaydı. Özel bir kıza sahip olma fikrini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım.

Bugüne kadar beni oynarken izledi.

Dansıma eşlik etmesi ve ikinciliği çaldığımda alkışlayarak yerinden fırlaması sarhoş ediciydi. Kafam çok iyiydi ve bu duyguyu bir kez daha yaşamak istemiordum.

Maçtan sonra Avery ile takım odasında bile görünmüştü. Muhtemelen kardeşini görmek için. Bunu biliyordum. Yine *de* onun *da* benim için orada olma ihtimalini aklımdan çıkaramıyordum.

Takım odasına girip onu siyah Revs tişörtü ve taytıyla gördüğümde aptal kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dün gece, bir geceden daha fazlası olabileceğimiz fikrinden uzak durmuştum. Çoğunlukla bu fikre alışması için ona zaman tanımak istediğimden, ama aynı zamanda

"Ne oluyor lan?" diyeceğinden korktum. Bir gecenin anlamı sadece bu. Yine de çok daha fazlasını istedim.

Şu an itibariyle nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama bu gece onunla konuşmayı planlıyordum. Ve o an yeterince hızlı gelemezdi. Bütün gün beyzbol dışında aklımdaki tek düşünce oydu.

"Uçmadan önce kim bara gitmek ister?" Bosco, Mason ve benim aramdaki koltuğa oturdu. Ekibin çoğu aileleriyle birlikte evlerine gitmişti ve ben de gece için bir planım olduğundan çıkışım üzerinde çalışıyordum.

Mason telefonundan başını kaldırmadan, "Ben ," dedi.

"Dışarı mı?" Bosco kaşlarını çatarak neredeyse bağırıyordu.

"Birkaç gün daha içki yok, yanıp sönen ışıklar yok, gürültü yok." Mason omuz silkti. Normal bir günde bardan başka bir şey düşünmezdi ama sahada kalmak kendine dikkat etmek anlamına geliyordu. Bunu anlıyordum.

Bosco ofladı. "Dragon'un Avery ve babasıyla akşam yemeği planları var. Price ve Martinez de ailece vakit geçirmek isteyeceklerdir. Sanırım sadece sen ve ben kaldık, Bambi."

"Dışarı," dedim çabucak.

Kollarını kavuşturdu. "Dostum, ne oluyor? Bir aydır bizimle çıkmıyorsun."

Aslında Noel öncesinden beri düzenli olarak dışarı çıkmamıştım. Tüm enerjimi beyzbola vermiştim. Kendi oyunumu oynamak ve yeni bir sözleşme yapmak istiyordum. Bunu yaptıktan sonra, tekrar etrafta dolaşabilirdim.

"Biraz alışveriş yapmam lazım. Yeni çarşafalar alacağım." İki adam da bana göz kırptı, bir çift baykuş gibi bakıyorlardı.

"Ne?" Mason kaşlarını kaldırdı. "Seninkine ne oldu?"

Kahretsin. Bu saçmalığı söylemeden önce bir cevap bulmalıydım. Çünkü gayet iyilerdi.

"Beni bilirsin. Yataktan kalkarken sağa sola savruluyorum ve hep onlara takılıyorum. Onları çok çabuk eskitirim." Mevcut setime teknik olarak zarar vermemiş olsam bile bu uygun bir gerçektir.

Mason başını salladı. "Sana yalancı derdim ama bunu yaptığını o kadar çok gördüm ki."

Kyle kaşlarını çatı. "Yataktan düşmemek gibi basit bir şey bu kadar zorken, nasıl oluyor da üçüncü basamağa dalmayı kolaymış gibi gösteriyorsunuz anlamıyorum."

"O da dans edebiliyor."

"Biliyorum." Bosco'nun yüzünde beliren sırıtsı biraz şeytaniydi. "Onu dün gece Gianna ile dans ederken görmeliydin."

Mason'ın gözleri büyüdü ve telefonunu cebine koydu, birden çok ilgisini çekti. "Dragon'un kız kardeşi mi?"

Bir elimi kaldırdım. "Saçmalamaya başlama." Kıkırdamaya zorladım, çünkü sinirlenirsem Bosco bir şeyler döndüğünü düşünecekti, daha dik oturdum. "Dün gece onu iyilik olsun diye hayvanat bahçesine çünkü eski sevgilisi pisliğin teki."

Bosco başını salladı. "Evet, tam bir alet çantası. Ama bu öpücüğün ne kadar gerçekçi görüldüğünü değiştirmiyor."

Mason sandalyesinde doğruldu ve bana doğru döndü. "Onu öptün mü?"

Birden çok kez. Vücudunun her yerinde. Bunu onlara söyleyeceğimden değil. Bu detayların onunla benim aramda kalması en iyisiydi. Ama yalan söylemekten nefret ediyordum. O yüzden omuz silktim. "Beyefendiler öpüşmez ve söylemez."

"Ve sen ne zamandan beri bir beyefendisin?" Bosco kıkırdadı.

"Muhtemelen en iyi arkadaşının kız kardeşi olduğu içindir." Mason başını salladı. "Dragon bu konuda çok garip."

Bunun çok farkındaydım. "Her neyse," dedim, bu konuşmayı bitirmeye

hazırdım. "Ben çıkıyorum. Yapacak alışverişlerim var. Uçakta görüşürüz."

Yorum yapmalarına fırsat vermeden ayağa kalktım ve ekip odasından çıktım.

Revs'in oyunculara verdiği araba servisini kullandım, böylece Gi ve benim için akşam yemeği hazırlayabilmek için çarşaf ve birkaç başka malzeme için hızlı bir koşu yapabildim. Konuşmamız gerekiyordu.

Ama dairemizin kapısını açtığımda, sotelenmiş soğan kokusuyla karşılaştım.

"Gi?" Mutfığa doğru giderken seslendim.

Yalınayak, hâlâ oyun kıyafetleriyle ocağın başında durmuş, duyamadığım bir müzik eşliğinde kafasını hafifçe sallayarak bir şeyler karıştırıyordu. Onu son gördüğümünden beri saçlarını topladığı dağınık topuz, çenesini her eğişinde tehlikeli şekilde sallanıyordu. Çok tatlı görünüyordu. Eve getirdiğim yiyecekleri buzdolabına yerleştirdim, sonra arkasından yaklaştım ve kışına hızlıca bir şaplak attım. Yaklaşık bir metre havaya sıçradı, çılgılık attı ve bana doğru tökezledi.

"Vay anasını."

Onu sabitledim ve bir iki kalp atışı boyunca kollarımda hissettiklerinin tadını çıkardım. AirPods'unu çıkardığında onu bıraktım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim."

"Hayır." Nefes aldı ve elini göğsüne koydu. "Sadece içeri girdiğini duymadım."

Bir tarafa eğildim ve tavuk ve sebze dolu tencereye baktım. "Ne yapıyorsun?"

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gergin bir şekilde elini kaldırdı ve sonra tekrar bıraktı. "Pekala." Duyulabilir bir yutkunmayla benden tavaya baktı ve çenesini hafifçe eğdi. "Akşam yemeğini sevebileceğini düşündüm ve sezon boyunca diyet kısıtlaman konusunda emin değildim. Chris her zaman çok yerdi. Bu yüzden sotelanmış tavuk ve sebzeler ile esmer pirinçle yetindim."

"Harika kokuyor," diye ona güvence verdim. Ses tonumu yumuşak ve tepkimi ölçülü tuttum ama bunu benim için yaptığı fikri midemi altüst etti.

Benim için yemek hazırlamıştı. Bunun farkına varmak beni sarstı. Ve bu konuda garip davranmamaya çalıştım.

"Oh, güzel. Babam tam zamanlı öğretmenlik ve ardından hem futbol hem de beyzbol koçluğu yaptığı için evde pek bulunmazdı, bu yüzden büyürken yemeklerin çoğunu ben yapardım." Gianna kelimeleri aceleyle söyledi ama gözleri temkinli bakmaya başladı. "Sorun nedir?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Ona sarılma dürtüsü çok güçlüydü ve bu jesti beni çok etkilemişti, ben de teslim oldum ve onu göğsüme çekip sarıldım.

Düşündüğüm gibi benimle kavga etmedi. Aslında, tıpkı önceki gece olduğu gibi, içimde eridi.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kapatıp içime çektim, onun kollarımdaki hissini sevdim, kokusunu içime çektim ve bunun daha önce hiç bilmediğim bir huzur duygusu getirmesine izin verdim. "Daha önce annem ve teyzem dışında kimse benim için yemek yapmamıştı."

Başını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Kimse yok mu?"

O zaman anladım ki, bunu daha önce fark etmeliydim, bakışları bana yönelmiş olsa da her zaman bana yönelik değildi. Şu anda olduğu gibi, bana kızgın olmaktan ziyade benim adıma üzgün görünüyordu.

"Kardeşinin yemek yaptığını düşünmemen gerektiğini biliyorsun." Chris'i eleştirmek istemiyordum ama ona yalan da söyleyemezdim. "Yalnız kalmayı tercih ettiğini biliyorsun ama yemek yapmayı ve temizlik yapmayı sevdiğimi keşfedince benimle yaşamayı kabul etti. Ve ben yalnızdım. Bana bir sıkıntıdan fazlasıymışım gibi davranan ilk kişiydi. Birinin beni arkadaş olarak seçmesini sağlamak için her türlü yemeği yapardım."

Bu son sözler beni terk ederken içim sıkıştı. Kulağa acınası geliyordu ama doğrudu.

Gi'nin gözleri yumuşadı ama acıma duygusuyla değil. Hayır, anlayamadığım bir şefkat ve anlayışla doluydu. "Ben olsam seni seçerdim," fısıldadı.

Onu daha sıkı sıktım ve dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Ben de seni seçerdim."

Ocaktaki tavuk patladı, onu ürküttü ve hafifçe geri çekildi, ben de onu serbest bıraktım ve yemekle ilgilenmesine izin verdim. Bunu istemeyerek de olsa yaptım, çünkü dürüst olmak gerekirse onu nefret ediyordum. Yemekleri iki tabağa doldurdu ve ben de ellerinden aldım.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Ben önerdim.

"Elbette, ne istiyorsun?" diye sordu, ben barın etrafından masaya doğru ilerlerken buzdolabını açtı.

"Su," diye seslendim omzumun üzerinden.

Bir saniye sonra elinde bir şişe su ve bir bardak beyaz şarapla göründü.

"Akşam yemeği için bir planın var mıydı? Bakıyorum yemek almışsın," diye sordu, koltuğuna çökerken alt dudağını kaşıyordu.

"Tek kesin planım seninle yemek yemekti." Elimini onun elinin üzerine koymak için masaya uzandım. Ne yediğimiz umurumda bile değildi. Önemli olan konuşabilmemizdi.

Gözlerim göğsündeki Revs logosuna takıldı.

"Ne?" diye sordu.

Bunu açıklayamıyordum. Sanki Revs formamı giymese de bir şekilde onu benim olarak işaretliyordu. Gerçi onun sırtında benim adımın yazmasını çok isterdim. Onu Chris'in 35 numaralı formasını giyen Avery'nin yanında gördüğümünden beri beynimi kaşıdıran bir fikirdi bu. 21'in göğsünün üzerinde durduğunu ve sırtında patladığını görmek istiyordum.

Başımı salladım. "Seni Revs mavisini içinde görmek hoşuma gidiyor."

Hafifçe kızardı, ağzının köşesi yukarı doğru çekildi ve kalbim sıkışmaya başladı. Onu gülümsetmeyi seviyordum.

"Soğumadan yemelisin." Tabağıma başıyla işaret etti ve çatalını almak için elini çekti ama bir ısırık almadı. Ben de kendi çatalımı aldım ve yumuldum. Sıkı bir MLB yemek planına uygun bir şey için, tadı kesinlikle güzeldi.

Yutkundum ve suyuma uzandım. "Bu mükemmel."

Omuz silkererek başını eğdi. "Sebze ve tavukla çok şey yapmayı öğrendim çünkü Chris'in lisede yediği tek şey bunlardı."

Anlayış içime işledi. O da ben de lisedeyken kardeşlerimizin ve evimizin sorumluluğunun çoğunu üstlenmiştik.

İlk ısırığı aldıktan sonra ne kadar aç olduğumu fark ettim ve çatalıma bir ısırık daha attım.

"Emerson."

Çatal ağzımın yarısına kadar gelmişken durakladım. "Evet, Mariposa?" "Dün gece hakkında konuşabilir miyiz?"

Çatalımı yere bıraktım. Yemek bekleyebilirdi. "Kesinlikle istiyorum." Gözlerini benimkilerle buluşturdu. "İstiyor musun?"

Beni susturmakla tehdit eden sinirimi bastırarak başımı salladım. "Bir gece demiştik ama bunu gerçekten değiştirmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Dudaklarını ıslattı ve rahatlamış bir nefes verdi.

Başımı salladım, yüzümü kaplayan gülümsemeye karşı koyamadım. Aynı fikirde olduğumuzu bilmek çok iyi hissettiriyordu.

Boğazını temizledi, bana küçük bir gülümseme verirken dudakları titriyordu. "Ve ciddi bir şey istememenin nedenlerini anlıyorum..."

Dün bunları söylerken ciddiydim. Ama bugün? Kahretsin, artık emin değildim.

"Chris'in öğrenmesi halinde bunun senin için işleri berbat edeceğini anlıyorum, bu yüzden asla bilmesine gerek yok."

Nefesimi tutarak onu değerlendirdim. Ciddi miydi? Bunun nasıl olabileceğini anlayamadım. Babasından ya da kardeşinden bir ilişkiyi saklamak istememin imkânı yoktu. Ya da arkadaşlarımdan veya ailemden. Gizli ilişkiler sağlam temeller oluşturmaya hizmet etmiyordu. Kendimi tekrar nefes almaya zorladım ama bunu ona söyleyemeden devam etti.

"Yani." Yutkundu, nefesleri biraz titrek çıkıyordu. "Ben New York'a dönene kadar bu kaçamağı uzatırsak..."

Fiziksel bir darbe gibiydi. Bu cümle. Vay canına. Demek hiç de aynı fikirde değildiniz. Dikkatimi Boston Limanı'na bakan pencerelere çevirerek hayal kırıklığımı ve incinmişliğimi göz kırptım. Kahretsin, göğsümün ortasında acılı bir çatlak oluşmuş olsa bile kendimi toparlamam gerekiyordu. Hayatımda ilk kez gerçek bir şeye dalmak istiyordum ama bunu birlikte yapmak istediğim kadın beni bu şekilde görmüyordu.

"Tabii sadece bir gece daha demek istemediysen," diye atıldı.

İçimi çektim ve masanın üzerinden tekrar elini uzattım. "Bana ayırdığın tüm zamanı alırdım." Gerçek buydu. Elini sıktım. "Ama-"

Sözlerim telefonundan gelen sinir bozucu tiz sesle kesildi.

"Bu Avery'nin zil sesi." Geri çekildi ve tezgâha doğru koştu.

Ekrana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Pufflingler yumurtadan çıkıyor." "Bu harika." Gerçekten. Bütün hafta boyunca en iyi arkadaşım

O an geldiğinde yolda olacaktık. Chris sevgilisi için mükemmel bir evlenme teklifi planlamıştı ve ben de bunun bir aksilik çıkmadan gerçekleşmesini çok istiyordum. Bu noktada Boston şehrinin çoğunun şişirme nöbetinde olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Babam bunu kaçırmak istemeyecektir."

"Ben de," diye kabul ettim.

"Yani onu yakalamalı mıyız?" diye sordu, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. Bu önemliydi. Ama yaptığımız konuşma da önemliydi.

"Evet, onu alabiliriz ama Gi." Yanına yaklaştım. "Önce konuşmamız gerektiğini düşündüğün için bunu atlamamız gerekiyorsa, benim için sorun değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır," dedi çabucak. "Chris nişanlanıyor ve Puff'ın bebekleri olacak. Bunu kaçıramayız."

Aynı fikirde değildim ama bir şeyin açıklığa kavuşturulması gerekiyordu. "Sen de önemlisin. Bunu bilmeni istiyorum. Ve eğer bu konuşmanın bekleyemeyeceğini düşünüyorsan. O zaman özlediğimiz şeyi özleriz."

Başını salladı ve bir kez daha telefonuna baktı. Sonra kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yine de aynı fikirdeyiz, değil mi? Ben buradayken bunu devam ettiririz, ama ben bir gelecek için baskı yapmıyorum. Bu sadece eğlenceli olabilir mi?"

Hayır, aynı sayfada değildik. Aynı kitaptan bile okumuyorduk. Ama gözlerindeki umut kalbimi derinden etkiledi. Buna ihtiyacı vardı. Ve benim için en önemli şeyin onun mutlu olması olduğu ortaya çıktı. Ben de başımı salladım.

"Hayatta çok fazla neşe ve eğlenceye sahip olmanı istiyorum."

Bana verdiği gülümseme göğsümü sıkıştırdı. Her ne kadar onun için şimdilik sadece bir kız olduğum fikri kalbimi acıtsa da, gülümsemesi her şeye değdi. Babamı aldık ve en iyi arkadaşımın sevgilisini almasını izlemek için yola koyulduk. Ve şimdi bunun benim için tamamen yeni bir anlamı vardı.

"Kaçırmadık, değil mi?" Puff'ın sergisine doğru dans edercesine ilerlerken sordum.

"Hayır."

Gianna yanımda mırıldandı: "Bu kadar heyecanlı olduğun için onlardan birinin senin çocuğun olduğunu düşünebilirsin."

Tamam, belki fazladan davranıyordum. Ama mutlu olmaya çalışıyordum.

"Evde seninle olmayı tercih ederim," diye fısıldadım, yakınımaya eğilerek. "Ya konuşarak ya da çıplak. Şu anda ikisinden biri beni çok mutlu eder."

Kızardı ve uzaklaştı, ailesiyle birlikte olduğumuz için ben de uzaklaştım ve ona alan açtım.

Yumurtaların sallanmasına bakılırsa bu yanlış alarm değildi. Heyecandan içim içime sığmıyordu, çünkü en iyi arkadaşım bir haftadır bu an için yanıp tutuşuyordu. Ben de onu suçlayamazdım. Hele ki evleneceği *kişiye* evlenme teklif etmek üzereyken. Chris hazırды ve Avery ile aralarındaki mesafeyi aşacaklardı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Beklerken, babasının yanında duran Gi'yi izlemekten kendimi alamadım. Keşke ikimizin arasında olup bitenler konusunda kendimden bu kadar emin olabilseydim. Çünkü onun benim için doğru *kişi* olma potansiyeline sahip olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama onu da benimle aynı şekilde hissetmeye nasıl ikna edeceğimden emin değildim.

"Ee, NASIL HISSEDIYORSUN?" CHRIS VE BEN KOLTUKLARIMIZA YERLEŞİRKEN SORDUM takım uçağında.

"Gerçekten iyi." Chris başını salladı. "Aslında değişen bir şey yok sanırım. Her zaman tek istediğim o oldu. Ama yüzüğümün onun parmağında olması." Dudakları yukarı doğru çekildi, yüz ifadesi neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, dostum. Bu iyi bir şey."

"İkiniz adına da mutluyum. *Uzun* zamandır bekliyordum." Kıkırdadım ama bu hareket kısa sürede esnemeye dönüştü. Saat daha sabahın altısıydı ve hepimiz eşyalarımızı yüklenmiş, Boston'dan ayrılmaya hazırдық.

Başını sallayarak koltuğunda kaydı ve biraz yüzünü buruşturdu. "Yani, uh..." Boğazını temizledi, açıkça oyalanıyordu. "Konuşmamız gerek."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Çünkü on iki saat önce nişanlanmıştı ve birden sesi mutlu gelmemeye başladı. Gianna ve ben dün gece Puff ve pufflinglerle hayvanat bahçesinde mesafemizi korumuştuk, bu yüzden bir şeyden şüphelendiğine inanmak zordu, ama yine de soğuk terler döktüm.

Dün gece eve gelir gelmez çarşaflarımı değiştirdim ve onu yatağıma aldım. Uyuduğumuz süre çok azdı ama değerdi. Gi ile sadece sınırlı bir zamanım vardı ve en iyi şekilde değerlendirecektim. Bu sabah yataktan kayarak çıkmak, belki de en güzel anlarımdan biriydi.

Şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi, çünkü onun bedenini kendime bastırmanın verdiği his, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

"Bunun büyük bir şey olmasını istemiyorum ama görünüşe göre öyle," diye homurdandı.

"Tamam..." Ona yalan söylemek istemedim. Gerçekten istemiyordum. Ama ona kız kardeşinin sikime doyamadığını ama ciddi bir şey de istemediğini, bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta boyunca kaçamak yapmaya karar verdiğimizizi söylemek istiyordum. Isabella ya da Yevette hakkında bu saçmalığı bilmek istemezdim, bu yüzden yalan söylemekten ne kadar nefret etsem de, kendimi tam da bunu yapmaya hazırlıyordum.

Hey, kız kardeşinden gerçekten hoşlanıyorum ve onun geleceği olan bir erkek olmaya çalışmak istiyorum diyebilseydim, bunu dert etmezdim. Ne yazık ki, son kullanma tarihi olan sıradan bir ilişkiyi kabul edeceğini düşünemiyorum.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm ama Avery bunu tartışmamız gerektiğini söyledi.

Yani..." Chris bana ters ters baktı ve kalbimin durmuş olabileceğini düşündüm. Parmak eklemlerimi kırdım ve bekledim, nefesim aniden sığılaştı.

"Bir sağdıca ihtiyacım var." Çenesi gerildi. "Ona bunu senin yapacağını ima ettiğimi söyledim, ama görünüşe göre ortaya çıkıp sormam gerekiyor."

Anında tüm vücudum gevşedi ve başımı arkaya atıp güldüm. "Dostum, senin sağdıcin olmayacağım bir dünya yok. Bunu biliyorsun."

"Ben de Avery'ye öyle dedim." Başını salladı ve bir nefes verdi. "Ama senin istemeyebileceğinden endişelenerek beni çok gerdi." Omuz silkti. "Muhtemelen bu da kesin ama dairemizin kira kontratını yenilemeyeceğim."

Bu beni daha çok etkiledi ama tepkimi yumuşattım. Açıkçası, o ve Avery resmi olarak birlikte yaşayacaklardı ama neredeyse altı yıldır oda arkadaşlarıydık. Bir kez daha tek başıma kalma düşüncesi beni derinden yaraladı. Yalnızlıktan daha kötü olan çok az şey yaşamıştım.

"Ekim ayına kadar aylık olarak devam edebiliriz, o zaman devrilmek istersen bu da bir seçenek." Tekrar omuz silkti. "Ne olursa olsun Gi taşınana kadar aydan aya devam edeceğim. Ama ondan sonra..."

"Doğru." Başımı salladım. Takımdan sözleşme uzatma konusunda hâlâ bir şey duymamıştım. Kendimi bir kira kontratına bağlayamazdım. Evimiz zaten ideal değildi. Tek kişi için çok büyüktü ve fazla resmi ve süslüydü. Mevcut kontratımla tek başıma karşılayabileceğimden daha pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile. Mason'ın misafir odası vardı, Kyle'ın da öyle. Gi taşındıktan sonra.

Lanet olsun. Onun gidişini her düşündüğümde, içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Ama bu gerçektir. Hatta dün gece babasıyla New York'ta olası bir yer hakkında konuşuyordu.

O gittikten sonra muhtemelen sezon sonuna kadar onlardan birinin yanında kalabilirdim. Bir ay kadar Jersey'e dönüp oradan nereye gideceğime karar verirdim.

Kendini belli etmekle tehdit eden üzüntü dalgasını yuttum. Baştan başlamam gerekecekti. Yine tek başıma. Derin bir nefes aldım ve duygularımı bastırarak dışarı verdim. on yedi yaşında yapmıştım; şimdi de pekâlâ yapabiliirdim.

"Yani." Chris kulaklıklardan birini taktı. "Her şey hallolduğuna göre, ben yatıyorum. Dün gece pek uyuyamadım." Sırıtarak ikinci kulaklığı taktı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Pencereye döndüm ve asfalta baktım. Normalde uçaklarda uyuklama konusunda bir şampiyondum ama bugün uyumamın imkânı yoktu. Henüz All-Star arasına bile girmemiş olmamıza rağmen, gelecek sezonun belirsizlikleri baş gösteriyordu. Ve yeni bir takım kurma, bağlantılar kurma, kendimi evimde hissetme fikri aklımdan çıkmıyordu.

Batı Yakası'na uçarken yolun yarısında telefonumu çıkardım.

Dylan'la telefon görüşmen nasıl geçti?

Gi: Hızlı oldu - Çarşamba günü onunla görüşeceğim.

Ben: Bu harika.

Gi: Aptalca olabilir ama evini göreceğim için gerçekten heyecanlıyım.

Bunu anlayabilirim. Mekânın sakın bir havası vardı. Sanki dünyanın en sakın evine girmiş gibiydim. Aşırıya kaçmadan iyi dekore edilmişti ve çatı katı muhteşemdi. Bodrum katının bir erkeğin isteyebileceği her türlü oyunla dolu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bilardo, pinpon, dart, basketbol, hava hokeyi. Yeni eve taşınma partisi için ekibi çağırdığında çok iyi vakit geçirmiştik.

Kahverengi taşlara takıntılıyım.

Ben: Onların hissini seviyorum. Çok fazla ölü alan olmayan bir oda.

Gi: Kesinlikle - ve bazı insanların yarattığı eski ve yeninin karışımı müthiş.

Dylan onunkini salladı.

Gi: Hep bir tane sahibi olmak istemişimdir.

Sahne gözlerimin önünde canlandı. Uzun, ince, açık alanda ocağın başındaydı. Eski ahşap işçiliği ve temiz beyaz yer karoları. Beyaz dolaplar. Siyah donanım. Tayt, kırılmış bir gömlek ve dağınık bir topuz, ocağın üzerindeki tencereden çıkan buhar. Gianna, yalnız olmadığını bilse yapmayacağı bir şekilde ritimle zıplıyor. Bu onun geleceğiydi.

Yutkundum.

Ben: Eğer istediğin buysa, yapacaksın ve ben de senin resmini görmek istiyorum.

"Kız kardeşimle mesajlaşıyor musun?" Chris beni şaşırtarak sordu.

İlk içgüdüm telefonu saklamak oldu. Ama mesajdaki hiçbir şey dostça değildi. Bu yüzden kendimi hareket etmemeye zorladım.

"Çok mu meraklısın?" Gülümsemeye zorlayarak sordum.

Bir an için daha da yaklaştı ve hâlâ ekranda duran mesajları okudu. "Neden kız kardeşimle evler hakkında konuşuyorsun?"

"Dylan'ın onu işe almak istediği bir grafik tasarım projesi hakkında konuşmak için Miller'a gidiyor-"

"Ne?" Kaşları birbirine çarptı.

Ne oluyor be? Babam dün gece ona ve Avery'ye bundan bahsetmiş, Avery de onun ne kadar iyi bir iş çıkaracağını anlatıp durmuş.

Kızgınlık içime işledi. Aptal herif kız kardeşine karşı aşırı korumacıydı ve gerçekten de önemsiyordu ama belli ki dikkat etmiyordu. Gi'ye olan hislerimi saklamamı kolaylaştırırsa da sinir bozucuydu.

"Evet," dedim dengeli bir ses tonuyla. "Gergin değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ama öyle. Ben de onu kontrol ediyordum. O da konuyu evlere getirerek konuyu saptırdı."

Çenesi kilitlenmiş bir halde önümüzdeki koltuk sırasına baktı. Sonunda bana döndü. "Ona yardım etmek için bir şey yapmalı mıyım?"

Ne gibi? Chris kötü bir ressam değildi ama yeteneği kız kardeşininki kadar etkileyici değildi.

Ben de omuz silktim. "Belki de sadece onu dinlemelisin." "Ne?" diye tersledi.

"Dinle," diye tekrarladım. "Konuştuğunda ya da söyleyecek bir şeyi olduğunda. Vesaire, vesaire, vesaire duyma. Belki de sadece gerçekten ne konuştuğunu dinle."

hakkında."

Başını salladı ve telefonunu çıkardı. "Avery bunu yapabilir. Ona aramasını söylerim."

Gülmek için kendimi zor tutarak başımı salladım. Adam iyi niyetliydi ama tam bir aptaldı.

Gianna mesajıma cevap vermemişti, ben de telefonu bir kenara bırakıp bulutları izlemek ve manzaranın tadını çıkarmak için geri döndüm. Altımdaki Rockies manzarası gibi küçük şeyleri unutmamaya yemin ederek ve o ana, çevreme ve takım arkadaşlarımla gülme sesine odaklanarak içime çekebildiğim kadar çektim. Gelecek sezon için endişelenmeyi bıraktım. Önümde aylar vardı, bu yüzden şimdiki zamanın tadını çıkarmaya kararlıydım.

Gianna

25

BU ÖNEMLİ BİR DEĞİLDİ. KENDİME BÖYLE SÖYLEDİM.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Gözlerimi diktiğim taş ev hayalimdeki evdi. Dylan'ın benimle çalışmak istediği defalarca ve oldukça açık bir şekilde söylenmişti. Telefonda da sesi heyecanlı geliyordu, yani midemin düğümlenmesi için hiçbir neden yoktu.

Telefonum çaldı ve beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı, ben de çıkarıp ekrana dokundum.

Emerson: Bunu yapabilirsin, Mariposa. Sadece kendin ol. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum.

Omuzlarım biraz gevşedi ve nefes aldım.

Ben:
Teşekkürler

Başımı dik tutarak merdivenlerden yukarı çıktım ve zili çaldım. Tipik *ding-dong* sesi yerine, rüzgâr çanı gibi bir ses havaya karıştı ve bir an sonra ağır ahşap kapı açıldı.

"Sen de kimsin?" Küçük bir kız kapı aralığında durdu, kahverengi atkuyruğu saçları başını bir o yana bir bu yana eğerken zıplıyordu.

"Addie." Kabarık örgüleriyle on yaşlarında görünen sarışın bir kız kapıya doğru zıpladı ve onu kucağına aldı. On yaşındaki bir çocuğun neredeyse yarı boyundaki başka bir çocuğu tutarken yaptığı gibi sallanıyorlardı. "Tanıdığınız birine kapıyı açma olasılığınızın sadece yüzde 9 olduğunu defalarca açıkladım."

"Peki ya katil olmama ihtimali ne olacak?" Sarışının yanında koyu kıvrıcık saçlı bir çocuk belirdi.

Dudaklarımı yuvarladım ama tepeden tırnağa kot giysisine gülümsemekten kendimi alamadım. Kot ceketinin düğmeleri boynuna kadar ilikliydi ve pantolonu da aynı renkteydi. Bir çift aviator güneş gözlüğü ve boynunda üç altın zincir vardı. Çocuk seksenli yılların kötü bir rapçisine benziyordu.

Cehennem kadar sevimli ve tamamen kendisi.

Arkalarından başka bir çocuk yaklaştı. Bu bir roller coaster'a binecek kadar uzundu. Genç, arkamdaki güneşin ışığına doğru adım attı ve kızıl saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Annem bunun önemli bir toplantı olduğunu ve parkta olmamız gerektiğini söylüyor. Hadi gidelim, çocuklar."

Genç kız üç küçük çocuğu da kapıdan dışarı çıkardı.

"Rugrats terimi emeklediğimizi ima ediyor." İlkiyle aynı görünen bir başka sarışın kız da onları kapıdan çıkarken takip etti.

Çocuklara yer açmak için geri çekildim ve onlar yuvarlanarak merdivenlerden kaldırıma indiler.

"Hayır, bu benden daha kısa olduğun anlamına geliyor." Genç adam başını salladı, dağınık kızıl saçları yine gözlerinin içine düşüyordu. ", Addie. Kalk bakalım." Kuyruklu küçük kızı kucaklayıp omuzlarına aldı ve sonra geri döndü. "Kai! Kazan! Hadi gidelim."

İki çocuk daha kapıdan uçarak çıktı ve diğerlerini kovaladı.

"Annem içeride." Dört yaşındaki çocuk saçını çekerken çenesini eğdi. "Sadece içeri gir."

Bir saniyeliğine olduğum yerde donup kaldım, yedi çocuğun yoldan aşağı atlayışını, gülüşmelerini ve birbirlerini itmelerini izledim.

Hepsi Dylan'ın olamaz, değil mi? Yoksa Langfield Corp'taki yer hazır olana kadar kreşi evinde mi işletiyordu?

"Oh, merhaba!" Dylan cıvıladı, kafasını kapıdan dışarı uzattı. "Çocuklar iyi indi mi?" Başını salladı, kıvrıcık kızıl saçları omuzlarında dans ediyordu.

"Ne ben? Tabii ki yaptılar. Liam da bir o kadar

Bugünlerde Becks gibi bir eğitim çavuşu." Kapıyı daha geniş açtı ve geri çekildi. "İçeri gel."

Eşikten geçtiğim anda havanın hafiflediğine yemin edebilirim. Duvarlardaki kristal mavisi, orijinal ama yenilenmiş ahşap işçiliği ve taş şömine hissedilebilir bir dinginlik yaratıyordu. Yedi çocuğun Tazmanya canavarı sürüsü gibi evi terk etmelerinden sonra bunun nasıl mümkün olabildiği merak konusuydu. Sekiz numaralı çocuk buradaydı ve eğlence merkezinin önündeki oyun minderinde mırıldanıyordu.

Ancak yüksek tavanlar, taç kalıplar ve orijinal şömine, modern kesit ve sanat eserleriyle birlikte mükemmeldi. Bu, rüyaların yapıldığı türden bir kahverengi taşı.

"Bu çok güzel."

Başını salladı. "Akuamarin enerjisini istedik. Cortney anksiyeteden muzdarip, bu yüzden ona huzur verecek sakın, iyileştirici enerjiye sahip olmak önemli."

"Elbette." Başımı salladım. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, burayla harika bir iş çıkarmıştı.

Kanepeyi işaret etti, ben de o tarafa geçip oturdum ve portföyümü yanımdaki yere koydum. Dylan yerde zarıfçe zıpladı, Willow'u kucasına aldı ve bacak bacak üstüne atarak kanepeye uzandı. Willow'u kucasına oturturken bebek ona miyavladı.

"Oh, kahretsin." Dylan'ın gözleri kocaman oldu. "Altı yaşındaki bir çocuğun terbiyesine sahibim. Sana içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Çay? Su?"

"Hayır, teşekkürler," diye onu temin ettim. Midem hâlâ düğüm düğümdü, bu yüzden boş gitmek en iyisiydi.

Dudaklarını büzdü. "Arkadaşım Shay çocuklar için istemedikleri bir bataklık çamuru bıraktı. Eğer hoşuna gidiyorsa?"

"Özür dilerim. Bataklık ne?"

Dylan omuz silkti. "Kemik suyu, ıspanak ve kedi kusmuğu gibi bir şey."

Hmm. Bu... farklıydı. "Sanırım pas geçmek zorundayım."

"Ben de. Her seferinde." Bir koluyla bebeği tutarken, diğer eliyle boynunda asılı duran kristal kolyeyi kavradı ve zinciri boyunca kaydırды. "Cort da takımla birlikte gitti, yani büyüklük taslamak için burada değil."

"Normalde onlarla seyahat etmiyor mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Ona GM pozisyonunu teklif ettiklerinde bu büyük bir istekti. Evde olmak istedi, o yüzden de çoğunlukla evde. Gerçi bu hafta Kansas City Roasters'da bir yedek oyuncuyu araştırıyorlar. Gelecek yıl için maaş bordrosunu düşürmeye falan çalışıyorlar."

Bu yorum karşısında kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Emerson'ın sözleşmesinin yenilenmesi kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Ayrıca, Mason ve antrenör için endişeleniyor. Herkesin arkasından iş çevirdiklerini düşünüyor." Dylan güldü, sesi hafif bir çınlama gibiydi. "Benimle Becks'in arkasından iş çevirdi, o yüzden pek konuşacak biri değil."

Willow uzanıp annesinin kızıl saçlarından bir tutam yakaladı.

Dylan başını öne eğdi, hâlâ gülümsüyordu, sanki bu onu hiç etkilememiş gibiydi. "Her neyse, bu kadar takım konuşması yeter. Tasarım hakkında..." Tek kaşını kaldırdı.

"Çalışmalarından bazı örnekler getirdim." Deri çantama uzandım.

Bana el salladı. "Çalışmalarınızın çoğunu gördüm. Dürüst olmak gerekirse, Cortney'nin kömürü benim için onu sattı."

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım ve onu inceledim. Neyimi?

Gülümseyerek eğlence merkezini işaret etti ve ben de onun görüş açısını takip ettim. Onu gördüğümde ayağa kalktım. İki çerçeve ve Disney filmi *Prences ve Kurbağa*'daki ateşböceğinin bir mıknaatısı vardı. İlk çerçevede şöyle bir not vardı: *Bulmacalar eğlencelidir ama seninle bilardo oynamak kadar eğlenceli değildir. Unutulmaz bir gece için teşekkürler. ♥ D.*

"Tanıştığımız gece Cort'a bunu vermiştim. Sakladığına inanamıyorum ama onu asla kaybetmek istemiyor." Dylan omuz silkti. "İnsanların sandığından çok daha duygusal biri."

İkinci karede bir eskiz vardı. Raftan kaldırdım ve geçen sezon yaptığım siyah-beyaz eskizin ayrıntılarına baktım. Chris'in evinde bırakmışım çünkü taşımadan önce karakalemin kurumasını istemişim. Sonra da tamamen unutmuştum.

Chris tümsekteydi, atışın ortasındaydı. Kale arkasında Cortney 8 numaralı formasını giyiyordu. Arkalarında, Boston limanında bir tekne yüzüyordu.

"Gano, değil mi?" diye sordu.

Resim çizme yeteneğimin yazı yazmaktan daha iyi olduğu ve adımı hecelemeyi henüz öğrendiğim zamanlarda, dört ya da beş yaşındayken resimleri imzalamaya başlamıştım. Annem kısaltmayı önermişti, belki de tekrar tekrar yazmaktan yorulduğu için.

Damiano'yu nasıl heceleyeceğimi söylerdi. Ama şimdi, ne zaman bir eser imzalasam, o da yanımdaydı.

Başımı salladım ve döndüm, dilimin ucunda bir soru vardı.

Ben daha sormadan, sanki aklımı okuyormuş gibi cevap verdi. "Emerson ve Chris emekli olduğunda bunu Cortney'e verdiler. Ayrıntılarla aran gerçekten çok iyi. Cort'un beyzbol pantolonunun içindeki kışını bile." Kıkırdadı.

Resme tekrar baktığımda midem bulandı. Çerçeve, Puff'ın yağlıboya tablosunun içine konulduğu çerçeveye . Her yerinde Emerson'ın izi vardı. Kalbim kendi etrafında döndü. Emerson'ın çalışmalarımı bir arkadaşına hediye edecek kadar iyi bulduğu fikriyle ne yapmam gerekiyordu?

"Little Fingers logosunun arka planı için de benzer bir şey istiyorum ama rolü erkekler yerine çocukların oynamasını istiyorum."

O renkleri ve vizyonunu anlatmaya devam ederken, kafamda bir resim canlandı.

"Belki gölgeli alanlar kusurlu olabilir," diye önerdim. "Sanki bir çocuk çizgilerin dışında boyamış gibi?"

"Evet." Dylan gülümsedi. "Bu iş için mükemmel olacağını biliyordum."

Çerçeveyi yere bıraktım ve kanepeye geri döndüm. "İşte düşündüğüm şey..." Çantamdan eskiz defterimi ve kalemimi çıkardım ve beyzbol karosunu çizmeye başladım. Sonra ortadaki çizgiyi lekeledim ve en sağdaki pisti çizdim. Oradan devam ettim, arka planı elde edene kadar lekeledim ve çizdim. Sonra da ters çevirdim. "Langfield Corp hem Bolts'un hem de Revs'in sahibi olduğu için iki takımda da oynayabileceğimizi düşündüm."

"Mükemmel." Dylan, Willow'u kollarının arasına almış ve daha da yaklaşmıştı. "Yakında Bolts ailesine bir sürü yeni ruh katılacakmış gibi hissediyorum."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o ve ben birkaç fikir üzerinde oynadık. Dylan tanıdığım en açık, dürüst, samimi insanlardan biri olmalıydı ve onu memnun etmek çok kolaydı. Kırk beş dakika sonra, taslakları yakında ona göndereceğime söz vererek evden ayrıldığımda kafam iyiydi. Telefonumu çıkardım ve Emerson'dan nasıl gittiğini kendisine bildirmemi isteyen bir mesajla karşılaşınca hiç şaşırmadım.

Ben: Gerçekten iyi gitti

Ben: Beni resmen işe aldı - taslakların ilk turunu önümüzdeki hafta ona vereceğim - heyecanlıyım.

Altı ay önce Boston Hayvanat Bahçesi ile yaptığım toplantıdan bu yana yeni bir projeye başlarken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Belki de bunun nedeni, her iki durumda da müşteriyle buluşma ve işleriyle ilgili heyecanlarını doğrudan görme fırsatı bulmamdı. Firma aracılığıyla sürecin bu kısmına hiç dahil edilmedim. Sanırım bu durum projeleri daha kişisel olmaktan çıkarıyordu. Evden uzaklaşırken telefonum avucumun içinde çalmaya başladı.

Emerson: Kutlamada dans eden bir adamın GIF'i

Vuruş antrenmanına gidiyorum ama seni sonra ararım. Her şeyi duymak istiyorum.

Bu açıdan tıpkı babam gibiydi. Ne zaman bir proje hakkında heyecanlansam, babam bunu duymak için sabırsızlanırdı. Ve hayatım boyunca, iyi ya da kötü büyük haberler için aradığım ya da mesaj attığım ilk kişi o oldu. Ona mesaj atmayı bile düşünmediğimi fark ettiğimde suçluluk duygusu arttı. Pazar gününden beri onunla konuşmamıştım. Bu kendi başına garip değildi, ama Emerson'ı iyi haberleri paylaşmak istediğim insanlar listesinin başına nasıl bu kadar çabuk taşıyabilmişim? Belki de daha önce beni heyecanlandıran ve işim konusunda heyecanlandıran bir erkekle çıkmadığım içindir. Emerson'la çıktığımdan değil.

Öğlen Jake ve ekiple Zoom görüşmem olduğu için aceleyle metro merdivenlerinden aşağı indim. Son basamağa geldiğimde telefonum tekrar çaldı.

Emerson: Senin için heyecanlıyım.

Ben:
Teşekkürler.

Dudaklarımı kaldıran gülümsemeye engel olamadım. Arkadaşlarım, Chris ve Babam, hatta Avery bile aynı şeyi söylemişti ama Emerson'ın söyledikleri çok daha etkili olmuştu. Ve bu duygudan nefret etmiyordum.

Trene bindim ve bir koltuk buldum, bir yandan da bana sağladığı desteği ona nasıl hissettirebileceğimi düşünüyordum. Beni Revs mavisinde görmekle ilgili yorumu ve gözlerindeki parıltı beni meraklandırdı. Sporcuların kadınlarının formalarını giymesi konusunda bir şeyleri vardı. Bunu herkes biliyordu. Çok fazla şüphe çekmeden onun numarasını bir maçta giyemezdim ama onun için giyebilirdim. Düğmeli bir formanın içinde sevimli görünecek bir vücuda sahip değildim ama bir keresinde mükemmel bir fikre sahip bir TikTok videosu görmüştüm. Hızlı bir internet aramasının ardından Revs'in sitesini ve iki tık sonra mağazadan teslim almak üzere XXXL 21 numara bir forma satın aldım

stadyumun yanında. Toplantımdan sonra koşup alabilirdim. Daha önce zamanım olmasına imkân yoktu.

Aslında... Saatiime baktım. *Kahretsin*. Bilgisayarıma dönüp toplantıya giriş yapmak için sadece on dakikam vardı. Trenden uçarak indim ve merdivenlerden cadde seviyesine koştum. Binaya yarım blok koştum ve asansöre bindiğimde terliyordum. Mesafe kısaydı elbette ama bugün hava neredeyse doksan dereceydi.

Dairenin içinde, saçlarımı terli yüzümden geriye doğru ittim ve aynaya baktım, gözlerimin altındaki maskarayı sildim ve sonra parlak kırmızı kızarıklığı en aza indirmek için kendimi yelpazeledim.

İki dakika sonra ve bir dakika erken, bilgisayarımın başına oturdum ve Zoom bağlantısını açtım.

"Neden bok gibi görünüyorsun?" Jake video görüntüm ekranda belirlediği anda sordu. "Tanrım, Gianna."

Görüşmedeki diğer yedi kişiden birkaçı kıkırdamalarını öksürükle bastırdı ve midem dibe vurdu.

"Ben de senden Java NY hesabındaki kişilerle görüşmeni isteyecektim." Başını iki yana salladı. "Yeni ilişki durumu ne olursa olsun," diye alay etti, "bu yatak başı, sert sürülmüş ve ıslak görünüm profesyonelce değil."

Ağzım açık kaldı ve iş arkadaşlarımdan birkaç nefes sesi yankılanırken midem bulandı.

Gözlerim acıdı ama çenemi kilitledim. Bu adamın beni ağlatmasına asla izin veremezdim. İçimde kabaran öfkeye odaklandım ve ona ters bir bakış fırlattım. "Aslında başka bir toplantıdan dönmem gerekiyordu. Sorumluluk sahibi olmak ve geç kalmamak istedim. Bazı insanların aksine ben profesyonel olmaya önem veririm."

Jake gözlerini iki kez kırptırdı ve başparmağıyla işaret parmağını dudaklarında gezdirdi. "Julie," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Seni Java hesabına yerleştiriyorum. Gianna, lütfen Java dosyalarını ilet."

Keskin bir nefes aldım. "Ne?"

"Sonra konuşuruz." Öne doğru uzanıp bir düğmeye bastı ve sonraki saniyede ekranım kararı.

Cidden az önce beni ekip toplantısından çıkarmış mıydı? Omuzlarım gerildi ve gözyaşlarımı uzak tutmak için defalarca gözlerimi kırptım. Kızgın. Kızgın olmak istiyordum. Ama gözlerimdeki nem durmak bilmiyordu. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi zorla kapattım.

Peki ya hesaba yüz saatten fazla tasarım çalışması yapmışsam? Beni üçüncü kez bir projeden aldıysa ne olmuş? Titremesini engellemek için alt dudağımı şiddetle ısırdım.

Bir e-posta gelen kutumu aydınlattı.

/x o : fylie Ca x t igL9

Kime: Sian a 3amia

o

5'm so so' ;. Hayır dememi ister misin?

~f

BU ONUN HATASI DEĞİLDİ. O HER ZAMAN İYİ BİRİYDİ. VE İYİ ÇALIŞMIŞTIK.

birlikte. Derin bir nefes almaya çalıştım ama boğazıma takıldı ve nefesim kesildi.

E-postayı hızlıca yanıtladım, ona o pislikle iyi şanslar diledim ve dosyaların bulunduğu sürücüyü paylaştım. Sonra başımı ellerimin arasına aldım. Bu dünyanın sonu değildi. Sadece bir hesaptı. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Telefonum önümdeki yüksek tezgahın üzerinde vızıldadı, Emerson'ın adı ekranda yanıp sönerken dans edip aydınlandı. Kahretsin, ona konuşabileceğimizi söylediğimi unutmuştum.

Derin bir nefes daha alarak gözlerimin altını tekrar sildim. Jake'in saçlarımla ilgili yorumu aklıma gelince portföy çantamı çekip açtım ve çılgınca bir saç bağı aradım. Üçüncü uzun vızıltıda saçlarımı tepeden topladım. Omuzlarımı geriye attım, tüm üzüntümü yuttum ve FaceTime isteğini yanıtladım.

"Hey."

Emerson çoktan gülümseyerek ortaya çıkmıştı. Sanki tünellerde duruyormuş gibi beton bir duvar tarafından çerçevelenmişti. Bir nefeslik boşlukta gülümseme yüzünden kaydı ve başını yana eğdi. Gözlerini iki kez kırptırırken uzun kirpikleri yanaklarına değdi.

Toparlayabildiğim tüm soğukkanlılığımı kullanarak ekrandaki kendi videoma baktım.

"Sorun ne?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "Bir şey yok."

Mırıldandı. "Kızgın yüz. Üzgün gözler. Öyleyse bana ne olduğunu anlat. Ya da istersen Miller'ı bulup kız arkadaşından öğrenebilirim."

"Ne?"

"Miller bizimle yola çıktı, bu yüzden *çok heyecanlıyım* ve ondan *ağlamamak için elimden geleni yapıyorum* arasında ne olduğunu öğrenebilirim ya da sen bana anlatabilirsin." Arkasına yaslandı ve boştaki kolunu göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Dylan harikaydı. Sadece." Yutkundum ve sonra en baştan başladım, ona sabahı, Dylan'la buluşmamı, eve gitme telaşımı ve sonra Zoom aramasını anlattım.

Ona her şeyi anlattığımda ne beklediğimi bilmiyordum. Belki profesyonel görüldüğüme dair bir tür güvence. Ya da belki biraz öfke. Başa çıkmam ya da muhtemelen onu vazgeçirmem gereken bir tür tepki. Ama tek elde ettiğim ürkütücü bir sakinlikti.

VÜCUDUM KARINCALANDI VE ÖFKEM VARLIĞIMIN HER HÜCRESINE YAYILDI.

Bir uçağa atlayıp New York'a gitmek ve Gianna'yı üzen adamın canına okumak için içimde yoğun bir istek vardı. Neredeyse onu kollarıma alıp adamın söylediği aptalca şeyleri unutana kadar ona sarılma isteği kadar yoğundu. Ama ülkenin öbür ucundaydım. Ve onun ihtiyacı olan son şey de benim atıp tutmamdı. Ben de onun ihtiyaçlarına odaklandım. Ve ilki yeni bir işti.

Yıllar boyunca Chris'in o dangalak tasarım firması hakkında söyleyecek boktan şeylerden başka bir şeyi yoktu. Sonra hayvanat bahçesi etkinliğinde firmadan herkesin nasıl davrandığına tanık oldum. Jake bir pislikti elbette, nişanlısı da öyle, ama Gianna'nın birlikte çalıştığı tek bir kişi bile onu tebrik etmemişti. Hatta onunla konuşmamışlardı bile. Eğer bir sebepten ötürü burası onun hayallerinin şirketiyse, o zaman bu değişmeliydi. Eğer buranın adını duyurabileceği bir yer olduğunu hissediyorsa, hayallerini desteklerken Jake'i nasıl yok edeceğimi bulmalıydım.

"Neden o sersemeler için çalışıyorsun?" Sesimi rahat çıkmaya zorlayarak sordum.

"Doucette, hem de malum nedenlerden dolayı," diye tersledi ve kırılğanlığını gizlediğini anladığım o bakışını bana yöneltti. "Para."

Bu çok küstah bir Gi cevabıydı. Yine de bu tavır uzun sürmedi. Duvarlarının hafifçe erimesi sadece bir an sürdü. Çenesini indirdi, ekranın altındaki bir şeye odaklandı ve iç çekti.

"Sağlık sigortası. Gelir istikrarı." Omuz silkti. "Boston'a geldiğimden beri özgeçmişimi düzinelerce firmaya gönderdim ama tek bir sonuç bile alamadım. Little Fingers gibi daha fazla iş alsam bile, faturaları ödemek için ayda en az iki proje getirmem gerekiyor."

Bu anlaşılabilir bir şeydi. "İşi bırakmadan önce bu işlerde hayatta kalabileceğinizi kendinize kanıtlamanız gerekiyor."

En kötü özelliklerimden biri, bir şeylerin üzerinde durmamdı. Sinir bozucu derecede tek bir düşünceye odaklanırdım. Bazen o kadar da kötü değildi. Beyzbolda bu kadar çabuk bu kadar iyi olmamın nedeni buydu. Bu benim takıntım haline gelmişti. Şimdi ise yeni bir takıntım vardı; büyük kahverengi gözleri, muhteşem kıvrımları olan ve kalbimde kimsenin dolduramayacağını düşündüğüm bir yeri olan bir takıntım. Ama aynı zamanda sosyal olarak hadım edilmesi gereken bir patronu ve her fırsatta küçümsediği ve reddettiği bir yeteneği vardı. Ve ben tüm bunları düzeltmeye niyetliydim.

"İnsanlar işlerinden ayrılmadan önce böyle yapmazlar mı? Yeni bir iş bulmazlar mı?" Kaşlarını kaldırdı. Bu basit yanıt o kadar tepkisiz, o kadar Damiano'ya yakışmayan bir şeydi ki beni şaşırttı. Gerçi belki de şaşırmamalıyım. Herkesin onu gösterdiği kadar asabi biri değildi.

"Akıllı, mantıklı insanlar." Parmak eklemlerimi kırdım ve nefes aldım. "Döndüğümde özgeçmişine bir göz atalım ve onu nasıl popüler hale getirebileceğimize bakalım. Sevdiğin bir işi hak ediyorsun." Zorla gülümsedim.

Gözlerini devirdi. "Herkes sevdiği işi yapamaz."

Bu doğru olabilirdi ama kimse Jake Caderson'ın Gianna'ya davrandığı gibi davranmayı hak etmiyordu.

"Eh, tamam. Ama senin için bunu gerçekleştireceğiz. Benim Micky Mouse gibi olduğumu bilmiyor musun? Tüm hayalleri gerçeğe dönüştürürüm," diye alay ederek onu temin ettim.

Sonunda en küçük gülümsemesini yaptı. Kesinlikle *sen tam bir aptalsın* havası vardı ama gerçekte.

"Şey, teşekkürler..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını tekrar eğdi. "Çıldırmadığım için. Daha iyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve bir şekilde bunu sen yaptın."

"Gününüzü daha iyi yapacaksa kendimi maviye boyar, maymun gibi zıplar ya da kafamın üzerinde dururum."

"Seni maviye boyayabilirim," diye şaka yaptı.

Onun fırçasını tenimde hissetmek kanımı kaynattı. "Seni tutmamı istemediğin sözler verme."

Sırıttı. "Beni onlara tutmanı istemediğimi kim söyledi?" Cevap olarak tek yapabildiğim inlemek oldu. Fantezinin içinde kaybolmuştum. "Git oyununu oyna, Emerson." Gülümsedi. "Sonra bana mesaj at."

Başımı salladım. Elbette ona mesaj atacaktım. Sormasına gerek yoktu. Eninde sonunda bunu anlayacaktı.

Telefon görüşmesini bitirir bitirmez gülümsemem düştü ve vücudum yeniden ısındı. Vücudumu boyamaktan bahsettiği zamanki gibi değil. Hayır, onun için bir kenara bıraktığım öfke hâlâ içimdeydi ve yeniden alevlendi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Öfke ve ceza benim normlarım değildi. Ve tünellerde daha fazla saklanamazdım, yoksa biri beni bulurdu.

Gi'nin Dylan'la buluşmasını duymak istiyordum ama dolabım Chris'inkinin hemen yanında olduğu için onu FaceTime'la arayamazdım. Bu yüzden dışarı çıkıp koridorda kimsenin bana rastlamayacağı kadar uzaklaştım. Ama eninde sonunda biri oyun öncesi kaybolduğumu fark edecek ve beni aramaya gelecekti.

Telefonumu üniformamın cebine sokarak soyunma odasına doğru ilerledim. Kapıyı iterek, ihtiyacım olan kişiyi bulana kadar takım arkadaşlarımı taradım.

Doğruca kendi telefonuyla uğraşan siyah saçlı adama doğru ilerledim.

"Naber, Bambi?" Asher Price oturduğu katlanır sandalyeden başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Zara profesyonel bir tamirci, değil mi?" diye sordum. Güya Asher'ın karısı eskiden sporcularla, aktörlerle ve şarkıcılarla çalışıyormuş, kötü reklamlar ve benzeri şeylerden sonra işleri yoluna koyuyormuş.

"Çocuklarımız olduktan sonra geri adım attı," dedi kaşlarını çatarak, "ama daha sık çalışma fikriyle oynuyor."

Ben de tam olarak bunu duymuştum. "Yani gerçeğin serbest bırakılmasına ihtiyacım olsaydı, bana yardım edebilir miydi?"

Yüzündeki konsantrasyon ifadesi endişeye dönüştü. "Şahsen siz mi?"

Boğazımı temizledim ve ona daha yakın olmak için hafifçe yer değiştirdim. "Tam olarak ben değilim."

Gözleri büyüdü. "Revs hakkında mı?"

Yavaşça başımı salladım. Bu örgütün tek bir üyesi hakkında bile söyleyecek kötü bir şeyim yoktu. Bana her zaman çok iyi davranmışlardı. Boynunu bükerek omzumun üzerinden odayı inceledi.

Tekrar bana odaklandığında yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Son zamanlarda dairende bu kadar çok takılmak istemenin nedeni hakkında mı?"

Bu, Gianna'dan bahsedip bahsetmediğimi sormanın ters bir yoluydu. Dikkatlice ifade edilmiş soru, ona son zamanlarda dışarı çıkmamamın bir nedeni olduğundan başka bir şey bildiğini inkar etme olanağı verdi.

Ona kısa bir baş selamı verdim.

O da jeste karşılık verdi. "Zara'ya sana mesaj atmasını söyleyeceğim."

Ona mırıldanarak teşekkür ettim, sonra dolabıma geri döndüm. Cüzdanıma ihtiyacım vardı.

"İyi misin, Bambi?" Chris sordu.

"Evet." Aradığım kartı bulana kadar kartların arasında gezindim. Beyaz. Kabartmalı. Altın harfler. Numarayı taradım, sonra telefonuma taktım.

Bir süre sonra bir yanıt geldi ve omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Sorunları çözmek, zonklayan öfkenin bir kısmını alıp götürmüştü. Telefonumu rafa koydum ve sandalyeme çökerek düşüncelerimi oyuna yönlendirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Zihnim tekrar tekrar Gi'ye kaymaya devam etti.

O iyi miydi? Yoksa yine tek başına oturup ağlıyor muydu?

Arkadaşları New York'taydı. Onları terk etmişti.

Bir kaçamağı kabul etmiştim ama daha fazlasını istiyordum. Günlerdir onu kazanmanın ve beni bir ilişki ihtimali olarak görmesini sağlamanın yollarını arıyordum. Ama bu kaçamağı atlatsak ve gerçek bir ilişkiyi denemeye karar versek bile, bu onun için ne anlama gelecekti? Bir yıl içinde Tridents için oynuyor olabilirdim. Onu da yanımda sürükleyseydim, Vancouver'da sıkışıp kalacaktı. Tek başına. Arkadaşlarından ve ailesinden daha da uzakta. Bilmediği bir ülkede.

Bu kavram bana çok tanıdık geliyordu. Düşünceleri engellemeye çalışırken içimde huzursuzluk çalkalandı. Şimdi zamanı değildi.

"Hey," dedi Chris, beni panik anımdan çekip çıkararak.

Başımı kaldırıp üzerimde gezinen ona baktım ve göz kırptım.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Sakinleştirici bir nefes alarak parmak eklemlerimi kırdım ve sakinleşmeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Takım gelecek hafta kız kardeşinin şeyi için izin günlerini falan mı iptal etti? Bir dakika önce öfkeli görünüyordun, şimdi ise biri köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun."

"Köpek almamıza izin vermiyorsun." Saptırma. Harika bir araçtı.

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana kilitledi. Görünüşe göre bu taktik bugün işe yaramayacaktı.

"Ama hayır," diye güvence verdim ona. "Gelecek hafta Metros maçından sonra izinliyim."

Eğer Revs, Isabella'nın mezuniyeti için izin almamı onaylamazsa Chris benim adıma çok kızardı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve arkamı kollardı.

Ayağını dolabının yanındaki katlanır sandalyenin bir ayağına dolayarak sandalyeyi daha yakına çekti. Sonra içine çöktü ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler oluyor." Başını kaldırdı, bizi görmezden gelerek etrafta dolanan çocukları inceledi, sonra sesini alçalttı. "Garip davranıyorsun. Dikkatin dağınık. Ve aklıma gelen tek şey kadın dramı. Ama benim durduğum yerden, takıldığın tek kadın Gi gibi görünüyor." Hafifçe kıpırdandı. "Ne var ne yok?"

Sikeyim.

En iyi arkadaşıma yalan söyleme fikri beni öldürmek üzereydi. Ama son kullanma tarihi olan bir şey için Chris'le arayı bozmak? Onunla kız kardeşi arasında sorunlara neden olmak? Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Gi ve benim nasıl bir kaçamaktan daha fazlası olabileceğimizi anlamıyordum. Onu hayatını değiştirmeye zorlayamazdım. Ne olursa olsun, benim yaşadıklarımı ona asla yaşatmazdım.

Belki de bir yetişkin olarak yeniden başlamak daha kolay olurdu. Ne olursa olsun, New Jersey'de liseye başladığım ilk gün beni saran korku hâlâ peşimi bırakmıyordu. Bakışlar, yalnızlık. Her konuşmam gerektiğinde beni vuran korku, çünkü öğretmenler sadece tamamen rahat olmadığım bir dili kullanmamda ısrar ediyorlardı.

Şimdi zorlukla fark edilen aksanım, o zamanlar kalındı. Diğer çocukların kullandığı argo terimlerin yarısını anlamıyordum ve çoğunlukla ESL sınıflarına girdim. Yavaş okuduğum için alay edildim. Sesim komik çıktığı için dalga geçildi. On dört yaşındakiler çok acımasızdı.

Beyzbol benim kurtarıcım olmuştu. Ve son senemde neredeyse rahattım. Ve sonra, bir kez daha, hayatım tersine döndü.

Triple-A'ya taşındığım ve anneme yardım ettiğim için asla pişmanlık duymadım ama bu kez yeniden başlamak lisedekinden bile zordu.

Diğer elimin parmak eklemlerini kırdım. "Gi ile sorun yok. O kolay biri."

Chris alay etti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "O değil. Ama ikinizin arasında bir şeyler mi var?" Dudakları düz bir çizgiye düştü.

Her yalan dilimde asit etkisi yaratırdı ve bu konuda çok kötüydüm. "Aramızda mı? Yani birlikte miyiz?" Bu fikirden vazgeçmek çok zordu. Ama vazgeçmek zorundaydım. "Hayır. Yani, o harika biri." Sinirlerim kelimelerimin çok hızlı çıkmasına neden oldu. "Tamamen havalı bir hatun. Ama New York'a geri dönüyor. Hiçbir şeyin planlarını bozmasına ihtiyacı yok." En azından benim. Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın tadını çıkarabilirdim ama hepsi bu kadardı. "Hiçbir şeyi rayından çıkarmak gibi bir niyetim yok." Anlara tutunacaktım, çünkü kısa süreceklerdi. "Sadece ona destek olmak istiyorum." Çok hızlı. Çok hızlı konuşuyordum. Tıpkı öfkemin beni yenmesine izin verdiğimde yaptığım gibi. "Patronu olmadığı süreceO adama bir otobüs çarpmalı." Kendimi susturmak için dişlerimi sıktım.

Chris homurdandı. "Evet, öyle." Çabucak ifadesi tekrar ciddileşti. "Peki sorun ne? Kendinde değilsin."

Öyle değil miydim? Belki de zoraki neşem için yeterince çaba göstermiyordum.

"Artık dışarı çıkmıyorsun."

Bu onun ağzından çıkan tuhaf bir ifadeydi ama bunu kendime sakladım. "Bu gece bara gitmeyi daha yeni kabul ettim."

Kaşlarını çattı, belli ki bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. "Şu anda tamamen giyiniksin, ki bu asla bir şey değildir."

Çünkü kız kardeşini aramak için lanet odadan çıkmam gerektiğini biliyordum ve koridorda boxer'la dolaşamazdım.

"Bana en son ne zaman bile bilmiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Haklıydı. "Ah, özlemişsin." Boyalı bir sırtısla ayağa fırladım. "Getir onu, dostum." Boşluğun üzerinden sıçradım ve onu boğdum. Sandalyesini arka ayaklarının üzerine iterek geriye doğru sarsıldı.

"Oh, kahretsin." Bosco bir kahkaha attı.

Sandalye yana yattığında yıllardır yaptığım gibi ona saldırıyordum. Bir nefes kadar orada durdu ve sonra devrildik.

Bir yığın halinde yere düşerken omzumu göğsünün duvarına çarptım.

"Tanrım," diye tersledi ve beni itti.

Roaster'ın kırmızı halısında , güldüm.

Ters ters bakmaya çalıştı ama huysuz en iyi arkadaşım bile gülümsemekte zorlandı. "Nasıl oluyor da her zaman böyle şeyler yapabiliyorsun?"

Sırt üstü uzandım, sonra dirseklerimin üzerinde kendimi yukarı ittim. "Sadece şanslıydım sanırım."

"Bana aynı eski Bambi gibi geliyor." Mason kıkırdayarak uzandı ve beni yerden kaldırdı.

Koç Wilson, koç odasının kapısında durmuş başını sallıyordu. "Aptallar," diye mırıldandı dönüp gitmeden önce.

Martinez Chris'i ayağa kaldırdı. "Ona evlenme falan mı teklif ettin?"

Chris homurdandı. "Hayır, ona garip davrandığımı söyledim ve onun yanıtı da bana saldırmak oldu."

"Ne diyebilirim ki? Fark edilmeyi seviyorum," diye şaka yaptım.

İhtiyatlı bir şekilde rahat bir nefes aldım. Maskaralıklarım, tuhaflığım hakkındaki konuşmayı başarıyla sona erdirmişti. Çünkü bu şapşal adam onların benden beklediği kişiydi.

Emerson 27

Wren: Hem Hank hem de Tim üç resmi de onayladı.

Ben: Vay canına, iki günde mi? En az bir hafta sürer demiştin.

Wren: Onlara bayıldılar. ikna etmek gerekmedi.

Ben: Fiyatlardan memnunlar mıydı?

Wren: Evet. Orada da kavga yok. Üçünü de 20 Temmuz'da listeleyeceğiz.

Harika. Ne zaman lazım?

Wren: Fotoğraflar için muhtemelen önümüzdeki haftadan sonra. Bunu yapabilir misin?

Umarım.

Gianna

28

"MI, DEĞİL Mİ?" ELLERİMİ OVUŞTURARAK IKINCI KEZ SORDUM

İğne çizgili formanın etekleri boyunca. Dizimin hemen üstüne düşüyordu, yani çok kısa değildi. Gerçi evden dışarıda giymeyi hiç planlamamıştım, bu yüzden önemli olmadığını düşündüm.

"Bunu sen mi yaptın?" Mila ekrana yaklaşırken başını eğdi. "Nasıl?"

"TikTok bana öğretti." Bunun bir önemi yoktu. Sadece kendimi utandırmadan önce bunun aptalca bir fikir olup olmadığını bilmek istiyordum. "Linc?"

"Mila'ya katılıyorum. Onun formasından nasıl elbise yaptın?"

İç çekerek, soruma geri dönebilmek için açıklamayı aceleye getirdim. "Birkaç beden büyük bir jarse aldım, böylece iyi bir uzunluk edecektim. Sonra bana uyması için yanlardaki fazla kumaşı kestim. Bunu yaptıktan sonra yakasını düzelttim çünkü göğüslerin varsa göğüs dekoltesine ihtiyacın var, yoksa hiç hoş durmuyor. Sonra sergerimle diktim ve düğme çizgisini diktim ki açılmasın."

"Sergerini Boston'a mı getirdin?" Mila sordu.

"Mi, satmadığım her şeyi Boston'a getirdim. olmayan hiçbir şeye sahip ." üzerinde bir ayağımdan diğerine geçtim. "Peki,

Bu aptalca mı? On beş dakika önce mesaj atıp indiğini söyledi. Birazdan burada olur." Ellerimi elbisenin üzerinde bir aşağı bir yukarı salladım.

"Yani..." Linc beni baştan aşağı süzdü. "Saçlar mükemmel. Bu boku sen yaptın. Kirpiklerini hep kıskanmışımdır. Bebeğim, insanlar Tanrı'nın sana verdiği uzunluk için para ödüyor."

İltifatları takdir etsem de, saç ve makyaj için okula gitmiştim, bu yüzden bu benim endişem değildi.

"Elbise çok seksi görünüyor." Mila başıyla onayladı.

"Ve kırmızı dudaklar hoş bir dokunuş. Her heteroseksüel erkek sikinin etrafında kırmızı dudaklar hayal eder." Linc omuz silkti.

İç çekerek sandalyeye çöktüm. "Çocuklar, ben fikri kastetmiştim. Bu aptalca mı?"

Mila başını salladı. "Bu bir şey. En azından kitaplarda." Dik oturdu ve sanki bir ders veriyormuş gibi resmi bir tavırla ellerini kavuşturdu. "Spor yapan erkekler, yattıkları kızın kendi formalarını giydiğini görmekten hoşlanırlar. Alfa baskınlığını ortaya çıkarır."

"Doğru," diye araya girdi Linc. "Oysa ben-"

"Bilmek istemiyorum." Mila onun sözünü kesti ve ikisi de gülmekten kırıldı. "Yani açık mı bırakalım?" Ben sordum.

"Evet. Ve tüm detayları istiyoruz." Linc kaşlarını salladı.

"Bazı detaylar. Hepsine ihtiyacım yok ya da hepsini *istemiyorum*." Mila kaşlarını çatı.

"Hayır, hepsini istiyoruz. Her birini, sikinin ne kadar damarlı olduğuna kadar." Linc sırtı.

"Asla olmayacak, ama teşekkürler." Telefonumdaki Bitir düğmesine dokundum ve arkadaşlarımla görüntüsü ana ekranımla yer değiştirdi. Saate bir göz attıktan sonra, manicotti yanmasın diye fırını fırından çıkarıp ılık konuma getirdim ve salatanın üzerine ıslak bir kâğıt havlu atıp buzdolabına kaldırdım. Şarap açıktı ve tezgahın üzerinde soluyordu. Her şey mükemmeldi.

Kapı itilerek açılmadan bir saniye önce kilidin küçük tıkırtısı beni etkiledi.

"Kahretsin, burası çok güzel kokuyor," dedi Emerson, sesi kısıktı. Tezgâha yaslandım ve kalçamı kaldırdım.

"Gi?" diye seslendi derin sesi.

Duruşumu tekrar gözden geçirdim, daha küçük görünmeleri için bacak bacak üstüne attım, sonra tekrar yer değiştirdim ve o içeri girdiğinde yarı yarıya yeni pozisyonumu almıştım.

mutfak alanı. Bu yüzden seksi görünmek yerine, donmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış, saldırmaya hazır bir kedi gibi görünüyordum.

Bir an durakladı. Sonra gözleri kıyafetime kaydı ve ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Sen içeri girdiğinde sevimli görünmeyi planlıyordum." İçimi çektim, omuzlarım çöktü.

Bana doğru yürüdü ve önümde durdu. Sonra parmağını kaldırarak göğsümdeki mavi 21'in izini sürdü. Bu dokunuş tüylerimin diken olmasına neden oldu.

"İstediğim ama benim diyemediğim her şeye benziyorsun." Aynı eliyle enseme kavradı, nasırlı eli tenimi ısıırıyordu. "Tutunacağım ve kötü bir günde çekip çıkaracağım bir rüyaya benziyorsun."

Bir kalp atışı boyunca dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı, sonra geri çekildi ve alnını benimkine yasladı. "Eve dönmek böyle hissettirmeli."

Gerçekten mi? Kendini sıradan bir kaçamak dışında her şeye kapattıysa nasıl böyle hissedebilirdi?

"Bugün daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, uzaklaşmadan. Başını hafifçe eğip saçlarıma sokuldu ve derin bir nefes alıp tadını çıkarıyormuş gibi tuttuğunda tüm vücudum uğuladı.

Son iki gün boyunca beni birden fazla kez kontrol etti. Ama ben iyiydim. Jake pisliğin tekiydi. Her zaman da öyle olacaktı. Ve yeni bir proje . Bu beni meşgul ediyor ve zihnimi meşgul ediyordu. Gelirin belirsizliğinden daha iyiydi. Ayrıca, Little Fingers logosuyla eğleniyordum.

"Bugün güzeldi ama sen burada olduğun için daha da güzel."

"Öyle mi?" diye sordu, yüzünü yüzüme bastırırken sesinde bir gülümseme vardı. Elleri vücudumda gezindi ve kıkımın üzerinde durdu ve bir sarsıntıyla beni kendisine doğru çekti. Fermuarının arkası sert ve sıcaktı. Aletini kalçama bastırırken bacağı titriyordu. Geri çekilerek cebinden telefonunu çıkardı.

Zara. İsim ekranda yanıp söndü.

"Bana bir saniye ver. Bu önemli," dedi odadan çıkarken bana. "Hey, bebeğim."

Tanrım, bu terimden nefret ederdim. Neden herkes ve anneleri onun bebeğiymiş? Ben *hariç* mi?

Uzaklaşırken sesi soluklaştı ve ben çenemi sıkarak öfkemi ve incinmişliğimi bastırdım. Gerçekten de *o* sırada başka bir kızla konuşmak için çekip gitmiş miydi?

Kalbim hızla çarpıyordu. Kim onların-

Kahretsin. Onların neyi? Ev arkadaşı mı? Kaçamak mı? Olası bir ilişki mi? Evet, herkes önemli telefon görüşmeleri için bu tür insanları bırakırdı. Çünkü bu terimlerin hepsi harcanabilir birini tarif ediyordu.

Döndüm ve açık odanın karşısındaki büyük pencerelerin dışındaki ufuk çizgisine baktım, kendime kızdım. İşte oradaydım, saçım ve makyajım yapılmıştı. Mükemmel olmaya çalışıyordum ama yeterince iyi değildim. Güneş batmak üzereyken pencereler görüntümü yansıtıyordu. Aptal jarse elbisemin içindeki ben. Kendime ters ters baktım ve başımı salladım. Akşam yemeği, şarap, ev yapımı bir elbise. Yine yapıyordum. Yanımda olmayan biri için her şeyi yapıyordum.

Gözlerimin arkasına batan duyguyu yutkunarak, kuvars tezgahın üzerine koyduğum sapsız kadehe şarap doldurdum. Bunun iyi bir fikir olduğunu neden düşünmüştüm ki? Hışım ile odama döndüm ve üzerimdeki formayı çıkarıp şort ve bluz giydim. Sonra mutfığa dönüp içkimi aldım ve pencereye doğru ilerleyerek aşağıda uzanan limanı seyretmeye başladım. Şaraptan derin bir yudum alarak gözlerimi kapattım.

Emerson mutfığa döndü, her zamanki gibi gürültülü bir şekilde etrafı karıştırıyordu ama ben kıpırdamadım. Bana doğru ilerlerken bile. Bir elini kalçama koyana kadar gözlerimi açıp uzaklaşmadım.

Ben daha ağzımı açmadan o konuştu.

"Sakin ol." Elini tekrar kalçama koydu ve beni bırakmadan önce hızlıca sıktı. "Sen de mi formanı çıkardın?"

"Aptalca bir fikir." Tersledim.

"Zara, Asher Price'ın karısı. Şirket soruşturmaları ve medya spinleri yapıyor."

Bu ifade yelkenlerimi suya indirdi. Acı hala oradaydı, ama kafa karışıklığı ve belki bir parça rahatlamayla karışmıştı.

"Ondan benim için bir şey araştırmasını istedim."

Döndüm ve kaşlarımı çatarak ona baktım, sözlerinin anlamını çözmeye çalışıyordum.

"Jake tam bir göt." İçini çekti. "Dangalak şirketinde kötü davrandığı ilk kişinin sen olduğundan şüpheliydim. Bu yüzden ona bazı sorular sordurdum."

Midem düğümlendi. Bunu neden yapıyordu? Ve Jake bu bir ilgilim olduğunu anladığında bu bana geri dönecek miydi?

"göre yıllar içinde birkaç kişiyi üzmüş."

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Ondan bunu benim için yapmasını mı istedin?"

İfadeyi tarttı, başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi ve sonunda, "Ondan o pisliği mahvetmek için senin dahil olmadığın bir yol bulmasını istedim," dedi. Ellerini iki yanında yumruk yaparak homurdandı. "Seni incittiği gerçeğine katlanamıyorum. Ama senin için her şeyi berbat etmeyi reddediyorum, bu yüzden seni bunun dışında tutmaya özen gösterdim."

Kalbim çatladı. Saniyeler önce orada olan tüm kızgınlık kayboldu ve onun yerine adını koyamadığım bu bataklık duygusu geldi. Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Haddimi aştıysam özür dilerim. Ama seni ağlattığı için acı çekmemesi fikriyle yaşayamam."

Hızla ileri atıldım ve kollarımı ona doladım. "Özür dilerim," diye mırıldandım göğsüne karşı.

"Ne için?" diye sordu, beni vücudunun içine sokarak.

"Bir kızla konuşmak için beni terk ettiğin için sana kızmıştım ama her şey benimle ilgiliydi," diye itiraf ettim, yanaklarım utançtan kızarmıştı.

Kıkırdadı. "Öfkeli olmana bayılıyorum. Kızgın olduğun için asla özür dileme. Ama formamı çıkardığın için üzgünüm çünkü numaramı üzerinde görmek için sabırsızlanıyordum."

"Şey..." Bir şeyleri imzalamadığı fikri bir aklımdan çıkmıyordu. Belki de...

Kollarından çekildim ve tezgâha doğru ilerleyerek fincandan bir kalemıraş alıp ona geri döndüm. Midem bir kez daha bunun aptalca olduğunu düşüneneğinden endişelenerek hafifçe çırpındı.

"Bana bir imza verebilir misin?"

Ona kalemi uzatırken başını yana eğdi, sonra yavaşça şortumu indirdim ve pencereye doğru döndüm.

Sert bir nefes aldı ama kalemin kapağını açtığını duydum. "Kahretsin Gi, adımın üzerinde olması fikrine bayılıyorum." Sıcak avucu kığımın çıplak tenine değdi, şortumu aşağı itti, böylece soğuk işaretleyici bana dokunmadan önce onlardan tamamen çıkabildim. Tenimde hızla ilerledi ve sonra kayboldu. Eğilip dudaklarını aynı noktaya bastırdı ve ben ürperdim. "Benim." Ayağa kalkmadan önce kelimeler ancak fısıltı halinde kulağıma çalındı. Ama onun olma fikri aklımdan çıkmıyordu, sıradan olmamız gerektiği için fazla iyi hissettiriyordu ve kendimi buna kaptıramazdım.

"Teşekkür ederim." Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup dudaklarımı onunkilere bastırdım. Çabucak arzu beni ele geçirdi ve dilimi ağzının kenarı boyunca gezdirdim.

Bir iniltiyle gitti. "Önce ne yiyeceğim, akşam yemeği mi yoksa sen mi?"

"Ev sahibi takımın seçimi."

Onda yankılanan derin kıkırdama beni en iyi şekilde ürpertti. "Bu her zaman sensin."

Ağzı benimkiyle buluştuğunda boğazımda bir inilti gümbürdedi. Dudaklarımı araladım ve dili benimkiyle buluşmak için çaresizce derinlere daldı. Eğilerek sert göğsü ve pürüzsüz karnıyla beni soğuk camlara bastırdı. Bir elini aşağıya sarkıttı ve kalçamı kavrayarak kalçasının üzerinden geçirdi.

Uzun ereksiyonunu bana doğru salladı, boştaki eliyle saçlarımı çekiştirdi ve çenemi yukarı kaldırdı. Başım cama çarptı ve inledim. Homurdanarak dudaklarını dudaklarımdan çekti, sonra çenem boyunca gezdirdi, dişleri tenimi ısıırıyordu.

"Şimdiden sıcak ve ıslaksın, değil mi?" Kalçalarını bana doğru döndürdü ve ben de ona doğru ittim. Aleti o kadar sertti ki, elbise pantolonunun ince kumaşını itiyor, özgür olmak, içime girmek için yalvarıyordu. " ihtiyacın var, değil ? Eve gelip seni bir güzel becermemi düşündün mü, Gi?"

"Evet." İnledim. hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Boynumu tekrar ısırdı ve içime bir elektrik çarpması gönderdi. "Bu amcığa dokundun mu, parmaklarını becerdin mi ve benmişim gibi davrandın mı?" Köprücük kemiğimi yaladı, dili göğsümün kabarıklığı boyunca ilerledi. Sonra aniden beni bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bedenim şiddetli bir arzuyla uğulduyordu ama tüm tutarlı düşünceler beni terk etmişti.

"Çünkü seni düşünerek elimi becerdim." "Em."

İNledim.

Parmaklarını yavaşça çıplak bacaklarımdan yukarı kaydırırken, beklentiyle titredim. Bana dokunması için çaresizdim. Yüzünü indirip burnunu kalçamda gezdirmeden önce bir anlığına yukarı baktı, gözleri ihtiyaçla kararmıştı. Vücudumun onun için hazır hale gelmesi neredeyse utanç vericiydi.

Burnunu üzerimi örten beyaz dantelin üzerinde gezdirdi.

"Mmm, çok güzel kokuyorsun, muhtaç ve benim için hazırsın." Beni daha yakına çekerken parmakları kış yanaklarımı ısırdı, sonra parmaklarını serbest bıraktı.

kavradı ve tangamın bel bandına bağıladı. "Şimdi benim iyi kızım ol ve bunlardan çık ki en sevdiğim tattan biraz alabileyim." Danteli bacaklarımdan aşağı çekti ve sonra ağzını tenime bastırdı. Dudakları yavaşça iç uyluğumda gezindi.

"Emerson, lütfen," diye yalvardım.

Tenime karşı gülümsedi. "Biliyorum, Mariposa. Vücudunun benim için şarkı söylemesini sağlayacağım."

Yavaşça bacağımı omzunun üzerinden kaldırdı ve nefesi amıma degecek şekilde havada asılı kaldı. Ve bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, yarığım boyunca uzun, acı verici bir şekilde yavaşça kaydırdı.

"Oh Tanrım." Arkama yaslandım, sıcak ağzı beni kaplarken bardak kış yanaklarıma değdi. Şimdiden çok yaklaşmışım. İki dil darbesiyle bacaklarım titremeye başladı. Saçlarından tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Kıkırdadı ve titreşim omurgamdan yukarı fırladı. Uzun bir tur daha atarak klitorisimi sertçe emdi ve tüm vücudumun gerilmesini sağladı. Buzz. Yavaş turlar ve emişler arasında gidip geliyordu, ta ki ben uçurumun kenarına gelene kadar. Sonunda kırıldım ve yüzüne doğru eğilerek sertçe boşaldım.

"Emerson," diye seslendim.

"Evet. İşte bu. Boğ beni," diye inledi amıma karşı. Son zevk dalgası durur durmaz ayağa kalktı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, amıma sahip olduğu gibi ağzıma da sahip oldu.

"Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var," diye yalvardım, onu pantolonundan kurtarmak için aramıza uzandım.

"Prezervatif." Geri çekilmeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve sonra..." Başımı salladım. "Test edildim. İyiyim."

Başını salladı. "Ben de öyle. Ama eğer seni çırlçıplak soyacaksam, tüm tenini istiyorum." Atleti başımın üzerinden çekti, sonra bir parmağını göğsümün ortasından geçirip aralarındaki sütyen kopçasına götürdü. Kopçayı bıraktığında göğüslerim dışarı fırladı ve içimi bir ürperti kapladı.

"Sana bakmak nefesimi kesiyor." Tenimin her santimini inceledi. "Sadece bir tadına ihtiyacım var." Öne doğru eğilerek dudaklarını meme ucuma doladı.

Vücudumu saran heyecan karşısında inledim. "Daha fazla," diye yalvardım.

Geri çekilip Revs polosunu kafasına geçirmeden önce bir anlığına diğer tarafa geçti. Polo yere düşerken o da

Pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşırken gözlerini benden ayırmıyordu. Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardıktan sonra, sadece bir kez tökezleyerek, bacağını kaldırdı ve kalçasının üzerinden geçirdi.

Gözleri benimkilere kilitlendi, içime gömüldü.

Başım cama yaslandı ve inledim.

"Kahretsin, Gi," diye homurdandı, geriye doğru eğildi ve birleştiğimiz yeri izledi. Nefesi hızlandı ve kalçalarını döndürerek itti. "Hiçbir şey gece gökyüzüne karşı sikimi alan amından daha güzel olamaz."

Cam dışarıdan bakıldığında daha çok bir aynaydı ve kimse bizi göremezdi. Yine de Boston'un arkamda olduğu fikri içimi titretti.

Ellerini kıcıma atıp sıkıca kavradı ve yavaşça geri çekilip derinlere doğru itmeye başladı. "Bana karşı hissettiklerin. Etrafımda," diye inledi. "Dayanamayacağım." Bununla birlikte, hızını artırdı, sert ve derin bir şekilde içime çarptı.

Kalçalarının her hamlesi beni bardağa daha çok bastırıyordu. Tekrar tekrar, derinlere sallıyordu. Karnım sıkıştı. Bacaklarım titriyordu.

"Hadi, Gi. Benim için gel," diye yalvardı sertçe iterken.

Arkamdaki soğğun tenimi ısırması, sıcak bedeninin göğüslerime baskı yapması, içimin derinliklerinde onu hissetmem - hepsi çok fazlaydı. Ama aynı zamanda yeterli de değildi. Yapabildiğim tek şey, etrafını sararken ona tutunmaktı.

"Oh evet. İşte bu kadar." Bir kez daha itti, iki kez ve üçüncüsünde adımı inledi, içimde nabız atıyor ve beni dolduruyordu.

Bana doğru yığıldı, boynuma doğru nefes nefese kaldı. Ve orada sadece bir dakika durduk ama o dakika mükemmeldi.

"Hadi," diye mırıldandı. "Seni temizlemem gerek."

Sonunda çekildi ve beni koridordan banyoya götürdü.

On dakika sonra, ben onun Boston Revs tişörtlerinden birini giymiştim, o ise siyah bir boxer giymiş, tabaktan çıkardığı manicotti lokmalarını çatallıyordu.

"Bütün gün yediğim en iyi ikinci şey," dedi Emerson ağzına bir lokma daha atarken.

Gözlerimi devirdim. "Önce salata mı?"

"Yüzümün her tarafına boşalırken ilk olarak senin amın oldu."

Çizdiği görüntü karşısında içime bir sıcaklık yayıldı. "Emerson!"

"Sen sordun." Kıkırdadı ve bir çatal dolusu manicotti daha sapladı. "Bu hafta için planların nedir?"

Omuz silktim. "Elimde fazla bir şey yok. Hafta sonundan önce Dylan'a bazı maketler göndermem gerekiyor."

Çatalı yere bıraktı ve dikkati omzumun hemen üstündeki bir şeye kayd. "Salı günü New York'ta bir maçımız var ve sonra birkaç gün izin alacağım." Parmak eklemlerini patlatarak boğazını temizledi. "Kız kardeşimin mezuniyeti ve partisi için eve gidiyorum. Ve ben, uh..." Durakladı, ifadesi belirsizdi. "Gelmek ister misin?"

Kalbim göğsümde tekledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mezuniyete mi?"

"Oyun..." İç çekti. "Zara gidiyor ve senin de onunla gelmeni çok istiyor. Chris'e bundan bahsetmeyecek..."

Oh. Ailesiyle tanışmak için değil. Sadece maça gitmek. Omuzlarımın çökme isteğiyle savaştım ve iki dakika önce var olmayan bir olasılık yüzünden beni vurmaması gereken hayal kırıklığını geri yuttum.

"Ama evet. Sonra, birkaç günlüğüne benimle birlikte annemin evine gelersen çok sevinirim..." Başını eğdi ve çatalını tabaktaki manicotti ile oynamak için kullandı. "Tabii sen istemiyorsan."

Gitmeyi ne kadar çok istediğimin mantığı bile yoktu. Çünkü kaçamak yapan insanlar birbirlerinin aileleriyle takılmazlardı. Çıktığımız neredeyse iki yıl boyunca Jake'in ailesiyle sadece bir kez tanışmıştım.

"değilsin," dedi, yanakları pembeleşmişti.

Bir elimi uzattım ve onunkinin üzerine koydum. "Em, isterim."

Gözleri benimkilere dikildi. "Öyle mi?"

"Evet."

Cevap niteliğindeki gülümsemesi kalbimin derinliklerine işledi. Ben de ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu sırada duygularım aşırı hızdaydı, çünkü bu anla ilgili her şey daha fazlasına sahip olabileceğimizi hissettiriyordu.

Gianna

29

Emerson: Sen ve Mila buraya iyi geldiniz mi?

Ben: Şehirde yaşıyor.

Emerson: Kansas'lı.

Ben: Evet, orada büyüdü - bunun konuyla ne ilgisi var?

Emerson: Sadece Mila'nın gerçeklerini söylediğimizi sanıyordum.
Şehirde yaşamamanın ikinizin top sahasına gitmesiyle ne ilgisi var
anlamıyorum...

Komik olduğunu .

Emerson: Yani seni güldürmedim mi?

Ben: Bu alakasız.

Emerson: Gülümsemeleriniz benim için asla önemsiz değildir.

Ben: Göz devirmenin GIF'i

Ben: Stadyumun önünün resmi.

Emerson: Burada güvende olmana .

İyi oyunlar.

Gianna

30

"BEYZBOLCU ÇOCUKLA ARANIZDAKI İLİŞKİNİN CİDDİ OLDUĞUNU KABUL ETMEYE HAZIR MISIN?"
İnsan kalabalığının arasından yolumuzu açarken Mila sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Kapıya yaklaşırken telefonumu cebime soktum.

"Gülümsüyorsun. Neredeyse başının döndüğüne yemin edebilirim." Mila başını salladı. "Ve bu sana her mesaj attığında oluyor. Seni hiç böyle görmemiştim. Şimdi, eğer o daire senin fiyat aralığında olsaydı, belki sebebin o olduğuna inanabilirdim..."

Evet. Daire. İki tane görmüştük. Bugünkü, gülünç derecede uygunsuzdu. Adamın mesajla verdiği kiraya, fiyata dört yüz dolar daha ekleyen inşaat harçları dahil değildi. Dünkü dairede potansiyel vardı. Bir stüdyoydu ve fiyat aralığımın en üstündeydi ama şehrin tam ortasıdaydı ve etrafı binalarla çevriliydi. Dördüncü Cadde'deki trafiğin çılgınca olduğundan bahsetmiyorum bile. Son birkaç hafta içinde liman manzarasına ve Boston'un biraz daha yavaş temposuna alışmıştım. Ama orada kalamazdım.

"Emerson ve ben halimizden memnunuz. Ve ben hala New York'a geri dönmeyi düşünüyorum."

Emerson hakkında fark ettiğim şey, benimle en az benim kadar uzun süre birlikte olmak istemesine rağmen, bir ilişkiyi ciddi olarak nitelendirmek istemediği idi. Onun sarsılmaz desteğine ve büyük ilgisine sahiptim. Eğer aramızdaki ilişkiye resmi bir isim koymak istemiyorsa, bununla yaşayabilirdim. Çünkü çoğu zaman, sahip olmaya değer şeyler beklemeye değ erdi.

Ve Emerson buna fazlasıyla değ di.

"Anladığımdan emin değilim." Güvenlikten geçmek için sıraya girdiğimizde Mila omzunun üzerinden kaşlarını çattı.

Hayatımda ilk kez, yaptığım şeyi haklı çıkarma ihtiyacı hissetmedim, bu yüzden ona basit bir omuz silkme ile cevap verdim.

Metal dedektörlerinden daha yeni geçmiştik ki biri birkaç metre öteden adımı seslendi.

O yöne döndüm ve bize doğru gelen ufak tefek bir kadınla karşılaştım.

Uzun siyah saçları ince omzunun üzerinden sarkan bir örgü şeklinde örülmüştü. Yakalı tişörtü tamamen siyahtı ve sağ göğsünün üzerinde ayağındaki beyaz Nike'larla uyumlu küçük beyaz bir Revs logosu vardı. Kadın ancak omzuma kadar gelebildi, ancak bana doğru ilerlerken omuzları geride ve başı dik, kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Elini kaldırdığında bileğindeki gümüş ve pırlantalı saate bir ışık huzmesi takıldı. Boynundaki pırlanta, kulaklarındaki küpeler ve parmağındaki devasa taşla birlikte yürüyen bir mücevher dükkânıydı.

"Zara Price." Koyu renk Bulla güneş gözlüklerinin altında dudakları, elmasları kadar parlak, düz beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeye dönüştü.

"Gianna. Bu da arkadaşım Mila." En iyi arkadaşıma başımı salladım.

Zara elimi bıraktı ve Mila'nın elini sıktı. "İkinizle de tanıştığımı memnun oldum."

Prices sahada bir loca tutmuş ve Emerson'ın ailesinin yanı sıra Mila ve beni de onlarla birlikte oturmaya davet etmişti.

"Emerson bu kapıdan gireceğinizi söylemişti, ben de sizi burada yakalamanın daha kolay olacağını düşündüm. Bu lanet olası beyzbol sahasının düzeni gülünç derecede karmaşık," dedi hafif bir İngiliz aksanıyla.

Zara şaka yapmıyormuş. Bizi yürüyen merdivenler ve koridorlardan oluşan bir labirentin içinden geçirdi ve sonunda 311 numaralı süite ulaştık.

Kapının her iki yanında siyahlar giymiş bir adam duruyordu. Localara girişler izleniyordu elbette ama bir beyzbol sahasında hiç bu kadar güvenlik görmemiştim.

Oyun.

"Takım elbiselilere aldırmayın. Onlar burada arkadaşlarımızla birlikte." Kapıyı iterek açtı ve gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. "Matthewse'leri ya da Demoda'ları tanıyor musunuz?"

Ben görmedim ama Metros oyuncularının ve koçlarının eşleriyle hemen tanıştım. İki küçük kadın daha. Biri kısa pantolon ve Metros atleti, diğeri ise yeşil bir Metros tişörtü giymişti. Üç kadın da profesyonel bir sporcunun eşinin klişeleşmiş görüntüsüne uyuyordu. Ufak tefek, güzel ve kendinden emin. Ve kocalarının takımını destekleme konusunda agresifler.

Kendi kıyafetlerime baktım. Kot pantolon ve mavi bir tişört giymiştim. -Revs logosu *olmadan*, diğer kadınlar kadar destekleyici olmadıkları açıktı. Yaptığım elbiseyi giymek istemiştim ama yapamadım. Takımdaki erkeklerden herhangi birini görme şansım çok azdı ama görürsem de neden Emerson'ın numarasını giydiğimi soracaklardı. Bir de günü Emerson'ın ailesiyle geçirme meselesi vardı. Onlara tam olarak ne söylediğinden emin değildim ve durumumuzla ilgili sorularla hiç ilgilenmiyordum.

Zara sandalyeye daha yeni oturmuştu ki, elinde telefonla çıkageldi. "Mama Knight burada. Ben de onları alayım. Hemen dönerim."

Kadın muhtemelen hiç durmadan hareket ettiği için bu kadar zayıftı. "İkinizden biri içki ister mi?" sarışın Zara onu Beth olarak tanıttı. sordu.

"Şimdilik su içmek istiyorum," dedim.

Güneyli aksanıyla konuşan siyah saçlı kadın Taran ayağa fırladı ve süitin mutfak bölümündeki buzdolabından hepimiz için birer tane aldı.

"Peki," dedi Taran, hafif bir ses tonuyla, "hepiniz ne iş yapıyorsunuz?" Tekrar taburesine yerleşirken gözleri parlak ve merak doluydu.

"Ben bir resim öğretmeniyim." Mila endişeyle su şişesini karıştırdı, muhtemelen bu iki iyi giyimli, kendine güvenen kadından benim kadar korkmuştu.

"Gerçekten mi?" Taran neşelendi ve taburesinin üzerine oturdu. "Önce Okul diye bir şey duydun mu?"

Mila başıyla onayladı. "Organizasyona bayılıyorum."

Kadının gülümsemesi yüzünü böldü. "Onlar için çalışıyorum."

Tam önümde Mila'nın gerginliği geçti ve ikili okullarda daha fazla sanat programı açılmasıyla ilgili bir sohbete daldı. Ben sessizce dinlerken Boston Revs'in mavi formları etrafımda belirdi, ben de sahaya iyice bakabilmek için masadan uzaklaştım.

Emerson ve Eddie Martinez sıraya girdiler ve çimlerin üzerinde depar atmaya başladılar. Eddie, takımda hız konusunda Emerson'la rekabet etme şansı olan tek adamdı. Ama o bile üçüncü kaleciyi geçemedi. Martinez yanında durduğunda Emerson çok dramatik bir şekilde saatine baktı. Kısa boylu oyuncu Emerson'ın şapkasına bir fiske vurdu ve ikisi de güldü.

Bugün Emerson'ı göremeyecektim. Burada olduğumu biliyordu ve ailesi maçtan sonra onu görmeye gidecekti ama ben gidemezdim. Chris ve Pop New York'ta olduğumu biliyorlardı ama onları sadece Mila'yı ziyaret etmek ve daire aramak için burada olduğuma inandırdım. Bugünkü maçta olmak için makul bir mazeretim yoktu. Bu hayatımda katıldığım ilk Metros maçı olmasa da, tamamen gönüllü olarak geldiğim ilk maçı. Ve evet, burada olduğumu bilseler çok fazla soru sorarlardı.

"Gianna Damiano."

Adımın sesiyle döndüm ve gülümsedim.

Bayan Knight oturma alanını geçerek benim durduğum cama doğru koştu. Üzerinde kot pantolon, 21 numaralı Revs forması ve Boston Revs beyzbol şapkası vardı. Her iki bileğindeki boncuklu bilezikler onu süitteki açık ara en sadık görünen taraftar yapıyordu. Yaşı altmışa yakın olmalıydı ama odanın diğer tarafına geçmek için aceleyle koltuklardan atlayacakmış gibi göründüğünden bunu asla anlayamazdınız.

Hiç duraksamadan kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı.

Yanağımla okşayarak, "Sen de aynı şekilde mükemmelsin," dedi, kalın aksanıyla.

Yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

"Kirpiklerine kafayı taktım."

Onun arkasındaki diğer üç Şövalye de 21 numarayı taşıyordu. Midem bulandı. Kahretsin. Odada Revs ya da Metros forması giymeyen tek kişi bendim. Mila bile Boston tişörtü giymişti.

Emerson'ın kız kardeşlerinden biri, Yvette, diye düşündüm, yaklaştı ve annesinin yaptığı gibi benim alanımı işgal etti. "Tüm kirpik sırlarını istiyorum. Çünkü onlar gerçek görünüyor."

"Ne kadar da soğukkanlısın," diye kıs kıs güldü kız kardeşi.

"Hiçbiriniz üşümüyorsunuz." Kalın sesi Emerson'inkine o kadar benziyordu ki, sahada olduğunu bilmesem aldanabilirdim. "Ben Andre. Daha yakışıklı olan Şövalye kardeş."

Aynı fikirde değildim. Bunu ona söyleyecek değildim. Kardeşler muhtemelen aynı boydaydı ama Emerson'ın zayıf hatları ve sıkı kasları varken Andre daha yumuşaktı. Yüz hatları o kadar belirgin değildi ve Emerson'ın çenesini saran o kırışıklıkların hiçbiri onda yoktu.

Yvette, "Gianna'nın yüzündeki ifade seni yalancı çıkardı Andre," diye alay etti.

Isabella kıkırdadı. "Güzel ve akıllı. Ne kombinasyon ama."

Karşılıklı konuşmalar o kadar normal geliyordu ki, Chris'le hayatım boyunca yaptığımız atışmalara o kadar benziyordu ki. Bu insanları dakikalardır tanıyordum ve Emerson'ın Avery, Pop ve Chris'e nasıl bu kadar iyi uyum sağladığını şimdiden anlamıştım.

"Yeter." Bayan Knight çocuklarına parmaklarını şıklattı. "Zavallı kızı rahat bırakın. Onu korkutursanız ağabeyiniz hepinizin derisini yüzer."

Onları kovaladı ve bana döndü. "Gel benimle otur. Birbirimizi tanıyacağız."

Uzandı ve yanağımı tekrar okşadı. Bir sorgudan geçmek üzere olduğumu bilmeme rağmen. Bayan Knight'tan dalga dalga yayılan sıcaklık beni rahatlattı. Ta ki ilk soruya kadar.

"Bana oğlumdan bahset." Başını eğdi, bilgili ela gözleriyle beni inceledi.

Ona kendi oğlundan bahsetmek mi? Nasıl başlayabilirdim ki? Söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki ama muhtemelen onu herkesten daha iyi tanıyordu.

Takımıyla birlikte durduğu sahaya baktım ve seçenekleri değerlendirdim. Neyi göremeyecekti ki?

"O her durumda veren taraftır. Her zaman gülümser, beşlik çakar ya da yaslanabileceği destekleyici bir omuz sunar. Arkadaşları için seve seve yemek pişirir ve ihtiyacı olan biri olduğunda her zaman kendini sunar." Mason Dumpty imzaladıktan sonra tribünlere top üstüne top atarken gözlerimi ondan alamıyordum. "Ben sadece onun da bu tür bir iyiliği hak edecek kadar değerli olduğunu öğrenmesini istiyorum. O da her gün yaydığı kadar neşeyi hak ediyor." Son kelimedede sesim çatallaştı, ben de boğazımı temizledim. Neden bu konuda duygusallaşıyordum ki? "Özür dilerim." Ona döndüğümde gözyaşlarını geri kırptığını gördüm.

"Sen ve ben mi? Biz iyiyiz." Elimi tuttu ve nazikçe yaklaştırdı. "Ama yumurtaları çalmaya devam etmesine uzun süre izin verme, kızım."

Ne *benim* ne de onun çaldığı yumurtaların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu üzmemek istemedim.

"Uh?" Alt dudağımı kaşıyarak uygun bir yanıt bulmak için beynimi zorladım.

Kıkırdadı, şakaklarındaki deri kırıştı. "Süt bu." Elimi okşayarak beni serbest bıraktı ve kendini yelpazeledi. "İnek satın alıp süt çalmakla ilgili bir deyiş. Ama şahsen ben bir kadının neden inek olmak isteyeceğini anlamıyorum. Tavuk olmayı tercih ederim."

"Tavuk mu?" İçimde dönen kafa karışıklığıyla sordum.

Başını salladı. "Evet. Çünkü bütün iyi horozları tavuklar kapıyor."

Ağzım açık kaldı, yüzüm kızardı ama gülmekten kendimi alamadım.

"Bayan Knight!"

Sırıttı. "Mama Knight, mi hija. Herkes bana şövalye anne der." Başımı salladım, kadına karşı nazik bir sevgi dalgasına kapıldım. "Pekâlâ.

Mama Knight."

"Dünyada artık bedava yumurta var." Başını iki yana salladı. "Her yerde bedava yumurta var." Yaklaşarak bir parmağını havaya kaldırdı. "Ama unutmamalısın ki, en iyi adamların bile doğru yönde iyi bir itişe ihtiyacı vardır. Buna oğlum da dahil." Sert bir baş hareketiyle kalçamı okşadı. Sonra dönerek konuyu tamamen değiştirdi. "Bana aileden bahset."

"Uh..." Konudan konuya atlaması başımı döndürdü.

Bana el salladı. "Onlarla tanıştım elbette. Ama onları sizin gözlerinizden görmek istiyorum."

Sahaya baktım ve Emerson'ı tekrar buldum. Mason'la birlikte gülüyor, sanki stadyumda bir şey arıyormuş gibi boynunu büküyordu. Belki de ailesini arıyordu ama bakışları biz dahil hiçbir şeyin üzerinde durmuyordu. El sallayamadım çünkü burada olmamam gerekiyordu. Çünkü Chris bunu çok abartırdı. Sabırlı bir gülümsemeyle beni izleyen Knight Ana'ya dönüp baktım.

"Kardeşim sinir bozucu."

Kıkırdadı. "Hepsi öyle değil mi?"

Ve o andan itibaren sohbet çok daha kolaydı. Andre'nin annesine su bırakmak için uğradığı ikinci vuruşun yarısına kadar sorular kesilmedi.

"Emerson bu devrede kalkacak, anne."

Bacağımı okşadı. "Beni kırmadığın için teşekkür ederim. Oğlumun söz verdiği kadar güzelsin."

Gülümseyerek ayağa kalktı ve diğer oğlunu açık havadaki koltuklara kadar takip etti.

Ben daha ayağa kalkamadan Zara yanımdaki Mama Knight'ın koltuğuna oturdu. "Annenin onay damgası. Bu büyük bir engel."

"Oh, hayır." Kızardım.

Görünüşe göre Emerson annesiyle benim hakkımda konuşmuş ama Zara'ya ne söylediğini bilmiyordum. Kocasını Revs'te oynadığı için ona yanlış bir fikir vermek istemedim.

Kot pantolonumdaki bir tüy parçasına dokunarak bakışlarımı indirdim. "Bu gerçekten bir şey değil."

"İnan bana, bu bir şey. Neredeyse on yıldır evliyim ve hala bende yok." Zara başını salladı.

"Gerçekten mi?" Yarım akıllı biri nasıl olur da onu onaylamaz? O ve Asher spor dünyasının en gözde çiftiydi. Dergilerde ve televizyonlarda boy gösteriyorlardı, her zaman gülümsüyorlardı ve birbirlerine yaklaşıyorlardı.

"Kayınvalideme göre hiç kimse onun melek oğlu için yeterince iyi olamaz." Kaşlarını çatı. "Ama kesinlikle bir İngiliz kızı değil. Ve bunu bana hatırlatmakta hiç zorlanmıyor. Torunlarının elmalı turtayı ve beyzbolu sevmemesini Tanrı korusun."

Ses tonundaki ısırdıktan, orada gerçek bir sorun olduğu belliydi, ama onu burnumu sokacak kadar iyi tanımiyordum, bu yüzden sadece gülümsemeye zorladım.

"Ama," dedi ellerini kalçalarının üzerine koyarak, "senin hakkında konuşmak için geldim."

"Ben mi?"

Başını sallayarak Emerson'ın Jake'le ilgili olarak kendisine ilk ulaştığında anlattıklarının ayrıntılarına girdi.

"Leoparlar asla beneklerini değiştirmezler ve Emerson sizi bu işin tamamen dışında tutmak istediği için son iki işverenine geri döndüm ve sorular sormaya başladım. Oldukça hızlı bir şekilde bir şablon ortaya çıktı." Kaşlarını çatı.

"Emerson ona kızgın olan bazı insanlar bulduğundan bahsetti."

"Bu üzüntünün çok ötesinde bir şey. Bunlar sadece onu sevmeyen iş arkadaşları değildi. Hayır, onların tasarımlarını çaldı, portfolyosunda kullandı. İlerlemek için kelimenin tam anlamıyla insanların üzerine basmış. Onları taciz etti, istifa etmeye zorladı. *Socials Weekly* ve *Into Design*'dan birkaç kişiyle temasa geçtim."

Her iki dergi de grafik tasarım alanında çok önemliydi. İnsanlar web siteleri için dergilerden vazgeçerken bile Doucette Designs her ikisine de abone olmaya devam ediyordu.

"Her ikisi de özellikle yeni tasarımcılardan ne sıklıkla kredi çalındığını araştırmakla ilgileniyorlar." Sırttı ve koltuğuna geri oturdu. "Jake'in bu tür sorunlar için harika bir örnek olduğu ortaya çıktı. Önümüzdeki birkaç gün içinde teklif almak için iletişime geçecekler. Birkaç hafta sonra adam işsiz kalacak."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünürken göğsümdeki baskı nefes almamı zorlaştırdı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Etrafımızda yankılanan bir tezahürat düşüncelerimi böldü ve dikkatimi sahaya çekti. Emerson birinci turu geçip ikinci tura doğru ilerliyordu. Torbaya bastıktan sonra durdu ve yanındaki adama sırttı.

"Emerson'ı izlemene izin vereceğim. Ama bunu yapmama izin verdiğin için teşekkür etmek istedim." Ayağa kalkarken bana gülümsedi.

"Bana teşekkür etme," dedim ve ben de ayağa kalktım. "Sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

Başını iki yana salladı ve siyah örgüsü omzunun üzerinden kaydı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Gerçeği araştırmayı ve ortaya çıkarmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey." Koluma hafifçe vurarak boşluğa doğru ilerledi ve Beth'in yanına oturdu.

Sahada, Emerson atıcıyla alay ediyordu. Kaleden üç adım uzakta olması fazla bir şey değildi ama Em'in atıcıyı geçmek için fazla bir mesafeye ihtiyacı yoktu. İki atış sonra, çömelmesi derinleşti. İşte bu kadar. Harekete geçmeye hazırды. Ve atıcı topu bıraktığı anda, havalandı.

Topun yakalayıcının eldivenine çarpma sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Emerson kaleye giden yolun üçte ikisindeydi. Çok yakın olacaktı.

O atlarken nefesimi tuttum. Declan Lowery'nin eldiveni sırtına çarpmadan sadece bir ya da iki saniye önce eli çantanın üstünü sıyrıp geçti.

Emerson'ın yüzünü bir gülümseme aydınlattı ve ben de kendi yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım.

"Bu konuda çok iyi." Isabella yanıma geldi. "Yine de her seferinde beni geriyor."

"Evet," diye kabul ettim. Kalbim hâlâ boğazımdan aşağı doğru inmeye çalışıyordu. Kanat çırpıp dua edecek cesareti nereden bulduğu bir muammaydı.

"Chris meselesi yüzünden hiçbir şey söylemememiz gerektiğini söyledi." Alaycı bir ifadeyle yeşil gözlerini devirdi. "Ve bunu anlıyorum. Demek istediğim

Andre"-elini pencereden kardeşine doğru salladı-"eğer onlarla takılsaydım, arkadaşlarından herhangi birini uykusunda öldürebilirdi."

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek sertçe ofladı.

"O yargılamadan kızlarla takılabiliyor ama nedense ben aynı şeyi yapamıyorum." Homurdandı. "Her neyse."

"Kardeşler can sıkıcı olabilir." Bunu söylememek için çok fazla ilk elden deneyimim vardı.

"Em değil." Onun üçüncü kalede durduğu yere doğru gülümsedi. "O her zaman bizim yanımızda oldu. O üçüncülüğe gittiğinde ben küçüktüm ve uzun süre bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu anlamadım. O benden daha gençti. Ama işte buradayım, okul için Montclair, New Jersey'den daha uzağa gitmeye bile korkuyorum çünkü annemden ayrılmak istemiyorum." Kendi kendine güldü, sonra ifadesini düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Şimdi anlıyorum. Bizim için ne kadar çok şey yaptığını. Ve senden bahsederken gülümsediği için çok mutluyum. Gerçekten gülümsüyor."

Bu ifadeye hazırlıklı değildim ve ciğerlerimden nefesimi çaldı.

Tekrar gözlerini devirdi. "O kadar da derin değil. Sadece onu mutlu ediyorsun ve bu harika."

"Ah." Boğazımı temizledim ve ayaklarımın üzerinde kaydım. "Teşekkürler mi?"

"Evet." Başını salladı. "Bu iyi bir şey. Yani..." Dışarıdaki erkek ve kız kardeşine baktı. "Vet burada olmadığına göre, kirpiklerin olayı nedir?"

Güldüm, kalbim çok hafifledi. Bu dünyada Şövalyeleri sevmeyen bir insan var mıydı? Çünkü bu aile mükemmel kusurlu tanımının ta kendisiydi.

UBER DURUR DURMAZ ATLADIM VE ETRAFI SEYRE DALDIM.

kaldırımdaki kadınları gördü. Gi, kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkaran hafif elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Onu kollarıma almak ve sonunda ona dokunmak istedim. Onu görmeyeli gerçek anlamda günler olmuştu.

Geçen hafta iki kez evimizde oynamıştık, ardından hafta sonu için DC'ye ve ondan sonra da Metros maçı için New York'a gitmiştik. MLB oyuncuları için hayat böyleydi. Sürekli hareket halindeydik ve bu yakın zamana kadar hiç umursamadığım bir şey değildi.

Çünkü yakın zamana kadar arkamda önemli hiç kimseyi bırakmıyordum. Şimdi ise Gi'yi yatağında uyurken bırakıp havaalanına her gittiğimde, kendimden bir parçayı da geride bırakmış oluyorum.

"Selam." Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. "Dünkü maç iyiydi," dedi Mila.

"Teşekkürler." Çenemi kaldırımdaki iki çantaya doğru eğdim. "Sadece bunlar mı?"

"Sadece mi?" Mila başını salladı. "Bu iki günlük bir yolculuk ve o *iki* dolu çantalar. Ve bir ceket."

"Hey, üç gün oldu ve benimle dalga geçme." Gi kaşlarını çattı. "O paltoya ihtiyacım olabilir. Geceleri soğuk olup olmayacağını asla bilemezsin."

"Neredeyse Temmuz ayındayız," diye Mila.

Yanılmamıştı. Bugün hava sıcaklığının doksan sekiz olması bekleniyordu ama Gianna'nın rahat etmesi gerekiyordu ve eğer bir palto getirmek onu mutlu edecekse, o zaman onu yanımda taşıyabilirdim.

Çantaları aldım ve açık bagaja doğru ittim. "Annem ve Tia Camilia AC'lerini çok severler, ne olacağı belli olmaz."

Gi bana ters ters baktı.

Gülümsememek için kendimi zor tutmadım. "Araban seni bekliyor, Mariposa." Elimi Tesla'ya doğru salladım.

Gianna iç çekerek ve kocaman bir göz devirmeyle karşılık verdi. Sonra vedalaşmak için Mila'ya döndü. Arabaya yerleştikten sonra eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu sefer iç çekişi yumuşaktı ve vücudu bana doğru sarktı. Anında benim vücudum da gevşedi. Onun yanımda olması bile beni aydınlatıyor ve zihnimi sakinleştiriyordu. Geri çekildim ve yüzündeki bir bukleyi fırçaladım.

"Beni özlemek seni huysuz mu yaptı?" diye takıldım.

"Kapa çeneni," diye homurdandı, ancak şehirden ayrılıp Jersey'e doğru yola çıktığımızda kollarımda uysaldı.

Arabayı sürdükçe kendimi daha da rahatlamış hissediyordum. Eve dönmek başka hiçbir şeye benzemiyordu. Ve bu sefer Gi'yi de getiriyordum. Onun geleceğini söylediğim anda ailem aramızda bir şeyler olduğunu anladı. Böylece sonraki iki gün boyunca saklanmak zorunda kalmadık. Açık alanda sevgi dolu olabileceğimi bilmenin ne kadar iyi hissettirdiği aklımı başımdan almıştı.

Kırk dakikalık yol boyunca pek konuşmadık ama başını omzuma yaslaması ve burnuma portakal çiçeği kokusunu doldurması bile yeterliydi.

Uber annemin Subaru'sunun yanına yanaştığında Gi'nin inmesine yardım ettim ve çantalarımızı almak için bagaja yöneldim.

"Eşyalarımızı nereye koyuyoruz?" Park yerine göz gezdirdi. "Annemin arabası." İki çantasını çıkardım ve asfaltın üzerine koydum. benimkini almadan önce.

"Kapıyı kilitlemeden mi bırakıyor?" Gi sordu, sesi güvensizlikle tizleşmişti. "Anneme öyle bir dünyada yaşadığımızı anlatmaya çalışma zahmetine girme.

insanların kapılarını kilitlemesi gerekir. Size inanmayacaktır."

Annem her zaman olayların olumlu tarafını görmemi sağladı. Hayatta ne olursa olsun, o her zaman iyi tarafı bulurdu. Her gün onun gibi olmak ve etrafımdaki insanlara ışık olmak için çalıştım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Gi alay etti. Benim kızım kilitlerle dolu bir dünyada yaşıyordu. İşin tuhafı, Gi'nin arkasında yaşadığı özenle işlenmiş duvarlara da en az annemin güneşli bakış açısına duyduğum kadar saygı ve hayranlık duyuyordum.

"Ne?" diye tersledi.

Gülümsedim. "Çok güzelsin."

Gözlerini devirerek çantalarından birini aldı. "Hangi araba? Eşyalarımızı koyduktan sonra kilitleyebilir miyiz? Birinin onun arabasını almasını hiç istemem."

İşaret ettim. ". Sadece anahtarları çıkarmamız gerekiyor."

Kahverengi gözleri büyüdü ve omurgası dikleşti. "Anahtarları *içinde* mi bırakmış?"

Tek yapabildiğim tepkisine gülmek oldu. Elini tutarak onu öpmek için kendime çektim ama bir an sonra Uber şoförünün korna çalmasıyla yarıda kesildik.

"Onun sorunu ne?" Gianna patentli bakışlarını takınarak ters ters baktı.

Muhtemelen adam gitmek istedi ama biz yoluna çıktık. Ne olursa olsun, Bugün hiçbir şey ruh halimi bozamazdı. Ben annemin bagajını açıp çantalarımızı arkaya koyarken, Gianna da öndeki konsoldan anahtarları aldı. Subaru'yu iyice kilitledikten sonra futbol sahasına doğru yola çıktık.

Girişte iki mavi bileti gösterdim, sonra bir insan denizinin içinde kaldık.

"Emerson!" Ailemi aramak için dolaşırken Tia Camilia seslendi.

Kendilerini tribünlerin sonndan ikinci sırasına yerleştirmişlerdi.

Elim Gi'nin sırtındayken, merdivenlere ulaşana kadar insanların arasından geçerek onu yukarıya doğru yönlendirdim.

"Tia Cam, Tio Paulo, bu Gianna." Başımı salladım. "Gi. Bunlar da teyzem ve amcam."

Teyzem Gianna'yı değerlendirirken hiç utangaç değildi. Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kaşlarını hafifçe kaldırıp dudaklarının ucuyla bana baktı. Onaylıyordu.

Amcam sadece sırtıttı. Bir zafer daha.

Tören düşündüğümünden daha kısa sürdü ve ne olduğunu anlamadan hepimiz eve dönmüştük.

Herkes arabadan inip çoktan içeri girmiş, Gi ve beni eşyalarımızı rahatça almamız için yalnız bırakmıştı. Şükürler olsun. Onunla bir dakika yalnız kalabilirdim.

Uzun, yavaş bir öpücük için onu kendime çektikten sonra, küçük spor çantamı omzuma attım ve iki çantasını aldım. Sonra onu kaldırım taşlarından yukarı

iki ailelik ev, ev rahatlığıyla dolup taşıyordu. Burada hiç yaşamadığım için bu his tuhaftı ama bu nimeti sorgulamayacaktım. "Annem alt katta, teyzem ve amcam da ikinci katta yaşıyor." Diamond Hawks ile anlaştığımda, teklif ettikleri ikramiyenin büyük kısmını annem ve kız kardeşinin oturacağı iki haneli ev için peşinat olarak kullandım. Bir yıl sonra, babamın geçirdiği kazanın sigorta parası nihayet , annem bana geri ödeme yapmayı teklif etti ama ben reddettim.

Bunun yerine, ipoteğin geri kalanını ödemek için kullandı ve o zamandan bu yana geçen sekiz buçuk yıl içinde burayı bir eve dönüştürdüler.

Tio'nun yeşil parmağı, yazın bu erken döneminde bile bahçelerin çiçek açmasını sağlamıştı. Ön bahçede lastik salıncaklı kocaman bir ağaç asılıydı ve sundurma salıncaklarla doluydu.

"Çok şirin." Gi göz ucuyla bana baktı. "Sarı ile tuğlaya bayıldım."

"Tanrım, yaşlı adam. Çok yavaşsın. Yardım edeyim mi?" Andre kapı aralığından bir çanta almak için uzandı. "Kahretsin, bunun içinde ne var, taş mı?"

"Belki." Gi sırtıttı ve gözlerini kırıştırdı. "Bir kadının neye ihtiyacı olacağını asla bilemezsin."

Kıkırdadım.

Kardeşim bana "Boku yedik," diye seslendi.

Odama giden koridora yöneldiğimde amcam, "Gianna üst katta bizimle kalıyor," dedi.

"Ne?" Topuğumun üzerinde döndüm ve anneme odaklandım.

"Amazon adama bıraktırdığınız çarşafı aldık ve yukarıdaki yatağına koyduk."

Kızları Andre'den bir yaş büyüktü ve şimdi şehrin öbür ucundaki bir dairede yaşıyordu, bu yüzden boş bir odaları vardı ama Gi'nin benden başka bir yerde uyumasını hiç düşünmemiştim.

"Bedava süt yok," diye şaka yaptı

kardeşim. "Bunu Bels'e söyle,"

diye takıldı Yvette.

Isabella'nın gözleri büyüdü. "Yok artık. Dün gece Vet dışarıdayken evde olan bendim. Söylesene Vet, seni bıraktığını gördüğüm Todd'un arabası mıydı?"

Yvette kızardı.

"Bekle, ne?" Andre, arkadaşının adının üzerine Isabella'ya bir bakış fırlattı, sonra da bakışlarını Yvette'e çevirdi.

"Onların kaosu yüzünden paçayı kurtarabileceğini sanma." Tia Camilia kaşlarını kaldırdı ve az önce çantamın içine koyduğum çantayı işaret etti.

Evdeki gayri resmi oda.

İç çekerek tekrar elime aldım.

"Em," dedi Gi, ayaklarının üzerinde kayarak.

Lanet olsun. Ailem fazlaydı ve onları dinamikleri anlayacak kadar iyi tanıımıyordu, bu yüzden paniklemeye başlamıştı.

"Peki," dedim ve çantasını kardeşime uzattım. "Onları yukarı götür." "Ben mi?" diye sordu şaha kalkarak.

"Evet. Ben yaşıyım, unuttun mu?" Çantayı göğsüne doğru ittim. "Merdivenler dizlerime iyi gelmiyor."

Küfür dilinin ucundaydı, ama daha ağzından kaçıramadan annem elindeki kaşıkla ona vurdu. "Hayır, efendim."

Yüzünü buruşturarak ikinci çantayı kaptı ve kapıdan çıkıp üst kata yöneldi.

"Sana evi gezdireyim." Annem kaşığını yere bıraktı, sonra Gianna'nın elini tuttu ve onu yanımdan geçirerek koridordan kız kardeşimin odasına götürdü.

Ev çok büyük değildi, bu yüzden hızlı bir tur olacaktı. O ve Yvette'in bu katta yatak odaları vardı. Ben ziyaret ettiğimde ikinci bir oturma odası olarak da kullandıkları misafir odasıyla birlikte. Andre ve Isabella'nın bodrumda yatak odaları ve ortak bir banyoları vardı.

"Annen zaten ona ve ikinizin ona torun verme fikrine aşık." Teyzem iç geçirdi, gözleri yumuşadı.

Parmak eklemlerimi çıtlattım, boynuma yayılan sıcaklığı görmezden geldim. "Tia, açık konuştum. Biz arkadaşız."

"Aynı yatakta uyuyan arkadaşlar mı?" Tio kıkırdadı. "Az önce annenle bu konuda tartışmıyor muydun?"

Tio'nun bu saçmalığı kesip atması çok yerinde.

Kalbim sıkıştı ama yüzümdeki rahat ifadeyi sabitledim. "Birkaç ay içinde iki farklı yöne gideceğiz."

"Gelecek sezon için bir sözleşme var mı?" diye sordu. Başımı salladım, rahatlığım kaçtı.

"Estúpidos dirigiendo el equipo," diye mırıldandı teyzem.

Sorun da buydu zaten. Konuştuğum herkes Beckett Langfield ve Cortney Miller'ın beni geri getirmezlerse aptal olacaklarına yemin etmişti. Ama tecrübelerime göre bu doğru olamazdı. Revs'te geçirdiğim süre boyunca, bu ikili kötü bir karar vermenin yakınından bile geçmemişti. Eğer beni geri getirmedilerse, bunun nedeni aradıkları şeyi masaya getirmiyor olmamdı. Sadece yeteneklerimin farkına varmakla kalmadılar.

ve oyuncularadaki potansiyele odaklanmıştı ama Miller takım dinamiğine çok önem veriyordu. İşini biliyordu ve bu daha da sert bir şekilde kesildi. Her zaman güvenilebilecek bir takım arkadaşı olmak için canımı dişime takmıştım ama ya bunu görmediklerinden ya da benim yanlış önceliklere odaklandığımdan emindim.

Bodrum kapısı açıldı ve Gianna'yı hâlâ kolundan sürükleyen annem görüldü.

"Burası da benim en sevdiğim yer. Bunu görüyor musunuz?" Tuğla şömineyi işaret etti. "Çalışıyor ve artık insanların kullandığı o aptal düğmeyle çalışmıyor. Evim bütün kış odun ateşi gibi kokuyor."

Gülmemek için zor tuttum. Bunun övünülecek bir şey olup olmadığından emin değildim.

Ama Gianna'nın gülümsemesi gerçektir, eğlenmiyordu. "Çalışan şöminelere kafayı takmış durumdayım. Hep bir tane istemişimdir."

Ne zaman böyle bir ayrıntıdan bahsetse, beynim onun geleceğine dair yarattığım resmi yeniden düzenliyordu. Otomatik olarak, zihnimde hayalindeki evin şöminesinde bir ateş çıtırdadı.

"Oh, whoa." Gianna köşedeki duvarda asılı duran resme doğru adım atarken yüzü şoktan donuklaştı.

"Oh, evet. Lang Field'ın çok güzel bir resmi. Emerson'dan bir hediye idi." Annem ellerini belinde kavuşturdu ve gülümsedi.

Kalbim boğazımda, bunu nasıl emin olmadan Gianna'yı izledim. Son birkaç yıldır ona birkaç resim ve çizim hediye etmişim ama bunu yaptığımı ona hiç söylememiştim.

Gianna parmağını çerçevenin üzerinde gezdirdi ve bedenim beklentiyle gerildi. "Bunu sana Emerson mu verdi?"

"Mmm. Belki bir yıl önce?" Annem omuz silkti, öneminden habersizdi. "Her zaman en rastgele şeylere takıntılıdır. Bir ara şu sanatçıya karar verdi - ismini nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum - Gano?" Annem kaşlarını çattı. "Her neyse, bu sanatçının çalışmalarına kafayı taktı. Sanırım onu suçlayamam. Resimdeki duygu çok etkileyici."

"Stadyumu tasvir ederken yarattığı dinamik," dedim sesim kısık bir şekilde. "Yoldaki kişinin, kalabalığa bakan kişinin yalnızlığını nasıl tasvir ettiği. Yalnızlığın suda ifade ediliş biçimi. 'Tam içinde değil' havası." Bir nefes aldım. "Bunu hissediyorum."

"Sadece güzel olduğunu düşünüyorum." Yevette omuz silkti, başını eğdi ve gözlerini kısarak derin anlamını görmeye çalıştı ama başaramadı.

Gi sesli bir yutkunmayla elini çerçeveden çekti.

Bana doğru döndü, gözleri huşu, kabullenme ve görülme hissiyle dolup taşıyordu. Hayret ve şaşkınlıkla, belki de resmi bugüne kadar hiç tanımadığı birinin evinde belirgin bir şekilde sergilendiği için. Ailemin, onun yaptığını bilmeden bu eseri sevebileceğine dair inançsızlık. Açıkça beklemediği bu an için minnettarlık.

İçime dolan rahatlama beni yalpalattı. İhtiyacım olan şey bu andı. Çalışmalarını dünyayla paylaşma fikrine açık olduğuna dair bir işaret. Sadece bir itmeye ihtiyacı vardı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı kulağına götürdüm. "Çok yeteneklisin."

Gözlerini kırpıştırarak yüzünü omzuma yasladı. Verdiği tepkiden sonra hâlâ yükseklerde uçarken, onu sardım ve kendime yakın tuttum. Çok iyi hissettirdi, sanki ait olduğu yer burasıydı.

Andre döndüğünde annem, "Bu iş de bittiğine göre, hepimiz Bels'in partisi için hazırlanmaya başlayalım," dedi.

"Yardım etmek zorunda mıyım?" Isabella sızlandı, omuzları dramatik bir şekilde çökmüştü. "Tabii ki yardım etmek zorundasın. Bunu yapmamızın sebebi sensin. Sen

Herkesin seni kutlaması için ısrar etti." Andre kelimeleri neredeyse yakalayamayacağı kadar hızlı söyledi.

Ofladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yemin ederim," dedi, "eğer yardım etmezseniz, geçen gün çektiğim videoyu yayınlayacağım ve sizi etiketleyeceğim."

"İğrenç görünüyorum. Bunu

yapamazsın." "O zaman yardım et."

"Senden nefret ediyorum." Bununla birlikte, tepinerek uzaklaştı.

Annem ikisine de hızlı hızlı İspanyolca bağırdı. Gi'nin bu çılgınlıktan etkilenmediğinden emin için yüzüne baktım ama endişe yerine muzip bir gülümseme buldum. Sanki kaosu çok fazla değil de komik bulmuştu.

Ve günün sonunda, onları sadece komik bulmakla kalmayıp, kaosun içinde tamamen rahat olduğu da açıldı. Çeviri yapmam gerektiğinde bile hiç bunalmadı. Sanki başından beri buradaymış gibi onlara uyum sağladı.

Ve o gece, evdeyken benim dediğimiz odada, açılır kanepeye sırt üstü uzanıp tavana bakarken, o ev duygusu

kaybolmuştı. Kıvrıldım, çarşafı çekiştirdim, hüsrana uğradım. Normalde buraya yerleştiğimi hissederdim.

Bu çok saçmaydı. Çözümü kolay olmayan pek çok sorunumuz vardı ama bu çözebileceğim bir sorundu. Gi'nin benden bir kat yukarıda olduğunu bilerek bu yatakta uyuyamayacaksam, ona giderdim.

Ben yetişkin bir adamdım; annem bununla başa çıkabilirdi. Örtüleri geri çektim ve bir süre kapıyı inceledim. Sonunda pencereye gitmeye karar verdim. Annem bilmezse daha iyi başa çıkabilirdi.

Bir dakikadan kısa bir sürede kapıyı açtım ve verandanın korkuluklarına atladım. Oradan verandanın çatısına çıkmak hiç zor olmadı. Altı metre sonra, penceresine vurdum.

Gi kapıyı iterek açtı, kaşları düşüktü. "Emerson? Ne yapıyorsun?"

İçeri girdim ve onu kendime çektim. "Görünüşe göre süt çalışıyorum."

Emerson 32

Nasıl olduğunu anlıyorum. Veda etmek için bile uyandırmadı beni.

Bels: Odana girip üzerine atladığını gördüm.

Veteriner: Ona dışarı çıkmasını

söyledin. Bels: Hepimiz seni

duyduk.

Ben: Uçağımın kaçta kalktığını hepiniz biliyordunuz. Beni sevenler beni uğurlamak için ayağa kalktı.

Andre: Çok mu dramatik?

Bels: Ayrıca kız arkadaşını trene bindirmek istedi.

Ben: Kız arkadaşım değil.

Andre: Kendine bunu söylemeye

devam et. Andre: Afrika'daki bir

nehirin fotoğrafı Vet: Evet,

tamamen inkar içinde.

Duh Bels kelimesinin GIF'i:

Onu seviyorum.

Ben de.

Bels: Kalması yönünde oy kullanıyorum.

Ben: Kafasını sallayan adamın GIF'i

Andre: Dostum, o kız seni . İnkâr etme.

Ben: Orta parmak GIF'i

Veteriner: Anneme söyleyeceğim.

Büyü artık.

Bels: Todd için yeterince büyüdü. Hiç komik değil.

Beni eve bıraktı. Aslında hepsi bu kadar. Farkındayım. Güven bana. Onunla çoktan konuştum.

Bels: Yalan söylüyor olabilir. Em'e bak. Chris'e bunu söylemiyor. Gi'yi çok seviyor. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum Em, dün gece seni verandanın çatısına tırmanırken gördüm.

Bu konuşma bizi bir yere götürmüyor.

Ben:
Katılıyorum.

Andre: Tamam.

Bels: Hiç eğlenceli değilsiniz. Duracağım ama... Not: Gi'nin numarasını aldım, ona mesaj atacağım.

Veteriner: Gülen bir kalabalığın GIF'i

"AVERY ONLARI ALDIĞINI SÖYLELİ."

"Harika." Elimi yüzümde gezdirdim. Hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ve onları satmamı sorun etmiyorsun, öyle mi?"

Chris omuz silkti. "Parayı ona veriyorsun, yani evet, benim için sorun yok. Gerçi bunun için senden nefret edebilir. Eşyalarını satmakla ilgili bir sorunu var."

Midem bulandı. Benim endişem de buydu. Gerçi benim bakış açım biraz farklıydı. Chris onları satmak istemediğini düşünüyordu. Gerçekte, kimsenin onları almayacağından korkuyordu. Ama haklıydı. Onun yerine karar verdiğim için benden nefret edebilirdi. Çünkü Gi inatçı bir şekilde bağımsızdı ve kırılganlıktan nefret ederdi.

İçimi çektim. "Eğer , sanatının değerli olduğunu göreceksin. İnsanların bundan hoşlandığını. Ve eğer bu olursa, benden nefret etse bile buna değecek."

Zaten çok kısa bir zamanımız kalmıştı. Ağustos ayı çok çabuk yaklaşıyordu. Henüz uygun fiyatlı bir yer bulamamıştı ama gitmesi fikrinden ne kadar nefret etsem de, açık artırma New York'a geri dönmek ve hayatını yeniden düzene sokmak için ihtiyaç duyacağı desteği sağlayacaktı.

Bu günlerde zaman benim arkadaşım değildi. Ne evde, ne de sahada. Her geçen gün Revs'le geçirdiğim zaman azalıyordu ve Gi

taşınmaya yaklaşıyordum. Evde olduğum kadar yolda da olduğumdan, Boston'dayken her boş anımı onunla geçiriyordum. Televizyon izleyerek, konuşarak, yemek yaparak, dilimle, elimle ya da aletimle onu boşaltarak. Her şekilde ve her yerde.

Hissettiğim duyguların karışımı bunaltıcıydı. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya çalışırken bir yandan da kendimden bir parça saklıyordum. Beckett Langfield beni bir değer olarak görsün diye kendimi en üst seviyede tutmaya çalışırken, bir yandan da gelecek sezon mavi formayı giyme şerefine nail olacağıma dair umutlanmamaya çalışıyordum. Çok zor bir durumdu.

"Ona ne zaman söyleyeceğiz?" Chris'in sorusu beni Denver'daki Bandits stadyumundaki misafir takım soyunma odasına geri götürdü.

"Kime ne söyleyeceğiz?" Kyle sordu.

"Gi." Chris telefonunda gezinirken ona neredeyse hiç bakmadı. "Emerson, Wren'in bazı sanat eserlerini gelecek hafta yapılacak bir müzayedede satışa çıkarmasını sağladı. Avery ve taşıma ekibine dairemdeki diğer eşyaları çıkarttırdım ve onlar oradayken tabloları da aldılar." Chris telefonunu sandalyesine bıraktı. "Wilson'a bir grup arkadaşımızın gideceğini haber vermeliyiz. Günübirlük bir oyun ama kültürlü şeyler yaptığımızı bilmek istiyorlar, böylece sadece topa vurabilen aptallar olmadığımızı tanıtabilirler. Ayrıca, sanırım Asher ve ben All-Star maçı için bir gün sonra yola çıkacağız."

Başımı salladım. Yıldızlar maçına gideceğimden değil. Chris, Asher Price ve Mason Dumpty vardı.

Chris odanın diğer ucuna, nişanlısının babasının ofisine doğru ilerledi.

"Yani..." Kyle başını salladı ve Chris'in sandalyesine çöktü. "Ne zaman *Ona* söyleyecek misin?"

Sol elimin parmak eklemlerine sertçe bastırdım ve çatlamlarından zevk aldım. "Kime ne söyleyeceksin?"

Homurdandı. "Erkeklerin arkadaşları için yaptığı şeyler vardır. Barda içkilerin parasını ödemek, eğer normal bir saatse ve yapacak başka bir işiniz yoksa onları havaalanına bırakmak. Onlar tatildeyken çiçeklerini sulayabilirsiniz..."

"Bu tür şeyleri herkes için yaparım."

Gözlerini devirdi. "Bu doğru, ama yine de. Seni bar olarak kullansak bile. Eserlerini satmak için bir sanat müzayedesini düzenlemek mi? *Onunla yatıyorum ve bundan zevk alan tek şey benim aletim değil.*"

Sıcaklık boynuma kadar yükseldi ve bir hırıltı çıkardım.

"Ve sen de ." Kyle benim sorunlarımdan fazlasıyla memnundu.

İçimi çektim ve başımı öne eğdim. "Ona yalan söylemek mi istiyorsun?" Kyle başını salladı. "Kesinlikle hayır."

"O zaman cevabını bilmek istemediğin bir soruyu bana sorma."

Çünkü yol boyunca bir yerlerde, belirsiz cevaplar ve ihmaller yalanlara ve en iyi arkadaşımın aktif olarak bir şeyler saklamaya dönüşmüştü. Bundan nefret etsem de Gi'den henüz vazgeçmek istemiyordum ve üzgün değilsem özür dileyemez ya da pişmanlık duyamazdım. Umarım Chris bunu asla öğrenmezdi. Ya öğrenirse? O zaman belki de kabul edilebilir bir tepki veriyormuş gibi yapabileceğim kadar uzakta olurdu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, oraya varana kadar Gi'ye bundan bahsetmeyeceğiz." Chris ve Avery'ye söylemek zorunda kalmıştım. Wren bana mesaj atıp onları satış öncesi fotoğraflar için müzayedeye götürmesi gerektiğini söylediğinde Minneapolis'teydim, bu yüzden onlardan yardım istemekten başka çarem yoktu.

"Oh, bu tam bir bok gösterisi olacak." Kyle güldü. "Ben de gelebilir miyim?"

Gianna

34

"AKŞAM YEMEĞİ HAZIRLARDIM," DEDİM EMERSON'A BAKARAK.
mutfakta. "Bugün bir maçın vardı."

"İnsanları beslemeyi seviyorum." Omuz silkerek bana bir kaşık uzattı.

"Nedir bu?" Kaşığın üzerindeki sarı lapaya bakıp yarım adım geri
çekilerek sordum.

"Mofongo." Tepkim karşısında kıkırdadı.

Olduğum yere dönerek kendimi burnumu açmaya zorladım. "Bu zehir
değil. Sarımsaklı muz püresi. Dene bakalım." Kaşığı kaldırdı
daha yüksek.

Küçük bir tat almak için dudaklarımı araladım. Fena değildi. Patates gibi, ama daha
zengin.

Çok lezzetli değildi ama sarımsak ona lezzetli bir tat veriyordu.

"Güzelmiş."

"Chris bunu seviyor. Üstündeki kızarmış domuz etine de bayılıyor."

Görünüşe göre kardeşim bu akşam yemeğe kendini davet etmişti. O ve
Avery ben buraya taşındığımdan beri bunu birkaç kez yapmışlardı, yani
tamamen damdan düşer gibi değildi. Ama buraya gelmeyeli uzun zaman
olmuştu. Ve her zaman yaptıkları gibi öylece ortaya çıkmak yerine, Em'e
önceden haber verdiler.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Tabaklar ocağın yanına yığılmıştı ve yemeği halletmiş gibi görünüyordu ama tüm işi kendisi yapsaydı kendimi suçlu hissedirdim.

Gerçek Emerson tarzıyla omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını salladı.

Oflayarak başımı salladım. "Eğer Chris yoldaysa, o zaman bu tür bir mutlu suratla sonuçlanacak her şey masadan kalkar."

Sevmeye başladığım bir sesle kahkaha attı. Ve her zaman kendi gülümsememle karşılık vermeme sağladı. Kötü bir günde bile. Bugün kötü olduğundan değil. Son birkaç gün olaysız geçmişti. Jake'le hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım ve gelecek hafta yapılacak bir sunum için bir logo ve ondan sonraki hafta teslim edilecek tam bir marka projesi üzerinde çalışmıştım.

Dylan'ın logosunu birkaç gün önce tamamlamıştım ve o da çok beğenmişti. Hâlâ içimi kemiren tek stres unsuru ev durumuydu. Ancak bu noktada, avı aktif olarak ertelediğimi itiraf edebilirdim. Ne zaman düşünsem, kira sözleşmesi yapma fikri karnıma ağırlar girmesine neden oluyordu. Bu yüzden tamamen kaçıyordum. Yine de yakında gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Eninde sonunda kardeşim buradan kurtulmak isteyecekti, çünkü Avery ile birlikte yaşıyordu.

Emerson sırtını sobaya dönmüştü, geniş ve çıplak omuzları sergileniyordu. Avery ve Chris geldiğinde giymek üzere tezgâhın üzerinde bir gömlek duruyordu ama evde nadiren gömlek giyerdi ve ben de bundan şikâyetçi değildim. Ta ki gitme fikri tekrar ortaya çıkana kadar. Bu konuda bir sürü şikâyetim vardı.

"Bu daha çok şarap yemeği mi yoksa bira mı?" Buzdolabını açtım ve içindekileri incelemek için eğildim.

"Bira," dedi arkamdan, "ama ben su alacağım."

Kendim için buzdolabından bir IPA aldım ve onun için bir bardağa su doldurdum.

Muhtemelen birayı tercih ederdi ama son zamanlarda diyet planına oldukça sıkı bir şekilde uyuyor, sadece biramdan ya da şarabımdan bir yudum çalışıyordu. Oyunu alev alev yanıyordu, top çalma yüzdesi kariyerinin en yüksek seviyesindeydi ve top çalmada ligin lideriydi ama bunların hiçbirisi kendisini zorlamasına engel olmuyordu. Kontrat eksikliği onu yiyip bitiriyordu. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek acı veriyordu.

Biramın kapağını açtım ve suyunu tezgâhın üzerine, koyarken bir kolunu uzattı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Kardeşin gelmeden önce bir tane daha." Ağzı benimkine yerleşti. Ama beklediğim gibi bir öpücük yerine, boynumun arkasını kelepçeleyerek beni kendisine kilitledi. Dudaklarımı kandırarak açtı ve ağzımı işgal etti. Benimle alay ediyordu. Gerçekleştirmek için zamanı olmayan bir fikirle beni baştan çıkarıyordu.

Diğer eliyle kıcımı kavradı, sıkarken parmakları içimi ısıırıyordu. Kalçasını bacaklarımın arasına kaydırđı ve ben de ona doğru sallandım. Bu harekete karşılık göğsünün derinliklerinde titreşen inilti midemi altüst etti. Kıcıma vurduğunda inledim.

Belki zamanımız vardı.

"Em." Dudaklarına karşı inledim.

Kavrayışını sıkılaştırmak yerine geri çekildi ve beni serbest bıraktı.

"Bu düşünceni unutma. Kardeşin üzere." Sırıttı. Gözlerimi kısmıştım. "Göt."

Kıkırdadı ve sobaya dönmeden önce beni bir kez daha öptü.

"Artık biramı paylaşmayacağım." Tezgâhtan birayı onun suyunun yanına çektim ve lavabonun arkasındaki yüksek tezgâhtaki taburelerden birine oturmak için etraftan dolaştım.

"Beni yaraladın," diye alay etti.

Arkamdan daire kapısı açıldı. "Bambi! Muz pürem nerede? Bütün gün ağzım sulandı," diye seslendi kardeşim.

"Biliyor musun," diye karşılık verdim, "tüm eşyalarını taşıdığına göre, anahtarını geri vermen gerekiyor gibi görünüyor."

Chris açık oturma alanına girerken kaşlarını çatı. "Hâlâ kiranın yarısını ben ödüyorum. Bu da demek oluyor ki kapının önünde durup içeri alınmayı beklememe gerek yok."

"Mahremiyet isteyebilirler, bebeğim." Avery yanımdaki bar taburesine zıpladı.

"Kim?" Chris başını bir o yana, bir bu yana sallayarak bana baktı, sonra da Em'e aynı ifadeyle vurabilmek için diğer yana. Aramızda bir parmak işaret etti. "Benden gizlenmeye ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu ifadeye tepki vermemek için kendimi zorladım ama Emerson sadece kıkırdadı.

Sırıtarak omzunun üzerinden baktı. "Hayır, dostum. Göremeyeceğin bir şey değil. Sikimi her zaman görüyorsun."

"İsteyerek değil. Tanrım," diye mırıldandı Chris, ayaklarını sürüyerek buzdolabına doğru giderken. "Soyunma odasında kıyafet giyseydin sorun olmazdı." Belinden eğildi ve bir bira çıkardı.

Em omuz silkti. "Bunu denedim. Bana tuhaf dedin."

"Hmm." Avery birayı kardeşimden alırken dudaklarını gülümsemekle savaşıyormuş gibi birbirine bastırdı.

"Bambi'yi çıplak hayal etmiyor olsan iyi edersin, Sarışın," diye homurdandı Chris.

Kıkırdadı. "Hayır, babamın sizin kıyafet giymek istememenizle uğraşmak zorunda kaldığında yüzünün alacağı şekli hayal ediyordum."

Emerson yine güldü ve Chris . "Yardım edebilir miyim?" Avery sordu.

"Hayır. Gi teklif etti. Mofongo'yu nasıl pişirdiğimi görmek istiyor."

Bu tamamen yanlıştı. Öyle bir şey söylememiştim ama onun yanında birkaç dakika geçirmekten şikâyet edecek değildim. Yardıma ihtiyaç duyduğunda başvurduğu kişi olmamı seviyordum.

"Film mi izliyoruz yoksa dizi mi?" Chris odanın öbür ucundaki koltuk ve sehpaye doğru ilerleyerek sordu. Sehpalar artık yoktu.

Geçen hafta Chris neredeyse tüm eşyalarını taşımıştı. Bu da evi boş hissettirmişti. Chris'e ait olduğu için resimlerin ve tabloların çoğu gitmişti ve sade duvarlar çok steril hissettiriyordu.

Emerson ilk taşındığımda çizdiğim ufuk çizgisini çerçevelemişti ve eskiden stadyumun olduğu yerde asılıydı, ama şimdi raflarda sadece yarısı kadar fotoğraf ve kitap duruyordu. Yatak dışında Chris'in odasında bana ait olmayan hiçbir şey yoktu.

"*Foyle'un Savaşı*'nı izliyorduk."

Diziden bahsettiğinde Emerson'ın gözlerindeki parlaklık beni şaşırttı. İlk koyduğumda pek heyecanlanmamıştı.

"Ne?" Chris bana ters ters baktı.

"İkinci Dünya Savaşı'nda geçen bir dedektiflik dizisi." Benim seçtiğim bir şeydi. Tabii ki kardeşim nefret edecekti.

"Bunu neden izliyorsun ki?" Chris sordu. "Bu konuda hiçbir şey kulağa çekici gelmiyor."

"Biliyor musun, ben de öyle düşünmüştüm ama hislerim var dostum." Emerson ocaktan başını çevirmedi. "İyi bir sonsuza dek mutlu sonun karıncalanmaları değil ama duyguları seni boğacak."

Chris alay etti. "Bir televizyon programı için ağlayacak değilim."

"Bazen yaparım. Arada bir iyi bir ağlamaya bayılırım," diye cıvıladı Avery. "Ben de," diye katıldı Emerson.

Chris ve ben hep birlikte alay ettik. Sonra da birbirimize ters ters baktık.

"İkinizin bazen bu kadar farklı olabilmeniz ve diğer zamanlarda neredeyse aynı kişi olmanız çok komik." Avery'nin parlak mavi gözleri kardeşimle benim aramda dans ediyordu.

"Biliyorum, değil mi?" Emerson güldü, ses mutfakta yankılandı.

Tezgâhın üzerindeki telefonumun vızıltısı dikkatimi çekti. Firmanın numarası ekranda yanıp sönerken kuvarsın üzerinde dans ediyordu.

"Her şeyi izleyebiliriz ama bana bir saniye ver. Bu önemli olabilir."

Normalde film ve diziler konusunda oldukça inatçıyım ama bu gece ne izlediğimiz gerçekten umurumda değildi. Eğer Avery ve Em saçma sapan bir romantizm seçtiyse, benim için sorun yoktu. Emerson buna bayılırdı, ben de onun mutlu olmasından mutlu olurdum. Ve evet, bunun beni neredeyse izleyeceğimiz aptal film kadar aptal yaptığının farkındaydım. Ama hayatındaki pek çok insan onu mutlu etmek için bir şeyler yapmıyordu ve ben de bunu yapan biri olmak istiyordum. "Em ve Avery, siz seçin."

Ben koridora çıkıp yatak odasının kapısını kapatırken kardeşim kumandayı Avery'ye uzattı.

Cevap vermek için ekranı kaydırduğımda, Jake'i bekleyerek kendimi hazırladım. "Alo?"

"Bayan Damiano?" Tanımadığım bir ses beni karşıladı.

"Evet?"

"Bu Jonathan Whittemore."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Şirketin başkanı beni neden arıyordu?

"Boston Hayvanat Bahçesi etkinliğinde tanıştık."

Boğazımı temizledim. "Evet, hatırlıyorum."

"Sizinle yüz yüze görüşmek istiyordum, ancak birkaç hafta daha uzaktan çalışacağınızı öğrendim."

Uzaktan çalışmamın resmi bir bitiş tarihi yoktu. Açık uçlu bırakmıştık, böylece kendi zamanımda dönebilecektim. Ama süper patronum olan adamı düzeltmeyecektim.

"Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

"Bay Caderson ve Doucette Design'ın bugün erken saatlerde yollarını ayırdığını henüz duyduğunuzu sanmıyorum."

Ciğerlerim sıkıştı ve dizlerim titredi. Cidden mi? Jake kovulmuş muydu? Zara bunun eninde sonunda gerçekleşeceğinden bahsetmişti ama makalenin önümüzdeki haftaya kadar çıkması planlanmamıştı. Zara bunun bir parçası olmak isteyip istemediğimi sormuştu ama ben istemediğime karar vermiştim. Buradaki hikaye bir kenara itilmiş, fikirleri ve tasarımları başkalarına atfedilmiş insanlar etrafında dönmeliydi. Hikaye buydu. Evet, ben de o insanlardan biriydim ama çok daha fazlası vardı ve benden bahsedilirse Odak noktasının hor görülen kız arkadaşına döneceğinden endişeleniyordum.

Hattaki uzun duraklama benim konuşmam gerektiği anlamına geliyordu. "Duymamıştım."

"Sessiz kaldık." İcini çekti. "Tasarımların çalınmasıyla ilgili bir sorunla uğraşıyoruz, bu yüzden sorunun önüne geçmek için yeniden yapılanıyoruz. Tasarımcıların, sanatçıların yönetim rollerinde olmasını istiyoruz. Genç yeteneklerimize rehberlik edecek ve onları teşvik edeceğiz. Çok proaktif bir yaklaşıma sahip olmak istiyoruz."

Öne geçmek mi? Yani makaleden haberdar oldukları için tepki mi gösteriyorlardı? Bu proaktif olmak gibi görünmüyordu. Hasar kontrolü gibi görünüyor.

"Tamam," dedim dikkatlice, hiçbir şey görmeden odayı taradım. Bu odanın havasını çok sevmiştim. Ağır mobilyalar, aile fotoğrafları ve Revs ekipmanları arasında rahatlatıcı ve huzur verici bir alan vardı. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya yeniden odaklandım.

"Boston Hayvanat Bahçesi'nin hesabını ele alış şeklinizden çok etkilendik. Sadece tasarımlar değil, hayvanat bahçesinin pazarlama ekibiyle olan etkileşimleriniz de bizi etkiledi."

"Teşekkür ederim." Kelimeleri kekeleyerek söyledim, iltifat karşısında şok olmuşum. Hayvanat bahçesi etkinliğinde, bu adam benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmıştı ve Doucette'ten katılan diğer herkes de öyle. Jake ve Libby dışında tabii ki.

"Dürüst olacağım," dedi iç çekerek, "bize doğru gelen bazı kötü basın var. Ve kendi iç soruşturmamızda, yaklaşmakta olan karalama kampanyasına katılabileceğinizi belirtmemize rağmen, katılmadınız ve bu sadakati gösteriyor."

Tenimde iğrenç bir his gezinmeye başladı. Bunun nereye gittiğini sevmedim.

"Organizasyona bu tür bir bağlılığı takdir ediyor ve ödüllendiriyoruz, bu nedenle size bir yönetim rolü teklif etmek istiyoruz. Tasarımcıları denetleyecek ve müşterilerle görüşeceksiniz."

Jake konusunda çenemi kapalı tuttuğum için bana terfi mi teklif ediyorlardı? Omurgamdan aşağıya doğru inen ürperti, Emerson'ın yanında yaşadığım türden bir ürperti değildi.

"Bayan Damiano?"

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim, sadece şaşırdım." Kelimeleri aceleyle söyledim. "Anlaşılabilir. Adını telaffuz ettiğimizde, senin bu uzaktan çalışıyorlardı. Bunun bir uzaktan çalışma pozisyonu olmadığını açıkça belirtmek isterim. Ancak ciddi bir maaş artışıyla birlikte geliyor ve sadece kendi hesaplarınız için değil, ekibinizin tamamladığı her proje için bir bonus alacaksınız."

"Doğru." Yutkundum, göğsümdeki baskı nefes alışımı zorlaştırıyordu.

Birkaç rakam söyledi ve ben de gözlerimi kapadım. Çünkü bu tür bir maaş, New York'ta baktığım daireleri kolayca satın alınabilir hale getirebilirdi.

"Resmi bir teklifi e-posta ile göndereceğim, ancak neden düşünmek için birkaç gün ayırmıyorsunuz? Pazartesi sabahı için bir toplantı ayarlayalım. Ofisimde, sekiz buçukta diyelim mi?"

"Elbette," kabul ettim, çünkü bunu bir öneri olarak çerçevelemiş olsa da, bu bir direktifti. Saat beş treni berbat olacaktı ama beni New York'a zamanında ulaştıracaktı. Konuşmanın sonu bulanıktı. Sonra ona veda ediyor ve pazartesi günü görüşeceğimize söz veriyordum.

Boğazıma düğümlenen kayayı yuttum ve telefonu yatağın üzerine bıraktım. Çalışmak istemediğim bir şirketten istemediğim bir iş teklifi, ama hayatı çok daha kolaylaştıracak bir maaş.

"Gi," diye havladı kardeşim.

Kalbim küt küt atarak odadan çıktım ve aceleyle koridora indim. Yaşam alanına girdiğimde hepsi masada oturmuş beni bekliyordu.

"Az önce Emerson'ın odasından mı çıktın?" Ağabeyim benden koridora bakıp tekrar geri dönerken kaşları havaya kalktı.

"Neden onun odasında olayım ki?" Az önce geldiğim yer tam olarak orası olmasına rağmen sordum. Telefona cevap vermek için oraya girdiğimde bunu düşünmemiştim bile. Haftalardır onun odasında uyuyordum. Evde olmadığı zamanlarda bile. Sanırım bu noktada alışkanlık olmuştu.

Chris bana ters ters baktı. Emerson dikkatini tabağına verdi. Avery her birimizi tek tek süzdü, bakışları hesaplıydı, sonra söze girdi.

"Hangi odada nasıl anlayabilirsin? Kapılardan birini bile görebiliyor musun?" Avery ona doğru eğildi. "Buradan öyle görünmüyor."

"Her neyse," diye homurdandı Chris ve sonra oturduğum yere doğru el salladı. "Artık yiyebilir miyiz?"

"Film izlememeye mi karar verdik?" Em'in yanındaki sandalyeye çöktüm.

"Avery masaya oturmak istedi. Telefon ne hakkındaydı? Yemek için bizi beklettiğine göre önemli bir şey olmalı," dedi Chris ama ilk lokmasını alırken omuzları gevşedi.

"Jake kovuldu," diye mırıldandım, çatalımı elime alarak.

Emerson buzlu suyunu dudaklarına götürdü ama camın arkasından gülümsediğine yemin edebilirim.

"Güzel," dedi Chris.

"Bana onun işini teklif ettiler."

"Bu harika," dedi Chris, en küçük bir gülümsemeyle.

Diğer tarafımda, Emerson boğuldu. Öksürük krizine girmeden önce bardağını masanın üzerinde zorlukla sabit tutuyordu.

sırtına bir şaplak attım. "İyi misin?"

Başını salladı ve son bir öksürükle bana döndü. "Sana onun işini mi teklif ettiler?" Normalde parlak yeşil olan gözleri biraz bulanıktı. Şu anda giydiği gibi sarı ya da bej giydiğinde böyle oluyordu ama şu anda bu zıtlık o kadar fazlaydı ki onu üzgün gösteriyordu.

"İş kabul ettin mi?" Chris talep etti.

Emerson'ı hızlıca tarayıp sorunun ne olabileceğini araştırdıktan sonra kardeşime döndüm. "Hayır. Bunu düşünceğimi söyledim."

"Ne?" Yumruğu masaya düştü ve tabakları tıkırdattı. "Düşünecek ne var ki?"

Pek çok şey. Teklifi yaptığında ne kadar yanlış hissettiğimden başlayarak. Sorunu tam olarak belirleyemiyordum ama içgüdülerim bana iyice düşünmemi söylüyordu.

"Bu büyük bir karar," diye geçiştirdim ve öylece bıraktım. Sezgilerimin beni nasıl rahatsız ettiğini anlatmaya başlayamazdım bile.

"Büyük bir zamlarla birlikte geliyor, değil mi?" Chris dirseklerini masaya indirdi ve o patentli huysuz suratıyla bana vurdu. "Daha fazla para New York'ta bir yer alabileceğin anlamına geliyor. Hayır demek aptallık olur."

"Hayır demedi ve düşünmek için zaman ayırması makul," diye homurdandı Emerson, çenesi kaskatı ve gözleri tahmin ettiğimden daha sertti.

hiç görmemiştim. Bu alışık değildim. Deli Emerson bir norm değildi.

Emerson'ın tavrındaki bariz değişiklik karşısında Chris'in de benim kadar şaşıracağını düşünmüştüm ama o bunu fark etmemiş gibi sadece alay etmekle yetindi. "Ne zamandan beri buna inanıyorsun? Sen bir fikir üzerine hemen harekete geçme kralısın."

Em'in gözlerindeki acı parıltısı kalbimi yerinden oynattı. Evet, düşüncesiz olabiliyordu ama bu genellikle sadece önemsiz, sıradan şeyler söz konusu olduğunda oluyordu. Heyecanlandığında birine sarılmak için ayağa fırlamak ya da bir saniye bile tereddüt etmeden yardım teklif etmek gibi. Ama hiçbir şeyi enine boyuna düşünmediğini söylemek büyük haksızlık olurdu.

Ellerimi yumruk yapıp kucağıma koyduğumda, öfkemi kontrol altına almaya çalışırken kendimi masaya odaklanmaya zorladım.

Odağım Emerson'ın beyaz tabağına kaydı, ancak o zaman bizimle aynı şeyi yemediğini fark ettim. Ama ızgara tavuk ve brokoli mantıklıydı. Oyununun zirvesinde olmaya odaklanmışken kızarmış domuz eti yemezdi.

"Hayır," diye ve kardeşime mecazi hançerler fırlattım.

"Hayır mı?" Gözleri, hayatım boyunca ondan gördüğüm aynı meydan okumayla parladı.

"Hayır, o bir fikir üzerine hemen harekete geçmenin kralı değil," diye .

Bu tek cümle ağabeyimin çenesini düşürerek arkasına yaslanmasına neden oldu. "Şok olmuş gibi davranmayın. Neden ikinizin bu kadar iyi olduğunu düşünüyorsunuz?

arkadaşlar? İkiniz de odaklanmışsınız ve kariyerlerinize yön veren seçimleri ve fedakârlıkları bilinçli olarak yapmışsınız."

Sıcak bir avuç içi kucağımdaki yumruğumu kapladı. Onun dokunuşuyla bedenim sıkı sıkıya tutunduğu gerginliğin çoğunu serbest bıraktı. Emerson parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni sıkarak minnettarlığını sessizce ifade etti. Ona bakamadım. Eğer baksaydım, kardeşimin elimi tuttuğunu fark edeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ve şimdi kendi kariyerimle ilgili akıllı seçimler yapmak için zaman ayırıyorum. O yüzden ikimize de bok atma." Sesim daha sakindi ama yüz ifademi sert tutuyordum.

Chris çenesini ileri geri oynattı, gözleri en iyi arkadaşı ve benim aramda gidip geliyordu. Her birimizi birkaç kez inceledikten sonra Emerson yanımda kaskatı kesildi.

"Chris, o haklı. Onun boktan bir işe girmesini istemezsin. Hadi yemek yiyelim, belki açlığımız ." Avery kardeşimin elini ovuşturdu.

omuz. "Her neyse, teklif için tebrikler Gianna. Eğer yapmak istediğin şeyin bu olduğuna karar verirsen, bu işte harika olacağından hiç şüphem yok."

"Olmayacağını hiç söylemedim," diye mırıldandı Chris.

Emerson hâlâ sımsıkı sarılmıştı, sanki her an fırlayacakmış gibiydi ve elimi henüz bırakmamıştı. Temasın masanın üzerinde görünmemesi için kolunu garip bir şekilde konumlandırması rahatsız edici olmalıydı, bu yüzden onu serbest bırakmaya hazır olarak tutuşumu gevşettim, ancak parmaklarını benimkilere kilitlemeye devam etti.

Karşımdaki Avery gülümsemeye o kadar zorluyordu ki yüzü acıyor olmalıydı.

"Bil bakalım ne oldu?" diye cıvıldadı.

Ona sinirlenmemek için oldukça iyi bir irade gücü gerekiyordu. Ortam hâlâ gergindi ve savunmam hâlâ yüksekti ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi ve işleri yumuşatma çabalarını takdir edebiliyordum.

"Ne?" Dinlenmekte olan kaltak suratıma karşı savaştım, neşeli olmaya çalıştım.

Çabalarım biraz fazla abartılı olmuş olmalı, çünkü Emerson elimi sıktı ve neredeyse kıkırdama gibi gelen sesle boğazını temizledi.

Yan gözle baktım ve eminim ki gülmemek için kendini zor tutuyordu. Gözleri dans ediyordu ve sonunda ağzını kapatmak için elimi bıraktı.

Gözlerimi devirdim. Gülümsemem o kadar da komik değildi.

"Gerçekten tahmin etmemizi mi istiyorsun sarışın, yoksa bize söyleyecek misin?" Chris ağzına bir parça daha domuz eti tıktırdı.

Sırıttı. "Özür dilerim. Hayır. Sadece dikkatim dağıldı." Başını sallayarak koltuğunda doğruldu. "Wren bu hafta sonu ilk sanat müzayedesini düzenleyecek ve fazladan biletleri var."

"Güzel." Sonunda yemeğime yumuldum. Domuz eti dilime değdiği anda ağzımda inanılmaz bir lezzet patlaması oldu. Vay be. Chris'in bunu bu kadar sevmesine şaşmamalı. Çabucak bir ısırık daha aldım.

"Boş bir ev olacağından endişeleniyor, bu yüzden gelip koltukları doldurmamızı istiyor. Pazar gecesi müsait misin?" Avery sordu. "Kyle da geliyor, Asher ve Zara da."

Omuz silktilim. Kulağa eğlenceli geliyordu.

, Emerson parmak eklemlerini çatırdattı. "Wren'e gideceğimi söyledim."

"Yaşasın!" Avery parmaklarının ucuyla çenesinin önüne vurarak genişçe gülümsedi. "Hepimiz gidiyoruz."

Tepkisi biraz fazla hevesliydi ama kardeşim ona hayatında gördüğü en şirin şeymiş gibi gülümsedi. Her neyse. En azından gerginlik azalmıştı.

Akşam yemeğinden sonra Avery, Chris'i dizinin bir bölümünü izlemeye bile ikna etti. *Foyle's War*'a gitmeye hazır olmadan önce.

Girişte ayakkabılarını giyerlerken Chris, "Hey, Bambi," diye seslendi. "Yeni bir kira sözleşmesi imzalama konusunda ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

Emerson'ın omuzları çöktü, hareket o kadar küçüktü ki kardeşimin bunu fark etmediğinden emindim. "Bir yıl daha kilitlenmeyeceğim."

Kontratı hala havada iken yapamazdı. Chris bunu bilmiyor muydu?

"Tamam, güzel." Chris yumruğunu havaya kaldırdı. "Ekim'den sonra işimizin bittiğini onlara bildireceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Emerson zorla gülümsedi ve kardeşimin parmak eklemlerine vurdu.

Cidden mi? Dışlerimi öyle bir sıktım ki çenem zonkladı. Chris ne kadar duyarsız davrandığının farkında değil miydi?

Chris kapıyı Avery'yle birlikte arkasından kapatır kapatmaz Emerson'a döndüm.

"Ekim'den sonra ne yapacağınıza dair başka kararlar aldınız mı?" Ben sordum.

Emerson başını salladı. "Başka bir takımın beni almasını beklerken muhtemelen Jersey'de biraz zaman geçireceğim."

"Chris gelecek sezon Revs'te oynayamayacağını biliyor mu?"

"Emin değilim." Gönülsüzce omuz silkti. "Kontratımın bittiği herkes tarafından biliniyor. Beyzbol dünyası bunu konuşuyor. Pek insan Vancouver'a gideceğimi düşünüyor." Sesli bir şekilde yutkundu, boğazı çalışıyordu ve bakışlarını kaçırdı.

Bu çok uzaktı. Kalbim onun için acıyordu. Bilinmezlik ve yeniden başlama düşüncesi korkunç ve ürkütücü görünüyordu.

Ona doğru yürüdüm ve hiç tereddüt etmeden kollarını bana doladı. Başımı göğsüne yaslayarak kalbinin düzenli atışını dinledim.

"Ama hiçbir takımın ilk tercihi ben değilim gibi görünüyor." Kelimeler yumuşaktı ve incinmişlikle doluydu.

Geri çekildim ve onu inceledim, ama gözleri duygu dolu bir şekilde ufuk çizgisine baktı. "Bu doğru değil."

Gözlerimin içine bakarak geri çekildi. "Gi. Sorun değil. Bu oyunun bir parçası." Beni bıraktı ve uzaklaştı. "Ayrıca, ben buna alışkınım."

İfade yürek parçalayıcıydı. Çünkü ciddiydi ve bunu sorun etmiyordu. Bunu beklemeyi öğrenmişti. Ama arada bir ilk sıraya konmayı hak ediyordu.

"Babam öldükten sonra annem kardeşlerime odaklanmak zorunda kaldı. Çok küçüklerdi ve ona daha çok ihtiyaçları vardı. Sonra ben lisedeyken taşındık. Tüm arkadaşlarını kaybetmek için en kötü zaman." Parmaklarını çıtlattı. "Ben de çelimsiz, tuhaf biriydim. İnan bana, kimse beni sevmezdi." Ondan kaçan kıkırdama karanlık ve çok yabancıydı. "Ve sonra üçlü A'ya taşındım ve grubun bebeği oldum."

İçini çekti ve ufku taradı, çok kaybolmuştu ve çok acı çekiyordu. Sakladığı acının ipuçlarını daha önce de görmüştüm ama ilk kez bana hepsini bilerek gösteriyordu.

"Gerçekten, on dört yaşımdan beri ilk gerçek arkadaşım senin kardeşindi. Ve şimdi Avery elinde."

"Ama-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Onun adına çok mutluyum. Çünkü onun ihtiyacı olan her şey o."

"Ama kısa sürede daha az oldun."

"Senden ya da babamdan üstün olduğumu hiç sanmıyorum." Yutkundu. "Ve olmamalıydım da. Ama sen ortalıkta yoktun."

"Öyleydi."

Omuz silkti. "Bir taraftarın ya da koçun favorisi olmak için gereken 'o' faktör bende yok. Onlar hayatta bir kez görebileceğiniz yıldızlar. Ama ben buradayım, profesyonel bir takımda oynuyorum. Listede olduğum için bile şanslıyım. Üst sıralarda olmama gerek yok. Kimsenin ilk tercihi değilim. Ama tekrar söylüyorum. Sadece listede olduğum için bile şanslıyım."

"Onca şeyden sonra nasıl böyle davranabiliyorsun?"

Başını yana eğdi, dudakları şaşkın bir kaş çatmayla aşağı doğru döndü.

"Mutlu. Minnettar." Gözlerimi dikip bakma içgüdüsüne teslim oldum. Neden hiç kimse onun için savaşmamıştı ki? Belli ki bunu yapmayacaktı. "Tek elde ettiğin kırıntılar olsa bile."

Omuzları çöktü. "Başka nasıl olacağımı bilmiyorum." Onu bu kadar inanılmaz yapan da buydu.

"Bu iyi, çünkü senin asla değişmeni istemiyorum." İçimde yükselen duyguları geri yuttum. Bu adam için ağlamak istemediğime lanet olsun. Ama bu anı mahvetmek istemedim. Çünkü onunla geçirdiğim bu zamanı düşündüğümde, gözyaşlarını değil mükemmelliği hatırlamak istiyordum.

BELİMDE BİR HAVLUYLA BANYODAN ÇIKTIM VE

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gi odanın karşısında duruyordu, siyah askılı bir elbise giymişti. Saçları tutturulmuştu, böylece büyük, gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Çıplak omuzlarının ve sırtının pürüzsüz teni, belini kavrayan ve kalçalarının üzerinde genişleyerek gezegendeki en sevdiğim kıcımın üzerine mükemmel bir şekilde dökülen elbisenin siyahıyla tezat oluşturunuyordu. Ve lanet olsun, bacakları o yüksek topuklu ayakkabıların içinde çok güzel görünüyordu.

Daha iyi göründükleri tek zaman omuzlarıma asıldıkları ya da belime sarıldıkları zamandı.

Ona doğru yürüdüm, bir omzunu kavrayana kadar aramızdaki boşluğu yiyip bitirdim, ipeksi teninin nasırlı avucuma verdiği hissin tadını çıkardım. Yakınına eğilerek dudaklarımı boynuna bastırdım.

Yanıt olarak başını eğdi ve bana daha iyi erişim sağladı.

" kamaştırıcısın," diye fısıldadım tenine karşı. " her erkeğin gözü senin üzerinde olacak."

"Saçmalıyorsun." Nazikçe homurdandı.

İltifatı geçiştirme şekli göğsümü sıkıştırdı. Anlamamıştı. Ona baktığımda gördüğüm şeyi görmemişti.

Güzel, yetenekli, azimli, şefkatli ve sert. Tam bir kadın paketi.

Kalbim sıkıştı, çünkü elimden kayıp gitmesine çok az kalmıştı.

Yarın son gündü. O aptal firmaya New York'taki işle ilgili bir cevap vermesi gerekiyordu. Her ne kadar bana işi kabul etmeyeceğini söylememiş olsa da -sormamıştım; yapmak istediğim son şey zorlamaktı- kabul etmeyeceğini de söylememişti.

Bu geceden sonra müzayededen de para kazanacaktı. Son kararı vermek zorunda kaldığında muhtemelen bu da devreye girecekti. Wren dün mesaj atarak Gi'nin çalışmalarına erken ilgi gösterildiğini söylemişti. Puff tablosu o kadar popüler olmuştu ki başlangıç teklifini yükseltmişlerdi.

"Havlu giymeyi mi planlıyorsun?" Elini karın kaslarımın üzerinde gezdirerek sırttı.

Onun büyük gece olduğunu bilmediği gecede kesinlikle havlu giymezdin. Ama onunla dalga geçmek benim işime geliyordu, ben de omuz silktim. "Bu daha rahat."

Dudaklarını büzdü, gözlerini kısarak bana baktı.

"İnsanlar orada olacak." "Ve?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerinin elbisesinin derin V kısmına doğru kalkmasına neden oldu. Kabarıklığı izlemek için parmağımı kaldırdım ama elimi itti.

"Hiçbir yerde sadece havlu giymeme izin vermezsin."

Gülümsemem göğsümde bir sıcaklıkla birlikte çiçek açtı. "Bana karşı sahiplenici hissettiğini söyleme şeklin bu mu?"

Gözlerini devirdi ve ağzını açtı, ama daha cevap vermeden kapı çaldı. Döndüm, cevap vermeye hazırdım ama kolumu tuttu.

"*Giyindim*. Ben bakarım," diye homurdandı, her kelimesinden bıkkınlık damlıyordu.

Odadan çıkarken kıkırdadım, onu arkadan içime çekmek için zaman ayırdım, ama sesi koridorda yankılandığında kahkahalarım kesildi.

"Neden buradasın?"

Sesi tiksinti doluydu, bu da onun kardeşi ya da babası olamayacağı anlamına geliyordu. Arkadaşlarıyla da bu şekilde konuşmasına imkân yoktu. Linc ve Mila bizimle müzayede evinde buluşacaklardı, yani şehirdeydiler, ama o bunu bilmiyordu ve önceden gelerek sürprizi mahvetmezlerdi.

"Sürprizlerden nefret ederim."

İrkildim. Bu gecem için iyiye işaret değildi. Belki de gitmeden önce ona söylesem daha iyi olacaktı. Nefesimi tutarak, ortaya çıkan mutsuz sürprize bakmak için koridorda ilerledim.

Boğazını temizleyen bir adamın sesiyle sırtım dimdik oldu. Kim vardı lan burada?

"Avukatım paranızı geri almam gerektiğini söyledi. Bu yüzden bir çek getirdim."

Dişlerimi gıcırdattım ve sesi duyulduğunda içime dolan öfke ateşini uzaklaştırdım. Jake.

"Elden teslim etmek için üç saat araba mı kullandın? Neden sadece postaya vermedin?"

Koridorda sessizce ilerledim ve gözden uzakta durdum. Yapılacak en centilmence şey onu yalnız bırakmak olurdu ama içgüdülerim bana oraya fırlamamı, onu yalamamı ve *benim* diye bağırmamı söylüyordu. Yani gözden uzak durmak o kadar da kötü bir şey değildi. Dışarı çıkıp onun etrafında bir daire çizerek işemiyordum.

"Seni görmek istedim."

Tüm vücudum gerginlikten alarm durumuna geçti. "Harika görünüyorsun, Gigi."

İlk olarak ne yapmak istediğimden emin değildim: onunla konuştuğu için dilini kesmek mi yoksa gözlerini yuvalarından çıkarmak mı? Adamın yüzündeki ifadeyi tam olarak hayal edebiliyordum. Onu hayvanat bahçesinde gördüğünde takındığı ifadenin aynısıydı. Burnunu kırmak istememe neden olan ifade.

"Seni özledim. Ayrıldığımızdan beri hayatım boka sardı. Hata yaptığımı biliyorum..."

Ellerimi yumruk yapıp kendimle savaştım. O sert ve bağımsızdı. Bunu kendi başına halletmek isteyecektir. Aklım bunu biliyordu. Ama kalbim gerçekten mücadele ediyordu.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ama işe yaramadı. "Hata mı?" Bu küçük fısıltı kalbimi yerinden oynattı.

Onun saçmalıklarına kanmasına imkan yoktu. Kanmazdı. Yemezdi. O tek kelimenin ardından iki saniyelik sessizlik bana sonsuzluk gibi geldi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak diye endişelendim.

"Bu... iğrenç değil mi?" diye tersledi.

Anında omuzlarım rahatlayarak çöktü ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Senin neyin var böyle?"

Yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum. Çenesi yukarıda, gözleri hararetli. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Evde hamile bir nişanlınız var. Bilinmeyen bir nedenle senden *hoşlanıyor*. Ve sen burada bana, nişanlınla yedi ay boyunca aldattığın kadına, beni özlediğini mi söylüyorsun?"

"Beni özlemiyor musun?"

"Hayır!" Alay etti, belli ki bu sorunun benim düşündüğüm kadar saçma olduğunu düşünüyordu. Bu tek kelime beni çok mutlu etmişti. "Hiç de bile. Sen gitmelisin."

"Gigi." Sesi alçaldı. "Dokunma bana."

Gözlerimin kıpkırmızı olması için bu üç kelime yetti. Bu benim çizgimdi. Kız bunu adama açıkça söylemişti ve adam gitmemekle kalmamış, şimdi de kıza el kaldırmıştı.

Köşeyi döndüm ve hemen arkasından yaklaştım.

"Gitmen gerektiğini söyledi," diye homurdandım, onu bayıltma isteğimi dizginleyerek.

Gi döndü, gözleri benimkilere kaydı.

Belini buldum ve onu kavradım, parmaklarım elbisesinin kumaşını ısıırıyordu.

"Jake'le başa çıkabilirim," diye homurdandı bana.

"Farkındayım, Mariposa. Ama benim için sabırla katlandığınız beyefendi olma sorunum hâlâ devam ediyor."

Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü.

Etrafından dolanıp üzerine yürüdüm ve onu kapıdan geri çıkmaya zorladım. "Güle güle, Jake." Eşiği geçtikten sonra kapıyı iterek kapattım. Sonra döndüm ve Gianna'nın yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarımı onunkilere bastırdım, böylece onun hâlâ burada ve hâlâ benim olduğunu kendime kanıtlayabilecektim.

Onu kendi bedenime çektim. "O aptaldan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Bunu öğrendim." Dudaklarıma karşı gülümsedi. Dudaklarımda bir huzur vardı.

Görünüşünden rahatsız olmasına ve muhtemelen öfkelenmesine rağmen, umursuyor gibi görünmüyordu. Hem de hiç. "Senin de giyinmen lazım biraz sanat eseri görelim."

"Evet." Geri çekildim. "Dört gözle bekliyorum. En sevdiğim sanatçılardan biri orada olacak," diye şaka yaptım ve arkamı dönüp koridora doğru ilerledim.

"Kim o?" diye seslendi hâlâ girişte durduğu yerden.

". " Ses tonumu hafif tuttum, ama midemde yine huzursuzluk vardı, çünkü daha sonra gülümsemiyor olabilirdi.

Gianna

36

"İYİ MİSİN?" EMERSON ARABAYI PARK YERİNE PARK EDERKEN SORDUM
Müzayede evinin altındaki garaj.

"İyiyim," diye beni temin etti, ama gülümsemedi. Lacivert takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle resmi görünüyordu. Kravat takmamıştı ama yine de düğmeli görünüyordu. Sadece kıyafetler yersiz değildi - yine de şikayet etmezdim; adam iyi görünüyordu - ama onu çevreleyen normal hafiflik eksikti.

Jake ortaya çıktığından beri adam gergindi. Öpücüğünde de bir gerginlik vardı. Son zamanlarda her öpücükte bir elveda iması vardı. Ama ben veda etmek istemiyordum.

Güçlü elleri direksiyona kenetlenmişti ve yetkinlik saçıyordu. Emerson'ın dünyada ilerleyişindeki kesinlikte bir güvenlik vardı. Fevri davrandığı zamanlarda bile kendinden emindi. Bu güce bu kadar yakın olmak beni hiç bilmediğim bir şekilde güçlendirdi.

Arabadan inmeme yardım ettikten sonra -bunun centilmence bir davranış olduğunu söyleyerek- rampadan caddeye doğru yürüdük. Girişe doğru uzandığımda eli benimkine değdi. Sadece kaşlarını kaldırdı, bakışları içimde kıvılcımlar yarattı ve kapıyı açmasına izin verdim. Emerson'ın yolu

Her göreve yaklaşırken beni kendisinden daha az yetenekli görmediğini açıkça ortaya koydu. Hayır, benim için elinden geleni yaptı çünkü bunu istiyordu.

Değer insanlara sarılmak ya da elini sıkmak gibi fiziksel şefkat göstermeyi severdi. Dokunaklıydı. Babamın diğer her yönden ne kadar sevgi dolu ve destekleyici olmasına rağmen, sarılmanın yaygın olmadığı bir evde büyüdüğüm için bu bana hala yabancıydı. Ama uzun zamandır alışkın olmadığım bir şey olsa da, Emerson'ın dokunuşu içimdeki bu özlemi dindirdi.

Ayrıca davranışlarıyla da insanlara sevgi yağdırırdı. Duygularını kelimeler olmadan ifade ederdi. Ve özellikle bunlar göğsümde sıkı sıkıya kilitlendi.

Bir program alıp döndüm, içeri girmeye hazırdım ama bileğimi kavradı ve güçlü parmaklarının arasında kilitledi. Beni onunla yüzleşmeye zorladı.

"İçeri girmeden önce," dedi kalın bir yutkunmayla, "sana bir şey söylemem gerekiyor."

Yüzündeki her çizgiye kazınmış endişe ve korkuyla kalbim göğsümde çarptı. "Tamam."

Derin bir nefes aldı ve ağzını açtığında kelimeler hızla döküldü. "Muhtemelen sana daha önce söylemeliydim ama hayır diyeceğinden endişelendim. Ve bu anı senin için istiyorum. Senin de bunu kendin için istediğini biliyorum."

Nabzım hızlanırken kafamı eğdim, kafam karışmıştı.

"Bu gece sahnede görmekten heyecan duyduğum sanatçı..." Bir nefes aldı. "Sensin."

Ona ağzım açık bakarken ciğerlerim sıkışmıştı.

"Ne?" "İşin bu gece blokta."

Yalpalayarak kendimi sabitlemek için kolunu kavradım. Resimlerim burada mıydı? Elimini bıraktı ve düşeceğimden endişelenmiş gibi kollarımın üst kısmını kavradı. Ya da belki fırlamamdan. Omuzlarımı yuvarlayarak nefes nefese kaldığı yerden çıktım ve programa göz attım.

Sekizinci sayfa. Boğazımı temizledim ama faydası olmadı. Kalbim oraya sıkıca yerleşmişti.

Önümde üç tane resmim duruyordu. Biri Puff'ın. İkincisi stadyum. Üçüncüsü, New York karlar içindeydi. Hepsinin de bir fiyatı vardı. New York sokak sahnesi beş yüz dolar olarak listelenmişti ama Puff'ınki dört bin dolardı. İçimden bir hava kaçtı. Bunu kim öderdi ki?

"Nasıl?" Önce sayfaya, sonra da ona göz kırptım.

Yüzündeki ifadeden, gözlerinden suçluluk duygusu yayılıyordu. "Onları Wren'e verdim."

Çalışmalarımı satma konusunda onunla yaptığım konuşmanın parçaları beynimde uçuştu. O sormuştu.

Ama ya kimse onları istemezse? Kalbim kulaklarımda çınılıyordu ve göğsüm sıkışmıştı. Sıcak bir avuç yanağıma bastırdı ve Emerson başımı eğerek beni ona odaklanmaya zorladı.

"Güven bana. Yeteneklisin." Yeşil gözleri açık bir dürüstlükten başka bir şeyle dolup taşmıyordu. "*Kendine* güven. Ve kendi yeteneğine. Gi, müzayede evi o kadar çok ilgi gördü ki Puff'ın resmi için başlangıç teklifini yükselttiler."

"Ne?"

"Başlangıçta her birini beş yüz dolara listeledi, ancak web sitelerinde sergiledikten sonra o kadar çok telefon aldılar ki, daha bloğa taşınmadan fiyatı yükseltti."

Vücudum uyuşmuştu ve sözlerini duyabilsem de anlamını kavramakta zorlanıyordum. Bu gerçek olamazdı.

"Sen harika ve yeteneklisin," diye yalvardı bana. "*Kendine* güven."

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, tek yapabildiğim kitabın sayfalarına bakmaktı.

Üç resmim orada listelenmişti. Açık arttırma için. Her biri için saatlerce resim ve eskiz yaptığımı düşünerek yutkundum. Yaptığım yüzlerce resmi. Bir isme odaklandığımda nefesim kesildi. Dört basit harf. Gano. Boston bölgesinde gelecek vaat eden bir sanatçı olarak listelenmiş.

"Sana inanıyorum. Ama bunu yapmak istemiyorsan, o zaman gidelim." Beni kapıya doğru çekti.

Sonunda aklımı başıma toplayarak geri çekildim ve bizi yerimizde tuttum. "Bu hep bir rüyaydı," diye fısıldadım.

Başını eğerek yaklaştı. "Ne?"

"Bu her zaman bir hayaldi." Sadece anneme dile getirdiğim bir hayal. Bir ihtimalden çok bir çocuğun hayaline benzeyen bir hayaldi, bu yüzden derinlerde yaşadı.

Hızlı hızlı nefes alarak onu inceledim. Karşımdaki bu muhteşem adamı. Hiç kimse resimlerim konusunda Emerson kadar heyecanlı olmamıştı. Her bir sanat eseri için benden bile daha tutkuluydu. Onları . O çerçeveletip sergiledi. Onları hediye etti.

Kendim yapmaktan çok korktuğumda onları satışa sundu. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir destekti.

"Teşekkür ederim." Kelimeleri boğuk boğuk söyledim ve ona doğru eğildim. O da otomatik olarak kollarını bana doladı. "Yani içeri giriyor muyuz?"

Sesi çok emin değil gibiydi.

Ama başımı salladım.

"Tabii ki öyleyiz." Beni bir süre daha kendine yakın tuttu ve bıraktığında bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni koridora doğru yönlendirdi.

Hannah ortaya çıktığında bir sonraki kapıya daha yeni varmıştık.

"Bir fotoğraf çekeyim," dedi. Bu direktifin bir öneriden ziyade bir talep olduğu açıktı.

"Burada mı?" Sesim hâlâ titreyerek sordum.

"Evet, çocuklarımız kültürlü görüldüğünde bunu belgelemeyi seviyorum. Bunun gibi etkinliklerde ve diğer resmi şeylerde fotoğraflarını yayınlıyorum. Topu nasıl atacaklarından daha fazlasını biliyormuş gibi görünmelerini sağlıyor." Telefonunu havaya kaldırdı. "O yüzden şuradaki sanat eserinin yanına git ve gülümse."

"Dans et, maymun, dans et." Emerson ellerini çırparak bir daire çizdi ve Hannah'yı güldürdü.

Gözlerimi devirmiştim. Tam bir jambonda.

"Buraya gel." Bir kolunu belime doladı. "Ben mi?"

diye sordum arkamı dönerek.

Hannah geri çekildi ve başını sallayarak telefonunu kaldırdı. "Yakışıklı beyzbol oyuncusuyla poz verin."

"Bekle, bunu sosyal medyada mı paylaşıyorsun?" Ayaklarım yere kilitlenmiş halde sordum. "Fotoğrafta olmam gerektiğinden emin değilim."

"Bu gece fotoğrafta olması gereken biri varsa o da sensin." Emerson beni belimden çekti ve Hannah'nın olmamızı istediği yere yerleştirdi. Başını eğerek fısıldadı: "Sosyal medya paylaşımları umurumda değil. Kültürlü görünmek de umurumda değil. Ama seni *çok* önemsiyorum. Ve bu gece bununla ilgili. Sen." Tam boyuna geldiğinde yeşil gözleri parlıyordu. "O yüzden gülümse," dedi beni bedenine sokarak.

Pes ederek elimi göğsüne koydum ve Hannah'ya gülümsedim.

"Bu mükemmeldi." Telefonunun ekranına bakarak sıırıttı. "Kültür başarıldı. Teşekkürler, Em."

Beni götürürken omzunun üzerinden "Ne zaman istersen bebeğim," diye seslendi.

Bu kelimeyle tüm bedenim ürperdi ve o da adımlarının ortasında dondu kaldı. "Sorun nedir?"

"Neden?" Devasa müzayede odasının kapısının ortasında kıpırdamadan dururken fısıldadım.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekilmişti. "Neden benden başka herkes bebek?" Fısıldadım.

Alt dudağının bir tarafı dişlerinin arasına sıkışmış halde kalabalık odayı inceledi ve içeri girmek yerine beni tuvaletlerin olduğu tarafa çekti.

"Bana bak," . Ben iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Bebé herhangi biri. Bir düzine. Bir arkadaş ya da bir yabancı olabilir. Fark etmez." Yutkundum. "Sen, Gi." Başını iki yana salladı. "Sen asla herhangi biri olamazsın."

Sözleri kafama dank edince midem bulandı.

"Tanıştığımız andan itibaren senin özel olduğunu biliyordum. Sen benim keleşimdin. Her zaman uçmak için yaratılmıştın." Gülümsemesi yumuşaktı. "Kozandan çıkmak için sadece biraz zamana ve biraz Boston havasına ihtiyacın vardı." Yavaş bir nefes alarak yüzümü inceledi, gözleri sıcak ve şefkat doluydu. "Ama Mariposa
-"Kelebek," dedi, "uçuyorsun."

Kelebek. Onu tanıdığımndan beri bana böyle sesleniyordu. Bu bir norm haline gelmişti ve nedenini hiç merak etmemiştim. Duygularımla savaşıarak gözlerimi kapattım. Çünkü lanet olsun. Sinirlenmişim ve bir kez daha sinirlenmem için hiçbir neden olmadığını kanıtlamıştı. Bu adam tanıdıklarım arasında açık ara en iyisiydi.

"Boston havasına ihtiyacım yoktu," diye fısıldadım. "Sadece sana."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yani şimdi içeri girmek mi istiyorsun? Bebé'yi daha az kullanmaya çalışacağıma söz veriyorum. Seni rahatsız ettiğini fark etmemiştim, yoksa çoktan bırakmıştım."

Başımı salladım. "Bırak onlar senin bebeğin olsun." Yutkundum. "Ben senin tek maripozan olduğum sürece."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Her zaman ve sonsuza kadar." Ve bir kez daha, aramızdaki bağa dair hiçbir şey sıradan gelmiyordu.

Nihayet müzayede salonuna adım attığımız anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ayakkabılarımın izin verdiği en hızlı şekilde havalandım.

"Aman Tanrım!" Linc ve Eli beyaz takım elbise giymişlerdi, Mila ise muhteşem mavi bir elbise giymişti. "Burada olduğunuza inanamıyorum." Omzumun üzerinden baktım ve Emerson'ın arkamdan geldiğini gördüm. "Bugün sürprizlerle dolusun."

"Sanki büyük gününü kaçıracakmışız gibi." Linc başını eğdi ve Emerson'ı da içine alarak etrafıma baktı. "Ve işte hayallerimin erkeği."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldandı Eli.

"Ben *senin* göt deliğinin." Erkek arkadaşına sıırttı.

Eli'nin yüzü değişmedi. Sadece eğilip beni yanağımdan öptü. "Tebrikler, bebeğim." Sonra dikkatini Emerson'a çevirdi ve elini uzattı. "Ben Eli, çok sabırlı erkek arkadaşım."

"Sonbaharda üçlü olarak İspanya Cazı yapacağımızı duydum," diye takıldı Emerson.

Eli başını geriye attı ve inledi. "Kahretsin, işte bu yüzden seni seviyor."

Tüm grup o kadar yüksek sesle güldü ki etrafımızdaki insanlar dönüp bize baktı. Kendimizi toparladıktan sonra Eli, "Ben içkileri getireyim," diye mırıldandı. Linc arkasından, "Saatin kızı için köpüklü içki," diye bağırdı.

"Ben gidiyorum..." Emerson odanın diğer tarafında kaynaşan Revs oyuncularına başıyla işaret etti. Onlarla birlikte olması mantıklıydı. O ve ben bu gece rol yapmıyorduk. Başımı salladığımda omzumu sıktı.

Ama kabul edip gitmesine izin verdiğimde bile göğsümde bir acı hissettim. Çünkü o yanımdayken daha çok seviyordum.

"Yani, hâlâ...?" Mila, o uzaklaşırken Em'i izledi. Omuz silktim.

"İşte benim kızım."

Babamın sesiyle döndüm. Yanıma geldi ve omzumu sıktı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Onları gördün mü?"

"Uh..." Başımı salladım.

"Kahretsin, Gi." Kıkırdadı. "Buraya gel." Topuklarının üzerinde dönerek beni resimlerin olduğu yere doğru sürükledi. Odanın ön tarafında çerçeveler içinde dizilmiş yirmi kadar tablo vardı.

Benim üç eserim güzel altın çerçeveler içinde yan yana duruyordu. Onları diğer sanatçıların resimleriyle yan yana görünce yutkundum. Vay canına. Eserim şu anda müzayede bloğunda duruyordu.

Gözlerim duygusallaştı ve gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için sertçe ısırdım. Gözlerimi öfkeyle kırpıştırarak boğazımı temizledim. "Sorun yok."

"Yetenek ve sıkı çalışma," diye düzeltti babam. "Annen seninle gurur duyardı." Baba başını salladı. "Gurur duymayacağı anlamına gelmiyor.

Ama her zaman senin bu kadar heyecanlı ve kendinden emin kalacağını umuyordu."

Çocukken öyleydim. Her zaman eserlerimi çerçeveletip asmalarını isterdim. Bir süre sonra bunu kaybettim. Ama biri bunu geri almaya kararlıydı. Omzumun üzerinden baktım. Odanın diğer ucunda Emerson bakışlarımı karşıladı ve Asher Price'la konuşmasına geri dönmeden önce bana hızlıca başını salladı.

"O da onu severdi," dedi babam sessizce.

Ona doğru döndüm. Bu, babamın erkek arkadaşlarımdan biri hakkında söylediği bir söz değildi ama yine de...

"Biz..." Yutkundum ve başımı salladım. "Bir şey." Pop kaşlarını kaldırdı ve ben de kendimi yirmi soruya hazırladım.

"Kim kadeh kaldırmaya hazır?" Linc, Mila ve Eli peşindeyken seslendi. İçkileri dağıtırken bu kesintiye aldığımı söyleyemezdim. "Merak etme," dedi Pop'a bir tane uzatırken, "seninki soda. Böylece parıltıyı alacaksın ve kötü kalpli hayır-hayırdan hiçbiri olmayacak."

Hepimiz içkilerimizi yudumlarken küçük bir zil çaldı ve açık artırmanın beş dakika içinde başlayacağını haber verdi. Midem bulandı. O anda kendimden emin olmak istiyordum, bu yüzden omuzlarımı geriye ittim ve derin bir nefes aldım.

"Peki bu bokun görgü kuralları nedir? Alkışlamak ya da zıplayıp 'işte bu' diye bağırarak gibi mi?" Linc sordu.

Mila iç çekti. "Bunu biz de yaşadık."

"O biliyor." Eli başını salladı.

"Uslu duracaksın, değil mi?" Linc'e sordum. İlk tablom satıldığında ayağa kalkıp el sallamaya falan başlarsa, bunun buradaki ilk ve son müzayedem olacağını garanti edebilirdim.

"Kuralları konuştuk." Eli kaşlarını kaldırdı.

"Merak etme, seni utandırmayacağım bebeğim." Bana küçük bir şımarıklık yaptı. "Bugün çok klasız."

"Eli ve benim ona göz açtırmamak için bir planımız var," diye güvence verdi Mila ve beni yanına çekerek sarıldı.

"Gianna!" Avery yaklaşırken fısıltıyla bağırdı. Kollarını bana doladığında, bu jestin tadını çıkarmak için bir kalp atışı geçirdim. "Bu çok harika. İlk tablomu sattığında tokmak sesini duymak için sabırsızlanıyorum."

Onun arkasında, Revs'in geri kalanı belirdi.

"Hey, Gi." Chris bana bir yumruk uzattı. "Tebrikler."

Kardeşıme gülümsedim ama Emerson arkasından çıkıp gözleri parlayınca dikkatim hemen dağıldı. Uzun bir süre başka tarafa bakamadım. Avuçlarım nemlenmişti ve kalbim hızla çarpıyordu. Şu anda ihtiyacım olan şey gerçek bir kucaklaşmaydı. Ve belki bir moral konuşması. Ama Chris buradaydı ve Em ile aramızda bir şey olmaması gerekiyordu. Kyle Em'e dirsek atarak dikkatini benden uzaklaştırdı ve aramızdaki bağı kopardı.

"Oturmalıyız," dedi Avery. "Wren'den kesinlikle göz alıyorum."

Yavaşça bizim için ayrılmış bölüme doğru ilerledik. Mila'nın bir sonraki boş koltuğu doldurmasını beklerken bir elimle karnımı ovuşturdum.

Sakin ol, Gi. Bu harika olacak.

Bu gerginlikten kurtulmak söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Mila oturur oturmaz ben onun yanına yerleştim, babam da benim yanımdaki koltuğa oturdu. Bir saniye sonra kaşlarını çattı ve sandalyesinde dönerek etrafımızdaki insanları taradı.

"Sorun nedir?" Eğilerek ve sesimi alçak tutarak sordum.

"Hiçbir şey," dedi. Ama ayağa kalktı ve sıranın aşağısını görebilmek için öne doğru eğildi. "Bir koridor koltuğuna ihtiyacım var. Bu kadar sıkışık olamam. Canımı acıtıyor."

Acıdı mı? Midem bulandı. Haftalardır ağrıdan şikayet .

"Ne?" diye sordum. Sandalyemde öne doğru kayarak sordum, ona buradan çıkmasına yardım etmeye hazırdım.

"Merak etme." Bana el salladı. "Sadece daha fazla yer istiyorum." Koridordaki koltuğa oturmuş olan Emerson'a . "Benimle yer değiştirir misin?"

Emerson sandalyesinden fırladı ve babamın oturabilmesi için hemen hareket etti. "Böyle daha mı iyi?" diye sordu babam yerleştiğinde.

Babam başını salladı ve onu kovdu. Emerson ona kıkırdadı, sonra döndü ve bana doğru ilerledi. Kolonyasının zengin kokusu havayı doldururken ağzım hafifçe kalktı.

"Selam," dedim yanıma oturduğunda. Anında onun sıcaklığı ve kokusuyla sarmalandım ve sinirlerim dağıldı.

"Hey." Sırtarak koltuğunda geriye yaslandı. Kendini ayarlarken kollarımız birbirine sürtündü ve serçe parmağı seğirerek benimkine sürtündü.

Hissettiklerime baktım ve o yine aynı şeyi yaptı.

"Gergin misin?" diye sordu.

Omuz silktim, kendimi bir dakika öncesine göre çok daha sakin hissediyordum. "İnsanlar onlara teklif verecek, değil mi?"

Parmağını elimin kenarında gezdirerek, "Evet, gezdirecekler," diye onayladı.

Ve yaptılar da. İlk resmim sekiz bin dolara satıldığında, serçe parmağını benimkiyle kenetledi ve o kadar geniş sırttı ki ona bakmak acı veriyordu.

Kahretsin, burada benimle olduğu için çok mutluydum.

OTUZ DÖRT BIN DOLAR. KUTSAL BOK. İLE ARASINDA ÜÇ
Gianna bu gece otuz dört bin dolar kazanmıştı.

Onunla çok gurur duyuyordum.

Onun yanında oturmak, heyecanını ve sinirlerini hissetmek, hayatımın en iyi deneyimi olabilirdi. Bütün gece boyunca parladı, teklifler yükseldikçe dişlerini dudağına bastırdı. Müzayedeci tokmağı vurduğunda, daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde gülümsedi.

Kendini toparlarken o iri kahverengi gözlerinin bir saniyeliğine kapanmasını izlerken kalbim en iyi şekilde sızladı.

En güzel geceydi.

Yine de dışarıda kapana kısılmıştım. Onu kollarıma almak, öpmek, onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek için ne kadar çaresiz olsam da, mesafemi korumak zorunda kaldım.

O benimmiş gibi davranamazdım. Ve şimdi bile, o takım arkadaşlarımla vedalaşırken beklerken, ben sadece onu eve bırakıyormuşum gibi davranmak zorundaydım. Sadece geçici oda arkadaşı.

"Onun için büyük gece." Babası aniden yanımda belirlediğinde bakışlarımı Gianna'dan çektim.

Boğazımı temizledim ve ceketimin düzelttim. "Evet."

"Chris arabayı çekiyor." Pop gözlerini devirdi. "İki çocuğum da bana sonsuza dek bebeklik edecek."

"Çünkü seni seviyorlar," dedim dürüstçe.

"Bay Aşırı Koruyucu ile aynı koridorda yaşamak istediğimden emin değilim." Kaşlarını çatı.

Chris ve Avery, Avery'ninkiyle aynı katta iki yatak odalı bir daire için kira kontratı imzalamışlardı. Tüm eşyalarını dört kapı öteye taşıyorlardı ve Pop rehabilitasyondan çıkar çıkmaz Chris onu Avery'nin evine taşımayı planlıyordu, böylece birbirlerine yakın olacaklardı.

"Avery onu kontrol altında tutacaktır."

Pop başını salladı ve sonra bir nefes verdi. "Haddimi aşacağım ama o benim kızım, bu yüzden yapmak zorundayım."

Ona döndüm, söylediklerini anlamaya çalışırken içimde bir karmaşa vardı.

Kahverengi gözleri beni kesiyordu, her zamanki rahat adamdan gördüğümünden daha keskin. "Dün şalgam kamyonundan düşmedim. Kızım ile aranızda bir şeyler olduğunu görebiliyorum." İçini çekti. "Peki soruyorum, planın nedir?"

Kalbim hıçkırdı. Her gün kendime sorduğum soru buydu. İyi bir cevabım olmayan.

Omuz silktilim. "New York'ta bir hayatı var." Bir mıknatıs gibi beni çeken Gi dikkatimi çekti ve arkadaşlarıyla kucaklaşırken başka tarafa bakmamın imkânı yoktu. "Seneye nerede olacağımı Tanrı bilir."

"Bu senin için hep böyle olmayacak mı? Profesyonel sporun bilinmezliği?"

Başımı salladım.

"Ondan uzun hoşlanıyorsun."

Pek çok insana yalan söyleyebilirdim ama babasına söyleyemezdim.

"Yıllar." Yutkundum. "Ve sen Chris'in nasıl hissedeceği konusunda endişelisin."

Çenemi eğdim. Tabii ki öyleydim. Şükürler olsun ki Chris, Avery ile ilgili olmayan her şeye çok az ilgi gösteriyordu. Bunca yıldır Gianna'ya olan hislerimi saklamamı nispeten kolaylaştırmıştı. Ama bunu anladığında çılgına dönecekti.

"O salak çıldırdığında" -Pop omzumu okşadı- "ona onayladığımı söyle."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kesildi. Yaşadığım şok sonunda beni Gi'yi izlemekten uzaklaştırmaya yetti.

Çenesini kızına doğru kaldırdı. "Şu gülümsemeyi görüyor musun?"

Ben içtim. Bu ifadeyi olabildiğince sık içime çektim. Gi bunu teklif etmekte acele etmezdi ve çok fazla gülmezdi, bu yüzden güldüğünde bunu çok iyi fark ederdim. Çünkü o bana gülümsediğinde günüm daha iyi geçiyordu.

"Son zamanlarda bu gülümsemeyi daha sık görüyorum. Ve bunun en büyük sebebi sensin. Kızımı mutlu ettiğin sürece yok." Omzuma vurarak iç çekti. "Sen iyi bir adamsın ve kocaman bir kalbin var, Emerson. Ve ona bakış şeklin." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Oğlumun nasıl fark etmediğini anlamıyorum. Ama ne zaman fark edecek?" Yüzünü bana dönerek elini uzattı. "Unutma, ona benim onayımı aldığını söyle."

Boğazım düğümlendi ve elimi onunkinin içine sokarken zorlukla yutkundum. "Teşekkürler."

"Baba, geliyor musun?" Chris kapıdan seslendi.

Avery'yi indirdiler ve yola koyuldular. Çok geçmeden ben de kendimi havayı dolduran portakal çiçeği kokuları arasında eve doğru giderken buldum.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Kolçağın üzerinden uzandım ve elimi kalçasına koydum, sonunda ona dokunabildim.

"En iyisi." Gülümsedi.

"Güzel."

Daireye çıktık ama Gi endişeli görünüyordu. Gerçekten gergin değildi ama bir şekilde gergindi. Birçok kez saçını döndürmek için elini saçına götürdü ve sürekli yer değiştirdi ki bu normalde benim yaptığım bir şeydi, onunki değil. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama ne zaman bu gergin olduğundan emin değildim.

"İyi misin?" Dairemin kapısı kapandığında sordum.

Başını salladı. "Sadece... senin için bir şeyim var. Ya da hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey."

Bir anda aklıma geldi, o mutfakta, ayaklarının üzerinde kayıyordu, benim formamın içindeydi. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. O zaman da şimdi de gergin olması için bir neden yoktu.

Uzandım ve onu kendime doğru çektim, elbisesinin siyah kumaşı lacivert takım elbisemi çiziyordu. Sevgimi duymaya olduğu kadar hissetmeye de ihtiyacı vardı. "İçinde sen olan her şeyi sevdiğimi biliyorum."

Yavaşça geri çekildi, göğsümde yüzünden çok daha büyük olduğunu hissettiğim küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Elim hariç her şeyi bıraktı ve beni oturma odamızın onun stüdyosu haline gelen bölümüne doğru yönlendirdi.

"Yani." Beni bıraktı ve kahverengi bir kutuya uzandı. "Kısa bir süre önce kendini maviye boyamaktan bahsetmiştin." Kahverengi kutunun kapaklarını kaldırdı ve bir paket boya çıkardı.

Vücut boyası.

Yenilebilir vücut boyası.

Omurgamda bir heyecan, iyi bir adrenalın patlamasının karıncalanmaları yükseldi. Bu herhangi bir çalıntı üssünden yüz kat daha iyiydi. Paltomu omuzlarımdan attım, sonra gömleğimi başımın üzerine çektim, giderken bir iki düğme patlattım. Onun fırçasını tenimde hissetme fikri vücudumu yarım saniye içinde sıfırdan altmışa çıkarmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Gi sordu.

"Soyunmak." Sırada pantolonum vardı. O telaşla aynı anda ayakkabılarımı da çıkarmaya çalıştım. Pantolonum ayak bileklerime takıldı ve sallanmaya başladım, neredeyse düşüyordum.

Gi kolumu tuttu, kığımın üstüne düşmemi engellerken gülüyordu. "Beni her zaman güldürebilmeni seviyorum." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ağızından çıkan o L kelimesi göğsümde garip bir şekilde yankılandı. Neden olduğundan emin değildim. Normalde onun hoşlandığı her şeyi bilmek isterdim, bu yüzden beni sinirlendirmesi garip hissettirdi.

Geri çekildi, gülümsemesi sistemimdeki sinirleri yatıştırdı.

"Seni mutlu etmeyi seviyorum. Ve senin tuvalin olma fikri beni heyecanlandırıyor."

Gözlerini devirdi. "O zaman otur." Normalde resim yapmak için oturduğu tabureye doğru başıyla işaret etti.

Bu kez daha dikkatli bir şekilde önce ayakkabılarımı, sonra pantolonumu çıkardım ve boxer külotuma kadar indiğimde bana ayrılan koltuğa oturup beklemeye başladım. Yeni bir palet ve fırçalar çıkardı ve çalışmaya başladı. Maviyi morla karıştırarak koyu bir lacivert tonu, sonra da mavi ve yeşili karıştırarak deniz mavisi tonlarında bir mavi elde etti. Bu onun daha önce de birçok kez yaptığını gördüğüm bir şeydi, ama şu anda, perçinlenmişim. Renklerin ne yaratacağını bilmek için can atıyordum. Onun yaratıcılığının, tutkusunun odağı olmak için can atıyordum.

Neredeyse iki ay boyunca onu birçok kez resim yaparken izlemiştim. Ama dışarıdan. Odanın öbür ucundan ya da omzunun üstünden. Asla

görmek üzere olduğum şeyi görmeye başladım.

Bana doğru ilerledi, dikkati göğsüme odaklanmıştı ve ağzım kurudu. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktüğünde vücudumdaki tüm kan sikime doğru aktı. O hâlâ tamamen giyinikken ben neredeyse çıplıktım. Gecelerimizin genelde nasıl geçtiğinin tam tersiydi. Normalde taptığım şey onun vücuduydu. Ama onun gözlerinin her santimetrekaremi içine çekmesi bana tapılıyormuşum gibi hissettirdi. Bana verdiği yoğun heyecanı yuttum. Ama uzun kirpiklerinin altından başını kaldırıp bana baktığında kalbim küt küt atmaya başladı.

"Soğuk olabilir." Fırçasını kaldırarak uyardı.

Göğüs kafesime vurduğu ilk darbe buz gibiydi ama soğuk hissettirmiyordu. Bir dağlama gibiydi. Göğsümde bir ateş yandı, sanki her bir renk fırçası tenimden daha fazlasını işaretliyordu. Gi ile yaşadığım her deneyim bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Onun dokunuşu beni her zaman tahrik ediyordu ve şu anda sikim boxerımın dikişine çarpıyor, ona ulaşmaya çalışıyordu.

Ama fiziksel olmaktan öte bir yoğunluk her anın üzerinde asılı duruyordu. Böyle olacağını bilmeliydim, çünkü onunla saçımı kestirmek hayatımı değiştirmişti. Yine de onun göğsümü boyamasını izlerken hipnotize olmuş gibi hissettim. Gözlerindeki yaratıcı kıvılcımı bu taraftan deneyimlemek heyecan vericiydi. Boştaki eli kalçamın üzerine geldi ve kaslarım tepki olarak sıkıştı. Göğüsleri sikime zar zor değiyordu. Bir kez. Sonra tekrar. Kan beynime sıçradı. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Vücudunu kendime karşı hissetmek için. Ama kendimi olduğum yere kilitledim.

Ellerimi yumruk yapıp için kendimi zor tuttum. Ne çizdiğini görmek istiyordum. Ama duvar oluşmaya başladığında, kenarı boyunca dalgalarla. Kendimi durduramadım.

Yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. "Dalgakıran."

Ağzının kenarı kalktı ama tekrar göğsüme baktı. "Eğer aramızda zamana işaretlenmesini istediğim bir an olsaydı, bu o an olurdu, çünkü o gece birini büyülemenin nasıl bir his olduğunu öğrendim. Bir erkeğin gözlerini benden alamaması ama sözlerimi de en az vücudum kadar istemesi."

İfadesi dudaklarından kolayca döküldü ama ruhumu çatlattı. "Gi, senin tarafından sonsuza dek büyülendim-" Fısıltılı itirafım şuydu büyük, soğuk bir boya damlası mideme çarptığında kısa kesildi.

"Oops." Yaklaşırken gözlerime baktı. Nefesi dişlerimin arasından tıslayarak geçerken bana karşı hafifçe yaladı ve

boyayı uzaklaştırdı. "Hmm," diye mırıldandı tenime karşı. "Kayaların sonunun doğru olduğundan emin değilim." Dudaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirdi, tenime bir nefesten daha yakındı.

Göğüsleri yaklaştıkça kalçalarım kendiliğinden açıldı. Vücudum, kulaklarımdaki çarpıntıyla birlikte bir ritim tutturdu.

"Bunun gitmesi gerekiyor." Dili sol göğüs kafesime, meme ucumun hemen yanına yerleşti. Göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseldi ve meme ucumla temas ettiği anda kalçalarım yukarı doğru itildi.

"Gi," diye inledim.

Yavaşça, boksör pantolonumun lastiğine doğru geri çekildi. Aletim zıplayarak göğüslerine bastırdı. Ucuma bir öpücük kondurmadan önce bana bakarken büyük alaycı gözleri dans ediyordu. İnce kumaşın içinden bile çok fazlaydı.

"Lütfen, Mariposa. Dudaklarına ihtiyacım var," diye yalvardım.

Beni dışarı çekti ve sikim tam olarak nereye ait olduğunu biliyormuş gibi ona doğru fırladı.

Yumuşak ellerini etrafıma sardığında, dudaklarımdan derin bir inilti kaçtı. Ve dilini ucuma dokundurduğunda neredeyse sandalyeden düşüyordum.

Dudakları beni çevrelediğinde, saçlarını başının arkasından tuttum ve beni derinlere alması için onu yönlendirdim. Ağzının sikimin üzerindeki darbeleri bana kendimi aziz, tapınılır hissettirdi. Göğsüm sıkılaştı. Varlığımın her bir parçası ileri atılmak ve ona sahip olmak istiyordu, beni düz göremeyene kadar, her parçam ona ait olana kadar üzerinde çalışmasını teşvik etmek . Ama bunu yapamazdım.

Saçlarını sıkıca tuttum ve onu geri çektim. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde beni bıraktı. Hay sikeyim. Onu dizlerinin üzerinde arzu dolu bakışlarla görmek çok fazlaydı.

"Katmanları çıkar." Boynunun arkasındaki, elbiseyi yukarıda tutan malzemeyi çözdüm. "Sana çıplak ve altımda ihtiyacım var."

Bana yardım etmek için hareket etmeden sırttı.

"Elbiseyi ve altındaki lastiği çıkar."

Tek kaşını kaldırarak beni inceledi, gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Mariposa, vücudunun her santimini biliyorum, bu yüzden emin olabilirsin ki

"En sevdiğim kıvrımlarımı selofana sardığında anlarsın."

Güldü. "Em, bu selofan değil" Ama göğsümü tekrar yalamak için öne doğru eğilirken elbisenin beline düşmesine izin verdi.

Titredim, bu duyguyu seviyordum ama bunu onun için yapmam gerekiyordu. "Gi," diye homurdandım.

"Tamam. Tamam." Geri çekildi ve zıplayan göğüslerini inanılmaz bir şekilde görmemi sağladı.

Yere düştükten sonra ayağa kalktım ve parmaklarımı paletteki mavi boyanın üzerinde gezdirdim. Bir parmağımla köprücük kemiğini çizerken, ardından dolgun göğüslerinin arasına dalarken onun titrediğini görmenin heyecanı, kendi ihtiyaçlarımı askıya almaya değerdı. Tenini kaplayan mavi tabakanın altında tüylerim diken diken oldu ve göğüs uçları sertleşerek bana doğru sıçradı. Başparmağımı sarı boyaya bastırdım, sonra iki elimi de göğüslerine doğru kaldırdım. Sertçe çimdiklediğimde dudaklarının arasından bir inilti süzüldü. Göğüsleri sarı ve maviyle kaplanana kadar üzerinde çalıştım ve onu becermem için yalvarıyordu.

Sonra onu yalayarak temizledim. Boyanın tatlı ekşiliği teninin tuzluluğuyla karıştığında uyuşturucu gibi geliyordu. Kaburgalarını ve karnını yalayarak aşağılara indim. Ama daha fazla devam edemedim yanımdayken dizlerinin üzerine çöktü ve beni de kendisiyle birlikte yere çekti.

"Sana içimde ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Sikeyim. Onu inkar etmemin imkanı yoktu. Arkasına yaslandı, göğsü kabardı ve bacaklarını kalçalarımaya doladı.

Santim santim içine battım ve ben hareket ettikçe o da etrafımda titreşti.

"Gi," diye fısıldadım. Göğsüm onunkine bastırdı, benim mavi boyam onun sarısına karıştı. Parçalarımız birbirine karıştı, yeni bir şeye dönüştü. Bir daha asla ayrılamayacak bir şey olmak için birleşiyorduk. Bu düşünce göğsümü sıkıca kavradı, beni altına çekti, bu his içimde akan sıcaklıktan çok daha fazlasıydı.

Derinlere doğru sallandım, aramızdaki bağıın tadını çıkardım, tamamen içine her girdiğimde gözlerinde parlayan zevki içime çektim. Onu inleyen noktaya vurmak bana tarif edilemez bir zevk veriyordu. Aletimde değil; göğsümde. Gözlerimi ona kilitlediğimde bu haz çiçek açtı, zonkladı ve sonra çatladı. Çünkü onu asla bırakmak istemiyordum. Onsuz bir an daha geçirmek istemiyordum.

"Em. Çok yaklaştım." İniltisi içimde titreşti. Göz kapakları kapanmaya başladı.

"Yapma," dedim. "Bana bak. Bana bu anı ver."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda erimişti. Amcığı sikimin etrafında titrerken, duyguları içlerinde savaşıyordu. Kalçalarımı döndürdüm ve pelvisimi ona doğru salladım, sonra sertçe ittim.

"Em," diye bağırdı, etrafımda nabzı atıyordu. Aletimin üzerine boşalırken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

İçine boşaldığımda kalbim patladı ve tüm ruhum adını koymak istemediğim yoğun bir duyguyla doldu. Ona her şeyi vermek istedim. İsteddiği her şeyi, ihtiyacı olan her şeyi. Hak ettiği her şeyi. Ama veremezdim. O benim için fedakârlık yapmadan olmazdı.

Nabzı yavaşlayarak aşağı indiğinde bir nefes aldı ve gözleri yumuşadı.

"Em, ben-"

Elimi ağzının üzerine koydum ve başımı salladım. "Sakın söyleme, Gi."

Elimi sıkıp gözlerinde biriken nemle savaşıarak sertçe göz kırpması göğsümü bir mengene gibi sıktı.

"Bir kere söyledin mi..." Sesim çatladı. Bu sözler dudaklarından döküldüğünde, asla uzaklaşamazdım. Bu da nereye gidersem gideyim onu da yanımda sürüklemek anlamına geliyordu. Ben takımla seyahat ederken onu bırakmak demektir. Onu yalnız ve kimsesiz bırakmak demektir. Onu bu şekilde incitme fikri? Göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi. Boğazımı temizledim. "Lütfen söyleme."

Bakışlarımı karşıladı, gözleri hâlâ cam gibiydi ama anlayış doluydu. Yavaşça başını salladı ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tek bir kelime bile söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Dudaklarımızın kenetlenmesinde, vücudunun benimkine değen sıcaklığında ve geri çekildiğinde gözlerindeki açıklıkta onları hissettim.

O da aynı şekilde hissediyordu.

Gianna

38

DÜŞÜNCELERİNİ YA DA DUYGULARINI ÇÖZEMİYORDUM AMA

Gözlerindeki çaresizlik. Saçma bir nedenden dolayı bize inanmıyordu. Ya da belki de bizim için savaşmayacaktı. İçinde bir duygu karmaşasının savaştığı ne kadar açık olursa olsun, onlara teslim olmuyordu. Hâlâ o duvarı ayakta tutuyor, benim geçmemi engelliyordu.

"Gidip ." Ayağa kalkmama yardım etti.

Boya tenime yapışmıştı. Maviler ve sarılar birbirine karışıyor, yeşil girdaplar oluşturunuyordu.

Beni koridordan banyoya doğru çekerken, hatta duşu açarken bile elimi bırakmadı. Suyun ısınmasını beklerken üzerimize ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Becerikli elleriyle vücut yıkayıcısını lifime sıktı. Sonra özenle çalışarak cildimin her santimini nazıkçe fırçaladı. Ayaklarımın altındaki giderden aşağıya doğru akarken boya suyu yeşile boyadı. Çoğunlukla temizlendiğinde, saçlarıma geçerek kafa derime nazıkçe masaj yaptı. Neredeyse hiç vakit kaybetmeden yatağına girdik, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

Her gece, beni hiç gibi sarıldı. Nefes veriş i düzelse bile, elini hiç . Normalde uykuya daldığımda

Onunla birlikte olmanın verdiği huzur. Ama gece, huzurlu hissetmedim.

Emerson yalnız kalmaya alışkındı. Sorun bu muydu? Biriyle birlikte yaşamayı umma fikri ona korkutucu mu geliyordu? Yoksa istemediği bir şey miydi? Belki de endişelenmesi gereken başka bir kişi olmasının yaratacağı baskıyı istemiyordu.

Ya da belki de bir kez olsun seçilmeye ihtiyacı vardı.

Komodinin üzerindeki saate göre saat biri geçiyordu. Pazartesi günü. Bay Whittemore ile toplantım birkaç saat içindeydi. New York'a geri dönmek istiyor muydum? Hayatta gerçekten istediğim şeylerin peşinden gitmekten hep korkmuşumdur. Her zaman en güvenli yolu seçmiştim. Doucette Design'dan ayrılmakla ilgili hiçbir şey güvenli değildi. Resimlerim dün gece iyi iş yapmıştı ama bunun tekrar olacağının garantisi yoktu. Ve gelecek hafta Revs ile şehir forması tasarımı hakkında konuşmak için bir toplantım olmasına rağmen, çok kolay bir şekilde başka bir sanatçıyla gidebilirlerdi. Ondan sonra mı? Başka bir fırsatın ne zaman çıkacağını kim bilebilirdi ki?

Gelir elde etmek için sanatımı satmam gerekecekti ama ilgi göreceğini kim söyleyebilirdi ki? Yaratıcılık garipti. Patlamalar halinde geliyordu ve bazen hiç gelmiyordu. Bazı günler resim yapmak için ilham ya da fırçayı hareket ettirmek için motivasyon bulmakta zorlanıyordum. Ama yine de eğer atılırsam, zor olsa bile yapmak zorundaydım. Bu kararı verecek kadar cesur hissetmiyordum.

Kıpırdandım ve Emerson'ın kolları karşılık olarak gevşedi. Nefesimi tutarak yavaşça ona doğru yöneldim. Sonra parmaklarımı çenesinin kenarında gezdirdim. Uzun kirpikleri dalgalandı ve dolgun dudaklarından sıcak nefesler süzöldü.

İç çektim. Hayatımın tüm gidişatını değiştirecek kararlar almak elbette korkutucu olurdu. Ama o bana cesur olmamı ve kendime inanmamı söylerdi. Yine de şu anda bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Güneş doğmadan çok önce yataktan çıktığımda ne yapacağımı biliyordum. Ama onu uyandıramazdım. Uyandırırısam, beni kararımdan vazgeçirmeye çalışacağından korkuyordum.

SIRT ÜSTÜ YUVARLANDIM VE GÖZÜMÜ TAVANA DIKTIM.

hissettim. Başımı bir yana eğerek yanımdaki boş alanı inceledim. Gi çoktan kalkmış mıydı?

Battaniyeyi geriye attım ve ayağa kalktım.

"Gi?" Seslendim. Ama sessizlikle karşılaştım. Boş dairede hızlıca bir tur attıktan sonra telefonumu aradım. Oturma odasını ve mutfağı boş bulunca odama döndüm ve telefonu şifonyerimin üzerinde, dün gece giydiğim kıyafetlerden oluşan düzgün bir yığının yanında buldum.

Oraya koymadığım bir yığın.

Telefonumun ekranına bir dokunuşla gözümü kısarak saate baktım. Sekiz on beş. Kalbim küt küt atmaya başladı. Lanet olsun. Toplantısı on beş dakika içinde başlayacaktı. New York'taydı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve tekrar küfrettim. Alarmı kurup onunla trene kadar yürümeyi planlamıştım ama aklım dün gece sadece onu tutmaya odaklanmıştı. Onu üzmüştüm. Bunu biliyordum. Ona beni sevmediğini söyledikten sonra tek bir kelime bile etmemişti ve bu sessizlik beni ezmiş, kalbimi parçalara ayırmıştı. Bir elimi ağrıyan göğsüme bastırarak başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. Ondan sonraki her an bana sonun başlangıcı gibi geliyordu.

Benim yarattığım ve şimdi birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şey.

Tom Wilson ofisinin kapısında belirip beni Hannah'ya gönderdiğinde soyunma odasına henüz adımımı atmıştım. Omuzlarım çökmüş bir halde topuklarımın üzerinde dönüp ona doğru ilerledim. Bugün neye ihtiyacı olursa olsun, onun dans eden maymunu olmak içimden gelmiyordu. Şu anda içimde zerre kadar eğlence ve mutlu Emerson yoktu.

"Zor bir sabah mıydı?" Ofisine girdiğimde Hannah sordu.

Omuz silktim, ciddi bir soruyu çok iyi bildiğim bir şekilde geçiştirdim. "Ne var ne yok?" Oyun oynayacak havada değildim. Bu sabah yalnız uyanmak uzun, çok uzun zamandır yaşadığım en acı verici deneyim olmuştu. Gianna mesajıma hâlâ cevap vermemişti ama mesajımı görmüştü.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Bilgisayarının monitörünü bana doğru çevirdi. Ekranda Hannah'nın dün gece çektiği Gi ve benim resmimiz vardı.

Kalbimin parçaları daha da parçalandı. O an çok mutlu görünüyorduk. Kollarım ona sarılmıştı. Eli göğsümde. Zamanda geriye gitmek istedim. O hissi içime çekmek.

"Nasıl yanıt vermek isteyeceğinden emin değildim."

"Neye?" Gözlerimi kısarak görüntüye tekrar bakarak sordum.

Mırıldandı ve ekranı biraz düzeltti. "Yorumlardan herhangi birini okudun mu?"

Başımı salladım ve kelimelere odaklanabilmek için masasına doğru eğildim. İlk yorum çenemin kilitlenmesine neden oldu.

"Ne oluyor lan?" Bir diğerini gözden geçirirken tersledim. Birbiri ardına onları okudum, vücudum kopmaya hazır olana kadar daha da sıkılaştı. Bazıları takım elbise içinde ne kadar seksi görüldüğümle ilgili tipik yorumlar ya da Revs'e olan sevgileriyle ilgili gerçek yorumlar olsa da, bunlar yüzlerce kötü yorumla karışmıştı. Troller Gi'ye profesyonel bir sporcunun isteyeceği bir kız olmadığı için saldırdı. Bazıları oyununu geliştirmesi gerektiğini yoksa ilgimi kaybedeceğimi söylüyordu. Bazıları ona düpedüz şişman diyordu.

"Yani görmezden gelebiliriz," dedi Hannah, "ya da bir şey söyleyebiliriz. Bunu çözmenize yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Ama ikinizin birlikte olduğundan bile emin değildim." Başını eğdi ve bilerek beni inceledi. "Gerçi yüzündeki öfkeye bakılırsa öyle olduğunuzu söyleyebilirim."

"Bana fotoğrafı gönder," diye dişlerimi sıktım. "Kendi açıklamamı kendim yapacağım."

Telefonumu çıkarırken ellerim titredi ve kalbim çarpmaya başladı. Gi bunu görmüş müydü? Bu yüzden mi sessizliğe gömülmüştü?

Resim gelen kutuma düştüğünde telefonum çaldı. Bir saniye sonra indirilmişti ve ben de kendi Instagram'ıma tıklıyordum. Oradan kelimeler kolayca döküldü. Doğal olarak. Ama işim bittiğinde kendimi daha iyi hissetmiyordum.

İçimde büyüyen öfkeyi bastırarak ayağa kalktım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hannah yavaşça başını salladı. Ben de topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla soyunma odasına geri döndüm. Yolda Gianna'yı aradım ama telefonu açmadı.

Ben: Hey, bana kızgın mısın, üzgün müsün bilmiyorum ama beni ara. Lütfen ara.

Kapıyı çarparak içeri girdim ve dolabıma doğru yürüdüm. Yaklaştığımda telefonu içeri fırlattım.

"Yani..." Kyle dolabımın yanındaki sandalyeyi döndürdü ve içine düştü.

"Ne?" Tersledim. Şu anda hiçbir şeyle uğraşacak sabrım yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Ama yapmak istediğim tek şey lanet New York'a gidip onu bulmaktı.

"Biraz önce ağır bir şey paylaştın."

Başımı salladım, içimi bir tedirginlik dalgası kapladı. O ana kadar çocukların nasıl tepki vereceğini düşünmemiştim bile. Chris'i de düşünmemiştim.

Beklediğim gibi bana bok atmak yerine, Kyle en lanet şeyi yaptı. Ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. Vücudum kaskatı kesildi ama gevşeyip kendimi ona bırakmam sadece bir saniye sürdü.

Kahretsin, yorulmuştum.

Sırtımı iki kez sıvazladı ve geri çekildi.

Derin bir nefes aldım ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Teşekkürler," dedim.

"Henüz diğer pisliğe dokunmayacağım." Geri çekildi. "Ama gelecek yıl bizimle oynamak konusunda gerçekten emin değil misin?"

"Menajerim hiçbir şey duymadı." Omuz silkerek sandalyeme çöktüm.

"Medyanın ortalığı karıştırdığını sanıyordum." Kyle başını kaşıdı.

Soyunma odasının kapısı uçarak açıldı ve arkasındaki duvara çarptı. "Bu da ne böyle?" Chris talep etti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, elindeki telefona göz kırptım.

Kyle iki adım geri çekildi ve Chris odanın diğer ucuna doğru ilerlerken iki elini de havaya kaldırdı.

"Bu da ne böyle?" diye tekrar sordu, üzerime doğru gelerek.

İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim. "Sorduğunu biliyorum ve aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimi de biliyorum ama..." Yutkundum ve gözleriyle buluşmak için başımı geriye doğru eğdim. "Önemli bir şey değil."

Chris çenesini ileri geri oynattı, sonra iki kez göz kırptı ve yanımdaki sandalyeye çöktü. "Peki ne oldu?"

Lanet olsun, ona her şeyi anlatmak istemiyordum. Ama önce Gi ile konuşmam gerekiyordu. "Dağınık," dedim dirseklerimi dizlerime indirerek. "Ve biliyorum ki Gi-" için yeterince iyi olduğumu sanmıyorum.

"Ne?" Chris koltuğunda dönerek bana doğru bakmaya başladı. "Neden yeterince iyi olmayasın ki?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi şaşırmış bir halde doğrulmuştum.

"Dostum, sen benim en iyi arkadaşımsın. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin.

Sadıksın. Önemsiyorsun." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Arkadaşlığımız için gösterdiğin çabanın yarısını kız kardeşimle bir ilişki için göstersen, şimdiye kadar çıktığı tüm erkeklerin toplamından daha iyi olurdu. Yeterince iyi olmanın ötesindesin."

Gözlerimi kırıştırdım ve duygularımı yatıştırmak için ciğerlerime zorla hava çektim. "Bize ondan uzak durmamızı söylemiştin..."

Chris kaşlarını çatı. "Hayır, Streaks'e uzak durmasını söyledim."

Kalbim tekledi. "Yani Gi ve benim birlikte olmamız umurunda değil mi?" "Öyle mi?" Kaşları alnının üzerinde yükseldi.

Omuz silktim ve başımı tekrar öne eğdim. "Bilmiyorum."

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı, dikkatimi çekmek için ayağıma tekme attı.

"New York'a döneceği için ciddi bir ilişki istemiyor."

Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Ne istiyorsun?"

Dikkatimi hâlâ telefonunda aranan gönderiye verdim.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Chris arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Söyle ona."

Başımı salladım. "Ejderha." Boğazımı temizledim, sesimin sabit kalmasını istedim. "Gelecek yıl nerede olacağımı bile bilmiyorum. Onu ülkenin dört bir yanına sürükleyemem."

Bir an için yanımdan geçip gitti, sonra yüzünde görmeye alışık olduğumdan daha ciddi bir ifadeyle beni inceledi. "Bu konuya geri döneceğiz."

Bir saniye Gi'ye odaklanalım."

Parmak eklemlerimi kırdım ve tavana baktım. "Tek odaklandığım şey o, dostum."

"O zaman sana bir şey sorayım," dedi. "İşinizi herhangi bir yerden yapabilseydiniz, onu takip eder miydiniz?"

Omurgam dikleşti. "Herhangi bir yere. Ama ondan hayatını geride bırakıp benimle gelmesini nasıl isteyebilirdim?"

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Birkaç ay önce Avery beni takas edebileceklerini düşündü. Ve hiç tereddüt etmeden buraya gelip benimle geleceğini haykırdı."

Oldukça destansı bir andı ve medya burada olduğu için günlerce konuştukları büyük bir olaya .

"Hayatta bazı şeylerin yeri doldurulabilir. Bir iş. Bir ev. Bazı şeyler olmadan yaşayamazsınız. Ve onsuz yaşayamayacağınız kişiyi bulduğunuzda, onunla birlikte olmak için planlarınızı yeniden düzenlemek bir fedakârlık değildir." Başını salladı. "Bu bir keyif."

Kalbim yerinden çıkacak gibi , çünkü haksız değildi. Ama-

"Ona sormazsan bilemezsin," dedi Chris. "Kız kardeşimi seviyorum. O her şeyin en iyisini hak ediyor." Öne doğru eğildi ve elini dizime koydu. Kahretsin. Bu hareket beni boğdu. Onun için bu, en büyük sarılmayla eşdeğerdi. "Ve senden daha iyi birini düşünemiyorum."

Telefonum çaldı ve onu almak için ayağa fırladım.

Gi: Trenle Boston'a dönüyorum. Oraya vardığımda konuşuruz.

Gözlerimi kapattım ve dolabın ahşap kenarına yaslandım. Çünkü bu iyi bir haber gibi gelmedi.

"Ona nasıl hissettiğini söyle. Bu her şeyi değiştirebilir." Chris omzuma vurdu, sonra da gitti.

Derinlere daldım ve tam da bunu yapacak cesareti aradım.

@happyfeet21 instagram'da paylaştı

ohappyfeet21

12.5k beğenme

happyfeet21

Cong fareleri şu anda tanıdığım en iyi insan. Last nig ht, I got
+o watch Bu, inanılmaz kadın parlıyor. Bu benim Boston'daki sezonum
olabilir ve günlerimi geçirmek içinl'dan daha iyi bir yol yok. Onun
güzelliğinin nefesimi kestiği günler oluyor. Gülümsemesiyle beni kendine
bağladığı anlar var. Orada bir
dünya etrafımızda dönüp çünkü ben onu . Son birkaç ayımı onun yanında
geçirmekten başka hiçbir yerde geçirmek istemezdim. Bana katlandığı için
şanslıyım, çünkü o benim için tamamen çok iyi. Herhangi bir şeyi olan herkes
bunu görebilir. Yani
aGidomiono, siz parlarken kolunuzdaki adam olma onurunu bana verdiğiniz
için teşekkür ederim.

Gianna

41

ASANSÖRLE EMERSONKATINA YAZIYI TEKRAR OKUDUM.

Buradaki derin anlam neydi? Bir şeye cevap veriyordu, çünkü Emerson kardeşim de dahil olmak üzere tüm dünyaya sebepsiz yere bir açıklama yapmazdı. Ama ne söylediğinden emin değildim. Bu bir aşk ilanı mıydı yoksa bir veda mı? Midem çalkalandı. Sadece Emerson'ın duygularından emin değildim, aynı zamanda bugün yanlış bir karar vermiş olabileceğimden de korkuyordum. Hayır. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Eğer istediğim hayata sahip olacaksam, o zaman korkutucu şeyleri yapmaya başlamalıyım.

Asansörün sesi duyuldu ve ağır metal kapılar açıldı. Koridorda Emerson'ın odasına doğru yürürken ayaklarım çimentoyla kaplanmış gibi hissediyordum. Daire. Gönderdiği son mesajda beni bekleyeceğini söylemişti.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı ittim.

"Gi?" Ben daha eşiği geçmeden Emerson seslendi. Ve ben daha girişten çıkmadan kollarını bana doladı. Kolları titreyerek ve kesik kesik nefes alarak bana sarıldı.

"İyi misin?" Geri çekildim, boğazıma düğümlenen dev yumruyu aşmak için kelimeleri zorladım.

"Hayır." İki eliyle benimkini yakaladı ve hâlâ titreyerek tuttu. "Bunu söylemek için çok uzun süre bekledim. "Bunu söylemek için çok bekledim.

bir şans." Gözlerini kapattı, uzun bir nefes aldı ve sonra tekrar açtı. Elimi göğsünün üzerinde gezdirirken, "Şunu hisset," dedi. Doğrudan kalbinin üzerine. "Bu sana ait." Daha yoğun bir şekilde bastırarak elimi kendi eliyle kapattı. Kalbinin sabit atışları avucumda yankılanıyordu. "Senin için çarpıyor. Bir odaya girdiğinde atlıyor. Ve canın yandığında kırılır."

Dizlerim biraz titredi ama kendimi dik durmaya zorladım.

"Seni bırakma fikrini midem kaldırmıyor." Boştaki eliyle yanağımı kavradı. "Benden daha iyisini yapabileceğini biliyorum ama Gi, sonsuza dek yeterli olmak için elimden geleni yapacağım."

"Emerson." Kollarımı ona doladım. "Benim için senden daha iyisi yok. Sadece bunu istediğini düşünmemiştim."

Başını salladı, çenesi şakağıma değdi. "Hayatımdaki en büyük sahtekârlık, dudakların dudaklarıma ilk dokunduğunda senin benim her şeyim olmadığına kendimi ikna etmeye çalışmaktı. Hiçbir şeyde numara yapmak için sana karşı yaptığım kadar çok çalışmamıştım."

Kalbim yerinden fırladı. "Em."

"Hayır, bekle." Geri adım attı ve elini kaldırdı. "Anlamalısın, hâlâ iyi bir bahis değilim. Birkaç ay içinde taşınmak zorunda kalma ihtimalim çok yüksek. Çoğu zaman evde olmayacağım. Yalnız kalabilirsin. Ve bundan nefret edersin." Parmak eklemlerini burnunun altına götürdü ve burnunu çekti. "Ben iyi bir bahis değilim..." Gözleri benimkilerle buluştu ve sonunda tüm duvarlar yıkıldı ve bakışlarında saf sevgi parladı. "Ama yine de senden bunu kabul etmeni istiyorum."

Başımı salladım ve yanıt olarak sarsıldı ve yüzü buruştu.

"Em," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşarak. "Sen hayatımın en emin bahsisin."

Vücudu sarktı ve gözlerini kırıştırdı. Belli ki farklı bir şey söyleyeceğimi sanmıştı.

"Sen yapabileceğim en emin bahissin, çünkü sadece senin üzerine bahse girmiyorum. Sen de her zaman benim üzerime oynayacaksın." Göğsüne, tam kalbinin üzerine dokundum. "Bir daha asla sadece sen olmayacaksın. Artık biz varız. Birlikte, sen ve ben."

"Birlikte." Uzun bir nefes verdikten sonra gözlerini kapadı ve başını salladı. Sonra uzandı ve beni kollarının arasına çekti. "Bugün Insta'ya girdin mi?" Kelimeleri dikkatle seçti. "Çünkü bazı şeyler vardı."

"Gönderini gördüm."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Peki ya Revs sayfasında?"

Hannah'nın dün gece gönderdiği resim. Bizim resmimizi. Paylaşımı ve şu anki tereddütleri arasında bir fikir edinmeye başlamıştım. İnsanların bir sporcuyla çıkmayı düşündüklerinde bekledikleri kişi ben değildim.

"Yanılıyorlar," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Sen mükemmelsin."

Bu çok saçmaydı. Ben mükemmel değildim. Onun mükemmel eşi olabilirdim ama mükemmel değildim.

"Em." Geri çekilmeye çalıştım ama bana yapıştı. "Bana bak, lütfen."

İç çekti ama kollarını yüzünü görebileceğim kadar gevşetti. Önümdeki kızgın krank Emerson'a benzemiyordu.

"Sen profesyonel bir sporcusun." "Yani?" Kaşlarını çattı.

"Yani insanların her zaman fikirleri olacaktır. Ve onları görmezden gelmeyi öğrenmeliyiz." Emerson'ın benim hakkımda ne düşündüğünden şüphe duymuyordum. Ve bizi tanımayan eleştirmenler ilişkimizde bu tür bir kontrole sahip olmamalıydı. "İkimiz de."

Yanağımı okşadı. "Üzgün olmanı istemiyorum."

"Okumayacağım," diye söz verdim. "Sosyal medyada rastgele insanların yorumlarını okumayacağım. Görmem gereken yorumu gördüm. Seninkini."

Gözleri yumuşadı.

"Önemli olan sesleri dinleyeceğim ve önemli olmayan gürültüleri bastıracağım."

"Seni çok seviyorum."

Dudaklarını alnıma bastırduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Şimdi söyleyebilir miyim?" diye sordum.

Kıkırdarak başını salladı, çenesi yanağıma değdi. "Ben de seni seviyorum."

Kolları sıkılaştı ve beni içine çekerek içime bir farkındalık kıvılcımı gönderdi.

"Ve bugün işimden ayrıldım."

Kollarımın üstünden tutarak geri çekildi. "Ne oldu?"

"Sadece terfiyi kabul etmedim. İstifa ettim." Dudaklarımı yaladım ve arkasındaki ufuk çizgisini inceledim. "Korkutucu ama resim yapmak istiyorum. Ve eserlerimi satmak. Artık o zehirli iş ortamında olmak istemiyorum. Ve kendime güvenmek istiyorum."

Gülümsedi. "Yani senden beni Timbuktu'ya kadar takip etmeni istesem, bunu yapmakta özgür olabilir misin?"

"Seni her yerde takip ederim," diye söz verdim.

Beni içine çekti ve tekrar sıktı. Ama o anda ne kadar rahatlamış olsa da Revs'ten ayrılmak istemediğini biliyordum.

Umarım takım Emerson'ın bir yere gitmemesi gerektiğini anlayacak kadar akıllıdır.

HER GELDİĞİMDE YAPTIĞIM GIBI SIYAH MERCEDES'TEN INDIM.

Lang Field'da. Ama bu kez Chris stadyumu çevreleyen çitlere yaslanmış, formasını bir omzunun üzerinden atmıştı.

"Yani?" Doğruldu ve kaşlarını kaldırdı.

"Kız kardeşine tamamen aşığım."

Gözlerini devirdi. "Bunu dün aldım. Neredeyse mutluluk saçtığına göre, onunla konuştuğunu varsaymak güvenli mi?"

Ona sarıldım, neredeyse onu . "Tanrım." Silkindi ve beni geri itti.

"İşinden ayrıldı. Sanata odaklanmak ve bir süre Boston'da kalmak istiyor." Gülümsedim, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Çünkü benimle birlikte olmak istiyor."

"Akıllı kadın." Bir eliyle omzuma vurdu, ama sonra o çok aşına olduğum bakışlarını üzerime dikti. "Ve daha fazla detay istemiyorum."

Güldüm. "Yeterince adil, ama bir şey söylemem gerekiyor." Kaşları çatıldı. "Ne?"

Yürümeyi bıraktım ve bunu doğru söylemek için kendime bir dakika verdim. Çünkü bu muhtemelen ileride ilişkimizdeki en büyük sorun olacaktı.

"Avery hakkında asla kötü bir şey söylemem ya da ona kötü davranmam."

"Bunu biliyorum." Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Çünkü bununla senin için gerçekten berbat olurdu."

Homurdandı.

"Yani Gi'ye iyi davranmadığınızda size bir şey fırlatmamanın benim için gerçekten zor olması size mantıklı geliyor."

"Oh." Gözleri kısıldı. "Evet, tamam. Anladım." İç çekti. "O ve ben hep ters düştük ama deneyeceğim."

"Sağ ol dostum." Hâlâ havada süzülürken onu asansöre kadar takip ettim ve o da soyunma odasının olduğu yerde aşağı yerine yukarı düğmesine bastı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Langfield ile bir toplantım var." Önümüzdeki paslanmaz çelik kapıya odaklanan Chris çenesini ileri geri hareket ettirdi. "Seni getirmemi istedi."

Tuhaf. Ama her neyse. Bugün eğitilmiş maymunları olmamı istiyorlarsa, buna razıyım.

"Benim için tut." Kyle bir elinde formasıyla koşarak yanıma geldi. "Yukarı çıkıyoruz," diye uyardım.

Başını salladı. "Ben de."

"Bu bir ekip toplantısı mı?" Bir adamdan diğerine bakarak sordum. "Evet, öyle," diye homurdandı Chris. "Şimdiye kadar yaptığımız en önemli toplantı."

Bugün ilk defa içimde küçük bir endişe kıpırtısı belirdi. Temiz bir nefes alarak onu uzaklaştırdım. Bunu bilmemem o kadar da garip değildi. Genelde Revs'te olup biten ciddi şeylere karışmazdım.

Düşüncelerimi olumlu tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, bu endişe geri döndü.

Yolda giderken parmak eklemlerimi kırdım.

Kapılar açıldı ve en üst kata çıktığımızda Asher ve Mason'ı bulduk, ikisi de formalarını omuzlarına atmışlardı.

"Soyunma odasına koşup formamı almalı mıyım? Sanırım e-postayı kaçırdım." Aşağıya, Eddie ve Jasper'ın sohbet ettiği yere baktım, ikisi de formalarını tutuyordu.

"Merak etme. Biz ." Chris omzumu sıktı. Bu endişe korkuya dönüştü. Bu ne anlama geliyordu?

"bakalım." Çenesini eğerek Beckett'ın ofisini işaret etti.

Kıpırdamayınca Kyle beni arkamdan iterek kapıya doğru tökezlememe neden oldu. Beckett masasının arkasındaydı ve Cortney

Limana bakan pencerelerde.

Kendimi topladığımda Beckett kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Neler oluyor?"

Bana üstünkörü bir bakış attı, sonra bir yana eğildi, gözleri büyüdü. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde takım arkadaşlarımın geri kalanının içeri girdiğini gördüm.

Cortney Miller tamamen döndü ve kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dün takım arkadaşlarımızdan birinin gelecek yıl için kontratı olmadığını öğrendik." Mason masanın önüne çıktı. "Kaptan olarak, yönetimin ondan kurtulacak kadar aptal olması bana garip geldi. Ama görünüşe göre, bu bir şey."

Formasını masanın üzerine bıraktı. "Bu sezon sopam alev alev yanıyor, ama bunun tek nedeni o adam" -dönüp beni işaret etti ve kalbim yerinden fırladı

- "Her zaman kalede, ikinci hatta üçüncü çalıyor. Atıcıyı sinirli ve gergin yapıyor. Dikkatleri dağıldığı için kolay atışlar yapıyorum. Sopam yanıyor çünkü o beni destekliyor." Yaklaştı ve sarılmak için beni kendine çekti. Sonra Beckett'a döndü. "Ona takımda ihtiyacım var. Onun için kontratımın yüzde 5'ini al."

Nefesim ciğerlerimde tılandı. *Ne oldu?*

Ben onunla tartışmadan Eddie masaya geldi.

"Saha içinin bana ait olduğunu söylüyorsunuz ama gerçek şu ki, bu kadar çok yer kaplayabilmemin tek nedeni sol tarafta hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmaması. Em üçüncü çizginin sahibi. Yakalanabilir bir şey varsa, onu yakalar. O bir duvar. Ve yanımda başka kimseyi istemiyorum. Kontratımdan da beşlik al." Eddie formasını masaya bıraktı ve sonra bana sarıldı.

Bacaklarım uyuşmuştu ve vücudumun geri kalanı ağırlaşmış, şok içinde donmuştu.

Kyle daha sonra formasını yığının üzerine bıraktı. "Taraftarlar Revs'i ve sergilediğimiz şovu seviyor. Ama dostum"-başını salladı-"hepimiz biliyoruz ki bu gerçekten Emerson'ın şovu. Bunu onsuz yapamazdım. Ve dürüst olmak gerekirse, başka biriyle reklam yapmak için aptal gibi davranmayacağım." Döndü ve bana sarıldı. "Seni seviyorum, kardeşim." Sonra arkasına baktı. "Benden de beşlik al."

Takım arkadaşlarım teker teker formalarını yığının üzerine bıraktılar ve beni takımda tutmak için kontratlarından küçük yüzdeler teklif ettiler. Bu jest karşısında ne kadar afallamış da Tom Wilson'ın teklifi kabul etmesiyle bayılacağımı sandım.

Şapkasını masanın üzerine fırlattı. "Bu çocuğu seviyorum. Sadece sahada iyi değil, aynı zamanda morali de iyi." Kenara çekilmeden önce omzumu alkışladı.

Hannah masaya doğru yürüdü ve gömlek yığınınına baktı. Sonra iç çekerek dikkatle yüksek topuklu ayakkabılarından indi.

Ayakkabılar yığılırken, "Bu adamlar arasında işimi kolaylaştıran tek kişi o. Takımın kalbinden kurtulmayın." Bana döndü ve gülümsedi. "Bunu hiçbirimizin sana söylediğinden emin değilim ama teşekkür ederim. Bu ekipte ya da bu organizasyonda bir evetçiye ihtiyaç duyduklarında bunun sen olduğunu fark etmeyen tek bir kişi bile yok. Bu yüzden teşekkür ederim."

Gözlerimi kırıştıtararak odayı taradım. Kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Bu köpek ve midilli gösterisinin ön büroda alınan kararlar üzerinde hiçbir etkisi ihtimali yüksekti ama lanet olsun, bu asla unutamayacağım bir andı. Gözlerim doldu.

"Kahretsin." Burnumu çektim. "Ağlayacağım."

Chris homurdanarak başını salladı. Sonra Beckett'ın masasına döndü ve formasını Hannah'nın ayakkabılarının üstüne fırlattı. "Kontratımın yüzde onunu al. İhtiyacın varsa yirmi de olur. Müstakbel kayınbiraderimin Boston'da kalmasını çok isterim."

Bununla birlikte döndü ve bana sarıldı. Boğazıma doğru yükselen hıçkırığa engel olamadım.

"Tanrım. sızdırma." Chris kıkırdayarak beni itti. Gözlerimi silerken gülmekten kendimi alamadım.

Beckett elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Sana söylemiştim," diye omzunun üzerinden tersledi. "Her şeyden önce, Damiano'nun kız kardeşi ve bu konuda haklıydım." Bana bir parmak sallayarak Miller'a döndü. "İkincisi, kontratı konusunda hepsinin çıldıracağını *söylemiştim*."

Cortney iç çekti. "Tamam. Bunu söylemek bana acı veriyor ama sen haklıydın."

"Her zamanki gibi." Beckett sırtıttı. "Bilgin olsun," dedi sesini yükselterek, "Emerson'ı sevdiğin için hepimiz mutluyuz. Ama Man Bun ve ben bütün sezon boyunca üçüncü kalecimize hak ettiği kontratı verebilmek için para biriktirmeye çalıştık."

Cortney, Hannah ve çocukların yanından geçip çıktı. Omzuma hafifçe vurarak, "Menajerin en geç önümüzdeki hafta elimde olacak," dedi.

Donup kaldım. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. Genel müdürümüz olabilirdi ve yaptığım şey muhtemelen profesyonelce değildi ama kendime engel olamadım. Ayağa fırladım ve onu sıkıca kavradım. Sendeleyerek geri çekildi ve masaya çarptı ama bizi dik tuttu.

"Ve bakın, bir mutlu son daha yarattım." Beckett sırtarak sandalyesine çöktü.

Cortney kendini kurtardı ve beni nazikçe itti. "Başlama bile."

Tartışmalarını görmezden geldim. Dokuzuncu bulutun üzerinde süzölmekle meşguldüm. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Artık hem sevgilim hem de ekibim vardı, hayat mükemmeldi.

TÜM CADDENİN ÖN CEPHELERİ VE GENİŞ KALDIRIMLARI VARDI. UZUN BİR SIRA taş basamaklar ve ferforje korkuluklar. Tuğla binalar ve ağaçlar.

Uzak uçta bir köpek havladı ve Beckett Langfield, "Deogi, buraya gel!" diye bağırdı.

"Patron," diye küçük bir ses geldi, "yine çöp kapağını çaldığı için Junior'ı kovalıyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Sokağımı seviyordum. Ekipteki çocuklar momcom'dan iki kapı ötede bir ev almamın delilik olduğunu düşünüyorlardı. Ama hiç kimse sokağımın sıkıcı olduğunu iddia edemezdi.

Sonbaharın keskin havası ağaçları sallayarak esti ve birkaç yaprak taşların üzerine döküldü.

Merdiven sahanlığı boyunca sıralanmış balkabaklarının yanından geçtim ve soldaki kapıyı açtım.

Brownstone'a taşınalı daha bir hafta olmuştu ama şimdiden evimiz gibi hissetmeye başlamıştık.

Ağustos ayının ilk haftasında menajerim Revs'in gönderdiği anlaşma hakkında beni aradı. Beş yıllık kontrattaki sıfırların sayısı beni şaşkına çevirmişti. Ama Gi'nin hayalindeki evi satın almam için bana bir kapı açmıştı.

Parama ihtiyacı olduğundan değil. Sergisinden bu yana geçen üç ay içinde Revs'ten yeni şehir formalarını tasarlaması için bir sözleşme teklifi almış ve iki resim daha satmıştı. Kendine bak durumda olmasına rağmen, onu şımartmayı seviyordum.

Öngörülebilir gelecekte sadece ikimiz olacağımız için, geleneksel bir kahverengi taşın dört katına da ihtiyacımız yoktu, ancak iki eve bölünmüş bir tane bulduk. Böylece üç yatak odalı kahverengi taşta ona bir sanat stüdyosu ve anneme de bir misafir odası verecek kadar yerimiz oldu.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmandım ve kapıyı iterek açtım.

Bir tür kızgın kız müziği çalıyordu. Dünyayı yönetmekle ilgili bir şey.

Gianna ocağın başında durmuş, kızartma gibi kokan bir şeyi karıştırıyordu.

Beyaz dolaplar ve yer karoları, koyu renkli geniş tahta zeminleri ve pervazları aydınlattı.

Kapı aralığında durup bir dakika boyunca sessizce onu izledim ve kalçalarını ritme göre sallamasının keyfini çıkardım. Şömineden gelen yüksek ses onu zıplattı ve bu da benim kıkırdamama neden oldu.

Varlığımdan haberdar olunca döndü ve bana o çok sevdiğim eve hoş geldin gülümsemesini hediye etti.

"Eve çabuk geldin."

Uçak sadece otuz dakika önce inmişti ama bugün Lang Field'da durmamıştım. Uğramış olsaydım, Kyle beni kutlama içkisi için bir bara sürüklemeye çalışırdı.

Tüm takım resmi olarak doğu konferansı şampiyonu olarak eve döndüğümüz ve neredeyse yirmi yıldır ilk kez ulusal lig şampiyonluğuna doğru ilerlediğimiz için çok heyecanlıydı.

İlk maç yarın evimizdeydi ve büyük planlarım vardı.

"Kızımı görmek için sabırsızlanıyordum." Aramızdaki mesafeyi kapattım, onu kollarımın arasına aldım ve tezgâha bastırarak öptüm.

"Mmm. Evde olmaya sevindim." "Beni özlemek seni huysuz mu yapıyor?" diye takıldım.

Karnıma vurdu ama sırtıttı. ", yemek yiyelim." "Akşam yemeği mi, sen mi?"

Gözlerini devirdi. "Peki, tutacağım ama kızartma yanacak."

"Tamam. Akşam yemeği. Sonra bana bahsettiğin tabloyu gösterirsin. Sonra da yatağa."

Güldü. Eve döndüğümde en sevdiğim sestî. Hayatta hiçbir şey Gianna Damiano'nun kahkahasından daha gerçek olamazdı.

Epilogue

"ÇOK SEVİMLİ." AVERY BOBBLEHEAD'I SALLADI.

Wren onunkini göğsüne bastırdı. "Kesinlikle. Bayıldım."

Şampiyonanın ilk maçıydı ve görünüşe göre onu ne kadar sevdiklerini kanıtlamaya çalışan Revs, bugünü Emerson bobblehead günü yapmıştı

"Bunu playoff maçları için asla yapmazlar. Kendini özel hissetmeli." Hannah sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

Revs bu gece Emerson için özel bir tanıtım yapıyordu, bu yüzden locada değil yedek kulübesinin sağında oturuyorduk.

"Bütün gün çok gergindi." Garipti. Hava çiselemeye başladığında, Emerson gelmeyeceğimden emin olarak çılgına . Sanki hava nasıl olursa olsun onun için önemli olan bir etkinliğe gibi.

"*Gelmek zorundasın yerine yağmurda dışarıda oturursan hasta olursun diye endişeleniyorum* dediğinde çok güldüm." Isabella kıkırdadı.

Şu anda yağmur bile yağmıyordu. Eğer başlarsa, kutuya giderdik, bu yüzden neden bu kadar stresli olduğunu anlamadım.

"Dediğim gibi, gergin." Tüm ailesi bugünkü maç için gelmişti. Çoğu babamla birlikte locadaydı ama Isabella burada Hannah, Wren, Avery ve benimle oturmak istemişti. O ve Hannah sabahtan beri yanımdan ayrılmamışlardı. "Önce tuvalete gideceğim-"

"Hayır!" Isabella ve Hannah hep bir ağızdan bağırarak kollarımdan birini tuttular ve beni öne doğru savurdular.

"İyi ki birasını tutmuyordu," dedi Wren, az önce beni korkuttukları için gözlerini devirerek.

"Ciddiyim. Bugün havada bir şey mi var? Sen de en az Em kadar tuhaf davranıyorsun."

"Sadece hiçbir şeyi kaçırmayı istemiyoruz." Avery bobblehead'i bana doğru salladı. "Bugün Em'in büyük günü."

Yine de bu durum onların tuhaflık anlayışını haklı çıkarmıyor gibi görünüyordu.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra maskotlar her zamanki top ve tişört kutularıyla sahadaydı.

Sentezlenmiş ritim stadyumdaki hoparlörlerden bangır bangır duyuluyordu. Sonra, şok edici bir şekilde, merdivenleri ilk tırmanan, alkışlayan ve neredeyse mutlu görünen kardeşim oldu. Bize doğru baktı ve nişanlısına gül altın rengi Sharpie'sini sallayarak gülümsedi.

"Neden siyah dışında bir renk kullanmasına izin verilen tek kişi o?" Wren sordu.

"Pembe altından başka bir şey kullanmayı kesinlikle reddediyor. Bunun sadece seninle bir ilgisi olduğunu varsayabilirim." Hannah kaşlarını Avery'ye doğru kaldırdı.

"En iyi renk bu," dedi hiç çekinmeden, gözleri Chris'e kilitlenmişti.

Mason, Kyle, Asher Price ve Eddie Martinez kardeşimin hemen arkasındaydı ve hepsi maskotlara doğru ilerlerken alkış tutup dans ediyorlardı. Siyah Kalemler çıktı ve hepsi imzalamaya başladı.

Biramdan bir yudum aldım. Birayı yere bıraktığımda etrafımda bir kakofoni, bip ve vızıltı sesleri duyuldu ve yanımdaki herkesin telefonlarını çıkardığına yemin ettim.

Wren kendininkini çıkardı ama ekranı göremedim.

"Neler oluyor?" Cebime uzanırken 21 numaralı forma elbisemin olmadığını hatırladım.

"Sanırım telefonunu kutuda unuttun," dedi Isabella. "Annemle babamı oraya bıraktığımızda yere koyduğunu gördüm."

"Bu bir Amber alarmı." Wren öne doğru eğildi ve telefonunu tekrar cebine soktu.

"Evet," diye onayladı Hannah, başını cihazından kaldırmadan.

Müzik aniden değişti ve bir saniye sonra Emerson merdivenlerden çıktı, diğer tüm çocuklar gibi alkışlıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı. Yüzündeki gülümseme daha az zoraki bir hal aldı ve en yakın arkadaşına doğru ilerleyerek yol boyunca dans etti.

"Shut Up and Dance'i özledim. O ve Mason playofflar başladığından beri bunu yapmadılar." Wren boynunu büktü ve alkışladı. "Şu hareketleri görelim çocuklar," diye seslendi.

Koç Wilson bize doğru döndü ve ona ters ters baktı.

Ona sadece küçük bir parmak salladı ve gözlerini kırıştırdı.

"Durumu daha da kötüleştirme. Babam bugün zaten sinirli." Avery gözlerini devirdi.

"Christian Damiano'nun şu anda dans ettiğine inanamıyorum."

"Sana sürekli söylüyorum Han," dedi Avery, "bunları yaptığı tek kişi ben değilim. Emerson onun en iyi arkadaşı ve bugün büyük bir gün."

Emerson sıranın aşağısına doğru ilerledi, dans etti ve takım arkadaşları için tişört atmak yerine tişörtleri imzaladı. Buna karşılık, imzaladığı tişörtleri kalabalığa fırlatanlar da çocuklar oldu. Sıraya girmeyi başardıktan sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı. Kalabalığı ayağa kaldırdı ve her türlü gürültüyü çıkarmalarını sağladı.

Amber alarmında bir güncelleme olmuş olmalı, çünkü kalabalığın ilgisini çekerken telefonlar tekrar ötmeye başladı.

"Neden telefonunu sallıyor?" Hannah'ya sordum. Dans ederken telefonunu kaldırıp işaret etmeye devam ediyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mesajı görmelerini istiyor olmalı?"

Gözlerimi ona diktim. Neden şimdi de garip davranıyordu ki?

Şarkının yarısında bize doğru zıpladı. Yedek kulübesinin çatısına zıplayıp elini bana uzatırken nakarat bangır bangır çalıyordu.

Başımı salladım ama o daha da yaklaştı ve elini uzattı. Avery ve Hannah beni koltuğumdan kaldırıp daha yakına ittiler.

İsteksizce elimi uzattım. Beni yedek kulübesine çekip kollarına aldı, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Dikkat çekmek bana göre değildi. Ona sarıldığımda ter içinde kaldım. Nakarat için Jumbotron'da şarkı sözleri vardı ve kalabalık

kilitlenmiş ve şarkı söylüyor.

"Bana bak, Mariposa. Sen benim kaderimsin. İhtiyacım olan tek şey. O yüzden benimle dans et Gi," diye fısıldadı kulağıma.

Bir sonraki anda beni serbest bıraktı ve etrafımda döndürdü. Tam şarkı susmamı ve onunla dans etmemi talep edecekken, tek dizinin üzerine çöktü ve tüm stadyum bağırdı. "Evlen onunla!"

Kalbim göğsümde zıplarken ellerimi ağzıma kapattım. *Evlen onunla!* yazısı stadyumdaki tüm ekranlarda parladı.

Emerson parmaklarının arasına sıkıştırdığı kocaman bir elmasla bana bakarken kalbim yerinden fırlayacak oldu ve nefesim kesildi.

Sırıttı ve kaşlarını çattı, sessizce *iyi mi* diye sordu?

Gözyaşlarıma hâkim olarak başımı salladım ve etrafımızdaki kalabalık gürültülü bir tezahürat kopardı. Ayağa kalktı ve yüzüğü parmağıma taktı.

"Emerson," mırıldandım, elimi kaldırarak, "çok büyük."

Omuz silktilti, sonra kulağıma fısıldamak için eğildi. "Dünyaya benim olduğunu söyleyen yanıp sönen bir işaret."

Beni çabucak öptü ve tüm stadyum çıldırdı, çığlık atıp tekrar tezahürat yaptı.

"Bunu nasıl planladın?"

Eğildi. "Hannah yardım etti, stadyum mesajlaşma sistemi de öyle. Sana uzun süre bedava süt çalmayacağımı söylemiştim."

Homurdandım. O ve o aptal ifadesi.

Gülümsedi. "Seni tamamen kandırdım, değil mi? Tamamen farklı bir şey yaptığımızı düşünmeni sağladım."

"Evet." Yüzüğü tekrar inceledim. Kahretsin, daha küçük elmaslarla dolu bir bandın üzerinde duran büyük daire kesim pırlanta gerçekten benimdi.

"Bugünün seninle ilgili olduğunu sanıyordum."

"Benimle ilgili her gün seninle de ilgilidir, Gi." Bana hızlı bir öpücük daha verdi. "Ama şimdi kazanmam gereken bir maç var. Sonra da kutlamak için eve gideceğiz."

"Sonsuzluğun bir başka ilk günü."

Kyle Bosco'yu yuva kurmaya kimin ikna edebileceğini merak ediyor musunuz?

[The Foul Out buradan](#) için ön sipariş verin!

DEAR READER

Öncelikle kocaman bir TEŞEKKÜR etmeme izin verin! The Fake Out'u okuduğunuz için teşekkür ederim, bu ikisi Emerson ona kapıyı açtığı andan itibaren birbirleri için yaratılmışlardı. Ve kim daha fazla Puff görmeyi sevmez ki, ve tabii ki Cortney ve Beckett, bu ikisi her hikayeye atlayıp gösteriyi çalmaya bayılırlar. Ama cidden, beni desteklediğiniz için TEŞEKKÜRLER. Sadece okuyucular var olduğu için yazarlar hayallerini yaşayabiliyorlar.

Bazı kitaplar zordur, bazıları ise kolaydır ve Em ile Gi'nin hikâyesini yazmaya başladığımda bunun zor olan GI olacağını düşünmüştüm. Kara kedi dışısını yazmakta pek iyi değilimdir. Ama aslında zor olanın Em olduğu ortaya çıktı. Söyleyeceği şeyleri söylerken o adamın ne düşündüğüne karar vermek zordu. Yetişkin bir adamın uçak gibi davranırken ne düşündüğünü açıklayabilir misiniz? Beni çok zorladı.

Ve daha pek çok beyzbol eğlencesi var! Evet, Kyle bir sonraki.... Bekar bir anne ve iki çocuğu olan bu adamı ayarlarken çok eğleniyorum. Umarım tüm Boston Revs yolculuğunda bana katılırsınız çünkü bu yıl daha gidecek çok yerimiz var!

Henüz okumadıysanız Beckett ve Liv ile Cortney ve Dylan'ın hikayeleri için Momcom'lara mutlaka geri dönün. Ve sonra Gracie York'taki (AJ Ranney ile takma adım) Mason'ın Hikayesi'ne göz atın 1 Mayıs'ta Yeniden Birlikte. Oyun çocuğu nihayet düştüğünde sonbaharı Kyle Bosco ile geçirin ve sonra Koç Wilson ve biriyle tatilden önce karda kalın...

Son olarak, unutmayın: Kendi dünyanda yaşa, benimkinde aşık ol. Jenni

ACKNOWLEDGMENTS

"Bir saniye, annem yazıyor." cümlesini duymak zorunda kalan çocuklarıma kocaman bir teşekkür. Ya da "Bu hafta sonu bir imza günüm daha var." Siz büyük çocuklar hayatımın sürekli bebek bakıcıları oldunuz ve ben imza günlerindeyken kendi başınızın çaresine bakmayı öğrenen yöneticiler oldunuz ama bir sonraki kitap çıktığında hepiniz benden daha heyecanlı oluyorsunuz. Dördünüze de çok minnettarım!

Her zaman yaptığım her şeyde beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Sizler olmadan hayatımı sürdüremezdim. Yardım, destek ya da teşvik için her zaman ikinize de güvenebilmek en güzel hediye. Çocuklarıma örnek olmaya çalıştığınız ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar olduğunuz için teşekkür ederim.

Beth, kendin olduğun için teşekkür ederim. Detaylı ve düzenli çünkü ben değilim. Ve seri kitapçıkların harika. Sen benim arkadaşım ve inanılmaz bir destekçimsin. Çatıdan sana övgüler yağdırmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Kendinizden şüphe etmeyin çünkü işinizde harikasınız ve bunu hepimiz biliyoruz! Böyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Becca ve Yazar ajansının geri kalanı, hepiniz en iyisisiniz. Bana ayak uyduruyorsunuz ve her şeyi kontrol altında tutuyorsunuz. Ben bir kaosun içindeyim ve eminim ki sürekli size gönderdiğim "Bekle, kapak ne zaman çıkacak?" mesajlarıyla sizi çıldırtıyorum.

Sara, her şey için teşekkürler. Senin ne olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Bir arkadaş, bir destek, bir amigo, inanılmaz görsel yaratıcı bir cevher, sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sadece benim için değil, desteklediğin tüm yazarlar için çok fazla şapka takıyorsun. Her şeyi yapıyorsun ve o kadar çok şeyle hokkabazlık ediyorsun ki başım dönüyor. Ama ne zaman bir şeye daha ihtiyacım olsa hallediyorsun. Yarattığın bu muhteşem işle gurur duyuyorum ve uçmaya devam etmeni izlemek için sabırsızlanıyorum.

Jeff, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son titiz kontrolü yaptığın için teşekkür ederim. Romantizm okuyucusu olmak yapılacaklar listende yoktu, ama yine de yaptığın için minnettarım!

Britt, kendin olduğun iin teŖekkr ederim. Muhtemelen sensiz de bir Ŗeyler yapabilirdim ama yapmak istemezdim. Bir Ŗubat gn rastgele bir plajı fark edecek kadar Ŗanslı olduğuma inanamıyorum. Kendi iŖlerinle bu kadar meŖgulken bile desteğin hi bitmiyor. Ve baŖarınızda ykseliŖinizi izlemek ilham verici. Sahip olduğun her yeni fikrin bir parası olmayı seviyorum. Sen en iyisisin.

Jess, tm hikaye boyunca benimle olduğun iin teŖekkr ederim. Her seferinde sana birka blm daha gnderdim ve her seferinde Ŗu soru can sıkıcı oldu. Emerson sence olması gerektiği gibi mi? Her seferinde duraksamadan benimle konuŖtun ve sadece seninle alıŖmakla kalmayıp sana arkadaŖım diyebildiğim iin ok minnettarım.

Amy, organize olan, bizi yolumuzda tutan ve iŖlerimizi halletmemizi sağlayan kiŖi olduğun iin teŖekkr ederim. Benim kaosuma ve bir sonraki 'eğlenceli' Ŗeyime katlandığın iin. Sana en iyi arkadaŖlarımdan biri diyebildiğim iin ok Ŗanslıyım. Daphne tm desteğin ve yardımların iin teŖekkr ederim. Anna harika bir arkadaŖ olduğun ve ne zaman beta okuyucuya ihtiyacım olsa yardım ettiğin iin teŖekkr ederim. Ve hayvanat bahesi iŖlerimin bu kitapta takip edilmesini sağladığın iin. Takip edemeyeceğim kadar ok TikTok hesabına sahip olduğun ve dnyaya kitaplarımı okumaları iin bağırdığın iin. Desteğiniz ve dostluğunuz iin minnettarım.

Tm yazar arkadaŖlarıma ve beta okuyucularıma, destekleyici ve ilham verici yazarlar oldukları iin teŖekkr ederim. Haley Cook, AJ Ranney, Kristin Lee, Alexandra Hale, Amanda Zook, Kat Long, Bethany Monaco Smith, Elyse Kelly ve ok daha fazlası.

TeŖvik ve geri bildirimleriyle bana yardımcı olan diğer arkadaŖlarıma ve aileme de ok teŖekkr ederim. Hepinizi seviyorum ve desteğiniz iin ok minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

Jenni Bara New Jersey'de yaşıyor, aile hukuku alanında stajyer avukat olarak çalışıyor ve her gün gerçek hayattan mutsuz sonlar yazıyor. Buna karşılık, boş zamanlarını dört çocuklu hayat da dahil olmak üzere onu güldüren her şeyle geçiriyor. Bir aşk romanı yazarı olarak kariyerine yeni başlıyor ve olağanüstü bir yaşam, aşk ve kahkaha dengesi içeren kitaplar yazıyor

ALSO BY JENNI BARA

Daha fazla Boston Revs Beyzbolu ister misiniz?

Cortney Miller

[*Anne Yapıcı*](#)

Christian Damiano

[*Düşüş \(The Boston Revs Üç Çıkış Kitap 1\)*](#) .

Emerson Knight

[*Sahte Çıkış \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 2\)*](#) .

Kyle Bosco

[*The Foul Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 3\)*](#) .

Ekim 2024'te geliyor

Koç Wilson

[*Finding Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 4\)*](#) .

Aralık 2024'te geliyor

NY Metros'un beyzbolcularını merak ediyorum [NY](#)

[Metros](#) Beyzbol

Oyundan Daha Fazlası Bir

Hikayeden Daha Fazlası

Daha Fazlasını İstemek

[Gracie York olarak yazılmış romantik komediler](#)

Goldilocks ve Huysuz Ayı

Yuvarlanırken Kız Geldi

Peter Pumpkined Out

Yeniden Bir Arada (REVS Evreninin Bir Parçası)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.